

Шърл Хенке

Продължение на бестселъра
"Аарон и Магдалена"

ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ РЯЯ

р
о
м
а
н
т
и
ч
н
и

в
р
е
м
е
н
а

ШЪРЛ ХЕНКЕ ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ РАЯ

Превод: Атанас Шопов

chitanka.info

Буря от страст. Омайна красота и отлично възпитание е всичко, което Мириам желае да притежава нейния съпруг. Аристократът Бенхамин Торес е съвършеният партньор за своенравната дъщеря на най-богатия търговски принц в Марсилия. Но от мига, когато вижда брата на Бенхамин, тя започва да мечтае за бронзовото тяло на Риго, за неговите язвителни черни очи, които я изкушават и подтикват към прегрешение. В навечерието на своя годеж Мириам се разкъсва между двамата братя: обречена на единия — богат, честен и незлоблив — и тайно компрометирана от другия, чиято измъчена душа е черна като самата нощ. Кратките часове на екстаз и предателство изправят брат срещу брат и запалват огнена буря от страст, която само любовта може да потуши.

ПРОЛОГ

Шато Облие, година 1524, август

Контесата вдигна млечнобялата си ръка и опипа с издължените си пръсти белега от саблен удар. Беше един обичаен, елегантен жест и Риго усети, че той е израз по-скоро на любопитство, отколкото на похот. Контесата просто сравняваше цвета на кожата им: нейната — съвсем бледа, неговата — тъмна, почти черна.

Той повдигна иронично вежди и каза язвително:

— Значи все още се замисляш върху моя произход.

Луиз от Сан Жил сви рамене в знак на галско отрицание. Знаеше, че това движение повдига предизвикателно големите ѝ бели гърди.

— Няма никакво значение, че за кастилец си доста тъмен, но мавърската жилка в кръвта ти те прави враг на Франция.

Родриго де ла Казас се изсмя:

— Откога една игрива дама се замисля върху лоялността към Франция? Чарлз Бурбон се продаде на моя император и сега — за подслаждане на сделката — декларира, че е княз на Прованс.

Луиз изръмжа в знак на неодобрение.

— Човек никога не знае кога полъхът на политическите интриги ще промени посоката си. Днес твоят император-испанец се настанява тук, а утре сигурно пак крал Франсоа ще си върне Прованс. Аз се страхувам единствено за твоята безопасност, любими — зашепна тя и праметна пухкавия си крак върху издължените му тъмни бедра.

При тази явна подкана Риго похотливо изръмжа. Телата им се завъртяха в леглото и той потъна във влажната ѝ, жадна плът за поредното удоволствие. Дългите ѝ нокти се забиха в гърба му, а тялото ѝ с кожа, блестяща като перла, страстно се изви под него.

С премрежен поглед Луиз се взря в тъмното му лице. Контрастът в цвета на кожата им винаги я възбуждаше. Първия път, когато я съблече и прокара тъмните си ръце по бледата ѝ кожа, тя примря от удоволствие. Той беше враг, наемник, който крал Чарлз бе купил от Испания, но същевременно бе най-екзотичният мъж, когото бе

срещала. Луиз изпадна в транс от изваяните му по класически образец черти, подсилени от дългата тъмна коса. Високата му източена фигура имаше мускули на човек, приучен да язди кон и да си служи добре с оръжие. Тя се наслаждаваше на белезите от раните му — доказателства за трудния и опасен живот, твърде различен от този, който водеше Хенри. Бедният, миличък Хенри, нейният блед, нисък и дебел съпруг, беше в Айкс, за да се сражава с настъпващите имперски войски. С котешка усмивка, изразяваща очакване, тя го привлече за поредната изтощителна целувка. Ето как се награждава победителят!

Луиз още спеше, когато Риго се измъкна от плюшените завивки и стъпи бос върху дебелия турски килим. Нетърпеливо дръпна тежките завеси и започна да се облича. Сан Жил осигуряваше добре дамата на сърцето му. Скъпите картини, буквите маси с красива дърворезба и обсипаните със скъпоценни камъни стенни свещници свидетелстваха не само за богатствата на Комте, а и за търговията на Прованс с мюсюлманите от Северна Африка.

Задоволен след дългото сексуално въздържание, Риго почувства, че предишната му страст към контесата е намалела. С годините бе лягал с много красиви жени от благороден произход — францужойки, англичанки, фламандки и испанки — всичките със светла кожа и без задръжки. Животът го бе научил, че същата тази чужда кръв, която затваряше пред него вратите към политическата или икономическата кариера, отваряше женските спални. Контесата бе два пъти по-възрастна от него, но много по-изобретателна в любовта, а той се оказа прилежен ученик.

Чула шумоленето на финото му бельо, Луиз се събуди, погледна го втренчено и се надигна. Сатенената завивка се свлече до кръста ѝ. Без да може да сдържи сприхавостта в гласа си, тя му каза:

— Няма защо да бързаш толкова. Хенри ще си дойде след не по-малко от три дни.

— Хенри не е единственият човек в Айкс: Пескара очаква доклада ми, а аз достатъчно се забавих в провинцията, Луиз — отвърна меко Риго.

Мразеше сбогуванията. Защо ли жените така упорито се опитват да задържат мъжете, когато решат да си тръгнат?

— О, да, Пескара. Онова малко италианско човече, за което шпионираш — каза тя с чаровен, капризен тон, но понеже забележката

й не го впечатли, смени тактиката. — Моля те, маркизът няма нужда от тебе, докато армията не напусне Айкс. Бурбон се радва на ухажването на целия град и точно той, а не Пескара командва войската.

Риго подсмръкна с отвращение.

— За съжаление, това е твърде много. Малкото италианско човече, както очарователно го наричаш, е десетина пъти по-голям войник от твоя надут французин.

Луиз усети, че няма сили да му противоречи, а и не искаше да се лиши от любовника си. Той беше такъв чудесен варварин!

— Не искам да обсъждам военни въпроси и да говоря за политика, нито за хората, които стоят зад тези неща. Знаеш, че след срещата ни в Неапол през последните месеци бях самотна. Мислех, че никога вече няма да те видя. И ето, едва пристигнал, смел като прадедите си с мавърска кръв, и вече бързаш да си тръгнеш.

Риго се усмихна, но очите му останаха студени.

— Ти си тази, която казва, че имам мавърска кръв. Аз не твърдя това.

Контесата коленичи на ръба на леглото, погали с бялата си ръка тъмната му буза, прокара пръсти по шията му и ги зарови в гъстата космата гръд, подаваща се под ленената риза.

— Та кой ли испанец, така тъмен като теб, би твърдял нещо друго?

Очите му потъмняха от болка, но той бързо я потисна и отвърна, без да трепне мускул на лицето му:

— Да, наистина, кой ли испанец би твърдял това?

— Все още ли се обиждаш?

— Не можах да напредна заради по-нисшата си кръв, не защото съм незаконороден. Много способни войници получиха високи чинове, земя и титли, макар че не познават бащите си. Достатъчно е, че родителите им са със синя кръв.

Той говореше на провансалски диалект. Единствено думите „синя кръв“ произнесе на кастилско наречие.

— Испанците са такива варвари — пропя Луиз с надеждата да го успокои или отново да събуди страстта му. — Разказвала съм ти тъжната си житейска история: омъжиха ме за дебело, глупаво момче едва когато бях на дванадесет. Но все още не зная нищо за тебе.

Тя обви врата му с ръце и предизвикателно потърка големите си гърди о тялото му. Риго решително я отблъсна.

— Малко има за разказване. Виждаш какъв съм: един наемник на заплата в имперската армия. Възмъжах в полетата на Андалусия и за първи път получих воинско звание в армията на стария цар Фернандо при превземането на Наваре. На осемнадесет вече разбрах, че мога да изкарам прехраната си само с меч. Отгледан бях в религиозно семейство, чийто най-голям син бе приел Светия обет — привилегия, на която аз нямах право, заради незаконния си произход. А смесената ми кръв попречи да изучавам адвокатство или медицина.

Луиз се изкикоти.

— Ти и Светият обет! Или лечител! — за миг сякаш се замисли. — Е, сигурно би станал адвокат, но ако клиентите ти бяха само жени.

— Лесно ти е да се шегуваш при твоето богатство и титли — натърти той и започна да се облича, без да ѝ обръща внимание.

— Не исках да те обиждам, Родриго. Ти говориш толкова хубаво и тъжно за незаконния си произход и за смесената си кръв, но си избухлив като барут. Както се казва, истинска мавърска кръв!

— Не мавърска, защото маврите са по-цивилизовани въпреки представата на европейците за тях. Аз съм дивак, презиран дори от испанците варвари, тъй като майка ми беше обикновена жена от атлантическите острови, прекалено ограничена за съпруга на гордия ми баща кастилец. Нека Бог прокълне душата му, където и да се намира той!

За миг Луиз остана като поразена, което беше съвсем необичайно за тази тренирана да крие чувствата си светска дама. Кафявите ѝ очи станаха кръгли, а бузите ѝ порозовяха от вълнение. Тя прехвърли гривата от кехлибарени коси зад рамото си, започна да суче една къдрица около пръста си и каза с въздишка:

— Ето, сега вече те разсърдих. Не ме интересува дали майка ти е била първата жена на багдадския халиф или прислужница от Новия свят. Теб искам, Риго! Не се озлобявай. Кога ще се върнеш?

Родриго де ла Казас погледна красивата блондинка, наведена умолително в леглото. Тя беше права. Ако в социалната сфера работеха само жени, той би прогресирал. Но това бе твърде недостойно, за да го утеши. Ако не докажеше качествата си на бойното поле, в бъдеще

нямаше да може да получава ласките на неверните съпруги. Усмихна се цинично при тази мисъл и отвърна:

— Армията настъпва на юг, за да обсади Марсилия. Ако успее да наложи имперския ярем върху целия Прованс, може и да се върна, Луиз. Разбира се, ако все още мислиш, че чуждата ми кръв е без значение.

— Понякога ме плашиш, Риго, но този страх възбужда... Както редките подправки от южните страни — добави тя през смях, когато видя, че той направи мрачна гримаса.

Дългата руса коса на Бенхамин Торес беше прилепнала към темето му, съвсем мокра от силния летен дъжд. Добре че предвидливо беше увил купчината книги в мазни кожи — лодката можеше всеки момент да се обърне. Двамата яки лодкари гребяха с усилие срещу огромните вълни, които ги отнасяха все по-навътре в залива Дю Лион, далеч от неясните светлини на бреговата линия на Прованс.

„Ето ти и мисия на милосърдието“ — мислеше си той под воя на вятъра. Огромната каравела, с която пътуваше от Генуа за Марсилия, още преди часове беше отишла на морското дъно заедно с всичките запаси от храна, барут и оръжие. Единствените спасени стоки бяха някои медицински доставки и оборудването, което младият лекар евреин беше пренесъл на спасителната лодка. Сега той изглеждаше така, сякаш собствените му умения бяха потънали заедно с кораба.

— Виждам огън! Лагерен огън на брега! — извика кормчията силно, за да заглуши грохота.

Чуха се псувни, а един генуезец каза:

— Тия са от имперската, веднага ще ни рязнат гърлата. Вятърът ни издуха много на север от Марсилия. Тук няма французи.

— И какво от това? Нали е суха земя. Не искам да знам каква армия я владее? — отвърна някой и започна енергично да гребе.

— Хей, ти, лекарю, говориш ли други езици, освен латински и гръцки? — попита кормчията генуезец на своя лигурийски диалект.

Бенхамин се усмихна въпреки бушуващата буря.

— Семейството ми беше от Севиля. Ако не кажете, че съм евреин, може да успея да измамя испанските войници и да ги накарам

да повярват, че съм верен поданик на император Карлос, завръщащ се у дома от Малага и заблуден от бурята.

Силно течение подхвана лодката и тя най-сетне се насочи към брега. Дали щяха да се промъкнат край назъбените скали, издадени напред като огромните пръсти на Посейдон?

Бенхамин се молеше да се избавят не само от морето и от скалите, но и от имперската армия. В медицинските му книги имаше текстове, написани на диалекта „ладино“ от Сефардим и на този, който говореха евреите, изгонени от Испания от дедите на император Карлос през 1492 г. Дано и тези войници да са неграмотни като останалите, необразовани като баща му Аарон!

Внезапно се озоваха съвсем близко до скалите. Една голяма вълна просто подхвърли лодката върху тях. Кормчията и няколко моряци изчезнаха в пенестата вода. Бенхамин здраво притисна ценните си медицински книги, когато го блъсна нова сива вълна, и потъна в тъмнината...

Свести се със силно главоболие. Усети, че някой здраво го разтърси, и от това болката се усили. Дребен слаб мъж с червена и остра като четка брада се опитваше да го събуди и му говореше бързо на неразбираем диалект. Дали да не опита на кастилски или на провансалски? Заслушан в думите и преодолявайки болезненото пулсиране в главата, Торес реши, че този език е някакъв германски диалект. Човекът беше облечен с груба вълнена жилетка и подплатена броня на войник от пехотата или от артилерията. Бенхамин Торес беше гост на имперската армия на император Карлос V, затова предпочете кастилски.

— Къде се намирам? Другите корабкрушенци спасени ли са?

Дребният мъж отговори завалено на същия език:

— Само няколко — и вдигна нагоре три пръста. — Те не счупени. Те казват: ти лекар. Имаме ранени. Вие дойде? Помага?

— А чантите? В тях имаше инструменти и лекарства. Къде са те? — запита Бенхамин и се огледа.

Бяха го прибрали на завет в груба палатка от кожи. Лежеше върху бали от вмирисана от мухъл мокра вълна. Беше сигурен, че са

пълни с въшки. Огледа крайниците си и реши да опита да се изправи на крака. Нямахте сериозна травма.

Дребният германец още не бе успял да му отговори, когато друг мъж, по-възрастен и по-набит, открихна палатката. Нахлу соленият остър дъх на океана.

— Вашите чанти, лекарю, ако сте такъв — каза по-възрастният войник, подавайки на Бенхамин ценните вещи. Имаше тъмни очи и кръгло лице на аргонец. Говореше много по-добре кастилски.

Бенхамин пое чантите си, доволен, че са оцелели.

— Да, лекар съм. Има ли болен? Заведете ме при него.

— Най-добрият полеви офицер на генерал Пескара е първият, който трябва да прегледате. Дон Франсиско казва, че е ранен в бедрото и много кръви — отговори брадясалият воин и го изведе от палатката.

Брегът беше осеян с примитивни навеси, които служеха за прикрития. На фона на утринната зора горяха лагерни огньове. Морето пак беше гладко и спокойно, сякаш миналата нощ не беше бушувала буря. Бенхамин си проправи път през насъбралите се около огньовете навъсени хора, които нарушаваха принудителните си пости с оскъдни дажби от сухи бисквити и воднисто кисело вино. Коремът му започна да курка, но той не му обърна внимание. Докато се хранеха, едри руси лютерани от Балтийско море седяха рамо до рамо с неспокойни чернокоси сицилийци, а малко по-настрани кастилски идалго с бяла кожа презрително игнорираха тези имперски съюзници.

— Къде се намираме? — попита Торес.

— Погледнете към брега — отвърна испанският войник. — Зад ниските възвишения е голямото пристанище Марсилия. Обстрелвахме каменните му стени с оръдия, но градът остана непокътнат, тъй като се снабдява с провизии откъм морето — завърши той с горчивина.

Бенхамин потръпна. Ако имперските войници научеха, че неговият кораб беше точно един от тези продоволствени съдове, потеглили на път от неутрална Генуа, го очакваше смърт. По-лошото бе, че семейството му е зад стените на обсадения град. Без съмнение вече са обезумели от страх за него.

— Корабът ни пътуваше за Малага, но бурята го отклони. Виждам много мъже, които се нуждаят от помощ. Къде е този ваш командир? — осмели се да попита той, докато се изкачваха към малка дървена барака, пазена от няколко часовои.

Суровите испанци се отместиха и аргонецът въведе лекаря вътре. Бенхамин примигна на мътната светлина. Чуха се ругатни на кастилско наречие, които му напомниха за баща му, и той реши, че командирът е от Севиля.

— Донесете фенер! — заповяда Бенхамин. — Не виждам нищо.

Когато се приближи до ниския нар, видя мъж с голямо кърваво петно върху тежката туника. Човекът лежеше изпънат с лице, извърнато от Бенхамин, и дишаше тежко. Беше мургав като аргонец, но чертите му — правият тънък нос, високото чело и смелата челюст — бяха класически изсечени и необикновено познати.

Войникът не беше виждал младия офицер и сега го гледаше с широко отворени от учудване очи. После премести поглед върху лекаря, надвесен над него. Точно тогава раненият изпсува и повдигна клепачи. Две блестящи сини очи се спряха върху двамата.

— Сякаш съм пред огледало, окъпано от небесна светлина... а аз съм в тъмното — каза Родриго с пресекващ глас.

Бенхамин осъзна, че офицерът има неговото лице: същите плътни, извити вежди, дебели чувствени устни, квадратна брадичка с трапчинка по средата, но най-вече очите...

Това бяха светлосините очи на фамилията Торес!

— Ти си златокос, а аз — черен. Дали това означава нещо за нашите съдби? — запита Риго, като потисна острата болка, когато Бенхамин започна с треперещи ръце да сваля кървавите превръзки.

— Не зная твоята съдба, нито мога да гадая, но знам името — Бенхамин почувства как раненият се стяга, а неспокойните сини очи шарят по лицето му. — Ти си Наваро Торес, моят брат!

ГЛАВА 1

Раненият изрече още една псувня и дръпна жакета на Бенхамин с изненадваща сила.

— Наваро? — изхърка той. — Що за име?

— Майка ти така те е кръстила — отвърна Бенхамин.

— Не мога да повярвам, че господарят ще споделя съкровени тайни, като например за копелето на майка ми.

— Грещиш — каза Бенхамин и опита да се овладее. Започна да се ядосва от тона на мелеза наемник, който пусна жакета му веднага щом докосна раната: една дълга грозна бразда, по всяка вероятност причинена от назъбен снаряд на френската артилерия.

„Моля те, Боже, не го оставяй да умре, преди татко да го види!“ — тихо се молеше Бенхамин, докато ровеше в чантата за чисти превръзки.

— Нашият баща те търси от деня, в който ти напусна Испания. Винаги сме вярвали, че са те изпратили на някакво далечно тихоокеанско островче. Чичо ти Гуачанагари разпрати емисари чак до Куба, както и до по-малките острови.

Бенхамин видя циничното недоверие, изписано върху лицето на брат му, независимо от силната болка. Наваро стоически търпеше, докато той изследва раната и извади късче желязо.

— Ти ме нарече Наваро. Това ли е туземското ми име? Струва ми се, че не е кастилско.

— Това е име от езика на племето тайно, а там хората не са туземци. Чувството им за чест и достойнство е по-силно от това на кастилците, които познавам — отвърна Бенхамин, докато измъкваше друго назъбено парче метал от отворената рана. — Ти издържаш на болка, сякаш си свикнал с нея. Откога си войник?

Родриго изпъшка.

— За пръв път ми пуснаха кръв, когато бях на единадесет години — мъчейки се да надделее болката, той продължи: — Говориш за тези туземци, сякаш си живял сред тях? Майка ми жива ли е?

Светлите очи на лекаря го гледаха втренчено.

— Прощавай. Ти си бил на няколко месеца, когато тя е починала. Било по време на едно въстание в Ксарагуа — югозападна провинция на Испания в Тихия океан. Алия била омъжена за изтъкнат военачалник. Като сестра на Гуачанагари, била най-тачената от всички жени. Ти си със синя кръв — каза Бенхамин, наблюдавайки изражението на Наваро.

На лицето на войника отново се появи цинична усмивка, която премина в болезнена гримаса. Погледът му се замъгли, но явно се бореше да остане в съзнание.

— Тайно — промълви той, сякаш думата бе придобила ново значение.

— Имаш севилски акцент. Защо си останал да живееш там? — запита Бенхамин. Не биваше да задава повече въпроси, които биха разстроили брат му. Очевидно бе имал достатъчно неприятности заради индианската си кръв.

— Бях отгледан в Севиля от добро семейство. Исабел и Педро де ла Казас не бяха богати, но се държаха с мен, както със заварения ми брат Бартоломео. Едва когато станах по-голям и вече играех по улиците, разбрах какво означава да имаш кръв на езичник. Само сините очи на моя неизвестен баща объркваха продавачите на роби и не бях отвлечен, както много други туземци от Западните Индий.

Бенхамин едва не се изсмя на дяволската превратност на съдбата, която бе върнала брат му на мястото, от което е бил прокуден баща им.

— Баща ни е роден в Севиля.

— Голям град е. Нищо чудно, че не срещнах никого от вашето семейство. Живях в беден квартал.

— В Севиля от нашето семейство не остана никой. Моите родители пристигнали на океанските острови с Колоните. Бях изпратен в Падуа да уча медицина. Скоро ще се върнем у дома. Еспаньола, Наваро, е истински рай. Почакай и ще разбереш.

Бенхамин мислеше за далечното Карибско море.

— Едва ли ще тръгна с теб. А името ми е Риго. Родриго де ла Казас, капитан от имперската армия на генерал Пескара.

Когато Бенхамин натисна превръзките към почистената рана, за да спре кръвта, раненият загуби съзнание. Лекарят изруга, когато видя червеното петно да напират през превръзките. Натисна по-силно и

нареди на войника аргонец да накъса още превръзки. Помощникът му беше бавен и несръчен и Бенхамин нетърпеливо взе бинта и го накъса на различни по дължина парчета, с които направи компрес и го нави около ръката на Наваро. „Не, на Риго“ — поправи се мислено той. Как ли ще реагира този Риго де ла Казас, възпитан като испански християнин, когато научи, че дядо му е изгорен от Инквизицията като юдей? Аргонецът прекъсна мрачните му мисли.

— Що за лекар сте вие? Въобще не наложихте раната с говежди тор или с пух. Защо не изпратите хората ми да ви донесат врящо масло за каутеризация^[1] на раната?

Бенхамин нетърпеливо въздъхна.

— Обучаван съм от най-добрите лекари в света в университета на Падуа. Налагането на отворени рани с лапа води само до загиването им. А каутеризирането с вряло масло е убило повече хора, отколкото е спасило. Той е мой брат, няма да допусна да умре!

В този момент зад него прозвуча изискан глас с неаполитански акцент:

— С удоволствие чувам това, тъй като капитанът означава много за мен. На Вашите услуги е Фернандо Франсиско ди Авало, маркиз на Пескара.

Бенхамин се обърна и видя нисък, но добре сложен мъж в бойни доспехи. Слугата му държеше шлема и бронираните ръкавици. От ъгловатото строго лице две остри черни очи го изучаваха внимателно, след което се преместиха върху изпадналия в безсъзнание офицер.

— Капитанът Ви е сериозно ранен. Не може ли да му осигурите по-чисто място?

— След месец безплодна засада, когато срещу нас излезе по-добре екипираната френска армия, ние от имперската войска благодарим на Бога, ако намерим дори подслон от небесния гняв — отвърна горчиво Пескара. — Риго и аз спяхме доста време на открито, откакто глупавият план на нашия упорит провансалски граф, дука на Бурбон, влезе в действие.

— Значи ще вдигнете обсадата? — запита с надежда Бенхамин. Ако можеше да отведе Риго в дома на чичо си в Марсилия и да го лекува, шансовете му да оцелее биха били много по-големи.

Пескара сви рамене.

— Стига толкова клане! Няма полза от това. А дали Бурбон ще се съгласи, ще разберем по-късно. За съжаление, сега не можем да отнесем на безопасно място капитана.

При тези думи маркизът погледна лекаря с остър, преценяващ поглед.

— Каква е тази поразителна прилика между теб и Риго?

— Той е мой брат — каза просто Бенхамин, като се питаше дали ще е безопасно да се разкрие пред този испано-италиански благородник.

— Аха, трябваше да се досетя. Но не сте от една майка. Риго е роден в Новия свят от една отхвърлена езичница, а ти, както изглежда, имаш чиста кръв.

Бенхамин се пребори с надигацията се смях, породен от иронията на ситуацията. Чиста кръв! У един испански еврей!

— Семейството на баща ми е от Севиля, но той и майка ми живеят на испанска земя. Аз и моите по-малки братя и сестри сме родени в Новия свят. Мога да върна вашия капитан в родното му място, но първо трябва да спася живота му. Обичате ли го много?

— Заедно сме кръстосвали цяла Италия. За мен той е като брат — отвърна маркизът, без да трепне нито един мускул по лицето му.

Бенхамин реши да рискува.

— В такъв случай какво ще направите, ако ви кажа, че зад стените на този град имам приятели, които биха приели мен и брат ми.

Затаи дъх. Пронизителните черни очи го гледаха остро. Внезапно Пескара се засмя, но смехът му по-скоро приличаше на лай.

— Как така? Значи корабокрушението е станало във вражески води. Но вие говорите кастилски като човек от Севиля.

Той бързо стрелна с поглед аргонеца и каза:

— Изчакайте навън и не казвайте нищо от това, което току-що чухте или ще заплатите с живота си, Алонсо!

Войникът мълчаливо се поклонил и се подчини на заповедта. Пескара изучава известно време Бенхамин, след което тихо каза:

— Еврей. Вие сте еврей. Така ли е?

— Смятам никога вече да не стъпя в страната, в която се е родил баща ми.

Пескара кимна.

— Нямам друг начин да спася живота му, затова ще се доверя и ще те оставя да отведеш брат си в Марсилия. Грижи се за него, лекарю! Как се казваш? В случай че се разболея, когато пак минавам през Прованс — добави той с кисела усмивка.

— Казвам се Торес, Бенхамин Торес от колониите на негово императорско величество краля на Испания — отвърна Бенхамин.

Генералът направи учтив поклон.

— Кажете на Риго, че му желая всичко добро в новия живот. Но ако той му омръзне, може пак да се върне при мен, за да гоним французите от Италия.

Той припряно поиска писалка и мастило, за да напише пропуск за Бенхамин и Риго. Подаде го на лекаря и напусна навеса, като заповяда на носачите да изнесат капитан Де ла Казас и да изпълнят нарежданията на лекаря.

Докато минаваха покрай мръсните, окъсани обсадни войски, Бенхамин оглеждаше лицата на войниците: брадясали германски наемници, млади арагонски барабанчици, нагли кастилски благородници. Те всички с благоговение слушаха гласа на Пескара.

— Деца мои, марсилците са приготовили богата трапеза за посетителите си тази седмица. Ако изгаряте от нетърпение да се разхождате в рая още тази вечер, тръгнете с Бурбон. Ако обаче нямате подобно желание, последвайте ме обратно към полетата на Ломбардия, където житата вече са узрели.

Шепот на одобрение заглуши отделните възгласи на несъгласие между хората на Бурбон.

Исаак Торес почувства всяка от седемдесет и деветте си години, докато стоеше надвесен над мъжа в безсъзнание и изучаваше чертите му със смесени чувства — на удивление и на съжаление.

— Като огледален образ в слабо осветена стая...

— Няма никакво съмнение, че е мой брат — каза Бенхамин. — Когато пак дойде в съзнание, ще видиш очите му. Това са очите на фамилията Торес.

— Ако дойде в съзнание! Гори от треска. Може би е по-добре да не оживее — като видя ужасения израз на своя племенник, старецът постави сухата си ръка върху рамото му и каза: — И така, искаш да ме

увериш, че това е синът на Аарон, отгледан от испански християни, семейство от по-долните класи, набожно и невежо...

— Но той говореше интелигентно. Освен това намерих книги сред вещите му. Сигурен съм, че не е необразован — прекъсна го разгорещено Бенхамин.

— Забравяш какво възпитание е получил. Не може да има никакво съмнение, че мрази евреите.

— Нали той самият има еврейска кръв. Няма да му е безразлично, когато го научи — продължи да спори Бенхамин.

Исаак поклати глава. Гъстата му коса със стоманеносив цвят, издаваща преклонната му възраст, вече имаше бели кичури, но строго изсеченото му лице все още излъчваше сила. Острите сини очи, единственото общо нещо между него и красивите деца на брат му, се спряха нежно върху Бенхамин.

— Толкова приличаш на дядо си, Бог да го прости, на когото си кръстен. Той беше оптимист. Аз прекалено дълго се занимавах с политика, затова съм реалист и смятам, че Наваро може и да не се зарадва особено, когато научи, че има еврейска кръв. Той е само един наемник, платен убиец, един от онова племе, което опустоши целия Прованс. Те пак нахлуват в Италия като скакалци.

— Нашият баща беше войник в мавърските войни. Той също се сражаваше за Испанската монархия.

— И каква е наградата му? Родителите, братът и сестра му бяха изгорени на клада от светите власти. Останалата част от семейството му има достатъчно късмет да избяга от Кастилия и да потърси временно убежище тук, в Марсилия. Този мъж е израснал с меч, с християнския меч. Най-добре е да се пазиш, Бенхамин. Може да се опълчи и срещу теб.

— Той ни мрази, защото мисли, че баща ни го е изоставил, но аз ще му разкрия истината. Ще му разкажа как татко го е търсил, без да изгуби надежда. Знаеш ли какво ще означава за моя баща, че го открихме, чичо Исаак? Той ще бъде съкрушен, ако сега Наваро умре.

Исаак вдигна ръце в знак, че се предава.

— Аз само те предупреждавам. Ние просто трябва...

На вратата на голямата спалня силно се почука. Влезе слугата и като се поклони пред господаря си, каза:

— Техни превъзходителства Джуда Тулон и мадмоазел Мириам чакат долу.

Сините очи на Бенхамин светнаха.

— Мириам! Месеци минаха от последната ни среща, а от няколко седмици не съм получавал и писмо.

Исаак се засмя:

— Рано тази сутрин изпратих вест за успешното ти пристигане. Знаех колко се разтревожиха Джуда и твоята възлюблена след корабкрушението. Цяло чудо е, че не си се удавил. Иди да й кажеш, че вече си в безопасност.

Бенхамин отново обърна разтревожен поглед към Наваро.

— Надявам се тя да ме посъветва как да излекувам раната и треската му. Знам, че е чела старинни ръкописи на арабски и на иврит, а те се различават от рецептите на Гален — след това нареди на прислужника: — Наглеждай брат ми, Пол! Извикай ме, ако стане неспокоен. Аз ще се върна скоро.

— Не можеш да издържиш дълго без сън, защото няма да имаш сили да изпълняваш задълженията си. Почини си, след като се видиш с Мириам. Тя също е магистър и ще се грижи за брат ти не по-лошо от теб — каза Исаак и двамата тръгнаха по дебелия турски килим към отворената врата.

Умореното лице на Бенхамин се проясни.

— Знам колко си падаш по докторките! — в гласа му се долавяше явна закачка.

Исаак поклати глава.

— Още не мога да разбера защо един разумен мъж като Джуда Тулон разреши на дъщеря си да замине за Падуа и да изучава медицина.

— Сигурно защото тя е единственото му дете и той, както и аз, разчита много на нея — обясни Бенхамин любезно и заслиза по широките каменни стълби на няколко крачки пред стария си чичо.

Исаак се усмихна на младежката му енергичност. В приемната Мириам се хвърли в прегръдките на своя любим. Баща й отстъпи назад и погледна към Исаак.

— О, Бенхамин, толкова се изплашихме, че си се удавил, когато дойде вестта, че един кораб е изчезнал в бурята! Как успя да преминеш през имперската обсада?

Мириам леко се отдръпна. Сивите ѝ очи го огледаха с обич. Беше уморен, лицето му — небръснато, дрехите — раздърпани, но беше невредим.

— Това е дълга и доста странна история, но ние наистина минахме невредими през имперските войски на самия генерал Пескара — каза Бенхамин. — Армията се връща обратно в Северна Италия. Обсадата е вдигната.

— Да бъдат благословени делата Господни! — каза Джуда с патос.

Исаак тръгна по блестящия под от розов мрамор. В другия край на големия вестибюл стоеше Джуда Тулон.

Двамата от дълго време бяха партньори в търговията и деловите им връзки се заздравяваха, тъй като семействата им бяха на път да се свържат чрез брака на Бенхамин и Мириам.

— Хайде, Джуда, да оставим тези млади хора да споделят как са преживели толкова време един без друг. Вчера получих вест, че един от твоите кораби от Порт Сублим е пристигнал и вече е в пристанището.

— Как успяваш да научиш всичко толкова бързо? — възкликна Джуда, без да очаква отговор на въпроса си.

Двамата мъже са отпратиха към една огромна стая, където ги чакаше прислужник с поднос, на който имаше плодове и вино.

— Докарал съм топове прекрасна златиста коприна и редки източни подправки — сладки масла и лют пипер...

Когато гласовете на възрастните мъже заглъхнаха, Мириам протегна ръка и докосна лицето на Бенхамин с дългите си тънки пръсти.

— О, мили, наистина бях изплашена.

— Но ти никога не си се плашила лесно, скъпа моя — откликна Бенхамин, обгърна я нежно и я дари с дълга целувка.

След малко тя леко, но решително се отдръпна.

— Ти си изтощен и имаш нужда от почивка.

— Да, но имам да ти казвам нещо важно. Ела! — настойчиво я подкани той и като я хвана за ръката, я поведе към библиотеката, която беше тяхното любимо място. Като влязоха вътре, Бенхамин наля в две чаши разрежено вино и ѝ подаде едната.

— Трябва да ти съобщя нещо — каза той развълнувано.

Мириам отпи от виното и се усмихна дяволито.

— Защо ми се стори, че ти и чичо Исаак, криехте нещо от татко?

— Мириам, открих брат си Наваро!

Очите ѝ се закръглиха от учудване.

— Момчето... момчето със смесена кръв, което изчезнало на океанските острови, преди да се родиш ти? Той е тук?

— Бил е в имперската армия.

Бенхамин набързо разказа за корабокрушението, как се озова сред обсадните войски и се наложи да лекува капитана на Пескара. И накрая — как пътуването му завърши в градската къща на Торес предишната вечер.

— Цяло щастие е, че стражите не са те убили — каза разтревожено Мириам, ужасена от опасностите, преживени от Бенхамин.

— Говорих им на най-добрия си провансалски диалект, но те отвориха градските порти не заради това, а защото видяха, че имперските сили отстъпват. Мириам, брат ми е тежко ранен. Страх ме е, че може да не оживее.

— Защо си така сигурен, че този Родриго де ла Казас — един испанец от колониите — е твой брат? — попита скептично тя.

Бенхамин остави чашата и отново поведе Мириам.

— Ела — сама ще се увериш.

Когато влязоха в стаята на болния, разположена в края на дългия коридор на втория етаж, Бенхамин освободи Пол и взе един тежък сребърен свещеник от масата до вратата. Бързо прекоси разстоянието до леглото, където лежеше Риго, потънал в тежък сън, и дръпна завесите.

Девойката се вгледа в лицето на ранения и ахна.

— Сега разбирам защо не се съмняваш — прошепна на Бенхамин.

— Лицето му е мургаво, но виж очите, Мириам, това са очите на Торес. Толкова сини!

Раненият промърмори в съня си. Мириам протегна ръка и докосна челото му с професионален жест, след това плъзна пръсти по шията, за да усети пулса.

— Той гори в треска. Дал си му успокоително, за да заспи.

— Смес от омайно биле, повече от обикновено. Но раната още е отворена и се страхувам, че пак ще започне да кърви, ако се размърда.

Имам нужда от помощта ти, Мириам — в гласа му звучеше гореща молба. — Имаше една жена, наранена от глиган по време на лов миналата година, която ти излекува.

— Контеса Дьо Блоа? Извикаха ме във вилата ѝ на няколко мили извън града, но беше доста късно. Цяло чудо е, че оцеля.

— Научих, че си зашила раната, както се зашива скъсана дреха. Мисля, че точно така се беше изразила.

— Да, но контесата пострадала по време на лов. Не знам нищо за рани от оръжие, освен онова, което съм чела от Хипократ и от арабските лекари. Обичайният метод на каутеризиране на раните, когато са големи, е да се прекъсне кръвенето с врящо масло.

— Но това в повечето случаи убива — промълви той с усилие.

— Изглежда, си разговарял твърде много с оня ненормален швейцарец Теофрастус фон Хохенхайм при посещението си в Базел — намръщи се тя.

— Той предпочита да го наричат Парацелзий — поправи я Бенхамин. — Но на мен ми липсва неговият опит при лекуването на рани от куршуми. Знам, че съветва да се използват хладни компреси и да се остави раната да изсъхне, за да може кръвта да се пречисти. Но не при всички рани може да се приложи този вид лечение. Раната на брат ми е дълга и...

— ... и искаш да го зашия, както заших контесата? Не съм сигурна, Бенхамин — каза тя неуверено.

— Знам, че това не е правено преди...

Мириам го прекъсна:

— Със сигурност жена не е зашивала рана на мъж! — беше лекувала най-вече жени, макар че на анатомическите упражнения като студентка в Падуа беше наблюдавала дисекции както на женски, така и на мъжки трупове.

— Много те моля, Мириам! Трябва да го направиш. Той ми е брат, а ти си добър лекар и по-добър хирург от мен.

— Това е, защото съм жена и се занимавах с бродерия като дете — отвърна уклончиво тя.

— Ще видиш ли поне раната? — попита Бенхамин, сигурен, че тя ще го направи.

Мириам кимна. Той дръпна завивката и откри гърдата на Риго, осветена от слабата светлина на свещите.

— Ще вдигна завесите. Слънцето вече е високо — каза тя и бързо дръпна един шнур.

В стаята нахлу поток светлина. Мириам се върна към голямото легло и погледна чужденеца, който имаше лицето на Бенхамин. Но нейният Бенхамин беше със златиста коса и бяло лице. Косата на Риго бе мастиленочерна, а кожата — много по-тъмна от тази на брат му. Гъсти и черни като въглен косми покриваха мускулестата му гръд и се скриваха под покривката, която Бенхамин предвидливо бе смъкнал до плоския твърд корем. Раната започваше на зигзаг точно над пъпа и жестоко се увиваше около слабините му. Мириам смръщи чело и се замисли.

— Лоша е. Много парчета ли извади?

— Да. Моля се да съм открил всички. Какво ли не бълват оръдията!

— Испанците нахлуха във Франция. Ние не сме обсаждали градовете им. Нашите защитници са принудени да използват каквото им попадне — отвърна тя кисело и, странно защо, не желаше втори път да докосне изпадналия в безсъзнание мъж.

— В тези войни между Хабсбургите и Валоа няма правда и неправда. Има само интереси на династии, които убиват невинни хора и от двете страни — каза тихо Бенхамин, забелязал неестествената за нея нервност.

— Но тази рана не изглежда невинна, а от броя на белезите по тялото му личи, че е изпратил много френски войници в рая — Мириам опипа ръбовете на раната. — Няма гноясване, но ти си прав; тя трябва да се затвори, иначе няма лесно да зарасне — поколеба се и погледна към Бенхамин. — Ще я зашия и ще ти дам инструкции...

Той нетърпеливо я прекъсна:

— Ще донеса кошницата за шев на леля Рут.

Мириам въздъхна в знак, че се предава, и пое дълбоко дъх.

— Ако баща ми разбере... Направи нещо да ангажираш него и чичо си!

— Ти винаги си била разумна — каза той с облекчение. — Ще извикам Пол да пази долу, след което ще взема кошницата, преди да се е събудила леля ми. Тя стоя до късно снощи — добави Бенхамин и намигна на излизане от стаята.

Точно в този момент Риго тихо изстена и се опита да вдигне ръката си. Мириам отстрани завивките и я хвана. Това не беше ръка с дебели пръсти, каквито имаха наемните войници. Дланта беше малко загрубяла, но ноктите бяха чисти, а пръстите — издължени и деликатни като тези на Бенхамин. Тя отново беше поразена от приликата между братята. Бяха еднакви и на височина, по-високи от хората в Прованс. Все пак този чужденец бе по-различен от Бенхамин по признаци, много по-важни от тена на кожата или от цвета на косата. Той беше мелез, индианец от племето тайно, незаконният син на Аарон Торес.

Докато гледаше лицето му, Мириам си помисли колко би се ядосала, ако е на мястото на Магдалена Торес и нейният съпруг се занимава с търсене на загубилия се мелез. Магдалена беше родила на Аарон пет красиви деца.

— Защо се върна? — прошепна тя, удивена от обхваналото я вълнение.

Сякаш се боеше от този безпомощен ранен човек. Това, от което наистина трябва да се бои, е да не изгуби Бенхамин. Мислите ѝ бяха прекъснати от влизането му.

— Ето кошницата.

Видя как тя внимателно пъха ръката на Риго под покривката и се изненада от отношението ѝ към брат му. Мириам отиде от масата до прозореца и наля в едно легенче прясна вода от изкусно гравирана кана. Старателно си изми ръцете, подсуши ги с чиста кърпа и нареди с твърд глас:

— Нека видя иглите!

Бенхамин наблюдаваше прехласнат как внимателно зашива кожата, сякаш е ефирна материя, и попива кръвта, която изтича от раната.

— Дали не трябва да я оставиш малко отворена, за да не гнояса?

Тя спря да работи и го погледна.

— Пак ли теориите на твоя приятел Парацелзий? Смятам, че при рани от метални парчета тялото изхвърля отровата.

— Швейцарецът ми обясни, че използвал кухи пръчки, за да извлече гнойта.

Мириам повдигна въпросително вежди и каза:

— Добре. Ще оставя малък отвор. Нека проверим дали теорията на Парацелзий ще ни бъде полезна.

По време на работата Риго бе неспокоен, но опиятът продължаваше да действа и не дойде в съзнание. Когато привърши, Мириам го покри и се изправи, като леко разкърши рамене.

— Сигурно си се схванала и си уморена — каза Бенхамин.

— Не, не, добре съм. Но ти изглеждаш така, сякаш всеки момент ще паднеш от изтощение. Вече даде указания за лечението на брат си. Сега аз ще предпиша твоето лечение: в леглото, Бенхамин Торес! Имаш нужда от почивка, малко гореща питателна храна и... — тя спря да говори и сбърчи нос — от гореща баня. Обзалагам се, че дни наред си мил само ръцете си.

— Абсолютно права си. При това — само когато превързвах раната на Риго. Ще се изкъпя и ще ям, но след това ще остана при него. Той гори от треска и аптекарят трябва да му донесе лекарство...

— И аз мога да дам лекарство против треска. Бъди спокоен: ще остана при него през целия ден, Бенхамин. Ти имаш нужда от почивка.

— Какво ще каже баща ти? Няма ли да се разсърди, че лекуваш мъж? — попита той. Знаеше колко предпазлив беше Джуда спрямо дъщеря си.

— Няма да узнае, че съм гледала това тяло и съм работила върху него. Но мога да седя до болния, докато спи, нали? Както и да е — добави тя с привидна строгост, — сега иди при тях и им кажи какво е необходимо за брат ти. Надявам се ти и Исаак да убедите баща ми да се откаже от това покровителствено отношение към мен.

За момент лицето на Бенхамин потъмня.

— Не приемай чичо Исаак прекалено много като съюзник. Той споделя твоето отрицателно отношение към колониалното възпитание на Риго. Нали е праведен християнин!

— А брат ти още не знае, че сме евреи. Ще бъде много забавно, когато се събуди — добави тя. Приятен смях пламна в сивите ѝ очи и ги превърна в сребро.

— Изглежда, си сигурна, че ще оживее — рече с надежда Бенхамин. — Нека се помолим на Бога да си права.

— Ще бъде по-полезна, ако се погрижиш и за себе си. Върви в стаята си! — каза тя и го изблъска към вратата.

След като Бенхамин излезе, Мириам остана в очакване, сигурна, че баща ѝ ще се изкачи по дългото каменно стълбище, за да се увери, че наистина любимата му дъщеря се грижи за човек с дълбока рана и напълно неподвижен. И имаше право. След няколко минути Джуда Тулон нахълта задъхан в стаята. Оправи гънките на кадифената си туника и се взря в дъщеря си. Исаак застана зад него и сви безпомощно рамене. Баща ѝ посочи към леглото.

— Исаак ми разказа за този там, Мириам. Това не ми харесва. Той е полудивак, един испанец от колониите.

— Но той е и брат на Бенхамин, а това означава, че е евреин — отвърна спокойно тя.

— Майка му не е от нашата кръв — настоя опърничаво Джуда.

— Майката на Бенхамин също не е от нашата кръв, но ти си дал благословията си да се оженим — не отстъпи тя.

Знаеше как баща ѝ изгаряше от нетърпение да се сроди с Торес.

Исаак Торес и семейството му бяха напуснали Кастилия през 1492 г., с доста голяма част от огромното богатство, което фамилията беше събирала векове наред. Точно когато дон Исаак се установи в Марсилия и инвестира пари в първото си търговско мероприятие с турците, Джуда Тулон откри в негово лице подходящ съдружник. Изповядваха една вяра и вече тридесет години семействата им бяха приятели и живееха в един град, често враждебен към нехристияните. Сега двамата най-богати левантински търговци в Марсилия бяха на път да се сродят. Джуда не искаше да стори нещо, което да попречи на сближаването, затова реши, че трябва да се съгласи с дъщеря си.

— Добре, ти веднъж вече ме склони и те пуснах да учиш медицина. Сега също разбирам, че няма да мога да те спра да се грижиш за брата на Бенхамин. Но, моля те, поне дръж наблизко един слуга — посъветва я той, като поглади дългата си, добре поддържана брада.

[1] Обгарянето на тъкан с електричество или химично вещество (англ). Бел.пр. ↑

ГЛАВА 2

Риго бавно се събуждаше. Струваше му се, че е потопен в тъмен басейн с вода и трябва да изплува. Когато най-сетне успя да поеме дълбоко въздух и разклати глава, за да пропъди виенето на свят, остра болка го срязва в стомаха. Спомни си всичко: оръдейния изстрел, ръцете на Пескара, които го хванаха, лекаря, който се оказа негов брат. Стисна зъби, за да преодолее болката, и се огледа. Намираше се в просторна зала. От тавана се спускаха тежки кадифени завеси. Прозорците бяха леко откренати и в стаята нахлуваше топъл бриз. Един лъч от щедрото следобедно слънце позлатяваше наситените червени и сини цветове на дебелия турски килим. Леглото бе по-удобно от всички, на които бе спал досега, а завесите пред него — от най-фин брокат. Снежнорелите чаршафи бяха меки като коприна. Мебелите отговаряха на изискания вкусна богатите хора от Прованс и той си помисли, че би могъл цял месец да храни хората си, ако продаде един от тези сребърни свещници.

Семейството на баща му наистина е богато, ако това е техният дом. Смътно си спомни за Бенхамин, който му обясняваше, че родителите му живеят на океанските острови. Тогава къде, дявол го взел, се намираше? Колко ли време е бил в безсъзнание? Усети, че някой го наблюдава. Яносини очи се срещнаха с яносиви. Пред него стоеше истинска дама — в това нямаше съмнение, въпреки обикновената кафява рокля, с която беше облечена. Тя не беше просто красива. В чертите ѝ имаше нещо патрицианско и волево. Раздалечените ѝ очи бяха очертани от тънки извити вежди над високи скули. Когато светлината падна върху кафявата ѝ коса, тя заблестя като бронз. Носеше я разпусната и тя падаше свободно на меки вълни.

Непознатата на свой ред го изгледа внимателно, но без стеснение или кокетство. Изучаваше го с неподвижен и сериозен поглед. Въпреки това създаваше впечатление за уязвимост и срамежливост, които се опитваше да скрие. „Но откъде ми идва на ум всичко това?“ — питаше се Риго, докато тя стана от стола край прозореца и бавно, но

решително се приближи към леглото. Беше слаба и доста висока за жена.

— Коя сте вие? — гласът му бе дрезгав и сух.

Без да си прави труда да отговори, тя се извърна към каната до леглото и наля разредено вино в сребърна чаша. За бога, всичко в този дом ли беше сребърно?

— Изпий това! — заповяда тя и му подаде чашата, а с другата ръка поправи възглавниците под главата му. Говореше на провансалски, макар че той я попита на кастилски.

Риго жадно преглътна. Когато дръпна чашата, за да не прекали, той премина на нейния език:

— Още ли се намирам във Франция? Кое е това място, мадам? — за съвършения си акцент бе възнаграден с учудено вдигане на веждите.

— Ти говориш нашия език? Това е добре, тъй като моят кастилски е отвратителен. А мястото, където се намиращ, е Марсилия — вътрешно се усмихна на ужаса, който се изписа на лицето му, и каза непринудено: — Добре дошъл, колониален испанец, ти си в лагера на врага.

— Как се озовах в този аристократичен затвор — попита той и добави, нахално оглеждайки я: — а вие сте най-красивият надзирател? Как се казвате?

От яд Мириам сви юмруци. Колко бързо тоя мошеник обръща нещата! Опитвайки да се овладее, тя отговори:

— Безброй въпроси. Колкото до мен, аз съм Мириам Тулон, годеницата на брат ти Бенхамин. Той е човекът, който ти спаси живота и те доведе при нас.

Риго продължаваше мълчаливо да оглежда тази впечатляваща млада жена. Определи, че е на възраст над двадесет години, въпреки че беше сгодена за брат му. „Сигурно е вдовица!“ Но веднага отхвърли това предположение. От нея се излъчваха спокойствие и нравствена чистота, които той веднага долови. Познаваше жените — както селянките, така и дамите със синя кръв.

— Брат ми е колониален испанец от океанските острови. Как е успял да намери убежище в един град, обсаден от имперската армия?

Едва доловима усмивка се изписа на устните ѝ.

— Фамилията Торес е испанска от хиляда години. Още преди възникването на държавата на крал Чарлз, Торес са живели на тази

земя — чак до 1492 г., когато кралят ги е заточил, поне онези от тях, които не е убил. Чичо ми Исаак довел семейството си в безопасност тук, в Марсилия. Дядо ти и неговото семейство не се оказали такива късметлии. Когато баща ти тръгнал към океанските колонии с Колон, всичките ги изгорили на клада като еретици.

Очите ѝ се бяха превърнали в две студени сиви стъкълца.

— Като еретици — повтори той, когато осъзна значението на тези думи със замъгления си от опиата мозък. Исаак, Бенхамин, Мириам са евреи. — Значи роднините ми по бащина линия са евреи? — изсъска той и се закиска, осъзнал жестоката ирония на съдбата. Едната му страна гореше като в огън, но той не можеше да спре и вече се давеше от смях. — Едва не ме продадоха като роб заради индианската кръв на майка ми. Сега пък може да ме изгорят на клада заради еврейската кръв на баща ми. Какъв късмет извадих с моите родители!

— Нищо не знам за близките на майка ти, но познавам добре семейството на баща ти. Всеки мъж трябва да е горд да нарече себе си Торес! — каза тя твърдо, възмутена от този груб, вулгарен варварин.

Той най-сетне утихна. Острата болка спря дъха му. По челото му избиха капчици пот. Мириам бързо се наведе и дръпна завивката, за да разгледа раната. Постава хладната си длан върху твърдите му гръдни мускули и го натисна към леглото, за да може по-добре да провери дали не се е разкъсал шевът ѝ при сърдитото му въртене.

Риго започна да се противи въпреки слабостта си и не ѝ даваше да го прегледа. Света дево, той е съвсем гол, а невинната годеница на брат му се опитва да отвие тялото му!

— Аз съм тежко ранен. Извикай Бенхамин да ме прегледа! Той е лекар — процеди през зъби.

— Аз също. Бенхамин не е спал от три дни. Претърпя корабкрушение, след което дълго се грижи за тебе. Мълчи и лежи спокойно, за да видя как съм свършила работата си!

Студеният ѝ тон го накара да се откаже да спори.

Наблюдаваше я с мълчаливо учудване, докато пръстите ѝ опипваха горящото от болка място.

— Ти си ме лекувала? Нищо чудно, че съм готов да ида на гости на свети Петър и архангелите!

— Възхищавам се на увереността ти, че ще прекрачиш прага на рая, след като знам какъв живот си водил!

— Казах само, че ще ги поздравя, но не знам ще ме приемат ли! — отвърна той троснато, без да може да скрие възхищението си от нея.

Тя сложи върху парещата му рана компрес, напоен със студена вода, и болката леко намаля.

— Какво сложихте в тази вода?

С любопитство изгледа малката стъкленица с течността, от която бе намокрила компреса.

— Разхлабително, камфор и други лекарства от билки, които събирам и суша сама през лятото — отвърна тя. — Лежи спокойно. Ето че един от шевовете, които ти направих, се скъса.

— Шевове? Вие сте ме зашили като мръсен парцал? — попита недоверчиво той.

Когато тя свали ръката си от компреса и се подготви да сложи нов, той се пресегна и захвърли стария. Вдигна глава и като видя раната си, изрече няколко цветисти псувни, отнасящи се до сексуалните навици на първите апостоли. После се отпусна на възглавниците.

— Извикай Бенхамин! Та аз съм човек, не парче скапана бродерия. Той трябва да ми отвори раната и да я обгори.

— Точно той ме помоли да зашия раната ти — каза тя с понижен глас и постави нов компрес. — Дори ми помагаше, докато работех.

— Евреи! Всички вие сте загубеняци! Светата Инквизиция с право ви прогони от Испания!

Мириам изпита желание да отпори всичките му шевове, но той се отпусна, задъхан от изтощение. Треската отново се надигаше. Когато след малко изгуби съзнание, тя притисна раната с чиста превръзка. Много добре, кръвенето беше спряло точно на мястото, където Бенхамин искаше да пъхне тръстикова пръчка. Тя прехапа устни. Дали да го събуди? Драгоценният му брат бе негова грижа. Едва ли би могла да удържи Риго де ла Казас, ако започне да го тресе по-силно.

Погледът ѝ обходи тялото на испанеца мелез от раната до косматите гърди и от мускулестите рамене до лицето.

Беше доволна, че нахалните му очи вече не я гледаха с насмешка или с укор. Ако Бенхамин бе творение на добротата и на светлината,

този човек беше тъмният му двойник — едно творение на Хадес. Тя бързо го покри, отиде до вратата и извика Пол, за да му даде инструкции. Скоро слугата се върна с руло мек здрав плат. За момент помисли да го помоли да ѝ помогне да нарежат плата, но го освободи. Ами ако баща ѝ разбереше, че превързва съвсем гол мъж? Поклати глава и решително се приближи до ранения.

Сравнително лесно издърпа ръцете му към края на леглото и ги завърза. Мускулите му бяха стегнати, а костите — фини като тези на Бенхамин. Китките им също си приличаха, но тези на Риго имаха белези. Горната част на тялото му свидетелстваше колко беди му бе донесла военната професия, но този мъж бе силен като големите коне за оран на Флемингови.

След като завърза и двете ръце, тя се замисли как да се справи с краката му. Въздъхна и реши, че полумерките няма да ѝ помогнат. Сякаш за да потвърди, че е права, той започна да дърпа превръзките на китките си и да рита. Завивката се смъкна от леглото и откри тялото му. Мириам не беше виждала голо мъжко тяло. Разглеждането на изсушените разчленени трупове по време на лекциите по анатомия в Падуа беше друго.

Този човек беше жив. Дългите му крака се мятаха, а тесните му бедра се увиваха, докато се опитваше да освободи ръцете си. Тя бързо хвана и завърза единия от глезените му, след което заобиколи леглото и направи същото с другия. Дано връзките да издържат! Наведе се и вдигна завивката. При треска беше необходимо изпотяване. Официалната медицина беше категорична. Тя покри тялото му с тежкия брокат, като напразно се опитваше да не гледа. Като всички трупове при занятията по анатомия, той имаше и член. С изключение на няколкото малки еврейски момчета, които бе лекувала, Мириам не бе виждала жив гол мъж. Риго де ла Казас не беше момче.

В безсъзнание и разтърсван от треската, той пак излъчваше сурова мъжественост, което я притесняваше. Вероятно това се дължеше на по-низшата му колониална кръв. Но говореше добре на провансалски диалект. Бенхамин бе казал, че сред вещите му има книги. Един обикновен наемник едва ли би могъл да чете. Тя се намръщи при мисълта за собствените си предразсъдьци. Та нали по-голямата част от мъжете, които познаваше, бяха убедени, че тя и

повечето жени не могат да четат, а дори и да четат, не разбират мъдростта на книгите.

Мириам отиде до прозореца и го затвори — нощта беше влажна. После дръпна плътно тежките кадифени завеси. Добре би било да запали огън в камината. От своя професор знаеше, че при треска тялото трябва да се затопли, но не беше сигурна в резултата. Досега беше лекувала треска само на жени след трудно раждане и нито веднъж — на човек с рана, причинена от снаряд.

Бенхамин отвори вратата. Мириам внимателно наблюдаваше брат му. Странно, нейната съсредоточеност не му беше приятна и той наруши унеса ѝ:

— Пол каза, че искаш памучни превръзки. Не е ли преминала треската?

Мириам бързо се извърна. Испита облекчение, че той ще поеме отговорността за този труден пациент.

— Още гори. Превързах го, за да не се отвори някой от шевовете. Бенхамин вдигна златистата си вежда.

— Шевове?

— Той се изрази още по-грубо. Каза, че не бил парче бродерия и че не желае жена да го лекува! — жлъчно отговори тя.

Бенхамин се намръщи.

— Отгледан е от колониални испанци, които са твърде далеч по възпитание от изисканите хора.

— Въобще не му хареса, че семейството на баща му е еврейско.

— Чичо Исаак ме предупреди, че миналото може да усложни нашата връзка.

— Да я усложни? Този човек е невъзможен! Ако хората на тайно наистина са добри, както казваш, той не е наследил нищо от майка си, освен цвета на кожата. Въобще не знам откъде идва неговата надменност. Бил е само в испанската армия.

— Както и татко — Бенхамин се замисли и зарови пръсти в меките ѝ коси. — Разбира се, майка ми често е подчертавала неговата коравосърдечност. Хайде да видим как е нашият пациент.

Той отиде до леглото и свали покривката.

— В стаята е прекалено топло.

— Но нас ни учеха...

— Изпълняваше ли предписанията, когато заши контесата? — попита остро той. — Само един път съм виждал трескав пациент, който се почувства по-добре, когато обилно се изпоти. Е, да, някои наистина оцеляват, но то е, защото преживяват лечението, а не защото то им е помогнало.

— Тогава какво предлагаш, докторе? Да приложим теорията на противоположностите и да замразим мястото?

Тя зададе въпроса полунамръщена, полуобзета от любопитство, тъй като това не бе правено досега.

— На островите племето тайно лекува треските с треви, които тук липсват, но, което е по-важно, те обвиняват тялото на пациента с мокри превръзки.

— Напоени с мехлем и камфор? — попита любопитно тя.

— Туземците наистина използват мехлем от ароматно растение, но като че студената вода лекува треската. Страхувам се да му давам повече опият, докато има висока температура и е толкова слаб. Добре е, че си го завързала — добави той, като видя, че Риго се мята и върти трескаво глава.

Мириам почувства, че бузите ѝ горят, сякаш и тя имаше треска, но Бенхамин разглеждаше брат си и не я забеляза. Когато я помоли да донесе чиста студена вода и нови превръзки, бързо се съгласи, доволна, че поне за малко може да напусне стаята на болния — този нахален воин.

Исаак влезе, когато току-що бяха увили окъпаното в пот тяло на Риго с мокри компреси. Не личеше да е скандализиран от това, че Мириам помага на Бенхамин, но тя се молеше той да не разговаря по въпроса с Джуда.

След мръкване пристигна един слуга, изпратен от баща ѝ да разбере кога има намерение да се върне у дома. Докато вечеряше печено агнешко заедно с Руф и Исаак, тя му написа бележка, в която го убеждаваше, че се чувства добре и трябва да помага на Бенхамин. Добави и послеслов. Постите започваха при залез-слънце. Тя, разбира се, трябваше да се върне у дома, за да ги спазва и да остави Бенхамин сам да се грижи за брат си до залез-слънце в събота. Но сега трябваше да го смени, за да му даде малка почивка.

— Ето това ще обясни нещата на татко — каза тя, подписа бележката и я подаде на слугата.

Исаак се усмихна, избърса ръце и се дръпна от масата.

— Баща ти се притеснява за твоята безопасност.

Тя въздъхна и продължи да се храни.

— Татко винаги е бил прекалено боязлив, чичо Исаак.

Макар да не ѝ беше чичо по кръв, Мириам се чувстваше поласкана от загрижеността на Исаак и понеже много го обичаше, наричаше го чичо, а жена му — леля Руф.

— Има основание за тревога. Ти си единственото му дете и той ти разреши да заминеш за Падуа, да посещаваш университета и да практикуваш медицина. Това е опасен и неподходящ живот за млада жена — каза Руф и погледна Мириам. — Всички ще бъдем много доволни, когато ти и Бенхамин се ожените. Навярно едно или две деца ще те отклонят от медицинските занимания.

— Поне на първо време — добави тя с усмивка.

— Оня млад глупак дали се е отказал да пътува обратно в колониална Испания? — попита Исаак.

Мириам изведнъж се обърка.

Тя обичаше тези хора като собственото си семейство и знаеше, че имат добри намерения.

— Едва ли. Това е причината да не направим досега официален годеж. Бенхамин е непреклонен в желанието си да живее близо до собственото си семейство в океанските колонии и да лекува хората на тайно и бедните заселници от вътрешността на острова, където живеят Аарон и Магдалена. Разбирам го. Иска да се срещне със своите родители и със сестра си след толкова дълго отсъствие. Все пак...

— Да не би да искаш да живееш сред туземци и индианци? — тихо я попита Руф и погали бледата гладка ръка на Мириам за успокоение.

— Нека индианците не те плашат — кисело каза Исаак. — Би трябвало да се страхуваш от испанските християни и тяхната Инквизиция. Аарон, както и баща му, е друговедец. Той и семейството му непрестанно са заплашени от тях.

— Те не спазват законите на Мойсей, за разлика от мен — каза Мириам решително. — Няма испанец, който да ме принуди да се променя.

— Ето още една причина да не ходиш никъде. Испанците строго забраняват на евреите да пътуват из техните колонии. Оня млад глупак

Бенхамин няма понятие каква опасност те заплашва! — избухна Исаак.

— Той е възпитан в християнската вяра, Исаак. Но уважава и двете традиции, както баща му и дядо му — остро отговори Руф, която се чувстваше задължена да защити племенника си.

— Да, но виж докъде ги доведе това. Брат ми умря и синът му остана да живее в онази джунгла — отвърна той с отвращение. — Най-добре е да изпратим онзи испански войник в колониите за утеха на Аарон — добави Исаак и посочи към стаята, в която лежеше Риго. — Нека Бенхамин живее тук на спокойствие с Мириам.

Когато споменаха за Риго, Мириам почувства странен трепет.

— Съгласна съм, чичо Исаак, но Бенхамин понякога е много упорит. Той желае да отведе брат си в колониите. Ако и ние отидем, сигурно ще разбере, че не му е мястото тук — каза почти на себе си тя.

Този план явно не допадна на Исаак. Той изсумтя, а Руф стана и заповяда на слугинята да почисти масата.

Мириам реши да смени Бенхамин. Краката ѝ натежаваха с всяко следващо стъпало. Разговорът на масата я бе разстроил много. Баща ѝ продължаваше да живее в своя свят на миражи, сигурен, че Бенхамин никога няма да остави богатството, сигурността и комфорта в Марсилия и да се върне в колониите, но Мириам искаше друго.

Мириам и Бенхамин се бяха срещнали в Падуа преди почти седем години. Той беше в по-горен клас и любимец на своите преподаватели, докато тя, като жена и еврейка, страдаше от предразсъдъците на околните. Тогава беше едва на седемнадесет години и за пръв път се отделяше от баща си. Бенхамин бе взел самотното момиче под покровителството си, почувствал, че под срамежливостта и обикновената ѝ външност се крият решителност и интелигентност. Точно затова тя го обичаше, а и за търпението му да чака, докато завърши доктората си. Но докога ли ще чака този мъж? Той беше обиколил Италия. Изучил беше много новости в медицината под ръководството на изтъкнати лекари. Дори беше пътувал с легендарния Парацелзий и беше споделил част от одисеята на този особен човек. А сега искаше да се ожени и да се върне вкъщи.

Мириам не се изненада, когато се зърна в огледалото. Видя силно, ъгловато лице, обгърнато от не особено пищна кафява коса. Беше слаба и висока като мъж. Златокосият и красив Бенхамин Торес искаше да се ожени за нея, а това бе твърде много. Той беше мил,

добър, уважаваше в нея жената с остър ум. Имаха намерение заедно да практикуват медицина. Но къде? Дали онези грубияни, испанските заселници в Западните Индий и в океанските островни владения, ще издадат разрешително на една жена? Тя знаеше, че майка му Магдалена беше лечителка сред туземците на тайно и заселниците в техните джунгли — местните хора ги наричаха тихо. Все пак на Мириам ще ѝ липсват Марсилия и баща ѝ и ще намрази лицемерието на християнската вяра, нищо че там може да има отци шпиони.

„Аз съм вече на двадесет и четири и девственица. Там ще имам любов, семейство.“ Но отговор на тревожните си въпроси не намери. Въздъхна, отвори вратата и влезе в стаята на ранения. Бенхамин спеше, седнал на висок дървен стол до самото легло. Златистите му бакенбарди бяха осветени от трепкащата светлина. Явно имаше нужда от повече почивка. Погледът ѝ с нежелание се отмести от любимото лице на Бенхамин към мургавия чужденец на леглото. Риго лежеше спокойно, но тя знаеше, че треската му още не е минала, макар да беше намаляла в резултат на странното лечение на Бенхамин.

Мириам бавно прекоси стаята, коленичи до любимия си и нежно докосна ръката му.

— Трябва да слезеш долу и да се нахраниш. След това лягай в леглото и истински си почини.

Бенхамин се разбуди от топлия глас на Мириам. Явно беше задрямал.

— Коремът ми ръмжи, не — още по-зле — започна да крещи — той ѝ се усмихна и потисна една прозявка.

— Хайде, върви! През нощта аз ще гледам брат ти, а утре, преди постите, ще си почина.

Тя го задърпа за ръкава на туниката, докато най-сетне се изправи.

— Държиш се, сякаш си вече леля Руф, която командва чичо Исаак, но те са женени от петдесет години.

Точно когато се канеше да го изтика от стаята, той я притисна в прегръдките си и вдигна брадичката ѝ, за да види очите ѝ.

— Ако не побързаме, няма да можем да преживеем петдесет години заедно, Мириам.

Леко я целуна по устата и се опита да я задържи, но тя извърна глава и тихо се разсмя:

— Кратката почивка май те е ободрила.

— Кога да обявим годежа? — попита той и я притисна по-силно.

— Разговарях вече за това с леля ти и чичо ти. И те го искат по-скоро. Все пак...

— И тримата решихте да не се връщаме в колониите — каза той с нескрито раздражение. — Но, Мириам, там е моят рай, моят дом. Там е толкова красиво, че ще бъдеш очарована!

— Няма да успея, ако ме хванат испанските инквизитори — отвърна натъртено тя.

— Но ние не живеем в Санто Доминго! Вилата на семейството ми е изолирана и е навътре в джунглата. На стотина мили наоколо няма кюре. Вити пътечки, стръмни планини — там е съвсем безопасно. Да не мислиш, че евреите не могат да бъдат прокудени и от Марсилия. А може да стане и по-лошо, ако крал Франсоа насочи апетита си от италианските кралства към Прованс!

— Семейството ми живее тук от поколения — упорстваше тя.

Той пусна ръката ѝ.

— А моето живяло в Испания от векове. В Стария свят за нас няма живот. Ела с мен на островите, Мириам!

След като каза това, той се обърна и излезе от стаята, но думите му продължиха да звучат в ушите ѝ, когато изморена седна край леглото.

Взе един медицински трактат от Гаспаро Торела за венерическите болести, по-точно за една смъртоносна шарка, която се предава по полов път. В момента тя върлуваше в Европа. Като гледаше Риго, Мириам се чудеше дали, докато е бродил с имперската армия, не е пипнал тази ужасна болест. Но си спомни за мускулестото му мургаво тяло, което видя съвсем голо и се успокои. По кожата му имаше безброй белези от рани, но беше гладка и свежа.

Към полунощ Риго се събуди и помоли за вода. Мириам беше задрямала, но бързо стана, наля една чаша и се опита да повдигне главата му, за да може да отпие няколко глътки. Той блънуваше. Явно не разбираше къде се намира. Промърмори тихо няколко неразбираеми думи на кастилски, докато тя се опитваше да накваси пресъхналите му устни. Повечето от водата се разпя по гърдите му. Мириам остави чашата, взе парче чист плат, намокри го и започна да изцежда влага в устата му. С много усилия успя да утоли жаждата му и раненият отново потъна в безсъзнание.

Мириам седна до него и се загледа в зачервената му кожа. Дали отново да го увие с мокри парцали?

ГЛАВА 3

Час по-късно, когато раненият започна да стене и да дърпа превръзката си, тя събра кураж и се приготви за трудния и неприятен процес на миене с мокри и хладни кърпи. След като отстрани тежката завивка, Мириам най-напред провери сондата, която Бенхамин беше поставил в раната. Нямахте гной, въпреки че защитата рана беше зачервена и подута. Тя се учуди, защото повечето медици вярваха, че „доброкачествената гной“ лекува раните. Разбира се, в повечето случаи пациентите умираха.

— Чужденецо, ние нарушихме много правила при лечението ти, та това едва ли има някакво значение — промърмори тя на себе си и започна да накисва превръзки в голям меден леген и да ги налага навсякъде: по гърдите, ръцете и краката му. След това, без да го гледа, постави мокър компрес и върху долната част на тялото му.

Докато работеше и сменяше студените кърпи, Риго бълнуваше на кастилски. Мириам говореше зле този език, но благодарение на усърдните уроци на Бенхамин го разбираше горе-долу. След няколко минути пожела да не беше така.

— Майка... майко! Коя... бе... ти? Принцеса, благородница? Ти... ти... умря и ме изостави. Индианци... всички с мургава кожа, диваци, страхливци... Бартоломео казва, че оставят голите си коремни беззащитни срещу испанската стомана... Страхливци. Аз не съм страхливец. Аз се боря... Аз се бих с момчетата, дори с робовладелците. Те не можаха да ме отведат, окован във вериги. Татко... проклет да си! Защо си легнал с индианска курва...

Мириам не знаеше как да го успокои. От време на време той спираше да стене, след което псуваше Аарон Торес. Спомняше си обидите от по-възрастните войници, още когато постъпили в армията, по време на първата битка в мразовитите Пиренеи. И всичко това се беше случило, когато е бил на нейната възраст. „А аз си мислех, че съм смела само защото съм далеч от баща си“ — мислеше тя, докато се опитваше да облекчи мъките му.

Въпреки всички унижения, които е трябвало да понесе, той се беше издигнал в йерархията на имперската армия. Завареният му брат Бартоломео беше взел под свой контрол малкото момче и го беше обучавал. Едва сега Мириам си обясни как Риго се е научил да чете. Безразсъдната му смелост в битките, както и умението да чете, нещо неприсъщо за обикновените войници, явно го бяха издигнали в очите на един от най-добрите генерали на крал Карлос — неаполитанеца Пескара. Думите на Риго за Пескара бяха ласкави. Изглежда, той е търсел хора, които да заменят баща му, когото въобще не познава.

Без съмнение е обичал жените. Бузите на Мириам пламтяха, като слушаше разказите на любовните му приключения. Тя пъхна един мокър компрес между зъбите му и едва не го задуши по средата на разказа за приключенията със свежи селски моми и с благородни дами. След това раненият започна да бълнува за някакъв свещеник и отново за връхлитащия го снаряд и как е паднал, облян в кръв, в ръцете на Пескара.

— Ти, индианецо, имаш нужда от изповед и дано тя ти помогне да се пречистиш — зашепна Мириам и натопа няколко компреса във водата.

Риго започна да бълнува за някаква жена — Луиз.

— Луиз, ела... ела... обичай ме, нека...

Мириам запуши ушите си, когато той започна да описва с подробности какво ще направи с различни части на пищното й тяло. Този покварен дивак! Тя погледна големия меден леген и се запита дали да не излее всичката вода върху него и да го накара да млъкне.

Вече часове Риго дърпаше ръцете и краката си от превръзките. Изведнъж освободи едната си ръка и се опита да седне. Мириам бързо се хвърли към него и хвана свободната му ръка, преди да се нарани. Той зарови лице в шията й.

За да го събори върху меките възглавници, наложи се да седне на леглото и да се облекне на голото му тяло. Свободната му ръка се протегна и сграбчи кръста й, а той измърмори:

— Луиз, мила.

Преди Мириам да успее да се успокои и да реши как да действа, пръстите му ловко се шмугнаха под ризата й и сграбчиха едната й гърда. Той пак я целуна по шията.

Сякаш електрически ток премина през нея. Лежеше омаломощена върху твърдото му голо тяло.

— Толкова си крехка, че имаш нужда от охранване — измърмори той и заигра с гърдата ѝ под ризата.

Зърната ѝ пламнаха, когато удоволствието от забранената интимна милувка заглуши у нея всички мисли. Дори на Бенхамин не беше позволявала такива волности, макар че се беше опитвал да ги извоюва. През всичките си двадесет и четири години Мириам никога не беше докосвана по такъв начин от уста и ръце на мъж.

Знаеше, че е висока и плоска, без закръглени форми. Риго не само се осмели да хване гърдите ѝ, а я обиди, като я нарече Луиз. Тя се ядоса и накрая реагира. В прилив на гняв отблъсна гърдата му, въпреки че твърдите му косми я възбуждаха. Събра цялата си сила, изскубна се от ръцете му и застана до леглото, задъхана като заек, преследван от вълк. Предната част на роклята ѝ бе мокра от допира с подгизналите превръзки. Приглади сърдито полата си и заобиколи леглото, за да върже отново ръцете му. След това отиде до масата с мраморен плот на другия край на стаята и сипа малко опиат в една чаша.

— Ето, изпий това, за да лежиш спокойно през останалата част на нощта, индианецо, или ще те удуша с възглавницата! — извика тя.

Когато Риго отново се опита да заговори, тя внимателно изля сместа в гърлото му. Той се закашля, но преглътна и се отпусна назад изтощен.

Бледата зора си проправи път в спалнята и разпръсна мрака, след като Мириам вдигна завесите. Тя се загледа в тъмносините води на залива в далечината. Къщата на Исаак се намираше на една височина и гледката към пристанището беше много по-привлекателна от тази, която се откриваше от бащината ѝ къща, макар че Джуда Тулон я беше издигнал по-близо до доковете. Тогава той беше още беден.

— Денят ще бъде чудесен — каза тя и сънливо разкърши схванатия си гръб. Беше задрямала на дъбовия стол с висока облегалка, изключително неудобен, въпреки кадифените възглавници. Закопня за добре затоплена баня с ароматизирана вода и за меко легло.

Шумоленето на завивки бързо прекъсна мислите ѝ. Мириам се извърна и видя Риго да дърпа превръзките, които го придържаха към

леглото. Тя се приближи и леко докосна челото му, като се стараеше да не издаде вълнението си.

— Треската отмина. Чудесно — каза тя, като се насили да издържи пронизителния му поглед. Защо ли тези сини очи я караха да се чувства по-различно, отколкото от очите на Бенхамин? Независимо от всичко те бяха братя.

— Защо съм овързан като прасе в кланица? — попита сърдито той с пресъхнала уста.

Главата силно го болеше, раната също. Задърпа памучните превръзки, раздразнен от своята безпомощност пред хладната и властна жена.

— Повече от двадесет и четири часа горя от силна треска. Какво искаш? Да поръчам петима пазачи, за да те удържат? — кротко го попита тя и отвърза лявата му китка.

Когато се придвижи към краката и започна да отвързва глезена му, той се стегна и замря. „Моля те, свети Якуб, нека да не си спомни последната нощ“ — помисли тя.

— Значи, жено, ти си ме завързала гол за това легло! — изръмжа той с нисък глас, като почти я изплаши.

Но тя продължи да си върши работата. Едната ръка и единият му крак вече бяха свободни, но беше слаб като бебе.

— Бенхамин реши, че това е единственият начин да те предпазим от самонараняване.

Гласът ѝ беше учудващо спокоен, но бузите ѝ пламнаха. Докато развързваше и последните върви, едва удържаше ръцете си да не треперят.

Риго я наблюдаваше и усети неразположението ѝ, въпреки че контролираше чувствата си по-умело от всички жени, които бе познавал досега. Опита се да си припомни какво бе станало през нощта. Търкалял се е в силна треска. След дузина години, преживени из различни бойни полета, до болка познаваше трескавите брътвежи на ранените войници.

— Говориш ли кастилски? — попита той с очи, приковани в нея.

— Не особено, но го разбирам. Бенхамин ме учеше — отвърна тя, сигурна, че няма да има полза да лъже. Той лесно би могъл да научи истината.

— Та какво говорех, мадмоазел Мириам, когато бях целият овързан и молах за помощта ти по време на дългите самотни часове на нощта? — с горчивина попита той и започна най-лошото.

Тя въздъхна.

— Повечето време — нещо неразбираемо.

Ръката му се протегна и с изненадваща сила сграбчи китката ѝ.

— Какво говорех?

Риго стисна зъби и поклати глава, за да прогони черните вълни на световъртежа. В същото време държеше в желязна хватка китката ѝ, но силите му намаляваха и той проклинаше.

Мириам се опита да се изскубне.

— Пусни ме! Причиняваш ми болка. Това ли е отплатата ти за това, че часове наред се борих с твоята треска?

Той я пусна, сякаш опарен, и тя бързо отстъпи от леглото. Когато се вгледа втренчено в нея, очите му се присвиха, а челото се сбръчка.

— Ти си ме завързала гол към това легло и... — гласът му заглъхна, защото се замисли върху епизодични картини от изминалата нощ.

— Но ти изгаряше! Вчера следобед Бенхамин предписа мокри компреси, за да те охладим. Точно това правят и хората от тайно в колониите, когато лекуват треската.

Тя спря рязко, тъй като си спомни, че присъстваше във виденията му.

— А брат ми къде беше през цялата нощ? Ти ме лекува сама, нали така, мадмоазел?

— Когато пак започна да бълнуваш и треската ти се усили, не ми оставаше нищо друго, освен да те задуша и да сложа край на мъките ти — тя му се изплези и допълни: — Разбира се, ако бях направила това, в следващия си живот ти, женкарю и езичнико, щеше да бъдеш обречен на вечни мъки.

В този момент той долови слаб аромат на роза. Челото му се отпусна, когато си спомни как галеше гърдата ѝ — нещо, което тя едва ли бе изживяла преди. Той студено се усмихна:

— Сънувах нещо за Луиз, нещо съвсем ярко!

Очите му нахално зашариха от лицето по изящните извивки на тялото и спряха на гърдите ѝ.

— Ти май каза, че моят чар е по-незначителен от този на пухкавата ти Луиз. Не обичам да се отнасят с мен като към придружителка на полк, индианецо.

— Затова ли си облечена в тези широки дрипи с убити цветове, или еврейките се забулват като светите монахини?

Учуди се от собственото си любопитство. Тя наистина ли смяташе, че не е желана?

Мириам презрително изсумтя.

— Не нося ярки цветове и не се шляя наоколо в тесни рокли, тъй като това ще пречи на работата ми. Аз съм лекарка и като специалист те уверявам, че съвсем скоро ще се оправиш. Бенхамин ще дойде да те види.

Тя се обърна и се запъти към вратата. Лъчите на изгряващото слънце паднаха върху косата ѝ и я обагриха в бледо сребристо.

Риго почувства възбуда в слабините си и се запита как тази хладна еврейка поражда такива чувства у него. Предпочиташе пълнички и закръглени жени, не ъгловати и източени. Тогава изведнъж си спомни какво ѝ каза, когато си представи, че е Луиз, и започна да се смее.

— Мадмоазел Мириам, я по-добре прекъсни постите си и започни да се угояваш! — извика той, след като тежката дъбова врата се затвори след нея.

Исаак плати на вестносеца и го освободи, след което погледна писмото за Риго. Беше минало по дълъг заобиколен път: от океанските колонии до Севиля и оттам — до армията на генерал Пескара. Самият Пескара беше платил пътните на младежа от Италия до Марсилия. Писмото беше от заварения брат на Риго — Бартоломео де ла Казас, доминиканец. Исаак се разтревожи: дали този мъж не беше от светите служби. Броят на доминиканците, които участваха в Инквизицията, беше толкова голям, че из цяла Европа ги наричаха „божиите хрътки“.

Въздъхна и погледна обемистото, изцапано от дългото пътуване писмо на бюрото.

— Време е да разговарям с моя племенник и да разбере какво мисли, след като е сигурно, че раненият ще оживее — промърмори старецът, докато замислено се разхождаше из стаята.

Риго седеше в голямото пухено легло, облеган на възглавници, които една симпатична слугиня услужливо му бе донесла. Тя явно беше възхитена от този най-нов и най-екзотичен член на семейство Торес. Той получи привилегията да ползва банята и да бъде гладко обръснат. Дългата му черна коса беше подстригана до раменете и се почувства по-добре, макар че все още беше слаб.

От два дни раненият не беше зървал Мириам, своята докторка. Лекуваше го Бенхамин, който го похвали за волята му да се възстанови. Самият той не беше сигурен в чувствата си към своя брат, макар че Бенхамин, изглежда, изпитваше симпатия към него. Трудно беше да не хареса бялата му златокоса физиономия, въпреки че му напомняше за техния баща. Брат му твърдеше, че Аарон Торес никога не се е отказвал от най-големия си син, но Риго не можеше да преодолее натрупваната през целия си живот омраза. Всичко, което беше научил по улиците на Севиля и по бойните полета на Италия, го караше да изпитва недоверие към Бенхамин.

Риго беше незаконно дете, нещо по-лошо — той беше рожба на жена от по-нисша раса. На всичко отгоре беше отгледан в енорията, чиято църква е била причина за смъртта на семейството на родителите му и за заточението на баща му. Това също не беше в негова полза.

Мислите на Риго бяха прекъснати от почукване на вратата. Дали беше Мириам? Едва ли. Тя явно се беше наситила на испанската му грубост. Помоли на провансалски посетителя да влезе.

Исаак Торес беше представителен мъж, с малко над среден ръст, масивен гръден кош и изправен гръб въпреки напредналата възраст. Белоснежната му коса беше оредяла, но яркосините му очи не потъмняваха никога, въпреки че годините бяха издълбали бръчки по лицето му. Носеше прости широки туники, подобни на мавърските одежди от времето, когато служеше в кастилския двор.

Риго кимна към чичо си без усмивка и го измери с очи. Старецът също го изгледа. Болният издържа погледа му. Неговата смелост явно развличаше Исаак, който се потупваше по крака с богато украсения жезъл. Леко усмихнат, старецът проговори:

— Бенхамин не е преувеличил: изглеждаш изненадващо добре.

— Той ми спаси живота с медицинските си умения. Но и на вас, дон Исаак, съм задължен, за това, че приехте в дома си един враг.

Очите на Риго за миг се преместиха върху писмото в ръката на Исаак, след което отново спряха на лицето му.

— Какво странно изявление от страна на най-големия внук на брат ми! Та ти си от моята кръв. Друго не бих и могъл да направя — отвърна Исаак, прекоси дебелия килим и застана до леглото.

— По ирония на съдбата може и да съм от вашата кръв, но пристигнах с чуждестранна армия, за да обсадя твоя дом. Едва ли има причина да бъда добре дошъл тук! — рече дръзко Риго.

Учуди се, когато Исаак вдигна глава и се изсмя.

— Причина? Предупредих по-малкия ти брат идеалист, че си отгледан като праведен божи син и си поданик на испанския крал — той спря да говори и лицето му стана сериозно. — Не искам да знам кой е крал на Испания или на Франция. Франсоа мрази евреите точно толкова, колкото и Чарлз, но тук семейството ми е в безопасност. Затова искам да остане така.

— Мислиш, че искам да навредя на Бенхамин? Или на семейството ти?

— Ти говориш провансалски без акцент, много по-добре от мен, въпреки че живея вече тридесет години тук. Оцелях в двора на Фернандо Трастамара не защото бях разсеян!

Исаак изчака да се срещнат погледите им. На устните на Риго се появи цинична усмивка.

— Харесват ми искреността и проникателността ти. По семейните закони ти си длъжен да ме приемеш, но не и да ми се довериш. Добра среща, дон Исаак! — каза Риго с шеговит жест. — Колкото до провансалския ми, Пескара го използва, за да събирам информация. Бях шпионин — той сви рамене. — Сякаш целият ми живот е поредица от случайности от зачеването ми до днес. Ти ми нямаш доверие. Аз не знам дали да вярвам на моя брат за баща ни, но това не ти дава права да ме разпитваш.

Риго изчака. Беше сигурен, че старецът ще издаде причината за посещението си.

— Струва ми се, че имаме общи неща, въпреки че не се обичаме — каза кисело Исаак. — И двамата сме оцелели по волята на съдбата. Но сега ти си в моята власт. Преди да ти разреша да се завърнеш с

Бенхамин в испанските колонии, искам да знам повече за доминиканския ти доведен брат.

Той подаде писмото на Риго. Имаше печат от доминиканския манастир в Санто Доминго. Риго избухна в смях.

— По какви ли пътища е пристигнало това съобщение? Мислиш, че Бартоломео е копой на Светата служба? — той притисна болното място. Отново се засмя при мисълта, че тихият Бартоломео може да е станал член на Инквизицията. — Доведеният ми брат е последният човек, който би търгувал с човешката мъка. През целия си живот е защитавал туземците от островите. Бартоломео де ла Казас като теб не одобрява това, че съм войник.

Риго си представи друго и едва не избухна отново в смях. Какво ли би сторил този набожен брат, ако разбере нещо за еврейското семейство на Риго? Представи си Бартоломео, потънал в дълбока молитва. Счупи печата и започна да чете писмото.

„2 юли 1523 г.

Прескъпи мой Родриго,

Последния път, когато ти писах, бях започнал едно дело и исках да успокоя душата си, като вляза в ордена на «св. Доминик». След като станах свидетел на кървавите схватки между местните туземци и нашите войници, почти десетилетие описвах нечовешките несправедливости, изпращах петиции до колониалните власти и пътувах до Испания, за да изложа каузата си пред кралския двор. Тук, в Санто Доминго, сред добрите отци, открих и щастието си, но сърцето ми все още е тревожно.

Чувам стоновете на издъхващите бедняци зад каменните зидове на градината ни дори в тишината на параклиса. Сякаш нашият Господар има повече дела за мен, макар че съм лъгал и него, и децата му толкова пъти преди. Губернаторът, синът на моя стар приятел Кристобал, е обсаден отвсякъде от врагове и нито един от тях не е от двора на крал Карлос. Според слуховете Диего Колон за втори път ще бъде отзован в Испания. Той търси съветите ми и аз не му отказвам, но страдам, че не мога да направя

повече, за да запазя службата му и да спася индианците. Робовладелците ги преследват и ги унищожават, а Негово превъзходителство е безсилен да ги спре. Ти трябва да преразгледаш решението си за оставане в имперската армия, Родриго. Испанските острови имат много по-голяма нужда от доблестни мъже, отколкото твоят генерал.

Зная чувствата, които събужда у теб мисълта за индианската ти кръв. Ако можеше само да дойдеш тук и да се срещнеш с тези благородни хора, преди да ги изтребят напълно! Сигурен съм, че би променил мнението си. Те имат нужда от силата ти, Родриго. Както и аз.

Моли се за нас, както аз се моля за теб. Нека Бог и нашата майка да бдят над теб, докато отново се съберем тук, на островите...”

Риго хвърли поглед на послеписа. Бартоломео го увещаваше да пише по-често. Той никога нямаше да се откаже от мисълта, че доведеният му брат ще се върне в Новия свят.

Исаак наблюдаваше лицето на Риго, което се променяше, докато четеше писмото. Долови истинска топлина под суровата маска.

— Изглежда, този доминиканец ти харесва? — тихо каза той.

— Бартоломео скоро положи монашеска клетва в ордена на Санто Доминго — преди две години, но представи църквата в испанските острови през 1512 г. Сега е на петдесет. За разлика от мен, неговият живот е минал в борба за спасяване на живота на други хора.

— На живота или на душите им? — попита недоверчиво Исаак.

— Преди всичко на живота им. Душите той оставя на милостта на Бога. Бартоломео строши поне дузина кораби, плавайки от Испания до колониите, за да проповядва каузата на хората на майка ми. Чисто прахосничество, но той не мисли така. Прекалено добър е за този свят — рече тъжно Риго.

— Значи презираш хората на майка си — досети се изведнъж Исаак.

Лицето на Риго се изопна.

— Та те излизат полуголи срещу испанската стомана и не се съпротивляват! Предпочитат да оставят един добър мъж като моя

доведен брат да пожертва здравето и живота си за тяхната кауза.

— Ти мразиш и баща си за това, че те е напуснал. Сигурно още повече си го намразил, след като научи, че по произход е евреин.

Исаак търпеливо зачака отговора. Риго сви безразлично рамене.

— Когато моят небесен ангел, младата докторка, ми обясни, че испанската ми кръв е и еврейска, разбрах, че това е жестока шега, но животът ми е сервирал толкова шеги и все пак оцелях. Не ме е грижа дали Аарон Торес е евреин или християнин, но знам, че е направил незаконен син на туземка и е избягал.

Исаак почувства болката под ледените думи. Беше доволен, че семейството му не е заплашено от светите служби. Колкото до отрицателното влияние, което този озлобен млад човек би имал върху тях...

— Прав бях, когато казах на Бенхамин да внимава с теб. Ти ще посееш разпри, където и да идеш. Щеше да е по-добре, ако той и Мириам те бяха оставили да умреш.

ГЛАВА 4

Джуда Тулон седеше в кантората си, която използваше и за приемна. Тъмни мебели от далечния Китай, щедро инкрустирани със змии и дракони, изпълваха огромната стая и създаваха атмосфера на нещо зловещо, странно съчетано с разкош. Тапетите и завесите бяха от Ориента, повечето от Турция, в наситени виолетови, кървавочервени и индигови разцветки. Един масивен свещеник от бронз хвърляше мъждукаща светлина, докато търговецът разглеждаше младия си посетител.

Ричард дьо Бей сякаш се задушаваше от прекалено силната миризма на благоухания. Черните замрежени очи на Джуда, неразгадаеми като очите на всеки мюсюлманин, засилваха притеснението му. Разглеждаше ръцете си, богато украсени с пръстени, и едва се съдържаше да не се размърда. Най-накрая, когато слугата християнин на Тулон им наля вино и се оттегли, той наруши тишината:

— Знаеш, че от години желая този съюз. Но Мириам е почти на двадесет и четири и похаби моминската си хубост, защото ти ѝ позволи лудостта да се занимава с медицина. Не одобрявам това. Тя е изгубила много от зрелите си години, необходими за отглеждане на деца. Ако се споразумеем за женитбата, искам бързо да се отпразнува. Младоженката трябва да се посвети на моето огнище и дом.

Джуда едва-едва се усмихна.

— Говориш добре. Но аз съжалявам не за това, че я пратих да учи в Падуа за лекар, а защото нещата с Бенхамин Торес се обърнаха така.

Ричард се протегна.

— Вече направи голяма грешка, като даде съгласие за женитба със син на Аарон. Защо сега променяш решението си? — беше сърдит заради начина, по който Джуда си играеше с него, но се страхуваше да не превиши правата си.

— Не съм променил решението си. Колкото до това, че баща му е двойно вярващ, тук, в Марсилия, Бенхамин е точно толкова еврейин, колкото ти или аз. Не ми харесва обаче проклетата му амбиция да се завърне в испанските колонии. Не желая да изложя на опасност единственото си дете. За съжаление нито тя, нито аз можем да го отклоним от пътя му. Затова трябва да действам. А ти си напълно подходящ за Мириам.

Джуда изпитателно погледна бъдещия си зет. Опита се да скрие отвращението си от ненаситния Дьо Бей, чиито богатства вече намаляваха.

Дьо Бей се изправи и бутна тапицирания с червен бродат стол. Беше висок колкото Мириам, но по-нисък от баща ѝ. И двамата се поклониха, а по-младият каза:

— Прекрасно. Кога ще обявим женитбата?

Джуда отклони въпроса.

— Първо трябва да говоря с Исаак Торес. Тъй като Бенхамин и Мириам са си дали обет от много време, етикецията изисква първо да развалим устната им уговорка. Не се бой, Ричард, ще поддържаме връзка.

След като Дьо Бей се оттегли, Джуда остана сам в кантората си сред бледата светлина на свещите. Масите бяха отрупани с прилежно сгънати пергаменти и счетоводни книги. Животът си беше посветил на събирането на богатства, равни на тези на Соломон. Колко много той и Рахел бяха желали деца, за да наследят огромната му империя. Но Бог го дари само с едно дете — Мириам, което като жена не само че не мажеше да води делата на баща си, но и пожела да стане лекарка. А той не можеше да ѝ откаже нищо. Но сега ще наложи волята си! Всичко, което има, един ден ще остане на Мириам и Бенхамин. Но първо трябва да попречи на този младеж да пропилее богатството.

— Ако искаш, изпрати мургавия си брат от християнско потекло обратно в колониите, Бенхамин, но ще се ожениш за дъщеря ми и ще останеш при мен!

Той поглади сивата си брада и се втренчи в рафтовете с корабни фактури, докато около него тъмнината се сгъстяваше.

Бенхамин леко пребледня, когато чу думите на Исаак.

— Но той не може да стори това! Мириам няма да се съгласи.

— Струва ми се, тя няма да има думата по този въпрос — отвърна Исаак, не особено уверен в това, но решил да изпита племенника си.

— Пълен абсурд! Щом успя да убеди Джуда да я пусне в най-доброто медицинско училище в Европа, той едва ли ще я принуди да се омъжи против волята си. Дьо Бей може да ѝ бъде баща. Освен това той търси само изгода от този брак — презрително отбеляза Бенхамин.

— Ричард дьо Бей е от уважаван стар род, на четиридесет и две е и нашите равини имат добро отношение към него. Той пръв поиска ръката ѝ.

— А когато тя му отказа, се ожени за богатата вдовица. След смъртта ѝ този човек отново долетя при Джуда — отсече сърдито Бенхамин.

— Причината е, че ти и Мириам не можете да се споразумеете за условията на брака ви. Ти си на двадесет и осем, а тя — само с четири години по-млада. Крайно време е да се ожените, а вие се каните да изоставите безопасния Прованс и да се впуснете в презокеанско пътешествие към разтворените обятия на испанската Инквизиция. По-добре сами запалете кладата, когато ви хванат! — кресна Исаак, чието търпение напълно се изчерпа.

Бенхамин прокара ръка през къдравата си руса коса и поклати глава.

— Не е така, както ви се струва на вас. Аз поддържам редовна връзка с родителите си. Ако беше опасно да заведе Мириам у дома, те едва ли биха поискали това. Тя ще е щастлива при тях. А тук ще бъде нещастна, защото тази змия Дьо Бей никога няма да ѝ разреши да практикува медицина.

— Тогава решете това с Мириам. Или се разберете, или Джуда сам ще реши съдбата на дъщеря си. Той ѝ е предоставил прекалено много свобода. Може вече да е решил, че всичко това му струва твърде скъпо.

— Още днес следобед ще ѝ се обадя. Ако не успея да я убедя да живее на островите, поне ще отведа брат си у дома, след което ще се върна да живея тук с нея — рече унило Бенхамин.

— В такъв случай за ден-два можем да организираме сватбата — отвърна Исаак и едва се сдържа да не потърка ръце от радост. „Джуда,

стари хитрецо, ето че механизмът се задейства!“

Риго седеше до ръба на басейна, изпружил дългите си крака върху куп възглавници, и белеше ябълка. Бенхамин свали туниката си, разкопча колана и изу обувките си. Докато се събличаше и трупаше дрехите на пода, Риго го наблюдаваше, удивен за пореден път. С изключение на цвета на кожата, дори окосмеността на телата им, формата и очертанията на костите им, мускулите — всичко беше еднакво. Е, може би не всичко, поправи се той и се усмихна криво. Членът на Бенхамин беше по-малък.

През последните месеци, след забележителното възстановяване на ранения, двамата братя бяха станали добри приятели и прекарваха заедно доста време. Все пак не чак толкова много, тъй като Бенхамин бе твърде зает, а и физическата активност на Риго все още беше ограничена. Когато се завръщаше у дома след визити при пациенти, Бенхамин се къпеше в едно малко басейнче, облицовано с керамични плочки, на първия етаж от къщата на Торес. Това място за отдих беше създадено по ориенталски образец. В детството си Бенхамин се къпеше заедно с баща си и братята си в реките на островите. Тук също често се присъединяваше към чичо си или към братовчедите си за една освежителна баня. Сега покани Риго, за да могат да разговарят, преди семейството да се събере за вечеря.

— На кого се хилите, лъвчета? — обърна се шеговито той към каменните статуетки.

— Дали техният смях, или обрязването на оная работа ти пречи повече? — запита Риго със смях, още под впечатлението на разказите за обрязването на евреите.

Когато за пръв път видя Бенхамин гол, беше ужасен. Сега се престаши и го разпита.

— Това е станало, когато съм бил на около една седмица, не знам точно — отвърна той и се плъзна в топлата вода.

Риго, който беше привършил с ябълката, бързо смъкна халата си и влезе в басейна при Бенхамин. Все още внимаваше заради раната.

— Ако наистина майка ти е християнка и си роден в непристъпните джунгли, защо са постъпили така касапски с теб?

— Тук това е забранено от религията, но дядо ми и много други учени лечители през вековната си практика са разбрали, че някои религиозни еврейски обичаи са здравословни. Един от обитателите на нашето хато е травестит, който се научи да извършва обрязване. Майка ми нямаше нищо против това. В моето семейство не се ядеше месо не по религиозни причини, а защото при горещ климат то е вредно. Същото е и с мидите — ако не се консумират веднага след като се уловят, могат да станат отровни — той сви рамене. — Нямам представа дали това е някаква услуга, внушена от Бога на еврейските мъдреци, но като здравна мярка е полезна.

— Къпане, миене на ръце преди хранене, диети — всичко това го разбирам, но някой да си играе на рязане на члена ми! — повиши глас Риго.

Смехът на Бенхамин прокъртя в обширна баня.

— Да, но ако някога получиш инфекция и се подуеш целия от мръсотията, попаднала в твоята безценна кожичка, мога да те уверя, че ще промениш мнението си и ще се разделиш с нея.

— О, ще взема мерки да я поддържам съвсем, съвсем чиста — обеща сериозно Риго. — Тази хладка вода отпуска стегнатата кожа около раната ми.

Той облегна главата си на ръба на басейна и затвори очи.

Бенхамин се загледа в брат си. „Охо, ти ще ми разкажеш много неща! А сега вече имаш право да узнаеш нещо за нашия баща.“

— Когато те открих, писах на татко. Трябва вече да е получил писмото, въпреки лошото време и корсарите.

Лицето на Риго се смръщи.

— Мисля, че ще се зарадва да узнае, че се завръщам, за да получа полагаемото ми се — рече язвително той.

— Да, извънредно много. Както и майка ми, нашите братя и сестри. Много са слушали за Наваро, изгубилия се техен по-възрастен брат. Ти спомена, че може да потърсиш полагащите ти се права по рождение. Ако се откажеш, това ще ги съкруши напълно. Какво те задържа тук? Изпълни дълга си към крал Карлос, както аз — моя към крал Франсоа.

— Все още съм задължен на Пескара. Бия се за него и за себе си. Той възнагради един индианец мелез с прилични суми и много плячка. Вече свикнах да живея от меча си, Бенхамин.

— Да, това се вижда от белезите, които имаш. Ти най-вероятно щеше да умреш, ако Мириам не те лекува по своя метод — рече Бенхамин, все още смутен от отношението на Риго.

За да промени темата за баща им и за завръщане на островите, Риго се вкопчи в името на Мириам.

— Не съм виждал моята докторка от много дни. Сега, когато вече съм добре, защо не идва при мен?

— Мириам не се страхува от никого, Риго, дори и от теб — погледът на Бенхамин се съсредоточи, макар че очите му излъчваха някаква тъга. — Скарахме се за обратното пътешествие до испанските колонии. И тя като теб не иска да тръгне. Едва тази сутрин научих от чичо Исаак, че баща ѝ е решил да развали годежа ни и да я омъжи за един търговец тук, в Марсилия.

Риго престана да се плиска.

— Ами мадмоазел какво ще каже за това? Не ми се вярва покорно да се омъжи за човек, когото не е избрала.

Бенхамин въздъхна, гмурна се под водата, изтръска косата си и поклати глава:

— Не знаем какво точно иска Мириам. Мисля, че самата тя не е наясно. Аз... аз сглупих, когато ѝ поставих условие да дойде на островите, ако ти не отплаваш с мен — той се усмихна горчиво. — Ако решиш да се върнеш в Испания, може да пътувам сам за дома си.

— Сигурно островните земи са същински рай, щом се отказваш от Мириам, която толкова обичаш, и от привилегиите и богатствата, свързани с нея — каза Риго, опитвайки се да разбере загадката, която се наричаше негов брат. — Дори медицинската ти практика е изцяло тук.

— Така е, но уменията на Мириам и моите там са по-необходими. Хората от тайно страдат от най-елементарните заболявания. В Новия Свят лекарите са малко и нито един от тях не иска да лекува индианци, а дори и белите хора от селото на баща ми. Там царството ни е малко, Риго. Нашето семейство, много хора от народа на Гуачанагари, както и други колонисти са избягали от цивилизацията далеч във вътрешността.

— Чух, че са избухнали въстания заради лошото управление на фамилията Колон — каза Риго, като си припомни клюките от пристанището на Севиля.

— Колоните не управляваха зле. Но кастилците ги мразеха, защото са генуезци. Имаше много проблеми, много фракции на испаноезични: идалго от Кастилия, моряци от Каталония, дори един нахален екип от арагонски придворни. Всички те мечтаеха да се сдобият със злато и да се върнат в Испания, спечелили слава.

— Сега нахлуха в Мексико и богатият начело с Ернан Кортес. И аз исках същото — да намеря пълните със злато селища на ацтеките — каза Риго, спомнил си нещо.

Бенхамин сякаш прочете мислите му и тихо каза:

— Би могъл да се върнеш на островите с мен и да се срещнеш с нашето семейство. Ако ти и татко не се разберете, лесно ще бъде да вземеш кораб до Хавана, а оттам — до континента.

Риго се размърда, реши да отложи отговора и се обърна към брат си, когото бе започнал да обича:

— Да оставим това засега. Какво ще правиш с твоята докторка? Очевидно си пленен от нея, макар че не виждам причината.

Бенхамин се хвана за думите му.

— Мириам е прекрасна, тя не е обикновена жена.

— Съгласен съм. Но носи сиви дрехи и прилича на монахиня. Каза ми, че светлите тонове ѝ пречат на работата.

— Да, но има сребристосиви очи и коса с цвят на бронз — уточни Бенхамин.

— Много е висока.

— Не и за мен. Мъжете на Торес са дарени от Бога с висок ръст.

— Говори прекалено много и не си знае мястото като жена.

— Точно това най-много ми харесва. Високо ценя острия ѝ ум. А е и състрадателна.

— У жената предпочитам страстта пред състрадателността — каза живо Риго.

— Това е добре за леглото, сигурен съм, но не и за съпруга. От опит знам, че християнски бракове често се рушат от мъже, които поддържат любовници. Това не важи за евреите, които не изневеряват на жените си. Но е много по-добре човек да намери жена, на чиято компания може да се радва и след леглото. Аз и Мириам работим заедно. Имаме общи цели и интереси.

Риго вдигна очи към небето.

— Струва ми се, че ти трябва да се обясниш с тази девойка, защото тя може да склони да се омъжи за човека, избран от баща ѝ.

Бенхамин леко изскочи от басейна и взе една хавлия. Докато се триеше, отговори:

— Не би могъл да бъдеш по-прав. Знам, че сме пред определени да живеем заедно цял живот. Обещах на чичо Исаак да уредя нещата с нея още този следобед.

Той излезе от банята, като си подсвиркуваше.

Риго отпусна отново глава на хладните плочки. Мислите му се върнаха една седмица назад като език, опипващ болен зъб. Нещата, които бе наговорил, за да узнае истинските чувства на Бенхамин към Мириам, не изразяваха мнението му. Откри, че харесва възлюбената на брат си и се огорчи от това. Молеше се Бенхамин да не е забелязал.

Припомни си събитията около фонтанчето в двора. Беше излязъл за пръв път навън и седеше в градината, под едно маслиново дърво, през чиито клони се процеждаха благодатните слънчеви лъчи. Шумолящ звук, последван от леко свистене, го пробуди от дрямката. Инстинктът му за съхранение го подтикна да се надигне безшумно иззад лекото прикритие на дървото.

Разпозна искрящата коса с цвят на бронз на Мириам, паднала върху раменете ѝ, и се усмихна. Беше коленичила в средата на цветните лехи между няколко розови храсти. До нея имаше кошница, пълна с цветя. Беше захапала пръст, а остро върхче на езика ѝ попиваше капчица кръв. Риго почувства, че кръвта му пламва. Причината явно не беше слънцето, а жената.

Небрежно подпря рамо на дънера на дървото и каза:

— Неприятен инцидент — доктор да убоде ловките си пръсти. Внимавайте или няма да можете да защитите друг пациент!

Мириам се извърна на колене в посока към шеговития глас, блъсна кошницата и разсипа цветята. Погледна високия слаб човек, чиято мургава фигура се открояваше на слънчевата светлина. Беше леко прашна и разрошена. Извади от устата си наранения пръст и заядливо каза:

— Убождането от трън на роза едва ли ще навреди на лекарските ми умения. Но ти изглеждаш излекуван. Защо ме шпионираш? И то облечен в дрехите на Бенхамин!

Богатото бургундско дубле с надиплените си ръкави прилягаше добре на източеното му мускулесто тяло, сякаш беше шито за него. Панталоните също.

Усети как лицето ѝ пламва, когато разбра, че очите ѝ се спряха върху бедрото му. Той видя това и сякаш се зарадва на неудобството ѝ. Понякога беше толкова дръпната и високомерна, като стара мома, а в следващия миг ставаше уязвима.

— Брат ми и аз сме с еднакъв ръст, нали? Бенхамин ми услужи с дрехите си, тъй като при поход аз взимам със себе си само груби войнишки дрехи и оръжие — той се замисли за миг и добави: — Може би в момента бронята ще ми бъде добре дошла, мадмоазел. Сякаш сте готова да ме нападнете с ножа за рози.

Тя пусна ножа в кошницата, докато Риго се приближаваше. Ловко, но внимателно, за да не се набоде, той събра цветята, изправи се и ѝ подаде кошницата. После протегна ръка, за да ѝ помогне да стане.

Мириам се почувства като суетна селска мома. Въпреки че беше ядосана, тя пое ръката му и се изправи. Допирът на мазолестата мъжка длан до нежната ѝ кожа накара и двамата да замрат. Риго почувства как тя се изскубва, сякаш ухапана от пчела.

— Пак ли се убодохте, мадмоазел доктор? — подхвърли той, когато Мириам безцеремонно грабна кошницата от ръцете му.

— Занимавах се с рязане на розите на Руф още при първото си посещение тук като дете, дълго преди да се срещна с Бенхамин в Падуа. Минавам за добра градинарка, макар че от време на време подхранвам земята с няколко капки от собствената си кръв.

— А с откъснатите цветя какво ще правите? — попита той, докато минаваха през дантелената прегръдка на една ниска плачеща върба.

— Ще украся масата на Руф. Останалите ще занеса у дома, за да си направя сапун и парфюм. При залез-слънце започват пости. След това време не можем да работим нищо — каза тя.

— Живея според законите на този дом. Знам всичко за тези пости.

— Но си християнин. Как си могъл да разбереш и да приемеш нашите ритуали? Та в твоите очи ние сме езичници! — възкликна тя с удивление в чистите си сиви очи.

Точно в този момент минаха под широките каменни колони на портала и Риго импулсивно хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Почувства, че тя трепери, но задържа пръстите ѝ още секунда. Очите му изгаряха нейните, когато ѝ отговори:

— Това, което става между нас, няма нищо общо с теологията, мадмоазел.

Тя се отскубна от него и избяга, а той остана да се чуди каква е причината за внезапното му увлечение. Обикновено обичаше перверзните жени. Тя е пълна противоположност на Луиз или на която и да е друга от любовниците му, които избираше заради заоблените им форми и ярките коси. Острият език на тази жена, както и университетското ѝ образование очевидно не бяха съблазън за него. Тогава какво го привличаше?

Отвори очи и огледа празната баня.

— Та тя е избраницата на брат ми — процеди той през зъби. Излезе от басейна и започна да се бърше. Дори да беше християнка, тя все пак е благородница и девственица, а това значи жена, която за него е забранен плод. Няма аристократка, която би пожелала един мелез и наемник за съпруг, да не говорим за тази набожна еврейка! Видя отново искреното лице на Бенхамин и чу пламенните му думи за Мириам. Бенхамин ще се ожени за нея и край! — Ако сега не се върна при Пескара, винаги има Мексико и Кортес — промърмори той и излезе от помещението. Ехото от стъпките му беше глухо като думите.

ГЛАВА 5

Риго стоеше на горната площадка на стълбището. Беше се облегал с две ръце на белите мраморни перила, които опасваха галерията, и наблюдаваше сцената под него. Само веднъж при посещението си в двора на крал Карлос беше наблюдавал такава пищна картина. Мъже с кадифени кафтани, с масивни диамантени украшения на шията и отрупани с пръстени ръце разговаряха, докато отпиват от виното. Други танцуваха валс с дами, облечени още по-елегантно с блестящ брокат и самити^[1] с цветовете на дъгата. Огромните обръчи издуваха роклите им, докато танцуваха. Извивките на гърдите им едва-едва се скриваха под дълбоките квадратни деколтета.

Исаак не беше пожалил средства за този бал, организиран точно три дни, след като Джуда Тулон официално обяви годеща на единственото си дете и наследник с Бенхамин Торес.

Риго не присъства на самия годеж. Щеше да се почувства аутсайдер на това малко, напълно еврейско събиране в дома на Тулон. Но не можеше лесно да избяга от голямото събитие. Като един от най-богатите търговци в града, Исаак беше поканил на тържеството и християни, и евреи от висшето общество.

Скоро Риго щеше да се възстанови напълно. Това значи, че ще може вече да напусне града. След сватбата Бенхамин и Мириам щяха да пътуват за испанските острови, за да се срещнат с Аарон, Магдалена и останалите членове на семейството. После щяха да се върнат в Прованс. Риго нямаше представа как са успели да се споразумеят, но знаеше, че Бенхамин желае да останат на островите. Трябваше ли той да ги придружи и най-сетне да се види с баща си? Оттам щеше лесно да се придвижи до Мексико. Все пак перспективата да прекара седмици на борда на кораб с брат си и с Мириам не му харесваше особено.

Риго се огледа и погледът му се спря на дребен възрастен мъж, облечен богато. Киселото му изражение, което контрастираше на

веселата тълпа, издаваше, че това е отхвърленият жених Ричард дьо Бей, когото хитрият старец Джуда беше използвал като примамка, за да ускори сватбата на Мириам и Бенхамин. Риго забеляза как враждебният поглед на Дьо Бей следи сгодената двойка, докато танцува.

Той също ги наблюдаваше. Бяха великолепна двойка. Бенхамин беше висок, със златиста коса, великолепен в своя кадифен кафтан, който идеално подчертаваше необикновените му очи. Отвореното наметало беше избродирано със сребро и обшито със сапфири. Мириам, половин глава по-ниска от своя партньор, грациозно следваше стъпките му в танца. Роклята от ръждивокафяв самит, обшита със златисти конци, идеално подчертаваше елегантната ѝ фигура. Този цвят подсилваше блясъка на бронзовата ѝ коса, щедро обсипана с перли и топази, които бяха ефектно вплетени в прическата.

Риго наблюдаваше гонимците. Дали Мириам беше щастлива? А брат му? Отпи глътка вино и реши, че брат му не е щастлив. Наблюдаваше голямата зала под себе си и видя слуга с кана вино. Още едно питие би му дошло добре в момента.

„Мястото ми не е тук, при тези чужденци — богаташи и евреи.“ Но Риго знаеше, че единствената причина да бъде тук, е мисълта за косите с бронзов цвят и дълбоките сиви очи, които го преследваха. Изпи още няколко чаши от превъзходното вино на Исаак, а погледът му непрекъснато следеше Мириам, докато грациозно танцуваше в голямата зала. По едно време тя и Бенхамин напуснаха тържеството през страничния изход. Риго не искаше да мисли за това, какво ще правят. Отново впери поглед в тълпата.

И друг забеляза излизането на двойката. Ричард дьо Бей закри с привидно спокойствие към другата врата и излезе на площадката, където се скри в сянката на голяма колона. Оттам можеше да подслушва.

Мириам почувства полъха на свежия нощен въздух и въздъхна с облекчение:

— Най-сетне да си поема дъх — тя се вгледа в лицето на Бенхамин. Беше сурово на фона на спокойната лунна светлина. — Защо не си свалиш маската за момент? — тихо го попита тя.

Бенхамин погледна скъпото лице и на устните му се появи невесела усмивка.

— Никаква маска, Мириам. Просто се споразумях с баща ти.

— Но това означава да изживееш останалата част от живота си. Нима така си представяш бъдещия ни дом — пълно отшелничество? Далеч от родителите ти, от приятелите и от живота, който винаги си живял.

— Някой трябваше да направи избора, Мириам. В противен случай щеше да се омъжиш за Дьо Бей — каза той уморено, вече изтощен от тази тема.

— Не, никога! Нали ти казах, че ще откажа, независимо от заплахите на баща ми — горещо възкликна тя. — Дьо Бей е...

— Зная кой е! — отрязва Бенхамин. — Но знам и как се чувства Джуда при мисълта да изпрати любимата си дъщеря през Атлантика. Той нямаше да отстъпи, Мириам!

— Да не мислиш, че правиш саможертва, за да не остана стара мома, Бенхамин? — хладно запита тя, като се опитваше да потисне надигацията се гняв.

— Не ставай наивна. Достатъчно си умна, за да разбереш, че Джуда очаква внуци. Той можеше и щеше да те принуди да се омъжиш за Дьо Бей. Това е неприемливо и за двамата ни. Така че да приключим този безплоден разговор — проследи с пръст следата от сълзи, прокарана по бузата ѝ, и се опита внимателно да я изсуши. — Усмихни се и да се връщаме при гостите. Кой знае, може да се влюбиш в островите! След това ще пишеш на баща си да продаде имуществото си и да дойде при нас.

Тя се усмихна насила и видя горчивината в очите му. Когато Бенхамин наклони глава и леко докосна устните ѝ, тя за пръв път почувства празнота.

Люк Бриен не се чувстваше добре на сушата, макар че се радваше винаги, когато се приближаваше до Марсилия и видеше варовитите възвишения. Строгите очертания на базиликата „Св. Виктор“ бяха първият му ориентир, когато навлизаха в Лейсидон. От центъра на пристанището се виждаха мигащи светлини, които се катереха по наклона. Можеше да различи мъждукането на грубите восьъчни фитили в гондолите на рибарите по кея от бляскавите конуси светлина, които хвърляха сребърните свещници в палатите на богатите

търговци горе на върха на възвишението. Щом изкачи стръмнината и влезе в дома на Исаак Торес, той се разтревожи.

Бриен беше по-малкият син на преуспяващ търговец и го подготвиха за монашески живот. По-възрастният му брат наследяваше фамилната импортна фирма. Люк беше израсъл на пристанището и от малък наблюдаваше покритите с платница каравели, които плаваха по търговския път за Тунис и Истанбул. Той бродеше из доковете и складовете, вдишваше стипчивата миризма на благовонните масла, гледаше благородния блясък на златните кюлчета. И си мечтаеше. Тясната килия на монаха или дори грубите стаи на свещеника не бяха място за него. Някой ден ще бъде богат!

След кратко приключение с младата съпруга на възрастен благородник той напусна Марсилия, унижен и отхвърлен от семейството си. С късмет, хитрост и в крайна сметка с малко грубост беше станал собственик на малка бърза каравела и контрабандираше луксозни стоки, иззети от тунизийските пирати. Продаваше ги тук, в Марсилия. След като спечели достатъчно пари от незаконната търговия, купи по-голяма португалска лодка „нао“ с квадратни платна за пътешествия из огромния Атлантик. Амбицията му беше да забогатее от едва тътреците се, пълни със злато испански галеони.

От време на време имаше успех, но годините минаваха, а крал Карлос се научи да охранява златото си със силно въоръжена флота. Бриен се запозна с един французин от Марсилия, който се представи за заселник от испанските колонии. Рейнард притежаваше хато — така се наричаха земеделските селища на острова. Това означаваше идеална наблюдателница, откъдето можеше да шпионира заможните съседни хато и да ги ограбва. Етиен знаеше точно кога тръгва всеки голям товар от стоки: бразилски дървен материал, коне за езда, вълна, кожи, дори злато. Той информираше срещу дял от печалбата Люк, който на свой ред лесно плякосваше зле въоръжените малки конвои.

Общо взето, животът на корсар не беше лош. Много скоро, ако всичко се развиваше според плановете му, Люк Бриен щеше да се оттегли от тази опасна професия и да си построи палат, точно като този тук, на малък тропически остров. Сега обаче имаше среща с партньора на Рейнард — един търговец, който изкупуваше нелегалните товари.

— Какво си ми донесъл този път? — се чу тих глас от сянката на дебела портална колона.

Люк се стресна.

— Май не аз, а ти трябва да бъдеш корсар, щом толкова ловко издебваш хората — сърдито отговори Бриен. След това разбра, че партньорът му не е в настроение за шеги и добави: — Преди малко тук имаше една млада двойка. Дали няма да подслушат...

— Те са се прибрали, не се бой. Сами сме — рече гласът от сянката.

— Докарал съм група роби — силни мъжаги за галерите. Ще вземеш добра цена на търга.

— Вече не искам смрадливи диваци от Новия свят. Те се разболяват и измират толкова бързо, че нито един капитан на кораб няма да ги качи. Дори без пари.

— А, не. Тези са откраднати от един португалец, който живее на островче извън колонията. Това са африканци. Той смяташе да ги продаде на испанските плантатори за тръстиките им полета — успокои го Люк.

— Добре. Друго какво? — запита човекът и потърка ръце в очакване.

— Товар бразилско дърво и злато. Ще разтоваря стоката на обичайното място след три дни, когато няма да има луна. След като прегледаш всичко, изпрати вест за цената. Ще бъда на борда на „Призрака“ в северната част на кея.

— Етиен пратил ли е вест?

Корсарят замълча, след това внимателно предаде точното послание на Рейнард: „Планове срещу съседа ми се развиват точно както говорихме.“

Сви рамене, защото не разбираше смисъла на това, което предаде. Не знаеше отношенията между двамата мъже, станали негови работодатели. Но и не желаше да знае.

— Трябва да се махам, преди някой от това гъмжило да ме разпознае. Аз вече не съм част от цивилизованото общество.

Дребният французин се изкикоти зловещо и наклонил заплашително лъскавата си гола глава, прекоси с котешка грация двора в посока към портата.

Риго се загледа в блесналата на лунната светлина глава на госта, след което прехвърли вниманието си върху другия мъж. Странно защо, разговорът между двамата му се стори таен. Но не беше чул нищо поради разстоянието. А беше и твърде пиан.

— Сега ми трябва само една сексапилна мадама, за да ме успокои — промърмори той и сръбна още веднъж от чашата.

Знаеше, че проститутките от кръчмите по доковете няма да го задоволят. Беше придирчив в избора си на компаньонки за леглото. Още повече, че познаваше последиците от срамните болести сред войниците. Когато беше по-млад, избираше само чисти и привлекателни селски момичета. Но откакто го произведоха в чин и започна да се движи с Пескара, разбра, че мургавото му тяло и смелият му вид очароват френските и италианските благороднички. Доброто познаване на диалекти и на чужди езици, както и изисканите му маниери на любовник го правеха подходящ за шпионин, но и за колекционер на женска плът. Не, тази вечер нямаше нужда от евтина проститутка — дори Луиз от Сан Жил не му се струваше подходяща.

Мириам замръзна на мястото си, когато забеляза фигурата в осветената от луната градина. Беше излязла, разстроена от разговора с Бенхамин. Искаше да събере мислите си. Риго де ла Казас беше последният човек, с когото би искала да разговаря. Странно, но не го възприемаше като член на фамилията Торес, а той не позволяваше някой да го нарича Наваро. Преди седмица избухна, когато Бенхамин каза, че това е истинското му име. Той ожесточено отхвърляше това име и показа такова отвращение от островитянската си кръв, че всички, в това число и брат му, го наричаха Риго. Защо ли изпитваше такава омраза към индианците? Как се чувстваше като член на новото си семейство? Несъзнателно се приближи до него, докато тези и други тревожни мисли се рояха в главата ѝ.

— Защо не танцуваш? Видях много млади дами да се тълпят около тайнствения брат на Бенхамин — каза тя. Беше доволна, че го изненада на същото място, където преди седмица той я стресна.

— Не съм специалист по придворните танци, мадам. Аз съм наемник грубиян — отвърна той, като отпи последната глътка от виното, стиснал здраво тежката чаша. Долови парфюма ѝ.

— Грубиян, който носи латински книги със себе си и говори на провансалски елегантно като всеки французин — опроверга го тя и се приближи до него.

Риго се усмихна.

— Не съм единственият, който се прави на скромен. Ти, опърпана докторке, се превърна в красавицата на бала. Този обръч и пищната ти копринена рокля сякаш не пречат на танците ти.

Мириам сви рамене, доволна от този нескопосан комплимент.

— По един начин се обличам за работа, по друг — за бал. А ти веселиш ли се някога, Риго? Или само служиш?

— До такава степен ли не познаваш неписаните закони на обществото? Сигурно е така, щом си избрала мъжка професия. Нека ти обясня нещо за мелезите. Фактът, че съм такъв, е достатъчен, за да нямам право на компанията на свестни жени. Ако танцувам с някоя от ония страстни дами вътре, да не си мислиш, че баща ѝ ще засияе от радост. Хубави жени от твоята класа може да ме викат през нощта, но едва ли ще потърсят компанията ми на дневна светлина — той се поклати пиански и добави: — Да, веселя се, мадам Мириам, но на тъмно. Това съвпада с характера ми, не сте ли съгласна?

Лицето на Мириам пламна. Доволна беше, че слабата светлина скрива червенията ѝ. Но му отвърна:

— Ето защо толкова мразиш хората на майка си. Дори се отказваш от индианското име на тайно — Наваро. Ако майка ти беше бяла, Аарон Торес щеше да се ожени за нея и животът ти да бъде друг.

Риго смяташе индианците от тайно за страхливи нещастници, които не заслужават да бъдат спасявани. Досега никой не беше избухвал по подобен начин пред него. Не му хареса истината в нейните думи.

— Аз съм такъв, какъвто съм, и нищо не може да се промени, както не могат да се променят и законите на обществото — каза с горчивина той. — А ти си една красива жена, сама в тъмнината, без закрилата на баща си или на своя жених. Разумно ли е да изкушаваме дявола, мадам?

Той пристъпи до нея и вдъхна аромата на рози.

— Не ме е страх от теб, Риго — излъга тя. Не искаше да отстъпи. — И не ми е необходима защитата на мъж, за да се разхождам в градината на лунна светлина — и си помисли: „Що за лудост?“

Риго изруга и хвърли винената чаша в храстите. После скочи като пантера към нея и я сграбчи. Мириам усещаше дъха му.

— Пиян си, Риго. Ако държиш на брат си, пусни ме — каза тя, без да се съпротивлява физически. Едва контролираше гласа си.

— Ако наистина държиш на Бенхамин, защо си дошла да ме измъчваш? — извика той и я притисна към себе си. Впи ръка в изкусната ѝ прическа и наоколо се разлетяха перли и топази. — Косата ти блести като разтопен бронз, когато светлината я докосне, но аз, Мириам, съм в тъмното — прошепна той и впи устни в нейните.

Бенхамин я целуваше леко и винаги сдържаше страстта си. Не беше подготвена за това насилие. Риго хапеше устните ѝ, притиснал тялото си в нейното. Опита се да го отблъсне, за да си поеме въздух, смазана от прегръдката му. Когато устата ѝ се отвори, езикът му се вмъкна в нея и ловко се задвижи. Тя се олюля.

Риго разбра, че тази жена не беше целувана истински от мъж и без да се замисли какво би означавало всичко това за брат му, продължи да я възбужда. Прокара горещите си устни по бузата надолу към шията, оголи гърдите ѝ. Той ближеше, хапеше и търкаше с мустаците си все по-надолу, докато не почувства как сърцето ѝ започна лудо да бие. Ръката му пусна косата ѝ и започна да дърпа презрамките на комбинезона. Не успя да извади зърната на гърдите ѝ и отново я зацелува по устата.

Тя се беше вкопчила за раменете му, пръстите ѝ дърпаха черното кадифе на дрехата му. Чувстваше треперенето му и натиска на възбуждения му член през многото пластове на дрехите си.

Когато устните му отново покриха нейните, тя се отпусна в ръцете му. Устата ѝ беше нахапана, косата и дрехите ѝ — раздърпани, но Мириам усещаше само ръцете на този човек.

Риго гореше от желание, което като че нямаше край, когато усещаше допира на нейното тяло и твърдата метална рамка на обръча под дрехите ѝ. Чувстваше проблясъци на изтрезняване и на гузна съвест. „Какъвто съм си див копелдак, възползвах се от срещата ни.“ Тази мисъл го удари като обсадно оръдие и той грубо я отблъсна.

Мириам залитна назад, все още замаяна и задъхана, с объркани чувства. Опита се да не падне. Едно лимоново дърво до алеята я задържа, но коленете ѝ трепереха. Риго се отдръпна, като дишаше

тежко, сякаш току-що бе пробягал много мили или беше завършил тежка битка.

— Благодарни на съдбата, мадам, че веднъж в неженския си живот изживя моментна страст и че комбинезонът ти имаше много закопчалки.

Той се извърна и потъна в тъмната сянка на маслиновите дървета.

Мириам изтича през двора и се изкачи по външните стълби в една от стаите за отдых. Погледна в огромното огледало и се ужаси. Косата ѝ беше на кичури, а устата — подпухнала от целувките.

Една слугиня влезе тихо и дискретно се поклони.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мадам?

Мириам повдигна ръце и видя, че треперят, докато се опитваше да оправи нанизите от перли и топази. Без да чака да я канят повече, слугинята започна умело да подрежда скъпоценните накити.

— Не съм фризьорка, мадам, но май стана по-добре — каза тя, след като приключи с прическата и с тоалета ѝ.

— Добре е. Благодаря много. Сега ми е необходима кана с вода. Искам да измия лицето си и следите от ръцете му!

Но Мириам знаеше, че всичката вода в Средиземно море няма да може да измие душата ѝ. След като се пооправи, тя се върна на пиршеството по вътрешните стълби, като се молеше на Бога никой да не е забелязал отсъствието ѝ.

Бенхамин, който разговаряше с няколко гости в залата, я видя да влиза. Беше бледа като пергамент. Ставаше нещо нередно. Разбра, че изкусната ѝ прическа беше поправяна набързо. Извини се и се запъти към нея. Хвана леденостудената ѝ ръка, преди да е прекрачила последното стъпало.

— Какво ти се е случило? Нима онази свиня Дьо Бей...

— Не! Нищо не се е случило, Бенхамин. Не съм свикнала с тези тежки дрехи. Закачих роклята си на един храст с рози и паднах на пътеката в градината. Добре, че бях сама и никой не видя глупостта ми — „поне това, че съм глупачка, е истина.“

Той се взря в бледото ѝ лице и проследи погледа ѝ, който се плъзна по препълнената стая, премина край Дьо Бей и се спря върху Риго. Усети, че дъхът му спира, сякаш някой го удари в стомаха. Можеше ли да бъде истина?

Мириам почувства как ръката на Бенхамин се стяга на рамото ѝ. Откъсна очи от Риго и умолително погледна любимия си.

— Бенхамин, моля те! Нищо ми няма, освен че накърниха женската ми суета. Не раздухвай нещата. Няма да доведе до добро.

— Тук май имаш право.

Поведе я към танцовата площадка в центъра на залата. Положително не го лъжеше. „Независимо какво мисли за брат си, той не би посегнал на нея. Не би ме предал така.“

Джуда Тулон се разстрои. Видя Бенхамин и Мириам да танцуват, но се държаха сковано и безжизнено като гипсовите идоли, които християните носят по време на светите празници. Беше доволен от номера с Дьо Бей, който накара двамата млади да се опомнят. Не можеше да допусне сега всичко да се провали заради някоя тяхна глупава караница. Когато танцът свърши, той си проправи път през тълпата, като любезно кимаше на гостите. Тайно наблюдаваше дъщеря си, докато разговаряше с няколко членове на Градския управителен съвет.

Прическата ѝ беше развалена, а лицето — много бледо. Извини се на двамата членове на съвета и взе ръката ѝ.

— Не изглеждаш добре, щерко, а вече е късно. Дали да не напуснем тържеството. Къде е Бенхамин?

— Отиде при масите, където се сервира храната. Аз... не бях гладна — запъна се тя. След това бързо добави: — Няма как да излезем, докато всички други празнуват. Чичо Исаак и леля Руф ще се обидят.

Джуда изсумтя. Отведе я до една уединена ниша с няколко малки тапицирани стола и я покани да седне.

— Скарахте ли се с Бенхамин?

Мириам едва сдържа сълзите си и кимна.

— Както обикновено. Той презира Дьо Бей, татко.

— Освен това младият глупак още мечтае за островите — рече баща ѝ, докато галеше внимателно ръката ѝ. — Това ще мине, Мириам, след като се ожените. Ще живеете тук.

Той се загледа в нея. Беше толкова привързан към детето си. Забеляза, че тя поглежда към оня презрян туземец. Когато Риго отвърна на погледа ѝ, Мириам бързо наведе глава. Джуда бе обзет от ледено предчувствие.

— Да си излизала на двора преди малко?

— Да, след като се скарахме с Бенхамин — отговори тя припряно.

— Втория път излезе сама. Видях да прекрачваш оня праг — студено каза той.

— Не знаех, че ме следиш като мавърска ханъма, определена за нечий харем! — отвърна тя раздражено, но и със съзнанието за вина.

— Досега не съм имал причина да се съмнявам в здравия ти разум, Мириам. Направи ли нещо нередно тази вечер?

Той затаи дъх. Мириам проследи загрижения му поглед към Риго.

— Случайно го срещнах в градината. Той е олицетворение на всичко, което мразя, татко! Противоположност на Бенхамин. Отнася се към дамите, сякаш са жива стока — без ум и душа. Когато Бенхамин ме помоли да му помагам, научих много неща за Риго Торес.

— Той е християнин с туземски произход, независимо че Аарон Торес му е дал името си. Какво се случи между вас в градината? — сухо попита той.

Мириам трепна, но реши да премълчи мръсната част на историята.

— Няма причина да се разстройва семейството. Беше пиан, а неразумно размених няколко думи с този дръвник. Но всичко приключи без последици. Не пострадах нито аз, нито честта ми — „моля те, повярвай, татко, макар това да не е точно така!“

До Риго имаше голяма сребърна кана, препълнена с току-що наточено вино. Отчаяно се опитваше да се напие, за да заспи. Срещата с Мириам му подейства отрезвяващо. Ако си легнеше така, щеше да се мята до зори, изгарящ за нея. Протегна чашата си и един слуга я напълни. Докато отпиваше, наблюдаваше Мириам. Тя и Джуда обсъждаха живо нещо и той се боеше, че говорят за него.

— Ти си братът на Бенхамин, индианецът, нали? — попита дрезгав женски глас.

Риго отклони погледа си от двойката и видя малка пищна брюнетка с големи зелени очи и нацупена уста. Тя предизвикателно бавно облиза начервените си устни с връхчето на розовия си език.

Приличаше на разглезена домашна котка, мързеливо дебнеща апетитна мишка.

— Братът на Бенхамин съм — отвърна той предпазливо. — Но името, с което израснах, е Родриго де ла Казас.

Замълча. Изчакваше тя да продължи разговора.

— Казвам се Патриция Фарие — очите ѝ блестяха като смарагди. — И така, Родриго, как се чувстваш в Марсилия, заобиколен от врагове?

Той се изсмя и отпи глътка вино.

— По-добре стой настрана. Ще загазиш, ако любезничиш с врага.

Тя разгледа лицето му, след това обходи с очи източеното му стегнато тяло.

— Обожавам опасностите, Родриго. Ти опасен ли си? — запита тя и повдигна въпросително вежди.

Езикът ѝ пак предизвикателно се задвижи между устните. Риго се усмихна и вдигна чаша.

— Аз съм много опасен, мадам. А вие?

Жената се засмя с добре школуван лек глас.

— Аз не, но съпругът ми е опасен. Все пак не колкото теб с този меч — неуверено рече тя. — Той плаща на други да му вършат работата.

Риго се запита дали и тя плаща на мъже, за да ѝ правят компания. Беше чул, че в Италия съпругите на някои богаташи вършат това.

— Аз работя само за себе си.

— Това ми харесва. Ще се осмеля, Родриго...

— Вие вече се осмелихте, мадам Фарие, като разговаряте така свободно с един отхвърлен човек като мен.

Тази игра започна да му дотяга, независимо дали щеше да получи наградата си. „Защо се отказвам от това, което ми се предлага, когато имам нужда от развлечение?“

— Нали ти казах, че обичам опасностите. А те просто се излъчват от теб. Я виж за каква пихтия съм омъжена — каза тя и посочи пълен мъж, облечен в пищни рубинено червени кадифени дрехи.

Приличаше на член на Управителния съвет, ако се съди по масивната, инкрустирана със скъпоценности верига около врата му.

— Забележително пиянде — промърмори Риго. Мисълта да подразни един от вождовете в този град, който се противопоставяше на Пескара, започна да му харесва. А Патриция беше прекрасно парче, макар и над тридесет години.

— Той ще се натряска до козирката и ние ще избягаме оттук. Само да заспи...

Тя не завърши мисълта си. Интересът на Риго се засили.

— Вие наистина сте твърде смела, мадам. Но аз не съм толкова глупав да се вмъквам в къщите на чужди мъже и да се любя с жените им.

Вече обмисляше други възможности.

— Лесно мога да изляза от дома си. Слугите ми са дискретни, а живеем само на хвърлей оттук — увери го тя.

Хрумна му нещо.

— В задната част на градината има лятна кухня, която не се използва. Входът ѝ е откъм задната улица.

— И точно тази кухня ти ще отключиш тази нощ — допълни тя, като се молеше Клод бързо да се натряска.

— Ще оставя вратата отключена, мадам, ако имате куража да влезете в бърлогата ми — подразни я той.

— Кураж имам достатъчно. Само дано Клод не остане трезвен, защото ще се намърда в леглото ми — прошепна тя. — В такъв случай утре ще изпратя вестоносец и ще определим друга нощ.

— Смела сте, мадам — отвърна Риго и целуна ръката ѝ. Отстрани жестът изглеждаше като обикновена учтивост.

— А ти, чаровнико, си опасен мъж!

Мириам наблюдаваше Риго и съпругата на Клод Фарие с растящ гняв и отвращение. Прав беше този арогантен дръвник: хубавиците сами падаха в краката му!

Тя потърси с очи Бенхамин и го видя, заобиколен от лелите и чичовците си. Сърцето ѝ се сви виновно. Той беше прекалено добър за нея — подлото слабо животинче, в което се беше превърнала. Все пак той беше спасението и тя предизвикваше срыв в неговото семейство, като го откъсваше от родителите му с този брак. Сърцето му беше на островите. Ако го обича, трябва да рискува и да живеят там! Това е

единственото, което може да направи за него. Бързо напусна залата и излезе в коридора, който водеше към библиотеката на Исаак. Там имаше пособия за писане, а верният Пол щеше да предаде бележката ѝ на Бенхамин, след като всички заспят. Не можеше да обсъди плановете си с Бенхамин, докато баща ѝ и другите членове на семейството се сбогуваха с гостите.

В библиотеката беше тъмно като в рог. Долови киселата миризма на ново отпечатани книги и на стари ръкописи. Познаваше добре тази стая. Запали няколко големи свещи и хвърли малката. Докато извършваше тези прости операции, беше спокойна. Когато се опита да пише обаче, ръката ѝ започна да трепери. Как можеше да изкаже онова, което бе на душата ѝ?

Мириам остана така близо четвърт час. Скоро ще забележат отсъствието ѝ, а трябва да предаде на Пол писмото. Пое дълбоко въздух и започна да пише:

„Прескъпи ми Бенхамин,

Извинявай за болката, която ти причиних. Сърцето ми се къса, че трябва да пиша за своите егоистични чувства. С удоволствие ще живея на островите. Нека се заречем никога вече да не се караме. Ще запечатам това писмо. Моля те, чакай ме в старата лятна кухня по-късно тази нощ. Ще се измъкна, щом татко заспи. Не се страхувай, ще дойда с двама яки слуги, за да ме пазят.

С обич: Мириам, любимата ти съпруга.“

Когато се подписа, ръката ѝ трепна и мастилото се размаза. Дали ще разбере какво му предлага? Ще ѝ откаже ли? Риго не би се колебал.

Напръска с пясък фината хартия, сгъна я няколко пъти и я запечата с восък от капещата свещ.

„Вече започнах мисията си“ — пошепна тя в тъмния коридор и тръгна да търси слугата на Бенхамин, притиснала посланието към гърдите си.

[1] Фина коприна, произведена на Изток. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Звукът от тежкото бронзово чукче на входната врата кънтеше. Откакто младият племенник на господаря бе дошъл да живее тук миналата година, това се случваше често. Маргарит, една от слугите, които останаха да чистят след тържеството, първа достигна вратата. Докато се опитваше да я отвори, Бенхамин дойде.

— Съветникът Дьо Брюге има кървав съсирек от една седмица. Това трябва да е слугата му. Предчувствах, че някой ще ме събуди — рече кисело той на Маргарит. — Кажи на господарката си, че ще дойда да прегледам съпруга ѝ, щом подготвя лекарствата — обърна се той към слугата.

От подножието на витото стълбище, Руф наблюдаваше познатата сцена.

— Е, поне на стария глупак му е станало зле след тържеството — подхвърли тя към Бенхамин. — Вземи каквото ти трябва. На Пол ще съобщя, че няма да бъдеш у дома преди разсъмване.

Риго запали свещник и огледа малките влажни стаи. През есента те не се използваша, но слугите на Торес ги поддържаха по указание на Руф. Дори чаршафите по леглата бяха чисти. Отвори капациите на прозорците и в стаята нахлу нощен въздух. Леко ухаеше на сол, но за щастие миризмата на риба не се долавяше.

Риго си беше донесъл завивка от мека вълна, която разстла върху простото селско легло. Опита се да си представи лицето на Патриция и очертанията на бедрата ѝ под златистата тъкан, но не успя. Вместо това въображението му извика едно източено, стройно тяло с коса от бронз, с умолителни сиви очи и ръце, протегнати към него. Риго изруга и си наля още вино от голямата кана, която взе от добродушната слугиня. Забеляза, че брат му с медицинската си чанта замина при пациент в града.

— Бях прав, когато разговаряхме за първи път. Той е добрата половина, а аз съм злото — промърмори той и отпи голяма глътка.

Най-сетне виното го замая. Свали пантофите си, разкопча и отхвърли наметалото като човек, свикнал без слуги. Едва в последно време, когато го повишиха в звание, ползваше привилегията да има личен слуга, но често в хаоса на битката и след нея пак оставаше сам. Дори Пескара често се обличаше сам по време на поход.

Риго сложи няколко възглавници под главата си и се отпусна на леглото. Не можеше да реши дали да отиде при своя генерал в Италия или да замине за Новия свят. Надяваше се Патриция да се освободи от съпруга си. Сигурно една вечер на удоволствия щеше да освободи мозъка му от мислите за любимата на брат му. Скоро сънят го обори и вятърът угаси дългата свещ.

Когато Мириам надникна иззад тежката кадифена завеса на каляската към мигащите светлини на пристанището, не забеляза движение. Палатът на Торес беше само на хвърлей оттук. Беше наредила на верните си слуги да пазят тишина, когато тръгнаха, за да не събудят някого в къщата. Ами ако Бенхамин не е там? Или, още по-лошо, ако я упрекне за постъпката ѝ? Отново се обвини за замислената авантюра, макар че беше сгодена за Бенхамин и брачните документи бяха подписани. Реши да не се кори за тази прибързана стъпка. Само дано Бенхамин е там!

Когато скочи от каляската, обемистото ѝ копринено наметало се изду от бриза. Нямаше да я познаят дори да имаше минувачи по влажната тясна алея. Клоните на една върба я прикриваха допълнително. „Не правиш добре“ — прошепна един вътрешен глас. Не му обърна внимание и пристъпи към вратата. Резето щракна и тя се отвори с леко скърцане. Мириам даде указания на слугите и те се оттеглиха, щом влезе в къщата.

— Доста е тъмничко — пошепна тя в посоката, където би трябвало да е Бенхамин. Сигурно е тук, щом вратата е открената. Очите ѝ бавно свикваха с тъмнината. Тънък светъл лъч падаше от отворения прозорец. Трепереше. Затвори вратата и свали плаща си. Чуваше спокойното му дишане и различи фигурата в тъмния ъгъл. Изведнъж устата ѝ пресъхна и гласът ѝ секна.

Риго се събуди, макар че беше пиян. Седна на леглото, застинал от удивление, когато парфюмът на жената достигна до него. Вече беше чувал лекия ѝ шепот и бе виждал силуета ѝ на бледата светлина. Разбра, че това не е Патриция, а Мириам. Защо? Каква беше причината да дойде тук? Замъгленият му от виното мозък се опита да се проясни. Не, това беше сън! Но когато видя как Мириам свали плаща и откри стройното си тяло в рокля от тънка, фина материя, разбра, че не е образ от сън. Отново долови лекия аромат на роза. Никога не беше желал така някого. Беше се задоволявал с всяка здрава и привлекателна жена, но сега беше друго. Видя как тя се колебае, сякаш за пръв път забеляза присъствието му. Сърцето му биеше лудо, когато праметна крака през леглото и дрезгаво прошепна:

— Ела тук!

Мириам колебливо се приближи. Дали и Бенхамин бе неспокоен и изплашен като нея? Ръцете му се протегнаха с разтворени, мамещи пръсти. Какви хубави ръце! Бързо прекоси равния глинен под и коленичи в тъмнината пред грубото легло.

— Трябва да говорим — задавено прошепна тя.

Той я взе в обятията си и прекъсна думите ѝ с лека целувка, уловил брадичката ѝ с една ръка. Устните му почувстваха нейните, след това се придвижиха към очите и веждите, към слепоочието.

Тя колебливо вдигна ръка и го погали по бузата, докосвайки бакенбардите му. Той трепна, дишането му се учести. Мириам разбра, че е пил много. Не помнеше Бенхамин да бе правил това скоро. Дали вината е нейна?

Риго не можеше повече да сдържа страстта си. Жадно изръмжа и зарови пръсти в косите ѝ. После я придърпа към себе си и я повдигна на леглото.

Мириам чувства голата му гърд. Бодливите косъмчета докоснаха чувствителната кожа над деколтето на лятната ѝ рокля. За да не се бави със събличането пред Бенхамин, тя беше избрала широка рокля с шнурчета отпред. Ръцете му вече ловко ги развързваха. Когато докосна твърдото зърно на гърдта ѝ, тя изохка. Докато галеше и целуваше голите ѝ гърди, тя опипваше твърдите мускули на гърдите му и се вслушваше в ударите на неговото сърце. Изпадна в екстаз: изпитваше истинско удоволствие.

Въпреки буйната си страст Риго беше внимателен и нежен. Устните му пак намериха нейните, минаха по шията и слязоха до гърдите, за да уловят възбудените вече зърна. Мириам извика и заби нокти в раменете му.

Той продължи да пирува: първо с едната от нежните ѝ гърди, сетне с другата. Тя се изви към него. Постепенно ръцете ѝ станаха по-смели и се задвижиха нагоре-надолу по неговите ръце. Връхчетата на пръстите ѝ опипваха бицепсите, после се заровиха в дългата му коса. Той внимателно прехвърли тялото ѝ през бедрото си. Мириам почувства твърдия му член през тънката материя на роклята си. Ръцете ѝ отново се впиха в косата му. Това беше твърда права коса, не меката къдрава коса на Бенхамин. Веднага разбра, че тази коса е черна като гарваново крило.

— Риго!? — извика тя, но устните му я накараха да замълчи.

Когато чу името си, страстта му пламна с нова сила. Не спря дори когато тя се стегна и започна да го удря по гърдите. Едва си поемаше дъх, а ръцете му шареха по стройното ѝ тяло.

Мириам знаеше, че може да спре тази лудост, като му избоде очите, скубе косите или изпищи. Но не направи нищо. Риго си играеше с устните ѝ, хапеше и ги смучеше, проследяваше очертанията им с връхчето на езика си. Миришеше на вино и на пот. Ръката му се плъзна надолу по бедрото и дръпна полата ѝ. Леката коприна се вдигна и откри дългия ѝ строен крак. Тя почувства тялото му. То беше вече между бедрата ѝ. Знаеше какво следва, но не протестира.

Когато пръстите му леко докоснаха вътрешната страна на бедрата ѝ, той престана да я целува по устата. Започна страстно да смуче гърдите ѝ. Мириам изстена тихо и умоляващо, но не го спря.

Риго почувства нарастващата ѝ страст и го обзе още по-голямо желание. Девственото ѝ тяло се притискаше в неговото, зърната на гърдите ѝ се втвърдиха от допира му. Той продължи да ги целува, докато галеше копринената кожа между краката ѝ. Изпъшка, когато докосна кадифената мокрота.

Мириам беше чувала пациентите си да разговарят за удоволствията от съвкуплението. Най-сетне и нейното жадно младо тяло усети това. То безсрамно се гърчеше под неговото. Когато Риго се отдръпна, тя не успя да удържи въздишката на разочарование заради

прекъснатата ласка. Той откопча колана си и след миг отново беше върху нея. Членът му се опитваше да проникне в тялото ѝ.

— Разтвори се за мен! — дрезгаво зашепна той, а горещият му дъх пареше шията. Още веднъж я обсипа с целувки. Риго почувства влажния топъл отвор и надигането на бедрата ѝ, които инстинктивно го посрещаха. Без да престане да я целува, той натисна члена си и разкъса тънката мембрана, преди разумът му да го спре.

Въпреки влудяващата страст Мириам почувства остра, раздираща болка. Той беше вече дълбоко в нея. Лежеше, без да се движи, само леко мърдаше горната част на тялото си. Дишаше като след състезание. Тя разбра, че се бои да не я боли. Но и двамата трябваше да се движат. Мириам се опита несръчно да задвижи бедра и разбра, че вече не я боли. Риго зарови лице в шията ѝ и стисна зъби, за да удържи страстта си. „Няма да свърша това бързо, не и след като чаках толкова време!“ Бавно се дръпна назад и се задвижи. Нежната теснота около него бе връх на удоволствието, което не беше изпитвал досега. Сподави една ругатня и почувства, че бедрата му още по-бързо се движат. Натискът му ставаше по-буен и той навлизаше по-дълбоко в девствената ѝ утроба. От губещ битката неочаквано стана победител.

Мириам почувства същото вълнение, както когато за първи път я погали с ръка. Сега вече големият му твърд член се движеше леко навътре и навън и удоволствието се поднови. Бедрата ѝ инстинктивно се надигнаха. Изведнъж почувства как той набъбва в нея, сетне цялото му тяло потрепери и се отпусна. Удоволствието отново се превърна в болка. Така ли трябваше да завърши това? В медицинските ѝ книги нямаше отговор, но тя бе твърде замаяна, за да разсъждава логично. В момента изпитваше само объркване.

Риго забеляза неспокойствието ѝ. Той бавно възвръщаше възприятията си след извисяването в рая. Когато се дръпна от нея, тя се опита да потисне стон на болка. Беше имал девственици и преди — няколко млади селянки, жадни да се освободят от девствеността си, но не и благородничка. Обзе го чувство на вина. Защо ли го бе потърсила? Защо бе предала Бенхамин? В главата му се рояха въпроси.

Мириам потрепери, когато той се отдели от нея. Почувства се омърсена и уязвена, докато наблюдаваше как мъжа става от леглото и затяга колана си. Очите ѝ бяха свикнали с тъмнината и виждаше добре. Още преди тя да дойде, той беше свалил ризата и обувките си.

Изглежда я е очаквал в леглото, като че той, а не Бенхамин беше получил бележката ѝ. Но Бенхамин? Господи, какво бе сторила! Как се бе случило това? Тя стана и покри тялото си. Започна да си играе с шнурчетата на роклята и се опита да мисли. Но когато Риго ѝ заговори, извика и скочи от леглото.

— Кой от светците те изпрати при мен в средата на нощта?

Тя се опитваше да оправи роклята си.

— Да ме е изпратил при теб? — удивено отвърна тя. — Аз идвах при Бенхамин! — произнасянето на името му я накара да се намръщи от срам.

— Не, ти не ме сбърка с моя брат. Ти ме назова по име, Мириам! — презрително рече той.

— Но предадох на Пол съобщение за Бенхамин и му определих среща тук. Как е попаднала бележката у теб? Защо предаде брат си по този начин? — направи отчаян опит да разбере Мириам. Бореше се със собствената си вина. Наистина беше извикала името му и той е чул.

— Бенхамин отиде при болен след бала — отвърна ожесточено той. — Никой не му е давал бележка, нито пък на мен. Но вие, мадам, предадохте любимия си. Аз просто очаквах една курва на това удобно за любов място — сега в гласа му имаше сарказъм и ярост. — Ето защо си дошла. Тръгнала си при брат ми, а си намерила мен на неговото място. В тъмното си приличаме. Държах ли се добре като негов заместник? — жлъчно запита той.

Мириам усети, че гърлото ѝ се свива, и преглътна сълзите си.

— Бенхамин пазеше достойнството ми и бе мил към мен. Той не прилича на теб.

— Но ми позволи да легна с теб! Аз не съм те насилил — каза той в прилив на студен гняв.

Сълзите ѝ се отприщиха.

— Да, испанецо, позволих ти да ме обезчестиш и винаги ще се срамувам затова.

— Не боледувам от френската шарка, ако от това те е страх — рече той, като едва не отпра ръкава на наметалото си, докато го обличаше.

Мириам Тулон рядко позволяваше на гнева да вземе връх в нея. Но този мъж я вбеси. Той пристъпи към нея наперено и тя му зашлеви един шамар.

— Не боледуваш от френската шарка, но си заразен от испанската, донесена тук от туземците от островите!

Риго сграбчи китката ѝ. Можеше да счупи пръстите ѝ с едно стискане на силната си ръка.

— Сега, когато се насити, пак показваш презрението си към мен. Вече станах не само презрян испански еретик, но и мръсен туземец.

Тя не изстена въпреки болката. Изправи се срещу него.

— Кълна се в Бога, съжалявам, че Бенхамин не те остави да умреш на онова бойно поле!

Хватката му леко се отпусна, обърна малката ръка и разгледа нежните ѝ пръсти.

— Ти направи не по-малко от Бенхамин, за да спасиш живота ми. Защо не осъдиш и себе си, мадам?

— Правя го, уверявам те — рече тя и се изскубна.

„Та нали попаднах под магията ти, когато се грижех за теб!“
Посрещна погледа му, учудена от бързата смяна на неговото настроение.

Риго забеляза следите от сълзи по бузата ѝ. Измъчваше я чувството за вина, но твърде късно. Той тихо изруга и се извърна от нея, заровил пръсти в косите си от объркване.

— Опетнихме честта на човек, който не заслужава това! — горчиво каза той.

Патриция Фарие чу приглушен говор, когато наближи вратата. Единият глас беше женски. В първия момент понечи да избяга, но любопитството ѝ надделя. Жената май не е груба слугиня, която Риго е поканил да я замести. Нареди на кочияша и на лакеите да я изчакат, вдигна резето и влезе.

Когато видя дъщерята на Джуда Тулон, нахаканата докторка еврейка, очите ѝ едва не изскочиха от орбитите ѝ. Ехидна котешка усмивка разтегна устните ѝ и тя измърка:

— Какво има, Родриго, да не си се разболял от нетърпение, докато ме чакаше? — обърна се към Мириам и направи кисела гримаса. — Някой ми беше казал, че практикуваш целебното си изкуство само върху жени и деца.

— Този мъж, уверявам те, не се поддава на целебните ми умения. Искаш ли да опиташ твоите? Сигурна съм, че имаш много повече опит с такива като него — рече Мириам със студено презрение, без да

обръща внимание на залпа от мръсни испански ругатни, изстреляни от Риго. Извърна се към него и спокойно изрече: — За честта на брат си не се тревожи. Още утре ще разваля годежа ни. А сега те оставям на курвата, която си поканил.

Тя тръгна към вратата.

Патриция весело се ухили. Родриго препречи рамката с ръка и не позволи на Мириам да излезе.

— Не ставай глупава. Как ще тръгнеш по улиците посред нощ?

— Вече бях глупачка. Повече от това и да искам, не мога — опита се да говори спокойно тя. За щастие, верните ѝ слуги бяха спазили указанията и каляската приближи. — Имам придружители. Пусни ме да си вървя, Риго!

— Какво ще кажеш на Бенхамин? — запита с празен глас той.

— Това не те засяга. Бенхамин иска да се върне на островите. Сега има тази възможност и ще остане там. Върви с брат си, индианецо! Не искам да те видя повече!

Тя мина покрай него, качи се в каляската и изчезна зад кадифените завеси.

Ръката на Патриция, богато украсена с тежки пръстени, се опря на рамото му. След това пръстите погалиха бузата му.

— Ела! Обзалагам се, че това елементарно момиче не би могло да задоволи жребец като тебе — гласът ѝ беше мамец и подигравателен.

Риго я погледна. Опитваше се да потисне отвращението, което се надигаше като кисело вино в гърлото му.

— Ако мислиш, че ласкаеш мъжката ми суетност, грешиш. Знам, че мога да те обладая, но сега не е време да го доказвам.

Погледна навън и видя каляската, която чакаше на алеята. Повика слугите и леко я изтласка навън.

— Имам много за премисляне, мадам — каза той и целуна ръката ѝ за сбогом.

Патриция въздъхна.

— Може би някой друг път — измърмори тя, докато излизаше, сигурна, че друг път няма да има.

През целия обратен път тя проклинаше дебелия си глупав съпруг, който веднъж в нещастния си живот не бе имал благоразумието да се напие бързо.

Джуда Тулон седеше в началото на ебонитовата полирана маса в просторната трапезария, забравил сиренето и портокалите, с които беше свикнал да нарушава утринните си пости. Погледна недоволно единственото си дете.

— Неразумна си. Предупредих те да не се преуморяваш с жените и децата в града.

Мириам седеше сковано на стола, без да докосне храната в чинията си.

— Не, татко, не съм изтощена от преумора. Трябва да разваля годежа си. Аз и Бенхамин се скарахме миналата нощ. Животът му тук ще бъде низ от огорчения. Той ще бъде щастлив само на остров Еспаньола.

Внимателно беше обмислила думите си.

— Той обеща да живее тук и е човек на честта. Аз също дадох дума, като те определих за негова невеста. Равинът ще извърши сватбената церемония този месец. Не вярвам да опозориш къщата ми, като толкова късно отложиш сватбата — гласът му беше стоманен, студените му тъмни очи я гледаха с укор.

Мириам посрещна твърдо погледа му.

— Безчестието ще бъде по-голямо, ако направим сватбата и наложим на Бенхамин живот без щастие.

Той стана и започна нетърпеливо да крачи из стаята.

— Бенхамин няма да бъде нещастен. Зная, че малко прекалих, като използвах Дьо Бей. Но той много те обича. Не би позволил да се омъжиш за друг.

— Той ще бъде нещастен. Не разбираш ли, татко? Съгласи се на годежа само, за да ме предпази от брак срещу волята ми. След това съжаляваше горчиво.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще наруши обещанието и ще те заведе на островите срещу волята ти? — с недоверие запита Джуда.

Тя махна с ръка, за да отхвърли тази възможност.

— Не, не. Той иска само да ме представи на родителите си, но веднъж отишъл при тях, трудно ще се върне.

— Да не говорим повече за това. Всичко е решено. Аз винаги съм ти отстъпвал, Мириам, но този път отиде много далеч.

— Няма да се омъжа за Бенхамин — тя обърна лице към него. Говореше спокойно. — Днес ще го освободя. Ще видиш, че това ще е за добро.

Гласът му я спря пред широката врата.

— Ако нарушиш традицията в къщата на Торес, вече няма само да те заплашвам с Ричард дьо Бей. Той все още желае да се ожени за теб. Ти имаш задължения към мен, към нашето фамилно име. Работих дълго, за да натрупам семейното богатство. Не искам да остане на бедняците евреи в този град, само защото няма да имам наследници.

Раменете ѝ се сведоха за момент и тя каза:

— Дьо Бей се стреми единствено към твоето богатство. Но след като приключача с Бенхамин, ако все още желаеш да се омъжа за него, нека бъде така.

Обърна се и излезе от стаята. Молеше се времето да разколебае Джуда. Ако не, по-добре да опозори алчния безчестен Дьо Бей вместо благородния Бенхамин Торес.

ГЛАВА 7

За разговора с Бенхамин на Мириам не ѝ беше необходима предварителна подготовка. Не ѝ се наложи да го търси, за да говори с него. Още не беше се опомнила от свадата с Джуда, когато шумът в приемната ѝ подсказа, че нейният годеник идва. Почувства се като престъпник, тръгнал към гилотината.

Бенхамин изглеждаше изморен и отпуснат. Без съмнение пациентът, при който беше ходил, е бил много болен. Мириам забеляза писмото в ръката му и сърцето ѝ спря. Ясните му сини очи я погледнаха със загриженост и нежност.

„Бог да ми е на помощ! Какво да правя?“

— Мириам, трябва да поговорим. Ще дойдеш ли с мен в градината? — попита я той.

Тя кимна механично и сковано слезе по стълбите. Минаха през дълъг коридор и излязоха в градината. След като седнаха на каменната пейка под един бор, той се наведе напред и разгъна писмото.

— Пол ми даде това, когато се прибрах в къщи. Дойдох незабавно. Миналата нощ, след като всички си тръгнаха от бала, бях извикан при стария Жан дьо Брюге. Останах при него цялата нощ — обърна се към нея и с усмивка добави: — Бих предпочел да прекарам нощта с теб. Нали ще ме извиниш?

Прегърна я нежно и я целуна, преди да успее да се опомни. Целувката беше страстна и смела. „В тъмното ние сме еднакви“ — проехтя в ушите ѝ. Изтръпна от ужас, без да може да говори или да го отблъсне.

— Толкова се страхувам, че си излязла през нощта само с няколко слуги... — той млъкна. — Да не те обидих?

Мириам леко го докосна по бузата.

— Не, Бенхамин, аз съм тази, която те обиди. Виждаш ли, след провалената ни среща миналата нощ дълго мислих за нашия брак — „е, поне това е вярно!“ — ... И за нашата караница — тя се отскубна от обятията му и се сви, докато говореше. — Бележката бе грешка — „ето

една майсторска лъжа“, призна тя на себе си. — С нея се опитах още веднъж да спася годежа ни с надеждата да се привържа към твоя свят. Но... ако беше дошъл и се изпълнеше желанието ми, нямаше да решим нищо. Само щяхме да усложним нещата.

Почувства, че лицето ѝ гори. Да извърши същото, което беше направила с Риго, тук с Бенхамин, изглеждаше невъзможно. Та Бенхамин беше нейният приятел и колега, нейният кумир в Падуа, нейният герой! Но сега Мириам разбра, че той не е предопределен за неин любовник.

— Не съм сигурен, че това говори добре за мъжкия ми чар — каза той и се почувства неудобно.

Тя стана.

— Не, това няма нищо общо. Просто... — тя не намери думи. Как да му обясни?

— Значи така. Премислила си и си решила да останеш в Марсилия — усети как гневът му нараства. Приблужи се до нея. — Ти никога не си била непостоянна, Мириам. Но напоследък съвсем се промени.

Тя бързо вдигна очи към лицето му. Дали подозира нещо?

— О, да, не съм особено разположена. Този ни брак беше в резултат на умелите манипулации на баща ми. Сега приемам нашите чувства по-различно отпреди — „преди индианецът да разруши всичко!“

— Какво имаш предвид? — попита той с нескрито раздражение. — Ние сме сгодени, Мириам — очите му я пронизаха и лицето му се изопна.

Тя пое въздух и се изправи.

— Няма да се омъжа за теб, Бенхамин. В Марсилия ти няма да бъдеш щастлив. Аз пък ще съм нещастна на островите. Няма начин, по който да разрешим това противоречие.

— Искаш да повярвам, че си взела това решение само за една нощ! — той зарови ръце в къдравите си коси, отдалечи се от нея, после се обърна и попита: — Или вече не ме обичаш? — гласът му беше тих, но гневен.

— Не, обичам те, но като приятел, като добър, мил, верен приятел... Не... не като съпруг! — допълни тя на пресекулки.

— Повечето бракове се градят върху много по-малко — опита се да спори той.

Но тя беше непреклонна и Бенхамин знаеше, че няма да може да я разубеди. „Как бих искал да знам защо?“ Мириам можеше да прочете смущението и болката по лицето му, както и оправдания гняв.

— Искрено съжалявам, Бенхамин. След време ще разбереш, че така е по-добре.

— Писах на родителите си за сватбата ни. Те ни очакват.

— Съжалявам. Но ти им писа и за Риго. Вземи го със себе си. Потърсете щастието си на островите, а от време на време може да се връщаш тук.

Пред очите му се заредиха картини: тя и брат му, сърдитите им погледи, острите думи, които си разменяха, после раздърпаня ѝ вид на бала и сега — отказа да се омъжи за него. Всичко това проблесна и го ослепи.

— Да не би да е Риго, Мириам? — зачака реакцията ѝ.

Ако я беше ударил, щеше да изпита по-слаба болка. Опита се да овладее чувствата си. „Дано не се наложи още да го наранявам!“

— Не би могъл да си помислиш, че обичам оня... оня туземец? Та той би убил духа ми, би ме откъснал от професията, би се отнесъл към мен като към животно!

Бенхамин видя болката и гнева, които проблеснаха в очите ѝ.

— Все пак е възможно да си влюбена в него — рече тихо той. Усмихна се. — Но си права, че това няма да бъде в твоя полза.

Останал сам, той повтаряше думите ѝ: „Ще бъде за добро“. Дали наистина тя избира по-малката злина?

Риго работи при конете цялата сутрин, докато раната го заболя и едва не падна от умора. Но работата с хубави коне му допадаше. Даваше му възможност да освободи мозъка си.

Откакто беше бедно момче в Севиля и виждаше как идалго препускат на прекрасните си жребци, той мечтаеше да има такъв кон. Първият кон, който получи, беше трофеен, пленен след една битка в планините на Навар. Тогаваше още юноша. Когато след време се превърна в добър войн, вече имаше няколко коня. Оръдейният изстрел,

който едва не погуби живота му пред градските стени, уби най-добрия му жребец.

В конюшната на Исаак Торес нямаше бойни коне, но се отглеждаха добри бегачи. Използваха ги за разходка и за пътуване по работа. Великолепният кафяв кон, който сега почитваше, беше на брат му. „Как е?“ — запита се сам, докато лъскаше блестящата козина.

Припомни си лицето на Мириам на бледата лунна светлина и отново чу думите ѝ: „Бенхамин трябваше да те остави да умреш на онова бойно поле!“ Каква лудост го бе подтикнала да отнеме девствеността ѝ? Тя беше жена на брат му. Бенхамин заслужаваше по-добра участ. Все пак, макар че съзнаваше вината си, отново усещаше лекия парфюм на Мириам и видя ясните ѝ сиви очи. Не можеше да забрави меката ѝ нежна кожа. Знаеше, че и тя до известна степен го беше желала.

Сега щеше да развали годежа си с Бенхамин, този толкова добър човек. Те двамата го бяха предали и трябва да платят за предателството си.

Към Аарон Риго изпитваше недоверие, тъй като го беше изоставил. С Исаак се държеше предпазливо, защото чувстваше, че старецът не го харесва. Бе пришълец в този еврейски дом, който принадлежеше на Бенхамин. Но Риго обикна брат си, макар че беше объркан и не се доверяваше на останалите членове на новото си семейство.

Докато беше на легло, Бенхамин искрено се бе опитал да го убеди да отидат на островите. Бартоломео се намираще в Санто Доминго и златната треска в Мексико му обещаваще богатство. Но Риго не искаше да се среща с индианците от тайно. Нали това беше тъмната раса на майка му! Патетичните писма на Бартоломео за кланетата над тези безпомощни туземци само подсилваха презрението му към тях.

Въпреки всичко друговецът баща, женен за кастилска благородничка, го беше оставил сам и сирак. Уверенията на Бенхамин, че Аарон Торес го обича, не бях убедителни. Най-добре ще бъде да се върне при Пескара в Италия и да забрави за златото на Новия свят.

— Само се заблуждавам. Всичко е заради нея! — процеди през зъби той, като потупа за последен път кафеникавия кон.

Как би могъл да пътува с Бенхамин, след като го лиши от годеницата му? Рано или късно истината щеше да излезе наяве — случайна приказка или пиянско дърдорене.

„Двама братя, влюбени в една и съща жена“ — горчиво си мислеше той. Застина на място и опря ръце на перилата. Влюбени? Той желаше тази жена, намираще, че е очарователна, различна. Между тях имаше страст, но любов? Не!

Точно в този момент Бенхамин влезе в конюшната и прекъсна виденията на Риго:

— Леля Руф ми каза, че си тук — огледа изпотения Риго, обут само в брич и ботуши за езда. Бялата му туника и черната наметка бяха прехвърлени на перилата на конюшната. — Обикновено слугите вършат това — рече той, но си спомни, че и баща му обичаше да се грижи за конете в тяхното хато на острова.

— Имам нужда от раздвижване. През последните седмици се отпуснах и развалих фигурата си — каза Риго и отхвърли косата на очите си.

Това, разбира се, не беше истина. Бенхамин се вгледа в мускулестата и стройна фигура на мъжа пред себе си.

— Няма защо да плащаш за престоя си, Риго. Ти си член на семейството — каза той тихо.

Риго сви рамене и се пресегна за туниката. Вече имаше цял гардероб с хубави господарски дрехи, изработени от най-добрите шивачи в Марсилия. Нямаше да може да ги вземе всичките в Италия.

— Мириам и аз вече не сме сгодени — каза Бенхамин и забеляза, че брат му трепна, докато навличаше туниката.

— Защо? — Риго затаи дъх и се вгледа във внимателните сини очи.

— Тя каза, че няма да може да живее на остров Еспаньола, а аз няма да съм щастлив тук. Освен това ме обичала като приятел, не като любовник — вгледа се в лицето на брат си.

През живота си Риго често бе крил истинските си чувства, болката, страха и лесно се преструваше. Той посрещна въпросителния поглед на Бенхамин и рече:

— Съжалявам. Зная, че държиш на нея.

„А ти? Също ли държиш на нея?“ Въпреки всичко смущението на Риго не му убягна. Познаваше този израз, беше го виждал на лицето

на баща им.

— Да, влюбен съм в нея. Но тя май има право: ние не сме подходящи за любовници.

— След като сватбата се отменя, ще побързаш ли да ме прибереш у дома? — попита Риго.

— Не виждам причини да не се подготвим за две седмици. Първо трябва да приключа с практиката си тук...

— Няма да тръгна с теб — каза тихо Риго.

Сега в очите на Бенхамин се появи болка.

— Но защо, Риго?

„Дано Мириам не застане между нас. И без това е лошо, че се привличате. Това е невъзможна връзка. Съжалявам за болката ти. Съжалявам за страданията на тримата. Нека поне спася брат си, макар че губя жената.“

— Най-добре ще бъде да се върна към предишния си живот. С Пескара направих добра кариера. В Италия ни чакат победи, а това значи плячка. Искам да получа своя дял. Ще ми липсваш, Бенхамин — каза той.

Бенхамин разбра, че Риго няма да се предаде.

— И ти ще ми липсваш. Не трябва да губим връзка. Не вярваш, че татко те иска у дома, но грешиш. Ако не дойдеш с мен на Еспаньола, сигурен съм, че той ще тръгне да те търси, за да възстанови рождените ти права. Поне ще ми пишеш ли, за да знам къде се намираш?

Гърлото на Риго се стегна. Не искаше да губи брат си, но нямаше избор.

— Ще ти пиша, Бенхамин — обеща той.

Братята се прегърнаха.

Еспаньола, година 1524, октомври

Магдалена Торес наблюдаваше как съпругът ѝ язди през широката поляна в подножието на хълма. Около ниските постройки за животни пищната тропическа растителност протягаше клони. Поддържането на пътя сред тази джунгла изискваше целогодишен труд. Тя току-що се беше прибрала. Обиколи новите портокалови и

лимонови градини. Свари децата си, развълнувани от посланието, пристигнало от Санта Доминго.

— Това е писмо от Бенхамин, мамо — възбудено изчурулика Виоланте, най-малката им дъщеря. — Защо не го отвориш и не ни го прочетеш? Зная, че ме целува в него! — каза тя печално.

— Не, кукличке, не мога. Адресирано е до баща ти. Първо той трябва да го прочете — каза тъжно Магдалена.

Погледна към Аарон, който влизаше през портата. „Защо пишеш на баща си, а не на мен, Бенхамин?“

Аарон видя как жена му и малката им дъщеря оживено разговарят. Почувства, че Магдалена е разтревожена.

— Откраднали ли са крави или коне, докато ме нямаше? — уморено попита той.

— Не, крадците са напуснали това място, поне засега — отвърна тя.

— Имаме писмо от Бенхамин, татко. Отвори го, моля те! — пропя Виоланте и се хвърли в обятията му.

— А ти защо не го отвори? — попита той Магдалена.

— Адресирано е до теб. Май е най-добре да го прочетеш в библиотеката — каза тя, взе момичето от ръцете му и му подаде писмото. — Ела, кукличке, ще донесем на татко малко от хубавата лимонада на Луиза.

Аарон вдигна рамене и бързо влезе в хладния тъмен вход на къщата. Беше в библиотеката, когато счупи печата и разгъна тежката хартия.

Когато след малко Магдалена почука на вратата, съпругът ѝ гледаше замислено през прозореца.

— Имаш странно изражение, Аарон. Не си болен, нали? Ами Бенх...

— Не, не. Бенхамин е добре. Всичко е наред. Или е на път да се нареди — прекъсна я той и я прегърна. Магдалена едва не разля чашата с лимонада. — Бенхамин е намерил Наваро! Синът ми, Магдалена, първородният ми син е намерен най-сетне! — той мушна писмото в ръката ѝ.

Тя разпозна криволичетия почерк на Бенхамин.

— Бил е през цялото време в Севиля!

Тя и Аарон бяха избягали от този град, заклевайки се никога вече да не се завърнат в него. Семейството им бе предадено на Инквизицията в Севиля именно чрез баща ѝ. Спомените и на двамата от Испания бяха мрачни.

— Отрасъл е в бедност, отгледан от християнско семейство. Наемник е в имперската армия — писмото прошумоля в нервните ѝ пръсти и падна на писалището. — Води тежък живот — каза мрачно Аарон, като си спомни за собствения си опит през мавърските войни.

— Но те обвинява за незаконния си произход и за смесената си индианска кръв — прошепна Магдалена. — О, Аарон, колко жестоко беше, когато Алия го предаде на онзи моряк и те излъга!

— Имам голяма вина, Магдалена. Няма да ми помогне, ако я стоваря върху Алия. Бенхамин казва, че Наваро презира индианската си кръв. Ние трябва да го накараме да се гордее с нея.

Тя се усмихна неуверено и поглади златистия бакенбард на бузата му.

— Сигурна съм, че ще го накараш да се гордее с теб. А чичо му Гуачанагари може да му докаже, че индианците от тайно са добри и благородни хора.

Положи глава на широките му рамене. Той продължи:

— Ако само можехме да разберем кога ще пристигнат. Писмото му е пуснато в пощата преди около месец и половина. Но като се има предвид, че Наваро е тежко ранен, мисля, че ще мине време, преди да се качат на кораба. Заради нещо важно — сватбата на Бенхамин. Той ще доведе Мириам. Може да се забавят, докато уредят всичко с баща ѝ.

Тя прехапа устни от досада.

— Моля се на Бога да пожелае да живее тук!

— Как ми се иска да вземем някой кораб за Марсилия още сега — рече сърдито Аарон. — Но заради крадците и разбойниците, които откъкват добитъка и палят нивите и складовете, не можем да мръднем от тук.

Магдалена усети безпомощността и досадата в гласа му.

— Какво стана с онзи товар от кожи и злато, който беше ограбен от френски пирати? Госпожата съобщи ли ти нещо?

— Мария изпрати в морето всички испански кораби под нейно командване да огледат водите около островите, но резултат още няма. Как ли онзи проклет корсар научава кои кораби превозват най-ценните

товари? Миналия месец изпратихме две каравели, препълнени с восък и кожи. Минаха невредими. Но корабът с трудно припечеленото злато и обработените кожи го хванаха.

— Сигурно има френски шпионин в Санто Доминго — предположи Магдалена. — Защо Колоните не ни помогнат? Аарон, ти си им служил дълго и вярно — първо на Кристобал, сега на Диего и Мария.

— Диего се бори за политическото си оцеляване в Испания, докато Мария се опитва да запази вицекралската си титла в Санто Доминго. Нали знаеш как се отнасят испанците към пришълците, независимо дали са генуезци, или евреи — горчиво каза той.

— Но Диего Колон е отрасъл в испанския двор. Жена му е племенничка на Алва, най-влиятелния дук в кралството — продължи да спори тя.

— Само че бракът му донесе единствено губернаторство на остров Еспаньола. Враговете на Карлос в Испания отказват дори да признаят наследствената му титла на вицекрал. Той е обкръжен от неприятели, както преди него първият адмирал и брат му Бартоломео.

— И като нас! — допълни Магдалена с въздишка. — Съжалявам, Аарон. Не са виновни Колоните, още по-малко пък ти. Някой подготвя начинанията ни да се провалят. Не е трудно да се досетим защо. Ние живеем, женим се и работим с хората на тайно. Нашите хато в долината преуспяват и гоним алчните испанци, които корумпират населението на острова или го заробват.

— През изминалите години си спечелихме много врагове. Напоследък си мисля, че съюзът ни с фамилията Колон е една от причините за кражбите при нас. Не мога по друг начин да си обясня целия този бандитизъм, саботажите и убийствата след тридесетгодишно потискане на омразата.

Магдалена се замисли.

— Искаш да кажеш, че хората, които пречат на вицекраля, ни нападат само защото сме негови приятели?

Той сви рамене.

— Зная, че изглежда неправдоподобно. Все пак, ако се отнасяше само за испанци, които мразят индианците и искат да ни унищожат, биха могли да го направят, още когато засяхме първите посеви.

Живяхме в мир и благоденствие толкова дълго време и никой не се интересуваше от самотния ни остров. Но сега...

Магдалена видя безпокойство на лицето му и се натъжи.

— Не се тревожи. Тази вечер имаме радостни вести за децата и за Гуачанагари. Ти трябва да му кажеш, че Наваро скоро ще се върне.

— Бенхамин пише, че е досущ като него, само че по-тъмен. Дори не мога да си представя такава прилика. Те веднага са се познали — промърмори Аарон.

Магдалена се засмя и го погледна в очите.

— Спомни си как те обожаваше Бенхамин, Аарон. Той е като теб отпреди двадесет и осем години. Въпреки мургавата кожа и черната коса Наваро трябва да е същият. Бенхамин казва, че имал очите на Торес. Сините очи на дявола! — прошепна тя весело, забрави опасенията си, прегърна Аарон и го целуна. — Луиза ще сервира вечерята чак след няколко часа.

Той я взе на ръце и я отнесе на големия плюшен диван в далечния ъгъл на стаята.

— Само ще затворя вратата, за да не ни изненадат — каза дрезгаво той.

Марсилия, година 1524, октомври

Мириам седеше пред огледалото в своята стая и гледаше тъжно отражението си. Под очите ѝ имаше черни кръгове от безсънните нощи. Всеки път, когато затвореше очи, тя се пренасяше в онази тъмна влажна стая, където беше изгубила девствеността и душата си.

— Как да спра да мисля за него? Той е превъплъщение на дявола! Вече ще внимавам с християните и с техните демони — прошепна тя в празната стая. Беше освободила слугинята си, след като ѝ направи прическата. — Никога пече няма да помисля да се харесам на мъж — каза горчиво тя и за последен път се погледна в огледалото. Сега, след като изгуби честта си, никога нямаше да има съпруг. Но ако Джуда я накара насила да се омъжи за Дьо Бей... Потрепери при мисълта, че ще напусне обичния си баща. Но за да избегне брака с Ричард, беше готова да живее от малките хонорари, получавани от пациентите. — Мога дори да започна да изследвам урина.

Тази безполезна практика за диагностициране беше много популярна сред учените лечители. Но професорите, при които тя следваше в Падуа, презрително наричаха това шарлатанство и Мириам беше сигурна, че независимо от негодите си никога няма да опетни професията си. Беше ѝ останала само лекарската доблест.

Мириам прибра в чантата си малка стъкленница с черна отвара и я затвори. Днес трябваше да пътува извън града, за да посети пациентката Софи Мирад.

Вилата на Мирад беше на стръмен хълм с изглед към морето. Борове, брулени от ветровете, се бяха закрепили на ръба на хълма. Долу морето се разбиваше в остри скали. Денят беше прекрасен, слънчев и светъл. Водите на залива Дю Лион блестяха. Обикновено тя се радваше на този спокоен час, през който премисляше извършеното през деня, решаваше какви треви да събере при пътуването си в околността и се радваше на последните слънчеви есенни дни. Но днес не беше така. Никога преди бъдещето не ѝ бе изглеждало толкова несигурно.

Софи, както винаги, страдаше от рахита и стенеше от болка. Сърдеше се на докторката еврейка, но не можеше да скрие радостта си от посещението ѝ. С всяка изминала седмица тя ставаше все по-слаба, кожата ѝ — по-прозрачна и суха, а костите — все по-крехки. Наблюдаваше как Мириам разбърква черната отвара във врялата вода.

— Нови магии ли ще изпробваш върху мен? Какво е това? — запита тя със скърцащ глас, докато изкривените ѝ пръсти нервно опипваха кадифената покривка на дивана.

„Не е животворна вода“ — искаше да ѝ викне Мириам. „Много си напълняла, мадам, докато обсадата ми пречеше да дойда при теб.“

— Онези варвари от имперската армия ни изтормозиха. Благодаря на Дева Мария, че не ми оплячкосаха дома, както на много съседни — рече тя с въздишка. — Добре, че, имах достатъчно провизии.

— Но си пила прекалено много червено вино — забеляза Мириам. — Обясних ти, че това не е полезно за теб.

— Страх ме беше и имах нужда от нещо по-силно — отвърна възмутено Софи. — Сега остава да ми кажеш да престана да ям свински пържоли и да пия само вода.

Тя дори потрепери, като си представи това.

— Засега изпий това. То пречиства кръвта — отговори Мириам.

Старата вещица явно не изпълняваше предписанията ѝ. Цяло чудо бе, че е достигнала осемдесет години.

— Това е дяволска помия — изтърси Софи, като преглътна отварата с отвращение. — То си е отрова, казвам ти.

— Ще обясня на слугинята ти как да го забърква. Всеки ден трябва да пиеш по една чаша и да ядеш само храната, която ти препоръчвам.

Мириам си тръгна с развалено настроение от дома на старата жена. Гневните крясъци на Софи къртяха из къщата, когато лекарката излизаше.

— Хей, еврейска вещице! Ще ме умориш от глад. Отрова! Даваш ми отрова само защото съм почтена християнка.

— Ама че почтена християнка! — промърмори Мириам, като си спомни историите за любовниците на тази стара благородничка.

Само до преди десетина години тя плащаше на младежи, за да легнат в леглото и Мириам избегна враждебния поглед на Харви, слугата на Софи, който според нея съблазняваше лакомата старица с вино и пържоли, за да ускори края ѝ. Дали се надяваше да наследи нещо от бездетната вдовица?

Жан, главният кочияш, изпрати едно от младите лакейчета да доведе каляската ѝ.

— Ти май превишаваш правата си, еврейко — заядливо ѝ подхвърли той, когато станаха сами.

Веднъж се беше опитал да я опипа. Тя така го убоде с един скалпел, че напълно се отказа от любовните си помисли. Мириам го изгледа, сякаш беше насекомо. В този момент Харви и няколко готвачки надникнаха през вратата.

— Отрови господарката! — каза една дебелана.

Сухата жена до нея изсъска:

— Еврейска пепелянка! Оная стара вещица вече подивя от теб.

— Я се махай и не се връщай! Ние ще доведем доктор християнин, опитен човек, който наистина ще изцери мадам — ядосано извика Харви.

— Ако някой може да я излекува от старост и от затлъстяване, бих искала да го видя — каза хладнокръвно Мириам и се огледа за каляската си.

От близките градини и полета започнаха да се събират слуги, доволни да се откъснат за малко от работата си, за да се задяват със странното същество — жена лекарка, която на всичко отгоре беше и еврейка.

— Вашите слуги ги няма, мадам — рече един кочияш и лукаво смигна.

Беше едър грубиян с развалени зъби. Той размени с Жан поглед, от който по гърба на Мириам полазиха ледени тръпки. Опита се да запази самообладание. „Ако понеча да избягам, ще се хвърлят върху мен като ловни хрътки. И моите хора ще пострадат.“

— Да не сте били хората ми?

— Не ги бихме много. Само ги чукнахме по главите.

— Баща ми е уважаван човек в града. Ако ми сторите зло, наказанието ви ще бъде страшно! — рече тя с плахата надежда разумът да надделее.

Но Жан и Харви отдавна я мразеха. Ясно го разбра миналата седмица, когато преглеждаше Софи. А сега беше сама тук. „Глупачка, каква глупачка се оказах, че дойдох!“

ГЛАВА 8

Вече час Риго яздеше по хълма извън града. Топлото слънце и полъхът на вятъра го освежаваха. Най-сетне беше здрав и достатъчно силен, за да се завърне в Италия. Дръпна юздите на големия черен жребец и го потупа по шията.

— Ще те купя от Исаак Торес — рече той.

След като язди с половин дузина от най-добрите коне в конюшната на Торес с намерение да купи един от тях за пътуването си, избра черния. Разбира се, новото му семейство нямаше да разреши да плати и щеше да започне спор, тъй като той също беше Торес. Но Риго се смяташе за Ла Казас. Винаги щеше да бъде чужд на религията и на начина им на живот. Той беше испанец и военен. Време беше да прекъсне мързела си и да се върне в истинския свят.

Докато препускаше с черния ат, очите му поглъщаха поразително красивата брегова ивица, застроена тук-там с провинциални вили на богати марсилци.

Изведнъж чу рев на тълпа. Извърна коня и се опита да проследи неприятния, но познат звук. Когато излезе от завоя на пътя и се огледа, видя група хора — мъже и жени в груби работни дрехи, наобиколили една самотна фигура. Викаха и размахваха юмруци и вили. Дочу думите „вещица“, „блудница“ и... „еврейка“. Пришпори коня по нанадолнището и позна елегантната висока фигура с кестенява коса. Мириам! Какво, за Бога, правеше тя тук, сама сред тази селска сган? Щом наближи тълпата, извади меча си. Преброи около дузина мъже и три жени.

Мириам беше заобиколена отвсякъде. Сърцето ѝ биеше лудо, докато обмисляше дали да отвори чантата си и да извади острия скалпел. Преди да реши, Жан грабна грубо кожената ѝ чанта и я подаде на Харви.

— А, не! Не и този път. Магиите и ножовете вече няма да те спасят, еврейко — озъби се той.

— Мръсна убийца, езичница! — крещяха две от жените, докато мъжете се възмущаваха от това, че се занимава с мъжка дейност.

Тя използва успешно един от лактите си и удари Харви в ребрата. Май счупи едно от тях. Изскубна се. Жан я сграбчи за косата и я задърпа. Тя извика от болка и започна да се извива в ръцете му. Успя да го ритне в слабините, когато се опита да обгърне кръста ѝ. Със свободната си ръка Мириам издълба алена бразда по грозното брадясало лице на Жан. Той я удари. Точно тогава конски тропот накара тълпата да се раздели. Мъжете изругаха, а жените нададоха писъци, когато един мургав ездач на голям черен кон се връза в тях.

— Сатаната! — изпищя една девойка от кухненската прислуга и припадна.

Един прислужник от обора вдигна вилата си, но Риго я изби, замахна с меч и мъжът с писък се свлече на земята. Тълпата бързо се разбяга и Риго обърна коня си. Мечът му святкаше във всички посоки, но той не изпускаше от поглед Мириам, все още боричкаща се с мръсния едър прислужник.

— Пусни ме, безумецо! Не виждаш ли, че ще ти отреже главата? — му рече тя задъхано.

Жан се опита да я държи като щит пред себе си. Тя разбра плана му да я отмъкне във вилата, откъдето Риго можеше да я спаси само ако слезеше от коня си.

Изведнъж слугата усети, че жертвата му се отпусна. В момента, в който я пусна, Мириам се отскубна и Риго заби ловко острието на меч си в широката кафява гръд. После протегна ръка и леко качи Мириам на коня. Когато изчезнаха по пътя, никой не се опита да ги спре.

Риго усещаше как жената трепери, макар че черният ат галопираше бързо. След време той успокои коня.

— Никой не ни преследва. Вече сме в безопасност — каза тихо той.

Мириам потрепери. Беше обвила ръце около кръста му и зарила лице в гърдите му. Риго беше облечен в черно. Тя вдигна едната си ръка и се опита да оправя разрошената коса, която падаше на челото ѝ.

— Дълга ти най-дълбока благодарност, дон Родриго! — произнесе официално Мириам.

Той направи гримаса. Лицето ѝ беше бледо, но се владееше.

— Нима три пъти трябва да минеш през опасността, за да се изплашиш? Онази сган едва не те умъртви. Кълна се в двадесет и четирите топки на дванадесетте апостоли, не мога да разбера какво правеше сама на това място!

— Не бях сама. Излязох с двама слуги, за да прегледам господарката на оная къща. Тя е моя пациентка.

— Да не си пуслала пиявици да ѝ изпият кръвта? Защо хората ѝ искаха да те разпорят от гърлото до краката?

Тя се намръщи. В гърдите ѝ се надигна ярост.

— Нападнаха ме заради непростимия грях, че съм еврейка и отгоре на това — жена, която се е осмелила да практикува медицина. Мадам Мирад ме изпрати с ругатни, когато излизах от покоите ѝ. Колкото до оня негодник Жан... — затвори очи и видя червеното петно на ризата му, — той се опита да ме нападне преди година. Тогава го отблъснах. Набодох го. Сега ти довърши операцията ми.

— Жени без сигурна охрана не трябва да излизат извън стените на града. Твоите страхливи лакеи не можаха да ти я осигурят — отвърна той, вече забравил за схватката.

— Ти, изглежда, нищо не разбираш. Нападали са ме и по улиците на Марсилия. Охраната невинаги помага. Баща ми, дори чичо ти са били нападани от тълпи и замеряни с камъни. Ние, испанецо, сме евреи. Затова ни гонят. Не ми е в характера да се крия в къщи и да оставя тези млекопитаещи да се разпореждат по улиците.

Риго усещаше страха, който извираше дълбоко от душата ѝ, и знаеше причината. Този страх беше и негов спътник през целия му живот. Засмя се нерадостно.

— Ето че се свързах с теб и чрез пролятата кръв. Като че неприятностите заради тъмното ми индианско лице са малко!

— Облеклото напълно отговаря на твоята природа: в черно от главата до петите, възседнал смолисточерен кон. Нищо чудно, че онези невежи слуги те помислиха за дявола. Сякаш тази роля ти харесва. Обичаш свадите. Така ли е, дон Родриго?

Гневът ѝ беше намалял. Почувства неговата болка.

— Избрах единствено възможния за мен път в живота и се справям добре — отвърна предпазливо той.

— Можеше да оставиш най-сетне меча и да заминеш с Бенхамин, но предпочиташ Италия — преди няколко вечери тя дочу

Исаак и Джуда да говорят и се притесни, че братята може да са се карали заради нея.

— Нямам никакво желание да се срещам с настойника си и не искам да ставам галено кученце на никого — остро рече той.

— Но баща ти предлага рожденото право на негов най-голям син, а не положението на експонат, каквито бяха индианците на Колумб в испанския двор — отвърна тя, удивена от упорството му.

— Така казва брат ми. Но аз не вярвам. Това са лъжи, Мириам!

Няколко минути яздиха в тишина, всеки потънал в мислите си. Когато се приближиха до града и видяха обрулените от снаряди стени в далечината, Риго отклони смолистия кон от пътя и го насочи към боровата горичка на хълма. Слязоха на тревистата поляна, където малко поточе блещукаше край овчарска колиба, вероятно изоставена отдавна.

— Не вярвам да искаш да се върнеш вкъщи в този вид. Всички ще разберат, че разбойник те е нападнал — каза той, слезе от коня и я свали.

Мириам се стегна. Ръцете му ѝ напомниха за нощта, която промени целия ѝ живот.

Риго усети предпазливостта ѝ и се укори за страстта, която отново пламна у него. След онази вечер не бе отговорил на бележките на Патриция. Сега съжали за това.

— Няма да те насилвам, мадмоазел — каза той тихо.

— Не ме е страх от теб, дон Родриго! — рече тя, убедена, че лъже и, че той знае това.

Тръгна с треперещи крака към потока, за да измие лицето и да оправи косите си.

Риго видя как тя се отдалечава с изправена походка и високо вдигната глава. Беше облечена в една от простите си работни рокли, тъмнозелена, с висока яка. Мекият памучен плат се увиваше около краката ѝ от силния вятър, пищната ѝ коса се развяваше като знаме зад нея. Искаш да зарови лице и ръце в нея, да усети аромата ѝ, да докосне пухкавата ѝ кожа. Проклинайки слабостта си, той я последва през обраслото с диви цветя и треви поле.

Мириам коленичи до поточето и наплиска лицето си с чиста студена вода. Изсуши го с роклята и започна да разплита косите си, но вятърът ѝ пречеше.

— В колибата ще сме на завет от вятъра — каза той.

Това бе гласът на разума. Или гласът на лудостта! Една предупредителна камбана заби в нея, но тя стана и го последва, като дори леко го докосна. Щом влязоха в колибата, Риго се обърна и посегна към косите ѝ.

— Заплетени са. Нека ги оправя — нежно каза той.

Мириам се чувстваше като заек в примка, докато силните му мургави пръсти ловко оправяха косата ѝ. За да отклони вниманието си от тревожните мисли, тя попита:

— Защо се отдалечихме толкова от града? Откъде знаеш за тази колиба и за реката? — „или това е едно от местата, където водиш оная проститутка Патриция Фарие?“

— От една седмица яздя конете на Торес, за да реша кой от тях да купя. Колкото до това място — сви той рамене, — оня ден случайно го видях.

— Кога тръгваш за Италия? — попита тя, докато той поправяше с пръсти последния кичур от косата ѝ. — Моля те Риго, недей да...

— Ето че пак ме наричаш Риго, не дон Родриго. Искаш ли ме, Мириам?

— Не!

Той застана зад нея и положи дългата си загоряла ръка на рамото ѝ.

— Лъжкия!

— Я върви при твоята проститутка Патриция Фарие! И без това достатъчно ми провали живота!

— А ти какво направи с моя? — ядно запита той и я дръпна към себе си. — Предадох собствения си брат, но все още ме привличаш.

— На теб ти е необходима похотлива жена, която и да е тя. От мен нямаш нужда — тъжно рече тя.

— Така е, дявол го взел — изруга той, улови я за брадичката и повдигна тъжното ѝ лице. Почувства дланите ѝ на гърдите си, но тя не го отблъсна. — Не срещам отпор — тихо каза той.

Устните му бавно се сляха с нейните. Знаеше, че щом се подпали огънят с целувки, нещата ще излязат от контрол.

— Скоро ще заминеш — прошепна тя и отговори на целувката му.

Ръцете ѝ сякаш сами се протегнаха към разпиляната му черна коса. Риго отново хищно се впи в устните ѝ, играеше си с тях, измъчваше я и я подлудяваше, но и сам се разгорещяваше. Притисна я по-близо до себе си и почувства гърдите ѝ върху своите. Подът на колибата беше от глина, мръсен и влажен. Той я вдигна и я изнесе навън под топлото слънце. Вятърът брулеше косите ѝ и ги обвиваше около лицето му. Коленичи на меката топла трева, без да прекъсва целувката.

Мириам се притисна към него, жадна за силното му тяло. То излъчваше сигурност след опасното преживяване. Жадуваше за живота, а той беше животворец. Когато разкопча роклята и я смъкна от раменете ѝ, тя отстрани туниката му. С няколко бързи движения той я отметна и продължи да обсипва с трескави целувки шията и оголените ѝ гърди. Мириам зарови пръсти в космите на гърдите му. Сърцето му биеше лудо, докато се свличаха сред ароматните треви.

Притисна го до себе си. Смолисточерната коса закри лицето му. Риго я погледна, пламнал от страст. Беше луд по тази стройна, властна и заядлива чужденка. Лудост, чиста лудост! Припомни си думите ѝ: „Скоро теб няма да те има“.

— Значи това е нашето сбогом, Мириам. Не онази луда похот през първата ни нощ. Този път всичко ще бъде добре — той отново обсипа лицето ѝ с целувки.

С приглушен стон тя обви ръце около тялото му. Изгаряше я пламъкът на неутолимата му, дива страст. Инстинктивно му помогна, когато дръпна полите ѝ нагоре, после обсипа с целувки гърдите му. Той издърпа колана си, взе едната ѝ ръка и я насочи надолу, за да му помогне да се разкопчае.

Изохка, когато възбуденият му член се докосна до меката вътрешна страна на бедрата ѝ. Тя се разтвори, влажна и жадна, за да го приеме. Тялото ѝ, незадоволено при първата им среща, сега търсеше наслада със сляпото желание на инстинкта. Риго бавно влезе в него. Този път няма да бърза. Укроти трескавото ѝ мятане и наложи равномерен ритъм. Тя се задъхваше от насладата, която никога не беше изпитвала.

Риго нежно прошепна името ѝ, когато усети силния спазъм, който я разтърси. Слънцето изпращаше златистото си послание на

есента, а вятърът сушеше потта от телата им, докато утоляваха страстта си, стара като земята.

И в най-необузданото си въображение Мириам не беше си представяла такава наслада. Небето над нея препускаше бясно, ушите ѝ звъняха, а сърцето ѝ едва не изскачаше от гърдите. Тя впиваше нокти в гърба му, сякаш го подканяше да се движи по-бързо. Изведнъж простена и тялото ѝ се разтресе в конвулсии.

Риго беше споделял удоволствията си със стотици различни жени, но никога не бе изпитал подобно преживяване. Стегнатият ѝ, трептящ венец се стегна още веднъж и тя лудо го притисна, докато той експлодира, пълнейки я с живот.

Когато разумът, чувството за време и място се върнаха, тя не искаше да повярва, че блаженият миг е отминал. Мириам зарови глава в гърдите му и притихна. Сърцето му вече биеше равномерно. Той не беше излъгал. Този път всичко беше прекрасно. Но свърши. Той ѝ откри тайните на плътта, накара я да пожелае ласките му, събуди у нея страст, която победи хладния ѝ разум.

— Това ли е всичко, което ни свързва, Риго? — не разбра, че е изрекла думите на глас, докато не почувства, че той я отблъсква от себе си.

— Само допреди минута това беше достатъчно — рече той и наблегна на думата „достатъчно“. Изражението му бе непроницаемо, когато стана и започна да се облича.

„Какво очаквах? Предложение за женитба?“ Вятърът разхлаждаше голите ѝ гърди, докато се опитваше да придърпа измачканата си рокля. Тъжно констатира какъв късмет има, че е тъмнозелена. Ако дрехата имаше друг цвят, петната от тревата щяха да се виждат, когато се прибере у дома. У дома, при баща си, който в никакъв случай не трябва да разбере, че има нещо общо с този индианец.

— Трябва да вляза в колибата, за да си направя прическата. Моля те, изчакай ме — пошепна тя, без да го гледа.

Влезе бързо в къщурката. След няколко минути се върна — косата ѝ бе сплетена на стегнати плитки. Лицето ѝ беше бледо, но спокойно.

— Най-добре да ме отведеш в конюшнията на чичо Исаак, за да взема кон — каза тя.

— Баща ти в никакъв случай не трябва да разбере, че един езичник е дефлорирал дъщеря му — каза той горчиво и посочи своя жребец.

— Сама се дефлорирах, Риго, и няма да тревожа баща си. Той я поведе към коня, без да отговори.

Хладният ноемврийски дъжд плющеше по прозорците на библиотеката в дома на Исаак Торес. Той погледна към двора, без да види подгизналите във вода храсти и дървета.

— Не знам дали да се радвам или да съжалявам, стари приятелю — измърмори той.

Джуда отпи от виното и отговори:

— На твоє място бих се радвал. Този индианец е опасен. Той не е като нас, Исаак. Ти и семейството ти трябва да се радвате, че си отива.

— Сигурно е така. Все пак знам, че Аарон ще се разтревожи, когато прочете писмото, което Бенхамин току-що изпрати. Откакто Мириам развали годежа си, младежът е много нещастен. Сега загуби и брат си. През целия си живот той очакваше да срещне Наваро. Да го намери и само след няколко кратки месеца — да го загуби! — поклати тъжно глава.

— Твоят племенник и брат ти са глупци! Аарон трябва да отведе семейството си далеч от разбойниците на светите служби в испанските колонии, а Бенхамин е длъжен да се ожени за Мириам. Опитах се да убедя това инат момче. Само да се съгласи, ще заставя Мириам! Но той казва, че трябва тя да го пожелае — и разпери отчаяно ръце.

— Съгласен съм, че най-добре ще бъде цялото ми семейство да се събере тук. Но не мога да насилвам Мириам и Бенхамин. От опит знам, че това е вредно. Трябва да дадем време на Мириам да провери чувствата си. След като Бенхамин замине за Еспаньола и момичето почувства липсата му, може би ще реши да му пише и да го повика. Колкото до Аарон и останалите — Исаак се усмихна, — мисля, че може да решат да го последват. Никой не знае волята Господня. Трябва да изчакаме.

Тази вечер Мириам седеше пред огъня и гледаше как оранжевите пламъци ближат почернелите камъни на комина. Желаяше да може да се хвърли в тях и да изчезне в хладния нощен въздух с пушека.

„Аз съм лекарка и уж зная повече за тези неща от селските момичета, които запретват полата си пред всеки минаващ войник.“ Държеше в ръката си стъкленица, а очите ѝ бяха плувнали в сълзи. Пръстите ѝ бяха схванати и побелели от дългото стискане на тъмносиньото стъкло със зловещото съдържание. Необходима беше малка доза — само три капки в чаша топла вода. Разбира се, имаше опасност и за нейния живот, но рискът бе малък, ако внимава с дозата. Старата акушерка, която ѝ препоръча тази билка миналата година, вече я беше пробвала върху две благородни дами, които Мириам познаваше.

Но когато си спомни за мъничките мъртви дечица, идеално оформени и целите в кръв, разбра, че няма да може да го направи.

— Аз съм създадена да пазя живота, не да го отнемам!

Мириам искаше да убеди себе си, че професионалната клетва я разубеди да използва отровата, но знаеше, че причината е по-дълбока, в душата ѝ.

Тя се загледа в огъня и притвори очи, като си представи срама и болката на Джуда, когато разбере. Как можа да не оправдае доверието на баща си? Това щеше да го съсипе. Трябва да напусне това място, да отиде далеч и да започне живот на заселничка в някой далечен край на Франция. Може би в Бордо? В този град има еврейско общество. Все някак ще преживее.

— Това дете е на Риго. Той никога няма да разбере за неговото съществуване. Ще дам на бебето достатъчно любов и за двама ни.

Мириам се изправи и хвърли синьото шише в огъня. Стъклото се разби и съдържанието му се разля със съскане. Парата излетя през комина в хладния нощен въздух.

ГЛАВА 9

Бенхамин постави два тома френска поезия в сандъка си, сетне отново пренареди багажа.

— Не е изключено да потопя кораба — каза високо той.

Сандъкът наистина беше много голям, пълен с медицинска литература, инструменти и редки европейски и ориенталски лекарства, предназначени за далечния остров Еспаньола.

Сърцето му се сви, като си спомни, че ще пътува сам. Жена и брат нямаше да тръгнат с него. Побърза да се отърси от меланхоличното настроение. Най-сетне се завръщаше у дома и трябваше да се довери на съдбата. Някой ден можеше отново да се срещнат с Риго. Дочу сърдити викове и бързо отвори вратата на стаята си, за да види какво става.

Джуда Тулон и чичо му спореха разгорещено. Мириам стоеше между тях, бледа и разстроена. Тя сякаш усети присъствието му и вдигна очи към горната площадка на стълбите. Даде му знак с глава да не се меси, но той не ѝ обърна внимание и бързо слезе.

— Искам този туземец и езичник да бъде наказан. Той е петно за благородния ти дом. Аарон няма да го признае за свой син, след като научи какво е направил — просъска Джуда.

— Най-добре ще бъде да обсъдим въпроса в моя кабинет. Дъщеря ти и без друго е твърде изморена от всичко това — каза мрачно Исаак.

— Какво е сторил брат ми? — попита Бенхамин.

Джуда веднага се обърна към Бенхамин:

— За теб бях определил своето...

— Не, татко, недей. Моля те! — рече Мириам с тих, дрезгав шепот.

Косата ѝ беше прибрана в сребриста мрежичка. Очите ѝ бяха сухи, но по лицето ѝ личаха следи от скорошен плач.

Исаак пое ръката ѝ и кимна на Бенхамин и Джуда.

— Да вървим в кабинета ми, където слугите няма да ни чуват — каза твърдо той.

След като влязоха в просторния кабинет на Исаак, той настани Мириам на ниско кресло, отрупано с кадифени възглавници, а на Джуда и Бенхамин посочи столове около кръглата медна масичка.

Джуда Тулон се обърна към Бенхамин без излишно предисловие:

— Онзи мелез, полуиспанското животно, е насиллил дъщеря ми и е отнел девствеността ѝ. Бедата е, че тя е бременна. Всъщност ти доведе този скитник тук и вината е твоя.

— Не! — Мириам скочи от дивана. — Няма да разреша да струпате греховете ми върху Риго де ла Казас. Нито върху неговия брат. Не ме е насиллил. Аз... аз сама се поддадох на чара му. Нека Бог ми прости!

Тя извърна глава: не можеше да понесе ужаса и болката, изписани на лицето на Бенхамин.

— Това стана в нощта на бала, когато ми изпрати бележката, нали? — запита той.

— Да! — Мириам събра сили и срещна обвиняващите я сини очи. — Видяхме се в лятната кухня и после още веднъж пред градските стени, когато ми спаси живота. Нападнаха ме слугите на мадам Мирад.

Исаак местеше неспокойния си поглед от възпитаната млада дама, която смяташе за олицетворение на разума, към племенника си. Бенхамин мълчеше. Искаше да възприеме разказаното от Мириам.

Исаак използва паузата и се намеси:

— Моля те, детето ми, успокой се. Седни и да обмислим какво трябва да се направи.

— Ясно е какво трябва да направим. Тя е длъжна незабавно да се омъжи! Тъй като бебето, което носи, има кръвта на Торес, макар доста примесена, точно ти трябва да ѝ намериш съпруг, инак още тази седмица ще я сгодя за Ричард дьо Бей — Джуда отправи думите си към Исаак, макар всички в стаята да се досещаха, че очакват отговор от Бенхамин.

— Искам да говоря с Мириам насаме! — каза тихо Бенхамин. Обърна се към нея и предложи ръката си. — Би ли дошла с мен в градината? — попита официално.

Мириам стана и пое сковано ръката му. Пръстите ѝ бяха леденостудени. Топлата му ръка ги обгърна. Бенхамин кимна към сърдития Джуда и към натъжения Исаак.

Когато се отдалечиха от порталните колони, тя се отдръпна от него. Лицето на Бенхамин беше непроницаемо като маска. Мириам никога не го беше виждала такъв.

— Когато развали годежа ни, се усъмних, че си се увлякла по Риго, но не допусках такова предателство. Ти беше толкова учтива с мен, а през цялото време по своя воля си блудствала с брат ми.

В очите ѝ блеснаха сълзи.

— По-добре да бях умряла, вместо да причиня на теб и на баща ми този срам и болка. Мислех да се самоубия, но детето...

— Не говори така! — остро рече той.

Мириам трепна и се извърна, за да овладее чувствата си.

— Ако съдбата не ме бе избрала да седя до ранения онази нощ, ти щеше да бъдеш моя избраник — каза тя с вълнение.

— А, не! Тогава ти предпочете да стоиш по-дълго около него — отвърна горчиво той. — От мига, в който го видя, разбрах, че те привлича. Но да паднеш толкова ниско и да легнеш с него два пъти...

— Вече ви обясних — на теб, на баща ми и на Исаак: Риго не ме е измамил. Можех да го спра, ако разсъждавах трезво. Той е от испанците, християнин, войник с две думи, пълна противоположност на мен и на моя народ. Не искам да обяснявам греховете си и да моля за прошка. Вече нищо не може да се поправи.

— Ако Джуда поиска да те омъжи за избран от него мъж, ще се съгласиш ли?

— Спокойно, Бенхамин! Няма да си ти. Вече достатъчно грижи ти причиних.

— Не искам да е Дьо Бей. Този чакал! Баща ти е прав. Това бебе има кръвта на Торес. То е наша обща грижа. Риго е мой брат и аз ще се оженя за теб! — каза решително. Протегна ръка, докосна бузата ѝ и кимна печално. — Кой знае, с времето може да ме обикнеш.

— Аз те обичам, Бенхамин! Казах ти го, когато развалихме годежа. Ти си ми скъп като брат, но няма да ти позволя да ни превърнеш във врагове. Ще направиш грешка, ако насила приемеш тъмнокожото дете на Риго за свое първородно, ще започнеш да ме

презираш. Не, ще отпътувам на север, в Бордо, и ще започна живота си отначало.

— Не говори глупости!

— Извърших доста глупости. Сега трябва да обмислям постъпките си внимателно. Няма да позволя да пожертваш живота и щастието си за мен! — каза твърдо тя.

— Мислиш ли, че Джуда Тулон, който не разреши да напуснеш Марсилия дори като моя жена, сега ще ти позволи да заминеш толкоз далеч сама и с дете? — попита той недоверчиво.

— Мога да печеля за прехраната си. Добър лекар съм — рече тя твърдоглаво.

— Възможно е да си добър лекар, но няма да можеш да работиш месеци след раждането на детето. Сама няма да се справиш, Мириам.

— Няма да позволя да ме продадат като стока — нито на теб, нито на Ричард дьо Бей!

— За него не сме разговаряли — меко каза Бенхамин. — Влюбена ли си в брат ми?

— Той е християнин. Баща ми ще ме оплаче жива, ако се омъжа за него. Но това е без значение, защото той си отиде, а и да беше тук, едва ли щеше да поеме отговорността.

— Колкото до различията в религиите ви, трябваше да помислиш за това, преди да легнеш с Риго! — язвително рече Бенхамин. — Избягваш въпросите ми и точно това те издава.

— Не! Не го обичам! — извика тя, сякаш се опитваше да убеди себе си.

Той я погледна. На лицето му бяха изписани недоверие и отвращение.

— Не обичаш този човек и го смяташ за смъртен враг, и два пъти си легнала с него и си му позволила да ти направи дете!

— Първата вечер тръгнах за къщата, като очаквах да намеря теб — зашепна тя, без да може да понесе обвиняващия му поглед.

— А втория път?

— Тогава една тълпа искаше да ме разкъса. Жан и Харви от имението на Мирад насъскаха слугите. Риго яздеше наблизко, чу виковете...

— И ти му се отблагодари с тялото си — рече Бенхамин.

— Да, но това е минало. Вече приключих, Бенхамин.

Раменете му се отпуснаха в знак на умора и досада.

— Права си. Няма смисъл да разравяме въглените и да се парим отново.

Той пое ръката ѝ и я поведе през двора към стаята на Исаак.

— Е? — рече въпросително Джуда, когато прекрачи прага. — Уредихте ли нещо?

Исаак погледна Бенхамин и Мириам с тревога, но запази самообладание.

— Да. Отивам в Италия да потърся брат си и да му съобщя за детето. Той ще се ожени за Мириам — каза Бенхамин.

Джуда скочи.

— Забранявам!

— Не, Бенхамин, няма да се омъжа за него! — рече твърдо Мириам.

— Тогава ще се омъжиш за мен — настоя той.

— Не. И това няма да направя — каза тя и почувства пронизващите погледи на тримата. — Ще отида в Бордо и ще обясня, че отскоро съм вдовица. Никой не трябва да знае истината.

Исаак наруши настъпилата тишина:

— Това, Мириам, е благороден план, но крайно непрактичен. Бенхамин вероятно ти е казал. Защо не се омъжиш за него, ако желае това?

— Защото е влюбена в брат ми — каза Бенхамин. — Аз ще го върна.

Джуда стисна силно ръката на Мириам.

— Ако вие двамата не разбирате от дума, ще разговарям с Ричард. Дъщеря ми никога няма да се омъжи за християнин.

— Джуда, ако Бенхамин върне Риго, детето е негово... — Исаак изчака, докато думите му достигнат до съзнанието им, и продължи: — Той е син на Аарон. Значи от нашата кръв, независимо че е възпитан иначе. Би могъл да се превъзпита.

— Той е туземец, мелез без чувство за чест. Никога вече няма да докосне дъщеря ми!

Джуда се втурна към вратата.

— Значи кръвта му на човек от племето тайно те отблъсква точно толкова, колкото и християнската му вяра — рече Бенхамин цинично. — А ти, Мириам? Ти ще трябва да избираш!

Тя се обърна към него.

— Чу баща ми, Бенхамин. Бях сигурна, че ще реагира така. Не мога да се омъжа за Риго.

— Трябва сама да му кажеш това — мрачно отвърна Бенхамин.
— Ще го изпратя да го чуе от теб.

Полетата на Ломбардия, година 1524, декември

Къщата беше построена на малко възвишение край красива река. Стратегически беше добре разположена. Фернандо Франсиско ди Авало, маркиз на Пескара, гледаше замислено към спокойно почиващите войници от големия прозорец на трапезарията.

— Хайде де, Фернандо, храната съвсем ще изстине, преди да решиш да ядеш — подкани го Беатрис.

Той направи жест да го остави на мира и се обърна към младия капитан:

— Скоро пак ни очаква бой, Франсоа няма да оставя Навия в ръцете на Ди Лейва. Бурбон се обръща към германските лютерани, като там, където не му помагат убежденията, дава подкуп. Пише, че ще доведе дванадесет хиляди главорези.

— Германците са добри войници. Религията им не ме интересува — сухо отвърна Риго. — Сезонът е много студен за военни действия.

— Този крал е млад и много глупав. Трябва да е прекалено самоуверен, щом води французите през Алпите, за да ги хвърли срещу нас — намръщи се Пескара. — Ако Бурбон пристигне в уречения час, ще го победим.

— Дочух, че в града ядат мулетата си, дори плъхове и отпадъци — рече Риго и се загледа в картата, разстлана на масата пред него.

Лиан потрепери от отвращение, обгърна с пухкавите си бели ръце врата на Риго и го щипна по ухото.

— Забрави за войната. Ела да си починем. Щом вечеряш тук, значи после ще вечеряш и там горе, нали знаеш?

Младото червенокосо момиче зашепна нещо остроумно и цинично в ухото му, докато леля й Беатрис я гледаше развеселена.

— Тя има право, Фернандо. Скоро ще потеглиш към бойното поле, затова нека гуляем, докато можем — рече по-възрастната жена и дребният мургав генерал я последва към масата.

Двамата мъже вече дълго воюваха в тази сякаш безкрайна война между Карлос и Франсоа. Умело използваха редките случаи, когато им се предлагаша обилна храна, меки легла и още по-меки жени.

— Ти, сладурано, както винаги, говориш мъдро — рече Пескара, вече настанил се на масата, докато Лиан пъхаше късове печена патица в устата на Риго.

Пиеха гъсто червено вино, хранеха се до насита и разговаряха за стратегическите ходове, които можеха да приложат срещу враговете си.

— Жалко, че не си успял да научиш нещо повече за намеренията на френския монарх, докато беше в Марсилия — каза по едно време Фернандо, проверявайки Риго.

Откакто за негова изненада младият капитан се върна в армията, въобще не говореше за семейството си. Съобщи само, че брат му ще отиде на островите, за да се срещне с баща им. Риго не спомена, че са евреи. Като знаеше чувствителността на мелеза към индианската кръв и незаконния му произход, Пескара не го разпита. Но нещо се беше случило, докато е лежал ранен във френския град.

— Разказах ти за всичко, което видях, френската флота поддържа брега добре укрепен. Този град е греховно богат и не зачита никого, освен себе си. Марсилците не се бият за Франсоа, а защитават семействата си.

Пескара сви рамене и отпи още една глътка вино. Вече беше свикнал с провансалския навик всеки да си сервира сам.

— Добре ли си със здравето, за да издържиш зимната обсада? Брат ти трябва да е голям лекар. Мислех, че няма да се срещнем с теб в този ад.

Риго вдигна чашата си в отговор.

— Поне ще се стоплим, когато дойде времето на мечовете.

— Сигурен съм, приятелю, че си се примирил с мястото си в ада.

— Никога не съм бил по-примирен. А ти, стари хитрецо?

Тъкмо когато Пескара се готвеше да отговори, от съседната стая се чуха сърдити гласове.

— Дали не са германци или испанци? — промърмори той и даде знак на часовоя да влезе.

— Един човек желае да ви види, генерале. Има пропуск, подписан от вас — издекламира младият войник.

Натруфеният подпис на Пескара се помнеше лесно, макар че малко от хората му можеха да четат.

— Нека влезе — отговори той и погледна към Риго, изтегнал се на дивана.

Лиан беше до него и пъхаше сушени праскови в устата му. Когато Бенхамин влезе в богато обзаведената затоплена стая, очите му бързо се плъзнаха край мургавия неаполитанец и се спряха върху брат му.

— Така значи се сражавате — каза с презрение той. Извади меча си, разреже една печена патица на две и хвърли половината към Риго и Лиан.

— Нека бъда ваш сервитьор, мадам. Брат ми е твърде лаком, за да го нахраните с плодове.

Мазното месо изцапа роклята на Лиан и тя с писък го хвърли на земята. Хвана се здраво за Риго, но изведнъж се стресна: пред нея бяха две еднакви лица с леденостудени сини очи.

— Сега знам защо предпочете да се завърнеш в Италия, вместо да преплуваш несигурния Атлантик — рече Бенхамин и прибра меча си.

Риго не се помръдна.

— Напразно си пътувал дотук, Бенхамин. Аз приключих със семейство Торес. Завинаги!

Бенхамин почувства погледа на Лиан, вкопчила се в ръката на Риго. Очите му се спряха само за миг върху симпатичната червенокоса.

— Трябва да разговаряме насаме, Риго!

Брат му отстрани Лиан и се изправи.

— Кой сте вие? — пое шумно въздух тя, заслепена от златокосия двойник на тъмнокосия си любовник.

— Представям ви по-малкия брат на капитана — Бенхамин Торес от испанските острови — обади се Пескара. Тайната на пътуването на Риго до Марсилия излизаше наяве. Фернандо се успокои, щом младият лекар прибра меча си в калъфа. Той взе ръката на Бертрис и каза: — Хайде, сладуранчета, да оставим братята насаме — докато изтикваше жените към вратата, той ги изгледа и каза: — Знаем, че имате общи прадеди, но нека те не бъдат Каин и Авел.

Лиан с отворена от любопитство уста излезе бавно от стаята. Когато вратата най-сетне се затвори, Бенхамин се обърна към Риго и

горчиво попита:

— Кой са те, военна плячка?

— Тя и леля ѝ бяха сами, без защита. Мъжете от семейството им воюват на юг. Ние използваме това, което намерим — отговори му Риго.

— Използвате каквото намерите. Каза го съвсем точно. Една друга жена твърди, че не си я насилвал. Ако не беше така, щях да те убия с голи ръце.

Въпреки мургавината си Риго пребледня.

— Друга жена? — попита предпазливо той, като ругаеше тихо.

— По-добре да не си играем, Риго! Вече четири дни бродя из Алпите, спя на заледената земя и ям развалено овнешко и мухлясало сирене, за да те намеря и отведа при Мириам.

Риго издаде странен звук и почувства разочарование.

— Мислех, че е по-силна. Обеща, че няма да те обиди, като ти разкаже какво стана между нас.

— Тя удържа обещанието си, но не можеше да не се разбере. Мириам носи детето ти, Риго! — той гледаше как реагира или поточно как не реагира брат му. — Изключително добре прикриваш чувствата си, точно като баща ни. Що за човек си ти, имаш ли въобще сърце?

— Възможно е да съм наследил дефекта на Торес и да нямам сърце. Откъде да знам? Защо праща посланици? Каза ми сбогом и ми обясни, че не ме иска — „сама се дефлорирах. Няма да срамя баща си с моите деяния...“ Трепна, като си спомни ледените ѝ думи за сбогом след оня топъл следобед. — Защо ти не се ожениш за нея? Нали точно теб харесва баща ѝ. Мнението му за мен ти е известно.

— Важното е какво мисли той за Мириам. Тя не иска никого. Решила е да живее в чужд град и сама да отгледа детето си, като се представи за вдовица. Разбира се, Джуда няма да ѝ позволи това. Тя не ме иска, а не виждам как би могъл да я принуди да се омъжи за оня негодник Дьо Бей.

— Нима искаш да се ожените?

— Да, аз се съгласих, но тя се опасява, че след време ще престана да я обичам. Ти я прелъсти и ще се грижиш за нея!

— Да, но тази мадам не е на твоето мнение. Тя не ме желае. Двамата ще си навредим — рече той и взе чашата с вино.

Бенхамин сграбчи Риго и го завъртя на стола. Виното се разля по туниката му.

— Наистина си навредихте, като направихте детето! — кресна той.

Риго подсвирна с уста и потъна в един от столовете стил „Данте“. Направи знак на Бенхамин да седне до разхвърляната маса.

— Бог и светата Дева Мария са ми свидетели: не мислех да я прелъстявам, Бенхамин! — затвори очи и отново видя кошмарните картини. — Привличането беше взаимно. Случи се нещо, което не бяхме предвидили.

— Разбирам, че сте сгрешили първия път в лятната кухня, когато бележката ѝ не стигна до мен. Но за втория път извън града наистина не мога да разбера. И това ли не беше планирано?

Бенхамин зачака отговора със стегнато гърло.

— Не се опитвам да се извинявам. Аз съм последният човек, който би ти причинил мъка. Бих бил неблагодарник след онова, което направи за мен.

— Остави моята мъка. Помисли за съдбата на Мириам. Ти трябва да се върнеш при нея, Риго!

— Какво мога да ѝ предложа аз? Огледай се наоколо — посочи стаята, — ето плячката от войната. Но тя е илюзорна. Един момент на разкош след месеци спане на голата земя и събуждане от залповете на оръдията. Аз, Бенхамин, живея от мечата си. Не притежавам нищо, освен оръжието и коня си. Как бих могъл да се ожения за дама, отгледана сред удобства и разкош? Тя трябва да избере друг!

Чертите на Бенхамин се втвърдиха.

— С други думи, ще постъпиш като нашия баща: хвърляш семето си и изоставяш жената с детето!

Когато чу оскърбителното сравнение, Риго скочи на крака и започна да се разхожда.

— Това не е честно! Знаеш го. Аз не мога да им осигуря нормален живот.

— Баща ни не е нечестен. Той те кани в Еспаньола, за да получиш голямо наследство. Просто трябва да преглътнеш испанската си гордост!

На лицето на Риго се четеше искрено недоверие. И още нещо. Може би надежда. Можеше ли да се надява, че Бенхамин има право за

Аарон Торес, след като явно грешеше за чувствата на Мириам.

— Ако Мириам не желае да замине за Еспаньола с теб, защо смяташ, че ще тръгне с мен?

— А защо заради теб е забравила и морал, и разум, и род — всичко, което досега е било смисъл на живота ѝ? Ти си я омагьосал, Риго! Почувствах това още първия ден, когато ви видях заедно. Когато ти едва не умря, тя изглеждаше сякаш... — Бенхамин се запъна, не можеше да намери точните думи. „Обичам и теб, Бенхамин, но като приятел, не като съпруг.“ Тези нейни думи го преследваха. — Тя те обича, Риго, както и баща си.

Риго се усмихна горчиво.

— Май нямам друг избор, освен да проверя истинността на думите ти. Ще се ожения за тази мадмоазел и ще я заведа при Аарон Торес.

— Семейството ми ще те приветства. Ти си длъжен да се грижиш за съпругата си. Джуда Тулон ще се откаже от Мириам. Според еврейските закони тя не може да се омъжи за теб.

— И въпреки това вярваш, че ще приеме съпруг християнин?

Нещата вземаха светкавичен обрат за Риго. Мозъкът му препускаше с бясна скорост.

— Върни се при чичо Исаак, нека той реши. Дълго е служил при стария крал Фернандо, преди евреите да бъдат прогонени от Испания. Той ще ти доведе Мириам.

Риго се вгледа в ръцете на Бенхамин: едната стискащи здраво ръба на масата, другата се беше вкопчила в дебелото му вълнено наметало.

Риго го попита:

— А ти, Бенхамин?

— Аз ще остана тук. Изглежда, скоро ще има голяма битка. Ако в малкия град Павия ще се твори история, ще се пролее и кръв. За мен не е важно каква ще е тя — френска, испанска или германска. Аз съм лекар. Ще лекувам ранените.

Риго заобиколи масата.

— Значи си разменяме местата. Аз ще пътувам за островите, а ти ще останеш в Италия. Пази се, Бенхамин! Един ден може да се срещнем в Еспаньола.

На другата сутрин Бенхамин гледаше как Риго възседна коня си и се отправи с група мъже на път. Пескара му ги беше осигурил. Валеше сняг и смолисточерната коса на брат му се покриваше със сребристи снежинки. В лека кожена ризница, въоръжен с меч и копие, той вдъхваше уважение. Последното сбогом между братята бе ледено като времето.

„Ето, татко, първородният ти син се връща при теб. Само се моля да се отнася към теб по-мило.“

— Значи така, отива си един мой капитан, а остава добър лекар? — попита Пескара, след като се сбогува с Риго.

— Смятат ме за добър лекар — каза Бенхамин, но мислите му бяха другаде.

— Като си спомня как заши разкъсаното тяло на Риго, не мога да не повярвам. Но остава един въпрос — не съжаляваш ли, че друг заема мястото ти?

Бенхамин се извърна и погледна дребния мъж в очите.

— Откъде знаете, че съм влюбен в Мириам?

„Като че ли сърцето ми виси на конец и всички го виждат.“

— Не, не ти се смея. Наблюдавам те и те разбирам. Тази Мириам, изглежда, не е била отредена за теб.

Той прегърна Бенхамин през раменете и двамата тръгнаха към вилата.

— Скоро ще разберем какво е отредила съдбата за теб, лекарю.

ГЛАВА 10

— Дявол го взел този студ! Откъде се взе?

Джанго Янос затропа с крака, за да се стопли. Поизносената, но здрава кожа мътно отрази пламъците от огъня на Агата. Спря до техния лагер, привлечен от миризмата на старата фури-даи — вещицата. След цял ден непрекъснато яздене беше прегладнял. Миризмата на печен таралеж напълни устата му със слюнка.

— Чак след час ще сваля глинената обвивка на месото — рече ниската пълна вещица, сякаш прочела мислите му. — Изпрати сестра си при мен! Трябва да говоря с нея.

Джанго с отвращение плю на земята, но запази спокойствие. Тя бе фури-даи, жрицата и само старият Сандор можеше да не изпълнява заповедите ѝ. Но той беше войвода или главатар. Блестящите ѝ черни очи се впиха в неговите. Бързо извърна глава от тези дълбоки кладенци, които сякаш изпиваха силите му.

— Ще ти изпратя Рани! — каза ѝ той и бързо се метна на коня си.

Кокошият смях на старата вещица го подгони. Тръгна към средата на безразборно разпръснатите палатки и каруци. Всички бяха покрити заради кихавицата на демоните, както джипситата наричаха зимния вятър. Навсякъде блещукаха весели огньовете, а около тях жени, облечени в дебели вълнени дрехи, готвеха вечерята. Миришеше на див чесън и розмарин.

Джанго слезе от коня до един от огньовете. Видя малката сгушена фигурка. Рани вдигна глава към най-големия си брат, огромен като гигант. Приближаването му бе посрещнато от кучешко ръмжене.

— Успири това животно или ще го пречукам — каза през зъби той.

Виро пак изръмжа от леговището си под дървения вагон.

— Скъпи ми братко, лесно е да се каже, но опитай ти да го укротиш — отвърна заядливо тя и се изправи, без да трепне пред

суровото му, изсечено като от камък лице. Беше почти тридесет сантиметра по-ниска от него.

— Много си кисела. Да не си яла жабешки яйца? Или си сърдита, че не ходих на панаира да ме обират заради теб?

Той вдигна заканително ръка и Виро отново изръмжа.

— Млък, глупаво кученце! — изкомандва тя.

Джанго свали ръката си.

— Агата иска да разговаря с теб. Ако те задържи, донеси ми малко от таралежа, дето го готви — кресна той след нея. — Твоите каши с чесън ми омръзнаха.

— Тогава хвани глиган и ще ти го стотвя — отвърна му тя и се затича.

Грамадният сив вълк се измъкна от леговището си под каруцата и припна по петите ѝ.

— Какво правиш? — попита Рани старата жена, която я покани във влажната разхвърляна палатка. Имаше сувенири, събирани цял живот по време на скитане из света: статуи на котки от Египет и топове пъстър памучен плат от Сирия; дебели възглавници от Турция и блестящи златни монети от почти всички страни в Европа. На едно столче беше поставен изкусно гравирани нож и стоманеното му острие отразяваше светлината на свещта.

Агата чукаше някакви тъмни, тръпчиво ухаещи треви в хаванче от вече износен мрамор.

— Приготвям ти амулет за щастие — отговори старата жена, докато пръстите ѝ чевръсто работеха.

Всеки пръст на жилестите ѝ почернели ръце имаше по няколко пръстена. Движенията ѝ бяха бързи и ловки. Загреба от хаванчето четири щипки черен прах от съда и го постави в малка кожена торбичка.

— Това ще те пази, ако го носиш до сърцето си.

Тя закрепил торбичката в едно медальонче на златна верижка и го подаде на Рани.

— За какво ми е амулет? Аз съм в безопасност — рече момичето, без да трепне.

Агата изпръхтя.

— Видях бъдещето ти: очаква те опасност.

Рани се засмя.

— Не говори със загадки за мен, Агата. Та ние предсказваме бъдещето само на бели хора. Глупаво е една роми да се опитва да измами друга.

— Не те мамя. Мога да гледам в бъдещето, когато това е нужно — хитро рече старата жрица. — Ти си особено момиче. Искан да станеш наследница, да те науча на всичките си умения.

Взря се в златистите очи на Рани. Беше доволна, че момичето не отклони поглед като брат си Джанго.

— Правиш ми чест, Агата. Твоите знания на фури-даи са огромни, но имаш собствени дъщери. Няма ли на тях да...

— Те не са белязани от съдбата. Още не съм сигурна дали тя е избрала и теб. Само времето ще покаже това, но имах тревожни сънища. Ще се запознаеш със златокос мъж от далечна страна и той ще промени живота ти. Не знам дали това ще е за добро или за зло. Но докато разбере, носи това!

Говореше високо, докато поставяше верижката на шията на Рани.

Върху малкото сърцевидно лице на Рани се изписа удивление.

— Златокос мъж? Бял човек и блондин? Каква работа имам с подобен мъж? — сетне в очите ѝ проблесна смях. — Освен ако открадна коня или пребъркам джобовете му.

— Нищо подобно — отвърна Агата. — Ти ми се яви с него — тя понижи тон и внимателно се вгледа в малкото девствено момиче. — Видях ви като любовници.

— Не! — извика Рани толкова буйно, че Виро скочи на крака. — Това е абсурд. Една роми никога няма да се омъжи за бял! — рече възмутено момичето и успокои едрия звяр, като поглади лъскавата му козина.

— Не казах, че ще бъде твой съпруг, а че ще станете любовници. А дали това е за добро, ще трябва да проверя.

— Ако е лош, ще можеш ли да ме опазиш от него? Аз няма да се отдам на чужденец!

Тя упорито поклати брадичка.

— Искаш да кажеш, че ще се омъжиш за Мигел?

Фури-даи знаеше отговора. Рани плю на земята и се зави поплътно с вълнената си дреха.

— Пах? Онова напористо момче! Джанго и Расван ми го избраха. Презирам това лигаво кученце! — тя нави нервно една черна къдрица

около пръста си и добави: — Той е само кожа и кости и зъбите му са изгнили.

Агата каза строго:

— Джанго и Расван са твои братя. Тяхна задача е да организират сватбата ти. Скоро ще навършиш седемнадесет години, което е много за първо бебе.

Рани си представи болнаво чернокосо дете с криви развалени зъби и потръпна.

— Никога няма да родя дете на Мигел!

— Може да стане, може да не стане — отговори старата фуридаи.

Парк „Мирабело“ пред стените на Павия, година 1525, 24 февруари

Обсадата на Павия, малък град в полетата на Ломбардия, бе начената от френската армия през октомври 1524 г., и продължи през есента и зимата на следващата година. Бъдещият, но несигурен съюзник на императора на Рим — Бурбонският дук, след като не успя да превземе Марсилия, събра лютерански доброволци, за да се бият за най-големия католик, монарха на Испания.

Бенхамин не беше на ничия страна. Чу, че около Павия се събират сили, но не прояви интерес, докато беше в безопасност в Марсилия. Сега отношението му беше друго. В Марсилия всички очакваха победата на крал Франсоа, но след срещата си с дребния испано-италианец Пескара, Бенхамин вече не вярваше, че имперската армия ще се предаде лесно.

Той пристигна при Пескара в разгара на битката през 1525 г. Очакваше купища ранени и се изненада, че военните действия бяха малко. Върлуваше епидемия от венерическата френска шарка. Много войници бяха повалени и от чума. Студът беше убийствен, особено при липсата на достатъчно храна и одеяла. Войниците страдаха от смъртоносни болести, за които Бенхамин нямаше лекарства. Вече два месеца правеше всичко възможно да ги лекува, но изчерпа оскъдните си средства. Обиколи съседните села и купи билки от селянките и от аптекарите. Чистецът, зарасличето, различните видове лайкучка струваха скъпо, а кесията на Пескара беше изтъняла. Пари не пращаше

и крал Карлос от Испания, а Бенхамин не можеше да получи средства или стоки от Исаак в Марсилия.

Французите, които обикаляха околността от месеци, я бяха ошушкали. Паркът около гладувания град Павия беше превърнат в оживено пазарище, където хиляди ломбардски търговци продаваха петли и гъсто вино на френските дворцови офицери. Не липсваха проститутки, а Франсоа не се лишаваше от дворцовите удоволствия, включително куртизанки от Париж.

Зимата продължаваше, имперските войски ставаха все по-силни, докато французите пръскаха богатствата си, без да могат да мръднат армията на упорития Ди Лейва от Павия, въпреки че градът беше откъснат от съюзниците, които се намираха точно зад френския лагер.

Тогавя дойде решителният ден. От Алпите духаше леден вятър. Битката щеше да започне при изгрев-слънце.

Пескара завари Бенхамин да преглежда един барабанист, който беше измръзнал до смърт.

— Хайде, лекарю! Много скоро ще имаш по-спешни случаи от този. Трябва да стоиш зад копиеносците и аркебузорите^[1]. След като се вдигне завесата и се появят първите актьори, ще потече кръв.

Бенхамин уморено се изправи и събра лекарствата и инструментите си.

— Никога ли не ти омръзва мириса на кръв? — попита той генерала, когато се измъкнаха от примитивната палатка.

Пескара се засмя, а вятърът бързо отнесе думите му.

— Мирисът на кръв — да. Но тържеството от победата — не. То е изключително сладко.

Въпреки дребната си фигурка жилавият военен привличаше вниманието и скоро хората му се събраха около него. Един войник хвана коня му, за да може да го възседне. Пескара огледа копията, които отразяваха първите утринни лъчи. Аркебузори със сериозни лица и кавалеристи се тълпяха зад командира си. Германски наемници, целите в белези от рани, търпеливо чакаха, стиснали саби. Професията на всички беше да убиват. Бенхамин наблюдаваше тази многоезична армия на император Карлос V и почти долавяше мириса на кръв.

Енергичният глас на Пескара прекъсна мрачните му мисли. Генералът се обърна към хората си:

— Няма как да ви нахраня, момчета, но пред вас се намира лагер, в който месото и виното са в изобилие!

Бенхамин беше готов да се закълне, че забеляза как дребният испано-италианец намигна. Тълпата нададе рев, който се разби на вълни сред редиците. Хората щяха да последват командирите си. Планът беше готов. Очертаваше се страшна битка. Двете страни наброяваха над петдесет хиляди души. Лекарите бяха малко. Бенхамин се сви в тъмнината.

Когато първите бледи лъчи оцветиха небето в мръсно розово, испанските аркебузори и копиеносци, придружени от леката кавалерия, се придвижиха през равната открита земя, като се опитваха да заобиколят французите и да се съединят с Ди Лейва в града. Германските наемници изчакваха зад дърветата, за да видят какво ще предприемат французите.

Загърмяха оръдията. Бенхамин беше чул Парацелзий да описва ужасите на войната, но за подобно нещо не беше подготвен. Гледаше с невярващи очи от скривалището в един окоп. Припомни си разказите на баща си за преживяванията по време на мавърските войни и индианските бунтове на остров Еспаньола. Но това тук беше много по-лошо, много по-мощно: ръце и крака хвърчаха по замръзналата земя; изкормени мъже пицяха; обезглавени трупове мърдаха, когато кавалерийските коне газеха собствените си господари, френските оръдия бълваха залпове.

Бенхамин изпълзя от укритието и извика на придружителите си да го последват. Извади облян в кръв кавалерийски офицер от един храст и започна да преглежда раните му.

— Защо ли и татко, и Риго избраха да бъдат войници? — промърмори той, докато поръсваше с прах раната. Когато кръвта леко се съсери, превърза мястото и запълзя към друг войник с много по-сериозна рана.

Имперците скочиха в окопите, изоставени от пехотата на Франсоа. Смелият млад крал напредваше към обърканите испанци начело на най-добрите си кавалеристи. Те налетяха на най-горещото място на битката. Скоро всичко щеше да свърши и Франция да се окичи със славата на още една победа, по-велика от тази при Мариняно. Слънцето вече се бе изкачило високо и сребърната ризница на краля проблясваше. Едрият му кон неспокойно пръхтеше.

Тогава Бенхамин чу тишината. Беше много зает с ранените и с умиращите, за да наблюдава развоя на битката, но сега се изправи и излезе от укритието.

— Защо спряха оръдията? — запита той един копиеносец.

— Френските гренадири замаскираха оръдията си. Конницата им се озова пред техните оръдия. Няма как да стрелят, без да улучат своите.

Младият копиеносец побягна, за да настигне група мъже, които се разполагаха във верига през полето.

Сега навсякъде цареше хаос, а германските пехотинци заобиколиха французите и унищожиха едното им крило. Леко въоръжените войници на Пескара се хвърлиха в ръкопашен бой, като поваляха френските конници, наобиколили Франсоа. Това, което приличаше на победа, се превърна в разгром.

— Лудост, чиста лудост! — шепнеше на себе си Бенхамин, докато наблюдаваше как смелите французи падат, разкъсани от снаряди.

Ранените бяха толкова много, че нямаше време да види края на битката, когато Пескара залови френския крал. Само чу дрезгавите възгласи:

— Победа! Да живее Испания!

Нямаше още девет часа сутринта, а над десет хиляди души бяха мъртви и безброй други щяха да умрат от раните си. Бенхамин Торес почти не спа две нощи след битката за Павия.

Пескара не се беше излъгал за богатата плячка във френския лагер. Наоколо се виждаха имперски войници с шишета вино, други — прегърнали съблазнителни проститутки. Ядяха печени пилета, бършеха мазните си ръце в топовете коприна и кадифе, отнети от италианските търговци, които нямаха щастието да бъдат снабдители на печелившата страна. Лакомията и покварата на победителите отвратиха Бенхамин.

Той покри мъртвия аркебузер с отрязан крак. Човекът беше умрял по средата на операцията.

— Още една битка и още много такива нещастни дяволи! — рече той на Пескара.

— Да, но те обичат тази игра — каза тихо Пескара. Лицето му беше сурово, когато огледа ветровитата стара кръчма, превърната в

полева болница. — Всеки войник знае, че може да не дочака поредния оръдеен залп. Риго вече е далеч от този живот. Би трябвало и ти да избягаш оттук, въпреки че ще ми липсват уменията ти на лекар.

Лицето на Бенхамин не изразяваше нищо.

— Никога не съм бил толкова безпомощен. Повечето ранени измират, без да мога да им помогна.

— От много дни работиш без отдых. В теб говори умората. Тук вече не ми трябват опитни лекари. И фелдшери ще ми свършат работа. Иди да си починеш, Бенхамин, заслужаваш това.

Слънцето грееше ярко, свежият мартенски въздух ухаеше на пролет. Ледената прегръдка на алпийската зима се бе разтворила и горите и полетата на Ломбардия бяха свободни. Бенхамин пришпори коня си и пое дълбоко въздух.

— Колко чисто е тук, далеч от миризмата на рани и дизентерия! Все по-малко ми харесва военният живот — каза той гласно и поглади шията на кафявия кон. — В името на истината, копнея за Еспаньола!

Търсеше пътя за Павия. Изведнъж женски писък раздра въздуха. Бенхамин бързо извърна едрия жребец и се насочи към група върби в подножието на хълма под него. Влезе в гъсто залесена зона и заобиколи голяма скала. На малка поляна забеляза двама едри мъже, испански аркебузори, вероятно дезертъори, които дърпаха една селска девойка. Тя беше на земята, хапеше и риташе мъчителите си с ярост, учудваща за дребния ѝ ръст.

Единият от разбойниците държеше ръцете ѝ, докато другият се опитваше да вдигне пъстрата ѝ рокля нагоре. Тя удряше с юмруци и се гърчеше. Мъжът беше свалил панталоните си, членът му пулсираше, готов за срамния акт, който беше готов да започне.

— Курвенски син, ти си толкова мръсен, че и котките няма да пикаят върху теб! — изкряска момичето на испански и острите ѝ бели зъби се забиха в месестата ръка на мъжа. Той я пусна и изруга от болка, но бързо вдигна другата си ръка, за да я удари.

Нито един от мъжете не беше чул приближаването на Бенхамин, заети с малката си яростна плячка. Той извади меча, застана до мъжа и притисна студената стомана във врата му.

— Не бих направил това, ако държа на собствената си ръка!

Войникът бързо се обърна и пушна момичето, което ритна с нежния си крак слабините на насилника. Той изгрухтя от болка и се свлече на земята, свит на кълбо.

— Долу ръцете, козя фъшкия, свинско лайно, изпражнение на лешояд!

Тя ритна още веднъж изпадналия в безсъзнание разбойник и се отскубна, докато другият нападател отстъпи назад. Бенхамин беше опрял меча си в гърлото му.

— Хвърли ножа, вземи тази торба с изпражнения и побързай за Павия, преди да съм променил решението си и да съм разпорил търбуха ти! Не, по-добре да оставя тази девойка да се справи с теб.

Мъжът пребледня, сведе глава и се подчини. Нарамн изпадналия в несвяст насилник, без дори да вдигне панталоните му. Белите като свински бутове бедра блестяха на следобедното слънце.

— Виро!

Момичето изтича през поляната към едро сиво куче, легнало неподвижно в пожълтялата трева. Тя коленичи и започна да преглежда козината му.

Бенхамин скочи от коня, приближи се и възкликна:

— Назад! Това е вълк! — и отново измъкна меча си.

Момичето праметна смолисточерната си коса през рамо, извърна се и го изгледа с жълтите си като златна монета очи.

— Това е моето куче Виро — рече тя и заговори на животното на странен език, непознат за Бенхамин.

— Този вълк — твое куче? — недоверчиво попита той, когато едрото животно отвори златните си очи, които странно напомняха очите на господарката му.

— Отгледах го от малък, когато глутницата го изостави — отвърна тя на испански. — Така, Виро, така. Всичко ще бъде наред. Да имах само бял равнец да спра кръвта — шепнеше тя.

— Познаваш лековитите билки? — зачуди се той, отиде при коня и взе медицинската си чанта от седлото. Никога не пътуваше без нея, както и без оръжие.

— Как може да не знам, че равнецът съсирва кръвта — рече нетърпеливо тя и затисна с парцал от мръсната си пола кървавата бразда на главата на животното. — Кучето щеше да ги разкъса, ако онази дебела свиня не го простреля.

— Мога да помогна, но трябва да убедиш Виро, че съм приятел.
Той отвори чантата си и извади шише с жълт прах.

— Нима си лекар? — запита тя недоверчиво и го погледна с присвити очи.

Той поръси с жълтия прах раната с умението на човек, свикнал с тази работа. Когато се наведе над вълка, на челото му падна една къдрица.

„Ще срещнеш златокос мъж“ — припомни си Рани.

— Лекар съм — отговори той, хвърли мръсния парцал в храстите и извади снежнобяла превръзка от чантата си, — но никога не съм имал за пациент ранен вълк. Конне — да, но не и вълк.

— Ще се оправи ли? — попита тя със слаб глас.

Този мъж беше красив като златните статуи, които беше виждала в християнските църкви. Когато се обърна към нея и се усмихна, тя почти замря.

— Да. Раната не е дълбока.

Сякаш за да покаже, че е прав, вълкът го близна по ръката и поклати глава.

— Виро никога не се сприятелява с чужд човек толкова бързо — рече тя колебливо и си спомни за предупреждението на фури-даи.

Този мъж беше облечен с хубава вълнена жилетка и меки кожени ботуши. Наметалото му, подплатено с кожа, беше небрежно метнато върху широките му рамене.

— Благодаря за помощта — рече тя. — Онези хлебарки щяха да ме изнасят и убият, ако не бяхте вие.

— Какво търсиш тук съвсем сама, и то пешком? — попита той.

— Не бях сама. С Виро се чувствам съвсем сигурна. Както и да е, хората ми не са далеч оттук.

Тя подреди множеството златни верижки и медальончета, които висяха на шията ѝ, с учудващо нежните си малки пръсти.

— Говориш испански — това не се среща често в Северна Италия — забеляза той, като разглеждаше нежните ѝ, почти благородни черти под пластове спечена мръсотия.

— Нали онези кучи синове, които ме нападнаха, говореха испански? Как иначе да общувам с тях? Говоря и езика на тосканците — каза тя и без усилие премина на северноиталиански диалект.

Бенхамин недоверчиво поклати глава.

— Как се казваш и къде живееш?

— Името ми е Рани Янос, а колкото до мястото, където, живея... Е, живея тук, в полето.

Тропотът на конски копита я прекъсна. Мъжки гласове я извикаха на същия този език, на който тя говореше на Виро.

— Върви си! Това са братята ми. Ако те намерят тук, ще те убият, преди да успея да им обясня какво се случи.

Тя показа скъсаните си дрехи, после ранения вълк и го подкани да тръгне.

— Съвсем не съм беззащитен — отвърна сухо той. — Сигурна ли си, че си в безопасност?

— Да. Само че побързай, преди да са дошли!

Тя го проследи с поглед, докато възседна кафявия си кон.

— Сбогом, Рани Янос — рече той и вдигна ръка.

Малката ѝ уста дяволито се усмихна и тя отговори:

— Пак ще се видим, златокоси!

Видя го как се шмугна между дърветата, преди Джанго и Расван да пристигнат с гръм и трясък на поляната.

[1] Войници, въоръжени със старинни пушки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Марсилия, година 1525, януари

Мириам стоеше до прозореца и гледаше сивата дъждовна вода, която се стичаше по фонтана на двора. Още виждаше физиономията на Ричард дьо Бей, когато привършваха брачното споразумение с Джуда. Потрепери от отвращение. Молеше се зестрата ѝ да задоволи алчния търговец, за да не споделя леглото си с него. „Ако ме докосне, ще умра!“

Представи си, че я опипва, и потрепери. Знаеше, че зад учтивата му маска се крие яростна омраза при мисълта да обяви детето на един мелез за свое. Но алчността взе връх над отвращението му. Баща ѝ бе купил съпруг, за да скрие срама ѝ.

Джуда не искаше и да чуе, че Бенхамин е тръгнал да търси Риго. Брак между дъщеря му и „проклетия дивак“ не можеше да има.

— Сякаш Бенхамин би могъл да го убеди да се върне при мен! — прошепна горчиво тя в тишината. Ръката ѝ инстинктивно опипа леката подутина. Повтори клетвата да защитава детето си. Спомни си блънуването на Риго за нерадостното му детство и обеща на нероденото: — Ще се оправя с Ричард дьо Бей. Никой няма да ти се присмива или да ти причини болка!

Силен шум под стълбите прекъсна тревожните ѝ мисли. Тежката входна врата се затръшна и гласовете на слугите зазвучаха като в препирня. После чу баща си да шепне, сякаш усмиряваше някои. Като насън прекоси на пръсти дебелия турски килим и отвори вратата. Устата ѝ беше суха, а ръката върху масивната бронзова дръжка — влажна. Когато чу познатия глас, който властно прекъсна протестите на Джуда, краката ѝ омекнаха.

— Незабавно ще говоря с мадмоазел Мириам! — мечът му опираше в гърлото на едрия слуга. Джуда бе заповядал да го изхвърлят на улицата.

— Няма да можеш да избиеш всичките ми слуги, макар да си дивак. Ще заповядам да те изгорят на кладата, докато испанските ти

кокали започнат да пукат, ако не ме оставиш веднага на мира — рече Джуда и вените на челото му се издуха от ярост.

— Почти убих от път един жребец, докато дойда от Италия, брулен от ледения вятър. След такова пътуване никой не може да ми забрани срещата!

— Аз съм ѝ баща и ти забранявам! Имам право.

— Говориш за права. От устата на дъщеря ти искам да чуя какво мисли по въпроса! Или предпочиташ да обсъждаме това пред всички?

Риго свали меча от гърдите на слугата и направи жест да отпъди слугите, събрали се в хола.

— Дъщеря ми ще се омъжи за Ричард дьо Бей! — Джуда пребледня от страх, че срамната тайна на Мириам ще излезе наяве. — Всичко е решено.

— Нищо не е решено, преди да разговарям с нея — отвърна Риго и мечът му отново се насочи към слугата, който бе направил заплашителна стъпка напред.

— Нека обсъдим това насаме в библиотека. Татко, не желая името ни да става повод за клюки — обади се Мириам от горната площадка на стълбите.

Тя огледа Риго, докато слизаше. Наистина изглеждаше, сякаш бе яздил седмици, без да почине. Тежкият плащ беше мокър от дъжда, а лицето му беше изопнато и небръснато. Изглеждаше изморен, изнервен и опасен.

Когато тя слезе във фойето, Джуда освободи слугите и тръгна сковано след нея, но пред Риго, сякаш с физическото си присъствие искаше да ги държи далеч един от друг. Мириам натисна бравата и дъбовата врата се плъзна на добре смазаните си панти.

„Трябва да застана лице в лице с него“ — помисли тя. Затаи дъх, докато го изчакваше в средата на голямата стая.

Сива студена светлина се процеждаше през прозореца и рязко очертаваше суровите черти на Риго. Очите му бяха тъмни като буреносен облак, когато се вгледа в нея, и нахално се местеха от лицето към корема ѝ. Тя издържа погледа му, без да трепне, но остра болка прониза сърцето ѝ.

Джуда пръв наруши тишината:

— Мястото ти не е в тази къща, испанецо. Ти и дъщеря ми няма какво да си кажете.

Риго все още стискаше оръжието в ръката си. След като наведе острието към пода, той не погледна Джуда, а се обърна към Мириам:

— Бременна ли си?

— Защо направо не ме попиташ твое ли е детето? — отговори тя гневно.

Този пряк въпрос го изненада и смути.

— Ние двамата знаем. Детето е мое — прокара ръка през дългата си, разрошена от вятъра коса.

— Няма значение, че е заченала от теб. Тя ще се омъжи за Ричард дьо Бей! — изрева Джуда.

— Няма да позволя на друг мъж да пипне детето ми — каза с леден глас Риго. — Ти ме мислиш за дивак без чест, но животът добре ме обучи. Няма да повторя греховете на Аарон Торес! Ще се ожения за нея.

— Може да не искам да се омъжа за теб — каза Мириам, като премести сърдито поглед от Джуда към Риго.

— Няма да позволя да обречеш живота на бъдещето ми дете на несгоди. Зная как оня хитър лихвар ще се отнася с копелето на копеле.

— Имаш лошо мнение за един достоен човек — каза с презрение Джуда, малко успокоен от отказа на Мириам.

— Достоен човек! — повтори Риго. — Такъв ли е той, мадмоазел? Ще можеш ли да прекараш живота си в Марсилия в дома на богаташ, и то с цена да направи детето ми нещастно?

— Дали нехранимайко като теб ще му стане по-достоен баща?

„Защо говориш само за детето, не за мен?“ — стенеше сърцето ѝ, но запази спокойствие.

— Бебето ще е с индианска кръв. Ако отрасне в плантацията на Торес, животът му ще бъде по-добър, независимо какъв е баща му.

Джуда застана между двамата и с ярост се вгледа в мелеза.

— Ти не можеш да бъдеш баща на това нещастно дете! Нямах място в моя дом. Вече чу Мириам. Иди си! Тя ще се омъжи за Дьо Бей, един от нашите хора.

Мириам трепна, но не каза нищо. „Клетото дете.“ Тя бе опетнила името си и не заслужаваше по-добра съдба, но трябва ли невинното дете да страда заради нейния грях.

Сякаш прочел мислите ѝ, Риго погледна над рамото на Джуда и спря пронизителните си сини очи върху бледото ѝ лице.

— Отказваш ли да се омъжиш за мен? Идвам отдалеч, за да получа това, което ми принадлежи. Ако не ме желаеш, омъжи се за мен заради името Торес. Семейството на почитаемия ми баща бързо забогатява в колониалните острови, поне така казва Бенхамин. Те ще ти осигурят необходимите условия и ще обичат детето ти, Мириам.

Почувства, че тя омеква. Но Джуда Тулон също долови това.

— Аарон Торес е отцепник от вярата си, женен за християнка. Ти ще се чувстваш чужденка в онази дива пустош. Забранявам ти!

Сърцето на Мириам сякаш се разкъса. Има ли сили да изостави всичко скъпо в Марсилия? Но Риго беше прав, трябваше първо да мисли за детето. Дьо Бей щеше да вземе парите и можеше да се отнася с бъдещето бебе както желае. А ако е мургаво като баща си...

Припомни си отново блънуването на Риго за детството му. Погледна обърканото лице на баща си — едновременно яростно и изплашено.

„Никога повече няма да те видя, татко. Прости ми.“

— Ще се омъжа за теб, Риго — каза тя с приглушен глас.

Джуда я погледна със замъглени очи. После погледът му стана яростен, студен като кремък. Но сивите ѝ очи го издържаха.

Прочете решителността в тях и нещо в него се пречупи.

— Нямам вече дъщеря — рече той и започна да рецитира нещо на иврит.

Очите му бяха празни, не я виждаше. Не я видя и когато мина покрай него и застана разтреперана, но със сухи очи пред Риго.

— Готова съм. В тази къща вече нищо не ми принадлежи. Ще трябва да ме вземеш такава, каквата съм, без зестра.

Риго се намръщи.

— Мислиш ли, че съм от хората, които се женят за една жена, заради богатството ѝ?

Той улови отпуснатата ѝ леденостудена ръка. Джуда Тулон продължаваше да говори нещо на странния език, сякаш не забелязваше, че се канят да излязат.

— Само фактът, че ще се жениш за индианец ли разстрои мозъка му, че бърбори така? — попита Риго, когато излязоха във ветровития коридор.

— Това не е бърборене. Това е иврит, молитва за мъртвите. Когато еврейин се ожени за друговедец, според закона на Мойсей

родителите му вечно трябва да го оплакват. Това дете ще бъде вечно мъртво за него.

Тя почувства как ръката на Риго я стисна по-силно докато ругаеше под носа си. Опасното лице на индианеца накара слугите да побегнат.

Самата тя едва понасяше страшния гняв в погледа му. Но блясъкът в неговите очи я топлеше, когато отвори входната врата и леденият януарски дъжд ги зашиба по лицата.

— Наметни се с това, докато оседлая коня — нареди той и я загърна с тежкия си плащ.

Мириам затвори очи и зарови лицето си в плътната вълна, която излъчваше мириса на човека, променил коренно живота ѝ. Той беше чужденец, но скоро щеше да стане неин съпруг. А докосването, мирисът, допирът му ѝ бяха до болка познати. „Аз съм омагьосана!“

Риго възседна коня и я намести пред себе си, след което промърмори на едрото черно животно:

— Леко, Пелигро, леко!

— Хората на баща ми няма да ни преследват. Може да прибереш меча — каза тя.

— Ако го бях прибирал, мадам, нямаше да сме заедно сега — отвърна той и пришпори жребеца в бърз тръс през тесните улици към палата на Торес.

Дъждът скри сълзите ѝ и тя не отговори на нескопосаната му шега.

— Пратих да повикат стария ми приятел Франсоа Моро, за да подготви сватбата — каза Исаак, докато се разхождаше напред-назад из голямата спалня, в която спяха с Руф.

Жена му седеше на канапето до стената.

— Сигурен ли си, че тази сватба е за добро? Мириам е нещастна жена. Страх ме е да си помисля до какво ще доведе скъсването с баща ѝ.

— Да свърже живота си с мелеза, брат на моя племенник, е нейно решение, не наше и на Джуда — отвърна Исаак раздражено. — Мошеникът поне се върна при нея. Когато Бенхамин доведе брат си тук, аз го предупредих, че нещата ще вземат лош обрат.

При споменаването на Бенхамин очите на Руф се напълниха със сълзи.

— Бенхамин трябваше да се ожени за нея, не Риго.

— Мириам винаги е била твърдоглава, но досега проявяваше здрав разум. Тя е избрала християнина. Ще се наложи да смени вярата си и трябва да ги венчае свещеник. Уредих най-бързото отплаване към Испаньола. Ще пътува при пълни удобства, когато наближи времето за раждане.

— Но това няма да стане преди края на юни. Има още време, Исаак — каза тихо Руф.

— Ще изтърпя тоя мръсен прелъстител до сватбата на Мириам Тулон. Това ми стига! — рече Исаак мрачно.

Отиде до масата и си наля чаша неразредено вино. Макар да беше от най-добрите лозя на Прованс, на вкус му напомни помията около пристанището. От момента, в който научи за унижението на Мириам, се чувстваше виновен, че не прецени правилно каква опасност представляваше присъствието на индианеца. Трябваше да отхвърли молбите на Бенхамин и да изпрати чуждоземеца да живее при своите веднага, след като се оправи от раните си. Трябваше...

— Вiniш себе си — отвърна Руф, като разбираше какво изживява. — Недей, Исаак! Ти не можеше да изгониш сина на Аарон. Освен това — въздъхна тя, — Мириам трябваше да бъде по-внимателна. Тя не е глупачка.

Той изсумтя и я прегърна.

— Мириам нямаше опит, за да предвиди намеренията на индианеца. Нека не мислим повече за това. Все едно, не можем да направим нищо. Скоро те ще се оженят и ще отпътуват за островите.

— Много по-добре би било Аарон да е при нас в безопасност заедно със семейството си — каза печално Руф.

— Възможно е някой ден да се съберем, но още не е време — отвърна Исаак и я потупа успокоително по рамото, загледан в пламъка на свещта.

Следващите дни Риго прекарваше времето си далеч от къщата на Торес, като отчаяно се опитваше да изясни обърканите си чувства. Явно това нахакано семейство Торес го обвиняваше за падението на

Мириам. Още по-очевидно беше, че въобще не го смяташе за подходящ съпруг. Но мнението им нямаше значение. А Мириам или беше хладна и високомерна, или му подхвърляше хапливи думи.

„Какво очаквах? Да се хвърли в обятията ми и да декламира любовта си?“

Привикнал отдавна да се предпазва от болките, които може да му причини високомерието на другите, Риго знаеше, че няма да допусне глупава грешка.

Собствената му вина го караше да страда. Дори да знаеше, че освен страстта тя изпитва и нещо друго към него, в крайна сметка беше годеница на брат му. В това проклето семейство на Торес, той обичаше само един човек и го беше предал.

Мокрият зимен сняг сякаш беше фон на настроението му. Той слезе от коня и подаде юздите на Пелигро на слугата. Беше уредил всичко за пътуването им до океанските острови чрез пълномощното, изпратено от баща му, който вярваше, че първородният му син се връща с Бенхамин и неговата жена.

„Какво ли представлява баща ми?“

Всички казваха, че Бенхамин е точно копие на Аарон Торес. Риго сви устни. Ако самият той не бе толкова тъмен, щеше да бъде пък копие на Бенхамин.

— Лошото е, че осъзнаваме дълга си, след като преживеем неприятности — промърмори той.

Детето на Мириам няма да израсне като изтърсаче. Тя е бяла жена, дама, и трябва да се бори за честта ѝ. „Дори да ми коства душата!“

Днес е сватбеният му ден, а тази нощ ще тръгнат на път. Приемаше времето като поличба.

Преди да прекрачи прага на базиликата „Св. Виктор“, Мириам не беше влизала в християнска църква. Изглеждаше мрачна. Свещеникът, който чакаше да започне церемонията, не беше строг, сякаш съзнаваше, че тя изживява тревога, заради смяната на вярата си. Членът на съвета Франсоа Моро, който беше уредил нещата заради чичо Исаак, я изпрати до църквата. Беше снажен и с плешиво теме, но се държеше любезно като жена си. В компанията на двамата

здравеняци Мириам тръгна по пътеката и се послуша в ехото на стъпките им в празната тъмна зала.

Риго излезе от малката ниша встрани от високия олтар. Десетината свещи осветиха богатото му облекло. Беше целия в черно кадифе със сребърно везмо по ръкавите на плаща. Дългите му стройни крака бяха обути в прилепнали панталони. Върху широките си рамене носеше тежка сребърна верига и къдриците с цвят на мастило на места се увиваха около блестящия метал. Не можеше да види изражението му, но беше сигурна, че е величествено и едновременно с това тайнствено.

Мириам се чувстваше самотна и безпомощна сред странните статуи и олтари с орнаменти. Очите на Риго се преместиха от бледото ѝ лице върху кехлибарената рокля. Руф и Исаак не бяха пожалили пари да ѝ осигурят красиви дрехи, за да не си спомня с тъга за къщата на Джуда Тулон. Светлината на свещите падаше върху странните фигури, извезани върху скъпия брукат. Роклята подходеше на бронзовия цвят на косата ѝ, сега покрита с пищен воал и венец от топази.

Очите им се срещнаха и тревогата ѝ намаля. Издържа погледа му, без да трепне. Когато пое ръката ѝ, пожела си да бъде по-възторжен. Коленичиха сковано пред свещеника.

Риго се опитваше отчаяно да може да прочете мислите ѝ. „Съжаляваш ли за сделката ни? Или предпочиташ да си в синагогата с Дьо Бей?“

Мириам повтаряше думите на свещеника, а Моро разтревожено гледаше край себе си. Когато получи последната благословия и се изправиха, тя се вгледа в лицето на Риго, за да прочете чувствата му. Не можа.

Изправени на палубата на „Галианте“, Риго и Мириам гледаха как Исаак, Руф и децата им на кея стават все по-малки. Единствената им внучка Ребека я бе прегърнала и бе сложила в шепата ѝ малък златен кръст на тънка верижка. Прошепна ѝ:

— Отсега нататък ще имаш нов живот. Бъди щастлива като братовчед ми Аарон с неговата християнка!

Всички пожелаха на Риго и на съпругата му много щастие и ги отрупаха с писма за семейство Торес отвъд Атлантика. Дъждът най-

сетне бе намалял и водата беше почти спокойна, докато корабът се придвижваше до тесния ръкав на Лейсидон и заплува край островчетата около Голф дю Лион.

— Поне започваме сватбеното си пътуване при добро време — рече Риго и взе ръката ѝ. Марсилия бавно се топеше в мъглата. — Гледай напред, не назад, моя съпруго — посочи ѝ блестящите синьо-зелени води на Средиземно море.

Тя се обърна, но не му отговори. Подаръкът на Ребека сякаш я пареше в малката кадифена торбичка на кръста ѝ.

— Какво ти даде Ребека? — попита той, когато Мириам инстинктивно докосна торбичката.

— Просто дар за сбогом с пожелания за съвместно щастие — рече тя безизразно.

Риго повдигна черната си вежда.

— Едва ли вярваш в него.

— А и мислиш ли, че си подготвил щастието ни?

Нишките на самоконтрола най-сетне се скъсаха.

— Не само ти правиш жертва, Мириам. Аз приключих с кариерата си в армията и загубих любовта на Бенхамин. И аз изоставям единствения си дом и тръгвам към далечна страна.

— Но ти ще се срещнеш със своя баща, а аз загубих моя завинаги — каза тихо тя и едва сдържа сълзите си. Повече не можеше да мисли за Бенхамин или за Джуда.

— Отивам да се видя с човека, който изостави отрочето си на диваците. Извини ме, ако не съм много доволен от перспективата скоро да го срещна. Но за разлика от него, Мириам, аз знам що е дълг. Все пак ти си бяла жена и няма да понесеш отношение като към дивачка.

— Да, но се омъжих за един от тях! — отвърна тя на тежките му думи, без да се замисля. Веднага пожела да не бе казвала това. Изразът му беше ужасен.

— Да, омъжи се за един от тях — прошепна той. Лицето му бе изкривено от ярост, грабна я в ръце и я понесе към стаята им. — Като твой съпруг имам право да видя какво стока съм купил.

Каютата им беше малка, с тесен дюшек върху дървен нар, масичка и столче. Приличаше на затвор и вонеше на плесенясало дърво и човешка пот. Риго я остави доста рязко до леглото, сетне запали дебелата лоена свещ на масата.

Мириам се вгледа в него. Беше напрегнат. Притвори вратата, залости я и се обърна към нея. На мъждукащата светлина лицето му изглеждаше още по-тъмно. „Аз съм тъмното“. А черното облекло подхождаше на лицето му.

Той свали тежката сребърна верига от врата си и я остави на столчето. Последваха я бродираната пелерина и копринената туника. Седна на края на леглото и свали ботушите си. След това застана пред нея. Тя пожела да протегне ръка и да прокара пръсти по косматите му гърди. Лицето ѝ пламна и притисна ръце към роклята си от страх да не го докосне. „Аз съм тъмното.“ Тези негови думи и присъствието му я изплашиха. Заби нокти в дланите си. Беше бледа като алпийски сняг, трепереше. Страст ли беше това или отвращение? Сигурно и двете. Той протегна ръка и се заигра с една къдрица, показала се под воала ѝ.

— Казваш, че съм дивак. Но съм и мъжът ти. Искам да видя тялото ти, цялото — тя се сви, но той продължи да си играе с къдрицата ѝ. — Предишните ни срещи бяха много кратки и страстни — тя леко се изчерви, но посрещна погледа му. — Не ме вкарвай в грях. Всеки момент ще започна да късам дрехите! — гласът му беше тих, но се усилваше. — Не, не ме вкарвай в грях! Свали ги сама.

— Аз съм бременна, Риго. Тялото ми наедрява, става грозно.

— Сам ще преценя дали си грозна — на устните му се появи бегла усмивка, но очите му останаха студени.

Мириам почувства, че търпението му се изчерпва. Пръстите ѝ нервно ровеха в копринения воал и докоснаха диамантената диадема в косите ѝ. Хвърли я върху черните му дрехи и тя грейна като усмивка. Връзките на роклята ѝ лесно се развързаха, но брокатът беше много тежък. Докато се бореше с него, усети топлите му силни ръце да вдигат роклята над главата ѝ. Риго закачи това прелестно изделие на кука на стената. Тя остана само по дългата долна риза. Бе прекалено засрамена, за да я свали сама.

Риго дишаше тежко, когато се обърна към силуета, очертан от свещта. Сянката ѝ беше ефирна и странна, подчертаваше пищността на тялото ѝ. Косата мътно блестеше и падаше като каскада от коприна до кръста ѝ. Той едва сдържаше желанието да я сграбчи в обятията си.

— Патриция ще се побърка, ако види тези гърди — рече той.

— Съмнявам се дали ще завиди на подутия ми корем — отговори Мириам и изви глава.

— Защото там има дете мелез? Но тъй като то е точно в твоя корем, значи е мое. Ако Патриция беше на твое място, копелето можеше да бъде на всеки.

— Човек става такъв, с какъвто се събере, индианецо — отвърна тя и почувства завист към неговите проститутки. — Ако Патриция Фарие онази нощ беше дошла навреме, сега нямаше да сме женени.

— Ще имаш време да съжаляваш за този момент, но когато приключим това... сега — под копринената нежност на гласа му се криеше стоманен гняв.

В един момент Мириам помисли да му откаже. Но само за миг. Бавно вдигна единия си крак на дюшека, събу пантофа от брокат и смъкна копринения чорап. Повтори същото с другия крак. После се изправи и развърза презрамките на долната си риза, но още нямаше смелост да я сваля. Закри корема и гърдите си.

Риго въобще не мръдна.

— Пусни я. Искам да те видя цялата.

Той чувства вътрешната ѝ борба. Пръстите ѝ стискаха и отпускаха ефирната материя. Най-сетне ризата се свлече на пода като океанска пяна край елегантните ѝ глезени. Той мина бавно край нея, като едва сдържаше страстта си.

Мириам остана изправена, докато Риго я оглеждаше като домашно животно. Тя знаеше, че кръстът ѝ е надебелял, долната част на корема е наедряла и гърдите ѝ са станали тежки. „Никога няма да превия гръб!“

Риго вече не издържаше. Протегна ръка и покри едната ѝ твърда гърда. Сетне, когато зърното ѝ се втвърди, пръстите му леко зашариха надолу по корема и се спряха за миг на пъпа.

— Детето ми е там — шепнесе той почти на себе си.

Прониза я остра болка. Искаше да му извика: „Това ли е единственото ти скъпо нещо? А аз?“ Но не каза нищо и той продължи подлудяващата я игра с пръсти. Грубите им върхове зашариха по извивките на бедрото и уловиха ръката ѝ. Той вдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Тялото ти още помни допира ми. Помни го — придърпа я към себе си с другата ръка и тя чувства пулсиращия му член. — Моето също — след тези думи зарови пръсти в косата ѝ и я целуна.

Мириам се почувства слаба, изтощена от дългия изнурителен ден, унижена от безсрамното опипване на тялото ѝ. Но когато устните му докоснаха нейните и езикът му заигра, страстта ѝ надделя над гордостта и страха.

Риго се впи в устните ѝ, сетне обсипа с меки горещи целувки бузата, мина към шията. Почувства нейната всеотдайност, освобождаването на страстта ѝ. Тя се притискаше към него и издаваше гърлени стонове като малко диво животинче, хванато в примка. Леко я повдигна и я постави на тясното легло. След това се съблече пред нея.

ГЛАВА 12

Мириам го наблюдаваше. Когато се наведе над нея под жълтата светлина на свещта, приличаше на езически бог, великолепен и примитивен. Очите ѝ неволно започнаха да шарят от блестящата му коса към широката мускулиста гърд, после по-ниско към пулсиращия му член, твърд и готов за нея. „Сега разбирам защо древните боготворят боговете на плодородието“ — помисли си тя, когато неговото тяло покри нейното.

Риго вдигна ръцете ѝ над главата, докато езикът му обикаляше едната ѝ гърд. Мириам се извиваше от удоволствие. Когато зърното ѝ се втвърди, той направи същото с другата гърда и започна да ги смуче. Почувства учестения ритъм на сърцето ѝ. Стана и коленичи пред разтворените ѝ бедра, после се наведе и влезе в нея. Когато тя стегна крака около бедрата му и се изви, за да се слее с него, той зашепна гърлено испански ругатни от удоволствие. После спря и я помоли, прилепил устни до шията ѝ:

— Стой спокойно, докато свършим!

С дълбока въздишка тя се съгласи и му позволи да наложи побавно темпо, подхранвайки глада ѝ, докато започна да става по-необходим от слънцето. Когато разбра, че повече не може да устои на болката и удоволствието, Мириам се вкопчи в него и изхлипа неразбираемо името му. Почувства как члена набъбва и пулсира в нея, докато тялото му се разтресе от облекчение.

За да не нарани нея и плода ѝ, той не се отпусна, а се подпря на лакти и зарови лице в ухаещата на рози коса.

— С каква магия ме омагьоса? — промърмори той. — Ти си красива.

— Не са ме смятали за красива, а за висока и слаба. Доста съм обикновена, а скоро ще стана дебела. Май говоря повече, отколкото трябва.

— Наистина говориш много, но колкото за останалото... — думите му заглъхнаха и почувства ново желание.

Тя издаде лек учуден стон от удоволствие. Риго отново разгаряше пламъците на страстта ѝ.

Мириам се събуди от клатенето на кораба. Почувства липсата на топлото тяло на Риго. Обърна се и докосна празното място до себе си. Още беше топло. Той, изглежда, току-що бе напуснал каютата. Под вратата се процеждаше бледожълта светлина. Тя вдигна завивката и свали крака на пода. Разбра, че е гола. Спомни си буйното любене миналата нощ. Запали свещта и побърза да се облече.

— Какво да му кажа? Как да се обърна към него?

Ядът и страстта, които винаги горяха между тях, пак я изнервиха. Припомни си как нахално проучваше тялото ѝ.

Беше се оженил за нея от чувство за дълг, но трябва да плати висока цена, да се бори с гордостта ѝ. „Бог да ми е на помощ, как да се контролирам?“

Той трябваше само да я погледне, да я пипне — и тя полудяваше. Как можа да забрави всичко: загубата на баща и семейство, любовта на Бенхамин?

Риго вече не беше Ла Казас, а Торес. Брачните документи беше подписал като Родриго Анхел Торес, а сега бяха на път за Санто Доминго, за да се срещне със семейството му и да започне нов живот в джунглите на Еспаньола.

Когато Бенхамин я канеше, тя не искаше да напусне Марсилия и да живее на опасните острови, заобиколена от тъмнокожи индианци. Сега ѝ се налагаше да направи това. Беше се омъжила за един от точно тези диваци, които я плашеха. Откъсваше се напълно от предишния си живот.

— Защо не се омъжих за Дьо Бей? — запита се тя, когато се погледна в малкото огледало. Ръцете ѝ почти изпуснаха четката, с която оправяше сплъстените си коси. — Въпреки отчаяното настояване на баща ми предпочетох Риго — внезапен прилив на сълзи я накара да осъзнае колко чувствителна бе станала напоследък. — Това бебе ме кара да се държа така — заключи тя. Детето на Риго. Връзката, която изкова тази така нежелана сватба.

Все пак предпочете индианеца вместо Дьо Бей. Мириам престана да сплита косата си, напръска мокрите от сълзи бузи с хладка

вода и провери външния си вид.

— Рано или късно трябва да го видя.

Отвори вратата на каютата и излезе на слабата дневна светлина. Лъхна я лек морски ветреца. Няколко моряци, груби мъжаги в широки панталони, седяха боси на палубата и поправяха скъсани конопени въжета. Един от тях я погледна нахално и каза на приятеля си:

— Тая май става след първата си брачна нощ!

Мириам бързо пробяга през претъпканата палуба, за да не чуе отговора на другия младеж, но хихикането им дълго я преследва. Божичко, целият кораб ли разбра? Тя стисна зъби и се зарече да прекъсне постите си и да не се зазира в тясната каюта, заради тези непохватни диваци. Сетне забеляза кухнята в центъра на голямата палуба. Макар че огън се палеше веднъж на ден за топлите ястия, на това място екипажът и пътниците ядяха бисквити и други студени храни при здрач и на разсъмване. Тя тръгна спокойно през тълпата. Стомахът ѝ ръмжеше от глад.

Изведнъж видя мъжа си, изправен на предната палуба. Мириам се опря с едната си ръка на перилата и започна да го наблюдава. Дългата му гарвановочерна коса свободно се развяваше от вятъра и му придаваше по-варварски вид от дългия меч и шотландската кама, висящи на хълбока. Едната му мургава ръка лежеше небрежно върху меча, докато разговаряше с капитана на кораба. Дългите му крака бяха широко разкрасени, за да пази равновесие, сякаш цял живот е бил на кораб.

— Това трябва да е наследил от тайно — промърмори тя мрачно, като си спомни разказите на Бенхамин за морската болест на Аарон Торес.

Бенхамин... И тя, и Риго го бяха обидили и предали. Винаги ли щеше да остане между тях? Изведнъж разбра, че това не трябва да става. Тя и Бенхамин не бяха родени за любовници, а за верни приятели. Просто не можеше да отговори на страстта на Бенхамин. Чувстваше към него само симпатия.

Погледна отново Риго Торес и сърцето ѝ ускори ритма си. Когато се помири с баща си и най-сетне си построят дом във вътрешността на острова, навярно всичко ще бъде по-различно. Ако успее да остави миналото зад гърба си и да забрави вината си към Бенхамин, същото можеше да стори и съпругът ѝ.

Риго усети, че някой го наблюдава. Обърна се и видя Мириам, облегната на перилата. Беше сплела на плитки разкошната си коса и бе облякла топло палто, което скриваше пищните ѝ форми. Очите му срещнаха нейните и видя розовината, избила по бузите ѝ.

— Жена ви, дон Родриго, е великолепа дама — рече капитанът на кораба, като проследи погледа му. — Хората ми ще съжеляват за нея, когато в Генуа се прехвърлите на друг кораб. Обикновено на този кораб не пътуват чужденци, а още по-малко — жени.

Риго продължи да гледа към Мириам.

— Прав сте, тя е красива жена — „тя е от богато благородническо семейство, далеч от мен, а съдбата ни събра.“ — Извинете ме, трябва да ида при нея.

Мириам се любуваше на грациозната му походка, докато слизаше по стръмните дървени стълби на предната палуба.

— Зле ли си, мадам? — попита той. — Изглеждаш съвсем бледа.

— Малко ми е лошо. Надявах се чистият въздух и храната да ми помогнат, макар че тук цените са такива, че апетитът ми бързо изчезна.

Тя се загледа в един моряк, който смучеше твърда като камък бисквита, докато се навлажни, след което щеше да погълне лепкавата сивкава маса.

— Най-добре е да консумираме пресни плодове и фъстъци, докато сме още в Средиземноморието. Щом се качим на испанския кораб за Атлантика, тези бисквити и малко плесенясало сирене ще бъдат единствената ни храна.

— Колко време ще продължи пътешествието? — попита тя, когато Риго улови ръката ѝ, за да я подкрепи.

— Това време на годината не е подходящо за пътешествие. Заради студените януарски ветрове пътуването до Санто Доминго може да отнеме два месеца.

Мириам пребледня.

— Два месеца!

— Можеше да си останеш в безопасност в Марсилия — безизразно отговори той.

— Но реших друго.

Тя се обърна и погледна безкрайния хоризонт на запад.

Дълго след като се стъмни, Мириам остана сама в каютата и за стотен път се запита дали да потърси Риго. След вечерята я посъветва да почива, тъй като за детето ще е по-добре да не се преуморява. „Бебето винаги е първата му грижа. Никога ли не се сеща за мен?“

Знаеше, че той я желае, когато телата им се сливат в бурята на страстта. Но през деня беше същият хладен странник, внимателен и възпитан, но определено студен.

— Нека се шляе из палубата в компанията на неговите демони — промърмори тя. — Няма да прося неща, които не желае да даде.

Току-що беше свалила роклята и обличаше топла нощница, когато отвън долетяха мъжки гласове:

— Човек зад борда!

Мириам грабна един плащ и излезе от каютата. Когато стигна до тълпата моряци, отчаяно започна да се оглежда за Риго.

Той вървеше през разтварящите се редици от хора с прибран меч и с кама в ръка. Туниката му беше скъсана, голото рамо кървеше. Като потисна един вик, Мириам се провря между хората, за да го посрещне.

— Какво се е случило? — очите ѝ се преместиха от рамото му върху дългата блестяща кама, която небрежно пъкна в колана си.

— Един моряк ме нападна в тъмното — отвърна той спокойно.

— Опита се да те убие?

Той погледна раната на рамото си и сви рамене.

— Ако не бях отблъснал ножа с ръка, щеше да среже гърлото ми и аз вместо него щях да стана храна на рибите.

— Позна ли го? — попита кормчията.

— Моряк. Разпратата беше кратка. Ако можех жив да го разоръжа, бих се радвал да го попитам защо иска да ме убие.

— Нека прегледам раната, преди да ти изтече кръвта, и да оставим нападателя на рибите — рече Мириам и побърза да го прибере на безопасно място в каютата.

Щом затвори вратата зад себе си и я заключи, тя извади медицинските принадлежности от малък сандък в ъгъла и потърси в чантата си равнец и чисти превръзки.

— Защо се опита да те убие онзи човек?

— Наистина не знам. Може да ме е сбъркал с друг.

Леко изстена, когато тя наложи раната със съсирваща кръвта билка.

— И двамата знаем, че това е невъзможно. Ти не приличаш на нито един член на екипажа, облечен в тези кавалерски дрехи.

— Беше тъмно.

— Риго, ти си с цяла глава по-висок от капитана, а той е три пъти по-широк от теб. Няма никаква грешка. Онзи човек се е опитал да те убие!

Изведнъж започна да трепери. Той вдигна вежди.

— Ако беше успял, щеше ли да плачеш за мен?

Тя попи раната с парче плат.

— Заслужил си неговото наказание, ако си замъкнал в леглото жена му или сестра му.

Той поднесе ръката ѝ към устните си. Спазвайки реда на кораба, Риго не се бръснеше и брадата му беше гъста и черна. Четинестите му бакенбарди гъделичкаха чувствителната ѝ длан. Той я целуна.

— Не отговори на въпроса ми, жено.

Усети ударите на сърцето ѝ.

— Ти какво би желал, Риго? Да плача ли за теб? Нали тогава ще ме презреш и ще ме наречеш лъжкиня.

— Откъде да знам как да те наричам, Мириам — пошепна той печално.

Дръпна я на коленете си. Когато устните му се впиха в нейните, Мириам обви врата му с ръце.

Сменянето на кораба в Генуа, а след това — на Канарските острови премина нормално. Най-сетне бяха на борда на испанска каравела с квадратни платна, която плаваше до испанските владения на колониалните острови. Само кораби с испанска регистрация имаха право да плават до Санто Доминго.

Каютата им бе голяма, с прозорец и широко меко легло. Въпреки удобствата обаче Мириам не можа да се наслади на пътешествието. За разлика от сравнително спокойното средиземноморско време, бурите в Атлантика бяха чести.

Страдаше от морска болест. През първите три месеца не се прояви нито един от неприятните признаци на бременността, за които беше чувала от пациентите. Не се появиха утринното гадене и допълнителната умора. Глезените ѝ не се подуваха. Но още на втория

ден, след като напуснаха Тенерифе, започна голямо вълнение и неразположението започна.

Мириам лежеше на леглото и оглеждаше как Риго се облича. Грациозно нагаждаше всяко свое движение към клатенето на кораба. Когато се обърна към нея, тя се престори на заспала, но не го заблуди.

— Ще донеса храна, за да спреш постенето — каза той и тръгна към вратата.

— Моля те, недей. Не съм гладна, изморена съм.

— Трябва да пазиш силите си. Имаме пресни плодове, дори хляб, а виното е сладко. Яж, докато ги има. Много скоро ще останат само соленото месо и плесенясалите бисквити.

Тя преглътна и му обърна гръб. Дръпна наметалото над раменете си и се помоли да заспи. Риго се върна бързо със сочна ябълка, парче сирене и резен пресен хляб.

— Стани и яж! — заповяда той и постави пред нея салфетката с храна. — След това ще се поразходим по палубата, за да се избистрят главите ни.

Помогна ѝ да стане и започна да ѝ подава късчета ябълка.

Мириам се опита да скрие слабостта си и глътна насила два залька. Отпи и малко вино. Когато ѝ подаде бучката стипчиво сирене, вкусът му не ѝ хареса, но смело преглътна.

Риго я наблюдаваше внимателно. Беше чувал от колегите си офицери за женските болести по време на бременността, но не им обръщаше внимание. До вчера Мириам беше съвсем здрава. Изведнъж пребледня като пергамент, хвана се за гърлото и повърна.

Мириам искаше да умре от срам, но ѝ беше толкова лошо, че престана да се вълнува. Усети как Риго отмести косата от лицето ѝ и започна да ѝ говори нещо неразбираемо на испански. Когато спазмите ѝ преминаха, той внимателно я остави на леглото.

— Ще донеса слама и вода, за да почистя това. Лежи спокойно! — нареди той.

Обаче щом излезе от каютата, тя изпъзля от леглото и започна да чисти вонящата смес. Преди да довърши почистването, той се показа на вратата. Изруга, хвана я под мишница и я настани отново в леглото.

— Лежи спокойно. Аз ще свърша това. Болна си.

— Аз съм лекарка — запротестира тя.

Риго се обърна:

— Мила госпожо, видяла ли си някога битка?

Тя лежеше мълчаливо и го остави да довърши работата си. Само каза:

— В чантата ми има розмарин за освежаване на въздуха.

През следващата седмица Мириам се опита да стане на крака, но непрекъснато повръщаше. Риго беше изключително търпелив и мил. Настояваше да пие вода и да яде обикновен хляб, за да пази силите си. Изкъпа я и започна да сменя чаршафите всяка вечер.

Една нощ, когато се почувства достатъчно добре, за да стане и бавно да сдъвче парче сух хляб, тя го видя да приготвя голям леген с морска вода и нови парцали.

— От теб би станал добър лекар — каза тихо.

— Връщам ти услугата. Ти се грижи дълго за мен и ми спаси живота, да не говорим за Бенхамин.

— Риго, трябва да говорим за Бенхамин — почувства как той се скова.

— Не!

— Да! Знам, че го обидихме — и аз, и ти. Но знам също, че той ще бъде щастлив. Честен е и няма да иска болка да съпътства целия му живот.

Очите му блестяха в мътната светлина и изваяните му черти бяха станали сурови от мъката.

— Как да преодолея болката? Той те обичаше, а аз те откраднах от него. Сега пътувам към неговия дом с неговата жена. А отгоре на всичко и детето, което расте в теб, може да те убие. Аз съм виновен и за твоето, и за неговото страдание.

Мириам се усмихна.

— Няма да умра, Риго. Само съм бременна. Много жени се потят и не задържат храната, когато са бременни. Това не е опасно нито за мен, нито за детето. Морето усложнява нещата. Напълно възможно е да се чувствам така и без да съм бременна — тя глътна последния залък, сръбна малко вода и добави: — Бенхамин често говореше за твоето семейство, за баща ти. Аарон също е страдал от морска болест, когато започнал да плава с генуезците като маршал на флотата. Това беше и шегата на семейството.

— В такъв случай уменията, свързани с мореплаването, съм наследил от моята майка туземка. Бенхамин ми разказа за пътуванията

на туземците тайно от остров на остров с канута.

— Какво ще правиш, когато се срещнеш с индианците и с Аарон Торес?

— Не знам. Мразех тези хора, защото ги смятах за страхливци, които изпращат монасите да умират за тях.

— Но Бенхамин ги обича и живее сред тях.

— Да, като син на Аарон Торес, златокос и чаровен като него. Помни винаги, Мириам: аз съм тъмното. Аз съм проклет и цветнокож по рождение. Да не говорим повече за това. Изморих се от този разговор, а ти имаш нужда от баня.

Протегна ръка, хвана слабата ѝ китка и внимателно я придърпа на ръба на дюшека.

„Аз съм тъмното“. Тези думи отново пронизаха душата ѝ. Каква огромна болка чувстваше той, какво самопрезрение заради произхода си. Смяташе се за проклет. Цветнокож.

Болезнено почувства неговата горчивина. Изведнъж разбра, че никога не е била влюбена в Бенхамин. Обичаше гордия му самотен брат.

След няколко седмици морето стана по-спокойно и ужасната болест на Мириам изчезна. Бузите ѝ отново порозовяха и започна да възстановява теглото си. Риго беше все така внимателен и търпелив. Бавно се разхождаше с нея по палубата и продължаваше да ѝ носи най-хубавите неща за ядене. Но дори когато му съобщи, че е добре, той не опита да се люби с нея. „Страх го е за мен и за детето.“

Как да събуди отново у него страстта? Сигурно, докато я е къпел и се е грижил за нея, е започнал да става безразличен към външността ѝ. Беше вече закръглена и безформена, макар че морската болест беше забавила наедряването ѝ.

— Първо бях клечка, сега прекалено се закръглих — промърмори тя.

Спомни си необузданата му страст, докато беше слаба и милото му отношение, когато се разболя. Реши да действа, преди да е станала прекалено дебела и непохватна. Трябва голям кураж, но ще успее.

„Какви глупаци сме да отхвърлим щастието заради някаква фалшива гордост. Обичам го и се страхувам от неговото презрение.

Ами ако и той ме обича и се страхува да изрече думите?“

Изпра мека превръзка, с малко от ценната питейна вода изми солта от косата си и я среса, докато заблестя. След това облече синя копринена пижама. Коремът ѝ още не беше прекалено голям, но това едва ли можеше да се каже за гърдите. Бяха наедрили. Спомни си как ръцете и устата на Риго ги изгаряха, докато зърната ѝ се втвърдят от възбуда.

— Тази вечер ще го имам отново в леглото си! Ще му кажа, че обичам него — Риго Торес, Наваро, син на Алия и Аарон. Той не е нито проклет, нито цветнокож.

Мириам пое дълбоко въздух и остави огледалото, най-последоволна от външния си вид. Тръгна да търси мъжа си.

Риго стоеше до кормчията. Беше късно и звездите светеха като диаманти на южния небосклон. Напомняха му сребърния огън в очите на Мириам, когато лежеше под него. Изгаряше от желание да се любят, но не смееше.

Мириам бе страдала достатъчно: носеше неговото дете, беше длъжна да се омъжи за него и да прекоси Атлантика през най-лошия сезон. Би могъл да нарани нея или детето. Беше виновен пред брат си. Не, той не можеше повече да ѝ причинява болка! Щеше да я отведе в къщата на баща си. Аарон Торес беше богат, семейството му имаше политическа власт на Еспаньола. Дори да бяха мелези, не чисти евреи, във вените им течеше еврейска кръв. Можеха да осигурят на Мириам безопасност и всичко онова, от което тя се беше отказала, напускайки дома си. Ако се беше омъжила за Бенхамин, най-вероятно щеше да прекара живота си с него. Сега, когато Джуда Тулон се отрече от нея, щеше да получи сигурност от далечно семейство, което да се грижи за нея и за детето им.

А той, Риго... Не можеше да понесе мисълта да живее от благоденствията на човек, който го беше изоставил. Щом Мириам се настани на сигурно място, трябва да я напусне. Но може би един ден ще се върне с богатства, които ще положи в краката ѝ.

Обърна се към кормчията.

— Значи си ходил в Мексико? Видял си Кортес и градовете му от злато?

— Не, не градовете, те са далеч във вътрешността. Но бях в Куба, където флота пренася съкровищата от големия континент. Галеоните

преливат от богатства, трюмовете им са препълнени от злато и диаманти. Това е богатата земя, казвам ви.

— Аз съм войник. Видя коня ми на долната палуба. Мислиш ли, че ако отида в Мексико с Пелигро и меч, ще се върна богат като Ернан Кортес?

Едрият кормчия огледа наемника. Такива ги имаше на всеки бряг от Хавана до Хуелва.

— Мисля, че ще можеш, дон Родриго.

Нито един от тях не забеляза изгаряната от мъка жена, изправена в сянката зад тях. Силният нощен вятър, удрящ платната, заглуши стъпките ѝ, докато тичаше към кабината.

ГЛАВА 13

Санто Доминго

Риго стоеше на палубата и гледаше как земята от детството му приближава. Никога през живота си не се бе чувствал по-самотен. Мириам сякаш го стопляше по време на пътуването, дори бе благодарна за помощта, докато боледуваше. След като се възстанови от морската болест обаче, тя отново се скри зад ледената учтивост, която той не посмя да наруши. Не можеше да си позволи отново да бъде отхвърлен. Беше преживял достатъчно разочарования.

Огледа крайбрежието. Очите му неволно търсеха хора на тайно, макар от писмата на Бартоломео да знаеше, че не им разрешават да ловят риба и да изграждат ферми до бреговете. Бяха принудени да работят в мините и полетата на испанските плантатори. Бенхамин твърдеше, че са пълноценна раса и че Риго е наследник на богато семейство. Скоро ще научи истината за това и за много други неща. Отхвърли мислите за Аарон Торес.

Земята беше красива и екзотична. Мамеше очите му, привикнали със суровата иберска природа и с ледените алпийски планини. Пое дълбоко въздух и усети силен аромат, сякаш от парфюма на жена.

Капитанът на кораба забеляза възхитения му поглед и каза:

— Какъв аромат! Ухае на цветя и дървета. Това е едно от най-красивите кътчета на света.

— Какви са тези странни птици? — Риго посочи няколко яркорозови птици с дълги шии и странни крака като стъбла. — Ако изключим екзотичния им цвят, приличат на странен вид щъркели.

— Това са огнените птици фламинго. Изобилстват на тези острови — отвърна по-старият мъж, като се чудеше на странния вид на индианеца, облечен в дрехи на бял човек, който не беше виждал земята на своите предци.

Очите на Риго се преместиха от птиците към устието на реката, където високи палми и други, отрупани с листа дървета образуваха плътен покрив, през който слънчевата светлина не можеше да

проникне. Лози и ярки цветя се стелеха под този клонест заслон. Различни видове птици, толкова непознати за Риго, колкото и дърветата, подвикваха и свиреха от вътрешността на джунглата. Гледката беше наситена с цветове — тъмнозелен, яркожълт и огненочервен — под ослепително синьото небе. Назъбените виолетови планини ставаха светлосиви и розови, когато се погледнеше далеч във вътрешността на острова.

Капитанът на кораба му беше казал, че приближават устието на река Озама, а преди да падне нощта, ще достигнат основния град Санто Доминго. Приближиха се достатъчно близо до брега, за да се насладят на красотата и суровия вид на този странен рай.

— Колко е красиво! — каза Мириам застанала до него при перилата.

— Бенхамин разказвал ли ти е за това? — веднага съжали, че зададе въпроса.

Лицето ѝ издаваше малко чувства, а ясните ѝ сиви очи нервно огледаха отдалечаващата се брегова линия. Корабът навлезе в по-дълбоки води.

— Бенхамин винаги се опитваше да ме завладее с разказите си за Испаньола. Явно не е преувеличавал красотата на тази земя — замълча, после изведнъж смени темата: — Не познаваме никого в Санто Доминго. Баща ти живее далеч във вътрешността. Как ще му съобщим за пристигането си?

Риго забеляза странното изражение в очите ѝ.

— Ще отидем в доминиканския манастир, където завареният ми брат е живял през последните три години. Оттам ще изпратим вест на Аарон Торес.

Мириам почувства студенината, с която той произнесе името на баща си. Дали щеше само да я остави при своето еврейско семейство и да потегли за злато и слава в Мексико?

Риго присви очи, когато се загледа в далечните планини. Там живееше семейството му.

— Не зная. Дори Бенхамин да е бил прав, когато настояваше да се върна, сега всичко може да се промени, когато баща ми разбере, че съм те отнел от брат си.

— Никога не съм имала намерение да заставам между теб и Бенхамин или да те отчуждавам от семейството ти — каза тя със свито

гърло.

За пръв път, откакто се поправи от морската болест, той постави ръка на рамото ѝ, но бързо я свали, преди тя да може да реагира.

— Не ти, а аз съм виновен. Но това съвсем не значи, че се чувствам добре. Господарят и неговата съпруга могат да решат, че не желаят да си спомнят за непредпазливите си действия от млади години.

— Знаеш, че Аарон и Магдалена не могат да постъпят по този начин. Ти си Наваро и винаги са желали твоето завръщане. Още първия път, когато се видях с Бенхамин, той ми разказа за теб. А родителите му не са престанали да те търсят.

— Е, тогава ще трябва да приемат мен и жена ми, нали така?

Погледът му излъчваше студена синя светлина. Мириам не отговори, а се вгледа в хоризонта.

Пристанището беше задръстено с кораби. Малки каравели и бригантини, които извършваха крайбрежна търговия, бяха закотвени до големи галеони, натоварени със златото на ацтеките и готови да отпътуват за Севиля. Риго наблюдаваше каменните зидове на Санто Доминго.

— Укрепен е като всеки кастилски град в Андалусия, а зад него има странни дървета и планини.

Новият град, разположен на западния бряг на река Озама, бе застроен с внушителни каменни сгради, подредени около голям площад. Точно срещу пристанището се издигаше Кулата на милосърдието, която изпълняваше функцията на военно укрепление и на затвор. От малките кулички струеше сивота, независимо дали се къпеха в слънчеви лъчи. Риго бързо научи как да намерят доминиканския манастир и уреди багажът им да бъде качен на едни от талигите, теглени от волове. Тук това беше основното превозно средство.

След като Пелигро стъпи на твърда земя, бързо се успокои. Риго настани Мириам пред себе си и тръгнаха да търсят Бартоломео де ла Казас.

Коларят очевидно беше мелез и огледа Риго с разбиращи, но учудени очи. Докато язدهа до бавните волове, Хуан описваше

околността и отговаряше на въпросите им.

Мириам забрави за момент мъката си. Когато стъпи на твърда земя и пое аромата на пресни плодове и цветя, душата ѝ си отдъхна. Топлото слънце приятно сгриваше кожата ѝ, а ръцете на Риго я държаха здраво, докато пришпорваше Пелигро през тесните улички.

Градът беше оживен и преуспяващ, доста по-малък от Марсилия, но красив и чист. Устата ѝ се напълни със слюнка при вида на екзотичните храни, които предлагаха местните продавачи на сергиите около площада. Видя хляб касава, сладки картофи, кокосови орехи, месо от див глиган и различни видове риба.

— Гладна ли си? Нека спрем да купим малко храна — предложи Риго.

— Не, първо да намерим твоя доминиканец — стегнатото ѝ тяло под ръката му се отпусна, когато той се засмя.

— Мислиш за Бартоломео като за инквизитор? А той е по-мил от жертвено агънце и не би навредил дори и на мравка. Не забравяй, жено: в тази страна ти си християнка — говореше тихо, макар Хуан да не можеше да ги чуе.

В манастира ги посрещна възрастен монах и ги покани в двора. Настани ги на груба дървена пейка под сянката на клонести борове. Едно младо кюре отиде да потърси брат Бартоломео.

— Риго, ти ли си?

Нисък, слаб мъж, облечен в проста бяла дреха и черно наметало, бързо приближаваше по чакълестата пътека с протегнати ръце. Риго се извърна по посока на звука и прегърна слабичкия стар човек. Бартоломео де ла Казас беше на петдесет и пет години. Строгите черти на лицето му говореха повече за неговата личност, отколкото деликатната физика и плешивата му глава, порозовяла от горещото карибско слънце.

— Аз съм, Бартоломео. Промених се от многото нови белези от рани, а ти си останал без коса.

Ла Казас се усмихна.

— Загубата не е голяма. И без това ме подстригаха веднага, след като станах монах — проницателните му кафяви очи се преместиха от елегантните дрехи на Риго върху жената, изправена до него. — Мисля, малки братко, че са ти се случили много неща, които трябва да

обясниш. Но първо, госпожо, не се ли измори от дългото пътуване? — той се обърна към Мириам и направи кралски поклон.

Риго почувства как лицето му пламва. Беше доволен, че тъмната кожа донякъде скриваше притеснението му, докато запознаваше Мириам със заварения си брат.

Бартоломео забеляза напрежението между Риго и красивата му жена францужойка. Реши, че по-късно ще разбере причината затова. Въведе ги в стаята за посетители на манастира и нареди на един монах да донесе храна.

— И двамата сте далеч от дома си, Риго. Ти се кълнеше, че няма да стъпиш в земите на майка си? Какво се промени?

Мислите на Риго бяха объркани. Помогна на Мириам да седне. Изпитателният поглед на Бартоломео не го изпускаше.

— Не. Отношението ми към твоите индианци е същото, както преди — започна мрачно да обяснява той, — но бях ранен по време на обсадата на Марсилия. Спаси ме от смърт един млад лекар, които се оказа мой брат.

Риго накратко описа събитията, станали през последните месеци. Премълча само за разваления годеж между Мириам и Бенхамин. Не спомена и че френската му съпруга е еврейка.

Когато спря да говори, Бартоломео де ла Казас се почеса по наболата брада.

— Аарон Торес ще види изгубения си син.

— Чувал ли си нещо за това дете? — запита Риго с тревога.

— Още когато за пръв път пристигнах в Санто Доминго през 1502 г., с губернатора Овандо. Никога не бях се срещал с маршала, но за него и за сина му съм чул много истории от господарката. Бебето, което баща ми донесе от Ксарагуа, трябва да е същото момче — беше разтревожен.

— Но аз не вярвам като брат си, че Аарон Торес иска да се върна при него. Какво мислиш ти, Бартоломео?

— Бях тук за кратко време, след което заминах за Куба, а оттам — за Рим. Така че мога да ти предам само слухове от далечното минало. Казваха, че те е търсил и е предложил голяма награда на този, който би те отвел при него.

— И все пак това са само слухове от далечното минало, както сам каза.

— Тогава защо Бенхамин вярва на тази история и защо въобще му е разказано за Наваро? — прекъсна го Мириам.

— Твоята съпруга много точно забеляза, Риго — поклони се Ла Казас на Мириам, като ѝ поднесе чаша разредено вино, плодове и малко сирене, донесени от младия монах.

— Скоро ще науча истината. Тъй като всички ме убеждаваха, че правото ми на наследство трябва да се възстанови, доведох Мириам, за да ѝ осигуря живот на съпруга на висш офицер наемник — той захапа сочен резен от някаква странна диня и зачака отговора на Бартоломео.

— По всичко личи, че Аарон Торес е заможен мъж. Семейството му живее в плодовита долина на север от тук, където отглежда говеда и породисти коне. Моряците му превозват кожи и восък, както и злато за Севиля. Човекът, който управлява колонията на Диего Колон, е търговски представител в Санто Доминго. Семейство Торес и Колон винаги са били приятели. Дон Аарон продава храна и коне на пътешествениците, отпавили се за Мексико и за Брега на перлите. Той може да ти предложи много неща и съм сигурен, че ще го направи.

— Защо? Женен е за кастилска благородничка и е близък с аристократичното семейство Колон. Знаеш много добре как подобни хора се отнасят към индианците! — Риго отпи глътка вино и зачака отговора на Бартоломео.

— Торес се е сприятелил с хората на тайно.

Риго изсумтя презрително.

— Да, като спи с жените им!

Очите на Бартоломео бързо зашариха по ужасеното лице на Мириам.

— Мъката често се отразява върху настроението на Риго и той обижда околните, без да иска — каза той тихо се обърна рязко към по-младия мъж: — Селището на Торес е дом на няколкостотин тайняни от кралството на Мариен. Техния крал е Гуачанагари и той управлява селището. Но това не е диктат, Риго, а партньорство между равни.

— Този величествен Гуачанагари е брат на майка ми. Бенхамин ми разказа за него.

— Не е необходимо да вярваш на друг. Иди и провери сам!

— Колко е пътят до селището на Торес? — любопитства Мириам.

Бартоломео изглеждаше натъжен, когато видя бледността ѝ и разбра, че е бременна, макар че Риго съзнателно не заговори за детето и не изрази никакви чувства.

— Няколко дни път с кон. Няма пътища, по които да мине талига. Ще изпратя вест на губернаторката. Сигурен съм, че ще предложи гостоприемството си на сина на Аарон Торес и на съпругата му. Докато си починете, нейните слуги ще известят семейството ти за вашето пристигане.

Мириам разбра, че монахът е разтревожен и озадачен от сватбата на Риго. Нервно облиза устни, набра кураж и каза:

— Ти си чул много разкази за маршала и пътешествията му. Какво знаеш за семейството на Аарон Торес?

Дребният мъж седна на грубия дървен стол до нея и взе ръката ѝ. Лицето му се озари от приятна усмивка и го разкраси.

— Чул съм, че е от новите християни и че родителите му са избити несправедливо от светите служби. Знам също, че неговият чичо Исаак Торес, съветник на цар Фернандо, избягал във Франция, защото не пожелал да смени вярата си — усети как ръката ѝ започва да трепери и я погали успокоително. — Не беше ли Марсилия мястото, където той отседна? Не се плаши, детето ми. Доминиканците от океанските острови имат прекалено много работа, за да успеят да спасят душите на невинните тайно. Не могат да си губят времето да търсят евреите.

Риго мрачно се усмихна.

— Казах ти, че не е инквизитор.

Мириам почувства, че бузите ѝ порозовяват, но погледна стареца в очите и отвърна:

— В Марсилия бях еврейка, но сега съм християнка. Ожени ни свещеник.

— А това значи, че нямаш друго семейство, освен Торес — отвърна Бартоломео с разбиране. — Те ще те приветстват с добре дошла. Не се бои, Мириам — тя го възнагради с лъчезарна усмивка. Бартоломео изпрати един млад монах в къщата на втория адмирал. После отново се обърна към нея: — Ще ви приеме и дона Мария Колон и ще ви представи на седемте си деца.

Пищният палат на вицекраля, от който Мириам се бе възхитила при пътуването си през Санто Доминго, беше пълна противоположност на строгия манастир. Минаха под внушителна арка и един прислужник ги въведе в залата. Съобщи им, че господарката ще дойде всеки момент.

— Не очаквах да видя такава красота на островите. Бенхамин описа имението на родителите си като уютно, но това...

Тя се вгледа в гоблените от Генуа, изработени върху кадифе, и в испанските кожени прегради. Шкафове от орехово дърво с изящна дърворезба бяха подредени в стаята. В центъра на залата имаше масивна маса също от орех, със златни инкрустации.

Огромно стенно огледало от излъскана стомана отрази образа ѝ. Тя се спря, за да поправи къдрица, паднала на челото ѝ. Видя и отражението на Риго, застанал зад нея. Беше много красив, с вълнени панталони и черна кадифена жилетка.

— Хиляди извинения, че ви оставих да чакате, но най-малкият ми син трябваше да бъде нахранен. Той е на една година и е цял тиранин — в стаята тържествено влезе дона Мария Колон. Полите на роклята ѝ грациозно се полюшваха като голяма роза. Вдигна ръка и поздрави Риго.

Черната ѝ коса беше изкусно прошарена със сребърна боя и красиво закрепена с гребени от кехлибар. Имаше дълъг и прав нос, високи и изваяни скули. Шоколадовите ѝ пронизателни очи ги гледаха приветливо. Беше красива и силна жена. Не красавица в общоприетия смисъл, но би привлякла вниманието на всеки мъж.

— Значи вие сте синът на героя на моя съпруг, смелия Аарон Торес? — тя се вгледа в лицето му. — Приликата е явна. Добре дошли, Наваро — после се обърна към Мириам и стисна ръката ѝ. Не пропусна да забележи налятата ѝ фигура. — Надявам се да станем добри приятели.

— И аз, ваше превъзходство — отвърна Мириам.

— Наричай ме Мария. Това губернаторството виси като воденичен камък на шията ми, особено сега, когато моят Диего е далеч в Испания.

— Дона Мария, бих ли могъл да ви помоля да ме наричате Родриго?

Дамата го изгледа изпитателно: явно умееше да скрива чувствата си, точно като Аарон.

— Няма проблем, Родриго, ако и ти избягваш официалностите и вместо „дона“ ме наричаш Мария.

Заведе ги в просторна стая на втория етаж на палата и ги посъветва да починат добре преди вечерята. Щеше да им прати гореща вода и всичко, от което имат нужда.

Когато останаха сами в пищната стая, Мириам приближи нервно до балкона и погледна през кръглия прозорец към гъмжилото на пристанището.

— Господарката е много любезна. Мислиш ли, че знае чий наследник си?

— Тя е проникателна, но съпругът ѝ идеализира Аарон Торес. Вторият адмирал едва ли би разказал на някого съдбата на семейството на своя герой. Мириам, ти си в безопасност. Като че ли всички на този остров се възхищават на Аарон Торес.

— Щом завареният ти брат говори така добре за него, тогава...

— Бартоломео не го е виждал — рече остро той. Тихо почукване на вратата ги прекъсна. Двама едри африканци изнесоха тежък меден леген и уведомиха Мириам, че само трябва да позвъни и горещата вода ще бъде донесена. Когато излязоха, Риго предложи: — Почини си. Болките от това дълго и трудно пътуване ще намалеят. Не искам да се преуморяваш.

— Риго, аз съм бременна, не болна. Моля те, престани да се отнасяш с мен като с инвалид.

Той пристъпи зад нея и внимателно разхлаби връзките на пижамата, за да бъде по-удобно на наедрялата ѝ гръд.

— Ти си докторът. Ако наистина се чувстваш здрава, би могла да ме поканиш в голямото легло тази нощ.

Широкото, закрито със завеси легло, беше основната мебел в голямата стая. Тя не го беше видяла.

— Ти си мой съпруг. Имаш право да спиш при мен, когато поискаш — отвърна тя с нисък тон.

— Не желая да те превръщам в мъченица, Мириам. Ако си добре, защо през последните седмици беше така хладна към мен?

— Вече съм дебела и грозна, нали не искаш да...

— Казах ти, че тялото ти ми харесва и така, но държанието ти...

— Ти си същият, както винаги — отсече тя, отскубна се от него и се обърна.

— Ако не ме лъже паметта, още първия ден, в който се видяхме, не се харесвахме. Но това не попречи на страстта, която се разгоря помежду ни — обърна се рязко, излезе от стаята и тръшна вратата след себе си.

След като остави Мириам да почива, Риго се метна на Пелигро, за да огледа града. И човекът, и конят бързаха да изразходват насъбралата се у тях енергия. Той подмина огромната катедрала, чийто строеж бе започнал преди две години. Масивните каменни основи бяха положени, но беше явно, че ще минат години, преди сградата да бъде завършена. Докато яздеше по тесните улички, Риго разглеждаше оживения град, застроен главно с каменни постройки. Старинният мост над реката беше разрушен от силна буря, описана от Бенхамин.

Когато стигна до площада, спря пред малка сергия, където индианка продаваше дрънкулки. Макар че бяха евтини, те представляваха прекрасни образци на изкуството — огърлици и обеци. Стъклена огърлица с наситен червеникавооранжев цвят привлече погледа му и си я представи около врата на Мириам. Чувствайки се малко глупаво, посочи изделието и попита за цената. Оказа се доста скромна. След като внимателно пъкна украшението в чантата на седлото на Пелигро, продължи. Чудеше се дали жена, привикнала да носи скъпоценни камъни, ще приеме селска огърлица.

Докато яздеше по оживените улици и се спираше на площада да направи покупки, почувства, че някои го следят. Когато се огледа обаче, не забеляза нищо нередно. Спомни си за убиеца на кораба. Не беше изключено друг неприятел да се крие някъде в Санто Доминго.

С годините си беше спечелил врагове. При неговата професия това беше неизбежно. Но кой ще дойде чак до островите? Риго си припомни имената на много измамници, съпрузи, обидени любовници, дори колеги войници, пренебрегнати в борбата за звания. Разбра, че е безполезно да напруга мозъка си, и започна отново да оглежда гъмжащия град.

На сергиите и на строителните обекти работеха много африканци под надзора на испанци. Имаше съвсем малки индианци. Познаваха се по дългите прави коси и по безформените дрехи.

И тях, и африканците ги ползваха като роби, макар че Короната не разрешаваше това, освен ако са кръвожадни канибали. Риго погледна бедните създания, които работеха под топлото февруарско слънце, и се усмихна при мисълта, че може да са човекоядци.

Пищната природа зад стените на града го мамеше. Дали това е зов на кръвта му? Мина през портите, излезе на откритата поляна до реката и пришпори коня надолу по пътя. Насочи се към горичката от памукови дървета с копринени цветове.

Огледа се наоколо. Обработените полета ставаха все по малко, колкото приближаваше. А тя го привличаше с тъмната си копринена сянка. Отхвърли романтичните си увлечения и започна да изучава засетите култури. Захарната тръстика и оризът бяха важни износни стоки на земите на запад от Санто Доминго, но на тези полета се отглеждаха маниока и царевица. Бенхамин му бе описал местните хлебни растения.

Мисълта да стане плантатор и притежател на стока пробягна през съзнанието му. Имението на Торес се славеше като доста обширно и проспериращо. Питаше се как тайно, които работят на своите полета, биха се отнесли към човек от тяхната кръв, какъвто беше и господарят им.

— Май прекалено много се надценявам. Твърде вероятно е отново да се озова в Мексико, за да продължа стария си занаят.

Когато навлязоха в джунглата, почувства, че конят е неспокоен. Прошепна му няколко успокоително думи и продължи. Всичко наоколо беше невероятно красиво — цветята, величествените дървета.

— Сякаш съм пред катедрала, украсена за голям празник.

Излязоха на малка поляна. Няколко индианци ровеха рохкавата земя. Малък поток мързеливо се виеше около огромно чепато дърво. Риго слезе от Пелигро и му позволи да пие. Хората на тайно в близкото поле спряха работа и започнаха да си шепнат, сочейки високия конник. Риго тръгна към тях, като приветливо им махна с ръка.

— Говорите ли кастилски? — попита той.

Единият от индианците, очевидно по-смел от приятелите си, пристъпи напред и се поклони. Правата му мастиленочерна коса бе по-груба от тази на Риго и стигаше до кръста му. Като я отметна назад, младежът отговори:

— Да. Наричат ме Геона. А как да наричам ваша светлост?

Двамата възрастни мъже кимнаха. Другите трима завистливо огледаха новите му дрехи.

— Аз съм Риго. Искам, само вода за коня и за себе си.

Единият от по-старите мъже бързо потопи една катуна в потока, извади вода и я подаде. Риго я пое с благодарност, пи и продължи:

— Наричат ме Родриго де ла Казас. Но тук името на моя баща е по-популярно. Казвам се Наваро Торес и съм наполовина тайно.

Тримата мъже си размениха недоверчиви погледи и започнаха да говорят на странен език. Сетне се хвърлиха на земята, сякаш беше мавърско божество.

ГЛАВА 14

— Ти трябва да си племенника на великия Гуачанагари, син на сестра му Алия — рече младият богомолец и коленичи пред Риго.

Когато огледа опърпаните хора, Риго едва сдържи смеха си. Отврати го сервилността им. Беше виждал много богомолци от този вид в испанския двор на Карлос.

— Брат ми, ми обясни, че съм син на принцеса, но не очаквах толкова уважение. Стани. Не съм ничий цар.

— Но ти си син на златокосия мъж дон Аарон и на принцеса Алия. Единственият жив крал в цялата Куизкуея е Гуачанагари. И ти си негов наследник.

— Не съм наследник на никого — отговори раздражени Риго и посегна да вдигне младежа. Подсвирна на Пелигро и върна кратунката на момчето. Бързаше да се освободи от примитивното им боготворене. Нищо чудно, че испанците ги избиваха. Та те са овце! Да бъде проклет този, който го призове за техен предводител.

Обърна се към големия черен жребец, който послушно се приближаваше. Внезапно чу ръмжене и огромен пес скочи върху него. Туземците се отдръпнаха, крещейки от ужас. Риго падна на земята, вкопчен в смъртна хватка със звяра. Инстинктивно вдигна ръка към гърлото си, за да се предпази от атаката. Знаеше как бойните кучета се обучават да повалят врага и да разкъсват шията му. Почувства мощните челюсти на мастифа^[1], захапали тежкия кадифен ръкав на туниката му. Беше късно да извади меча. Започна бързо да се търкаля с песа, което му даде възможност да извади камата от ножницата. Заби я с всичката си сила в корема на кучето.

Мастифът пусна дрехата на Риго, но след миг отново се хвърли върху него. Вече на колене, Риго ловко го посрещна и с един удар преряза гърлото му.

Почувства остра болка от ожулването на ръката си, но за щастие други рани нямаше. Изправи се и погледна тримата индианци, все още скрити зад масивните корени на дървото. Конски тропот привлече

вниманието му. Изруга и бързо измъкна меча. Собственикът на кучето можеше да го нападне, преди да успее да възседне Пелигро.

Видя едър мъж, облечен в елегантна червена туника. Яздеше сив кон, натруфен като собственика си. Непознатият имаше добре подстригана брада, малко по-тъмна от пясъчнокафявата му коса. Той едва погледна проснатото псе.

— Хиляди извинения за Баско. Дано не те е ранил. Отвърза се от веригата, докато утолявах жаждата си. Откакто открих, че е избягал, го преследвам.

— Той е ловно куче. За какво са ви такива тук, на Еспаньола? — попита Риго.

Пристигнаха и двама придружители с непроницаеми лица. Благородникът се усмихна широко и откри великолепни бели зъби.

— Извини ме за несъобразителността. Аз съм дон Естебан Елзоро, плантатор. Тези хрътки пазят робите да не се разбягат — хвърли презрителен поглед към разтрепераните индианци, после извърна ледензелените си очи към Риго.

— Това куче ме нападна, тъй като познава кръвта на тайно, дори когато е примесена с испанска. Така е, дон Естебан, аз съм мелез и незаконен син на Аарон Торес. Сигурно познавате моя баща — „само че защо кучето нападна мен, а не чистокръвните индианци?“

Елзоро бързо слезе от коня и се приближи до Риго.

— Отново се извинявам, тъй като дон Аарон е мой съсед и приятел. Използваме обща сергия, за да продаваме стоките си в столицата. Ти си неговият син от сестрата на Гуачанагари, момчето, което изгуби още като дете.

— Тогава са ме нарекли Наваро, но семейството, което ме отгледа, ме кръсти Родриго. Родриго де ла Казас. Сигурно познаваш заварения ми брат Бартоломео, който доста разтърси царския дворец преди няколко години, като защитаваше тайно от испанците.

Елзоро се намръщи.

— Да, познавам този човек. Той и монасите като него ще създадат хаос, ако освободят туземците. След това ще се опитат да освободят и черните маври. Така няма да остане човек да работи земята.

— Освен испанците — лицето на Риго беше непроницаемо. Ако този човек наистина е приятел на баща му, уверенията на Бартоломео,

че Аарон Торес желяе синът му мелез да го наследи, не са истина. — Аз също се извинявам — рече той, — че убих песа. Бях войник при Пескара и знам колко трудно се обучават кучета. Може би ще мога да се отплатя за загубата?

Елзоро небрежно махна с ръка.

— Не. Загубата е малка. Имам още дузини кучета. Баща ти знае ли, че си тук?

— Губернаторката беше любезна да ни подслони, докато му съобщим — отвърна Риго и се запита как Елзоро ще посрещне това.

— А, да. Разбира се, нашата прекрасна лейди, сламена вдовица в момента. Казваш, че ви е дала подслон. С други хора ли дойде от Испания?

— Само със съпругата си. Тя е францужойка.

— Испански наемник, женен за францужойка. Ето нещо удивително. Бих желал да се запозная някой ден.

Елзоро възседна сивия си кон и потъна в гъстата джунгла, без да погледне назад.

Докато се връщаше в града, Риго си припомни сцената. Дали кучето не беше насъскано срещу него? Не беше трудно да запомни миризмата му, когато спираше на площада.

Естебан Елзоро беше приятел на баща му, също плантатор. Тренираше бойни кучета, за да убиват избягали роби. Такъв човек спокойно можеше да го убие. Риго се замисли за безопасността на Мириам, ако я остави при семейство Торес. Наистина те ще поздравят с добре дошла предишната годеница на Бенхамин, жена от тяхната вяра и кръв. „Оцветена от допира ти“ — сякаш се шегуваше джунглата.

Мириам се почувства изненадващо освежена от почивката. Докато слугите пълнеха ваната с гореща вода, тя гледаше през високите прозорци към реката. Мария беше изпратила едно симпатично момиче със смесена кръв да ѝ помага. Мириам с удоволствие се отпусна във водата и остави прислужницата да измие косата ѝ с ароматен сапун. След като момичето си свърши работата, тя го освободи.

— Ще остана още малко във ваната. Имам чувството, че солта от водата на кораба е проникнала чак в костите ми. Ще ти позвъня по-късно, за да ме облечеш.

Затвори очи, отпусна глава на ръба на ваната и се опита да си почине. Риго го нямаше от часове. Мисълта, че стройното му мургаво тяло е вплетено с тялото на красива проститутка, дойде съвсем неканена.

„Той вече не ме харесва, иска само детето си. Какво ще правя?“
Покри с ръце закръгления си корем, сякаш бебето можеше да даде отговор на мъчителния въпрос. Като въздъхна, тя внимателно излезе от ваната и поиска хавлия.

Риго влезе тихо в стаята и се вгледа в стройното голо тяло на жена си, окъпано от меката златиста светлина на следобед. Подутият корем и облата ѝ гръд правеха фигурата ѝ още по-съблазнителна. Тя подсушаваше тялото си. След това освободи пищната си коса от тюрбана и започна да я трие, за да изсъхне. Косата заблестя като излъскан бронз. Риго отново неудържимо я пожела.

И защо не? До вечерята имаше време. Беше се окъпал и сменил бельото си още долу. Сякаш усетила присъствието му, тя се обърна с хавлията в ръка. Косата ѝ падна като мантия около раменете, а кърпата прикриваше само корема и бедрата ѝ. Под хавлията се подаваха дълги стройни крака. Риго ги проследи с поглед чак до нежните глезени, след това отново огледа тялото ѝ.

— Кърпата не може да прикрие това съкровище. Искам да видя всичко. Свали я! — пошепна той.

Бързо свали плаща си и го хвърли на стола. Пристъпи по-близо до нея.

Мириам отстъпи назад, после разбра колко е глупаво това.

— Изплаши ме. Откога ме гледаш?

На устните му се появи лека усмивка.

— От доста време — отговори той, взе кърпата и я хвърли върху плаща си.

— Обезформена съм и не трябва да ме гледаш, Риго.

Когато стана, набъбналите ѝ гърди и заобления корем изпъкнаха още повече.

— Не намирам, че си се променила особено. Когато те срещнах за пръв път, твърдеше, че си слаба. Сега ме уверяваш, че си дебела.

— Тогава много леко пренебрегна твърденията ми — срязва го тя. Усмивката изчезна от лицето му.

— Голяма лекота? Но ти също я споделяше. Или всичко е било преструвка, Мириам?

Лицето ѝ пламна, когато забеляза циничното му изражение.

— Няма ли да уважиш поне гордостта и достойнството ми?

— А, да. Ти си дама, родена в знатна къща, и наследствената кръв ти дава право на гордост и достойнство. А аз, тъй като съм незаконороден туземец, имам право само на спечеленото с меча си — протегна ръка, улови я за косите и я дръпна към себе си. — Но сега, жено, предпочитам да използвам силата си.

Мириам опря ръце в гърдите му, но той притисна устни в нейните. Главата ѝ се отпусна и неволна въздишка се откъсна от устните ѝ. Той обсипа с меки, много нежни целувки бузите, челото и слепоочието ѝ. След това леко я вдигна на ръце и я отнесе в леглото.

Докато сваляше обувките и панталоните си и издърпваше туниката през главата си, тя лежеше замислена. Риго разтърси смолисточерната си грива и погледна към нея. Желанието пламна диво в кръвта му. Тя го прегърна нежно и потънаха в мекия дюшек със сплетени ръце и крака, като жадно се целуваха.

— Няма да ти причиня болка. Бебето също няма да пострада — промърмори той и я положи върху себе си.

Повдигна бедрата ѝ и внимателно намести твърдия си член. По горната му устна изби пот, но запази желязно самообладание. С присвити очи гледаше тежките ѝ гърди с розови връхчета и едва съдържаше желанието си за бурно обладаване.

Мириам почувства неудържимия му порив да се любят и тялото ѝ се отзова на ласките му. Бавно потъна надолу и сякаш го обви от всички страни. Главата ѝ се замая от странно чувство на власт и пое члена му в себе си. Леко повдигна бедрата си, след което отново плавно ги сниши. Сега тя беше активната страна. Започна да се движи в бавен, равномерен ритъм и пое тежестта на тялото върху дланите си. Гърдите ѝ висяха като надути балони и жадуваха допира му.

Риго леко отпусна бедрата ѝ, след което пое гърдите ѝ в ръце и започна бавно да ги притиска. Мириам издаде тих стон и ускори темпото. Това удоволствие беше сякаш първобитно, но страшно вълнуващо. Стигаше ѝ само допира на влажното му силно тяло,

затиснато така плътно от нейното. Бедрата ѝ се повдигнаха, почти го освобождаваха, после отново се спускаха надолу и го заключваха в своите вериги.

Риго повдигна глава и я дръпна за раменете, за да може да засмуче гърдата ѝ. Тя изпадна в екстаз, сякаш полетя в необятните простори.

Под нея той се гърчеше в наслада, докато с облекчение се освободи от смето си в натежалата ѝ утроба. Мириам се свлече на гърдите му и се сгуши в него.

Бавно и нежно той я отстрани от себе си и я положи върху широкото легло. Зашепна кротко в шията ѝ:

— Нищо ти няма. Все пак те задоволих, надявам се.

Това не беше въпрос. Стоновете ѝ издаваха облекчение. Той вече ги познаваше от малкото, но страстни нощи, прекарани заедно.

— Не ме повреди, Риго. Чувствам се чудесно — отвърна тя и не можа да се сдържи да добави: — Не мислех, че това се прави по същия начин с жената отгоре...

Той разроши леко косата ѝ.

— Начините за получаване на удоволствие са извънредно много. Важното е ти и бебето да сте добре. Имам още много изненади за теб, Мириам.

Очите ѝ се разшириха от удивление. Колко ли бяха пътищата към насадата?

— Не се съмнявам, че бандит като теб е пробвал всичките.

— Няма съмнение — повтори думите ѝ той. — Трябва да ми кажеш, когато стане опасно да правим любов.

Мириам усети искрената загриженост в гласа му и това я трогна много. „Как може едновременно да държи на мен и да иска да ме изостави, за да замине за Мексико?“

— Няма причина бременната жена в добро здраве да не прави любов до самия ден на раждането, стига съпругът ѝ да може да понася вида на напълнялото ѝ тяло и да притежава достатъчна интелигентност, за да я пази — в минутата, когато изрече тези думи, изпита желание да ги върне обратно. Каква срамна смелост! „Ще направя всичко, за да го задържа възможно най-дълго време!“

Риго изхълца от радост, наведе се и целуна върха носа ѝ.

— Жено, моята изобретателност е безгранична.

Жена. Как естествено звучеше тази дума! Колко прекрасно би било да останат заедно завинаги. Но и този сън, като останалите от детинството, изглежда, ще му бъде отнет.

— Късно е. Нейна светлост ще ни чака за вечеря.

Докато се обличаха, Риго премисляше дали да разкаже за нападението на песа на Елзоро, както и за подозренията си, че Аарон е свързан по някакъв начин с това. Реши засега да премълчи, тъй като това можеше да я изплаши. Нямаше сериозно доказателство, освен опита от живота си, пълен с несгоди и изострените си инстинкти.

Когато се обърна към нея и видя меката розова нощница, с която беше облечена, изведнъж се сети за огърлицата от раковини. Беше дрънкулка, но около тънката ѝ шия щеше да изглежда красива. Щеше да отива и на нежните багри на блестящата коприна.

— Странно съвпадение, че избра тази нощница. Купих ти малък подарък, който според мен ще ѝ подхожда.

Разрови разхвърляните дрехи на стола и извади малък пакет.

Мириам го наблюдаваше, докато приближи до нея. Ако не познаваше този арогантен наемник, би могла да се закълне, че се стеснява да ѝ даде подаръка. Сивите ѝ очи заблестяха и тя протегна ръка.

— Обичам изненадите, Риго.

— Това е само една глупава дрънкулка, която забелязах на пазара. Туземска изработка.

Той ѝ подаде пакета и я наблюдаваше, докато го разгъва с радостни възклицания.

— Не съм виждала досега подобно нещо. Какви прекъсни цветове! Погледни розовото и червеникавото как блестят на светлината. Колко са нежни!

— Това са само раковини. Наследството ти от Исаак Торес съдържа скъпоценни камъни с всякакви оттенъци — рече той, докато Мириам се оглеждаше с огърлицата пред огледалото.

— Моля те, завържи ми я! — когато го направи, тя попита: — Смущаваш ли се, че семейството на баща ти ми даде зестрата? Яд ли те е, че моето семейство не направи това?

— Не за пари те взех, Мириам. Браковете по сметка, дори политически бракове, се сключват само във висшето общество. Те не са за хора като мен, които най-често не желаят да се женят.

— Тогава защо се ожени за мен така безразсъдно и ме водиш в дома на презираното от теб семейство? Защото се чувстваш виновен ли?

Съжали за казаното още в секундата, когато изрече думите. „Не искам да знам отговора. Моля те, Риго!“ Извърна се и побягна към вратата. Той затисна тежкото резе и не я пусна да излезе.

— Наистина се ожених за теб заради дълга си и те доведох на испанските острови, за да ти предоставя дом, защото ти загуби своя заради мен. Не ме питай повече, защото нищо не мога да кажа. Аз самият съм много объркан от деня, в който се видяхме. Искам и теб, и детето ти. Няма да допусна то да израсне така, както израснах аз. Докато съм жив — изричаше думите бързо, едва си поемаше дъх. Веднага щом завърши, се почувства уязвим, напълно объркан, безнадеждно смутен. — Не исках да ти причинявам болка, Мириам.

„Все пак обичаш ли ме, Риго?“ Разбира се, той не би могъл да отговори нещо друго. Желаше я и се чувстваше отговорен за детето ѝ. Може би с времето всичко това ще прерасне в силна взаимна любов.

— Благодаря ти за огърлицата, Риго. Прекрасна е. Време е да отидем и да поздравим домакинята. Ние сме само бедни гости и нямаме право да я караме да чака.

Когато слязоха долу, от една отворена врата долетя детска глъч. Мириам надникна и видя малка уютна стая с дебел вълнен килим върху под от красива керамика. Няколко големи сандъка бяха отворени. Децата нареждаха в тях играчки. Мария се появи от средата на бъркотията и се усмихна към гостите.

— Вижте какво ви чака в най-скоро време. Всяко ново дете усложнява нещата — каза тя с умиление, докато две момиченца дърпаха дървена кукла. — Хуана, дай тази кукла на сестра си! Исабел, вървете с Хуана да спите и гледай да не падне пак на земята.

Тя се обърна към бавачката им, даде ѝ бързо още няколко указания и целуна всяко от децата, преди да ги изпрати в леглата.

Мириам почувства, че гърлото ѝ се стяга от тази очебийна майчина гордост. Щеше ли и тя да има дом, пълен с детски смях?

— Много са красиви, доня Мария.

— Ами, само грижи. Но са утеха за мен, когато Диего го няма. Да вървим да вечеряме. Позволих си да поканя стар приятел, Родриго — рече тя и ги хвана под ръка.

Когато влязоха в трапезарията, на дългата полирана орехова маса седеше Бартоломео де ла Казас и изглеждаше притеснен.

— Рядко споделям компанията на такава живописна група, но един прост монах не може да откаже поканата на дама — рече той и се поклони.

Мария отново се засмя сърдечно и им посочи местата около елегантно подредената маса. Още докато африканските прислужници поднасяха храната, от разговора между Бартоломео и Мария стана ясно, че между семейство Колон и доминиканеца, монах в Санто Доминго, още преди да влезе в манастира е съществувало приятелство. Чувстваше се обаче, че отношенията са леко обтегнати.

— Можеш да пренебрегнеш заповедите на Диего, когато не отговарят на каузата ти, Бартоломео, затова не се прави на предан придворен. Зная, че си очаровал Карлос и дори дамите в испанския двор — рече Мария и прие порция от печеното свинско, гарнирано със сладки картофи.

— Тъй като защитавам каузата на тайно и исках да получа подкрепата на двореца, за да се намалят правата на плантаторите на островите, предпочетох да пренебрегна молбите на вицекраля. Винаги съм поддържал дон Диего и баща му срещу враговете им.

— Вярно е. Повечето време ние живеем в разбирателство и се радвам на доброто ви отношение към дома на Колон, брат Бартоломео — рече сериозно Мария. — Зная, че писмата ви с добри отзиви за него ще му помогнат в кралския двор.

Бартоломео се намръщи.

— Разбира се, ако онзи кръвопиец, нека Бог прости изрази ми, бишоп^[2] ни изпревари. Когато говорихме с него, докато старият крал беше на смъртно легло и се молех за правата на тайно, той вдигна нагоре дебелия си ръце и каза презрително: „Мен какво ме интересува“ О, велики, о, вечни богове! Има ли някой, за когото всичко това да означава нещо? Десетки хиляди мъже, жени и деца заклани, а той не желае да предприеме нищо.

— Докато мръсните царски пари текат в сандъка на Консека, няма да го интересува нищо — горчиво рече Мария. — И двамата си създадохме врагове и тук, и в двореца, Бартоломео.

— Дано в деня на Страшния съд всеки намери възмездие, но аз не съм от най-търпеливите — рече монахът кисело и разряза златист

сладък картоф.

Мария се усмихна и отпи от виното.

— Знам, че ти липсва търпение. Добре е, че и сам го съзнаваш — поздрави го с вдигната чаша.

Мириам почти не слушаше какво говорят, защото цялото ѝ внимание беше насочено към голямото сочно парче месо пред нея. През по-голямата част от пътешествието тя се хранеше с бисквити и сушени плодове, и то когато ги имаше. А сега — свинско. Хвърли нервен поглед към Риго, който току-що обясняваше на Бартоломео как се бе ориентирал, за да намери острова и хората му. Тя си взе резен диня и се замисли дали странният зеленчук, приличащ на портокал, съгтовен с месото, ще ѝ навреди. Не без страх отхапа от сладкия картоф и реши, че е вкусен.

Риго и Мария разговаряха за реколтата и за климата на Еспаньола. Бартоломео забеляза, че Мириам се колебае.

— Какво има, дете, да не се чувстваш зле? Може би месото е доста силна храна за твоето положение.

„Благодаря, Бартоломео!“

— Да, на кораба бях доста зле. Но ще трябва вече да възстановя апетита си. Сиренето и плодовете ми се струват напълно подходяща храна — тя погледна гузно домакинята и рече: — Моля да ме извините за липсата на апетит. Нямам нищо против предложената храна.

Мария махна с ръка.

— Разговаряш с ветеран, преживял няколко бременности. Преди да родя Луиза, първото си дете, се хранех само със смокини и мляко. Яж, каквото ти се яде.

Риго не познаваше диетата на евреите, но си спомни за въздържанието им от свинско и риба от шелфа. По време на пътуването във вътрешността трябва да вземе агнешко, овнешко и прясна риба.

— Колко път има до плантацията на баща ми?

— Приятелите от племето тайно казват, че пътят е три-четири дни, но те са пъргави и млади — рече Бартоломео.

— Трябва да изчакате, докато дойде Аарон, за да ви придружи — добави Мария. — Пътеките са трудни и лесно може да се заблудите, след като не познавате джунглата — домакинята се обърна към Риго: — Защо брат ти не ви придружи? Според Диего баща ти с нетърпение

очаква да се върне и да приложи медицинските си умения във вашето хато.

С голямо усилие на волята Мириам не разля виното. „Дай боже Аарон да не е казал на вицекраля, че Бенхамин ще се върне с жена си у дома!“ Тя погледна Риго, който сякаш прочете мислите ѝ.

— Бенхамин реши, че има още какво да научи от лекарите в Италия. Ще работи с тях на бойното поле, докато имперските сили и французите продължават войната. Да се надяваме, че скоро ще се върне. Колкото до пътуването във вътрешността, казвате, че пътеките не са добри. Но нали конете могат да минат?

— Разбира се. С прекрасен кон като Пелигро може да се стигне за два дни. Сигурен съм, че Аарон всеки момент ще пристигне, за да ви придружи.

Мария погледна Риго и Мириам, но не каза нищо.

— Мириам не може да язди кон в това състояние. Докато чакаме, трябва да направим носилка — каза Риго.

— Но аз съм добре. Не виждам защо да не мога да яздя бавно. Съмнявам се дали и без мен ще галопирате по витите пътеки в джунглата. Една носилка ще ни забави със седмици.

Чертите на Риго се изопнаха. Разбра, че го е разсърдила.

— Няма да позволя да изложиш на опасност нито себе си, нито нашето дете, като яздиш! — гласът му беше решителен.

Бартоломео улови ръката на Мириам и успокоително я потупа.

— Нека почакаме. Най-добре ще е Аарон да реши. Той по-добре от всички нас познава опасностите на пътя.

Мария се изненада от тревогата на Риго. Беше забелязала, че това се случва винаги, когато се спомене името на баща му. Но не пожела да го разпита. Скоро Аарон щеше да дойде и нещата да се изяснят.

[1] Голямо куче — Б.пр. ↑

[2] Монашески сан — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Аарон се приближи до Магдалена и я прегърна. Беше като вцепенена, по хладната ѝ буза се стичаха сълзи, когато я притисна към гърдите си.

— Трябва да има обяснение. Сигурно има причина за всичко това — рече той.

— Какво трябва да ти се обяснява, Аарон? Бенхамин остава в Италия, където могат да го убият във войната. Там той е войник, не лекар. А наемникът идва тук, женен за любимата на Бенхамин.

Той се дръпна и изпитателно я погледна в лицето.

— Аз също съм бил войник, но с любящо семейство зад себе си, точно като Бенхамин. Наваро нямаше нищо. Цяло чудо е, че е оцелял.

— Бенхамин му спаси живота и го отрупа с преданост и любов, каквито преди не е познавал. За отплата Риго е прелъстил Мириам.

Тя се отскубна от обятията му и взе писмото, оставено на масата.

— Не знаем защо Мириам Тулон е предпочела Наваро пред Бенхамин. При един разговор с Алия ѝ казах, че не сме предопределени един за друг. Обичах теб, не нея. Ако това се е случило на Бенхамин, дълбоко съжалявам, но едва ли вината е изцяло на брат му. Трябва да му дадем шанс.

— Бенхамин му е дал този шанс. Мириам и той от години искаха да се оженят. Писа ни за нея и непрекъснато я хвалеше. И сега — това кратко писмо, в което ни съобщава, че е на война. Долавям болката от всеки ред, Аарон. Бенхамин и Мириам се познават от толкова дълго време...

— Възможно е точно това да е бил проблемът — сви безпомощно рамене Аарон. — Не знам точно как да обясня това чувство в мен, но мисля, че те винаги са се обичали не като... — търсеше думата. — Е, ако нещо се беше случило преди години, детето щеше да бъде на Бенхамин, не на Наваро — изведнъж на лицето му се появи дяволита усмивка. — Не помниш ли до каква степен беше

обладана от желанията си към мен? Когато нещо е предопределено да се случи, то става, Магдалена.

Изразът на лицето ѝ се смекчи при спомена за онова нетърпеливо момиче, което гонеше един безразличен войник. След това отново се върнаха мислите за нейния син.

— Но сега Бенхамин е сам в Италия, а...

— Бенхамин е възрастен човек и трябва да започне живота си отначало. Зная, че е твой първороден син и че си дълбоко разочарована и изплашена, защото е предпочел да иде на война, вместо да се върне у дома. И аз не съм доволен, но какво можем да сторим. Няма полза да стоварваме вината върху Наваро и Мириам. Моля те, нека ги поздравим с добре дошли, след това да ги съдим! Бенхамин също ще се върне след време. Писах на Исаак още когато пристигна това писмо и съм сигурен, че хората му ще успеят да намерят нашия син и да се уверят, че е жив и здрав.

Магдалена въздъхна и седна до масата. На устните ѝ заигра несигурна усмивка.

— Май съм изплашена, тъй като от губернаторката дойде бележка, че са пристигнали. От седмици си представям най-лошото. Сега поне ще разбере дали страховете ми имат основание.

Аарон докосна леко бузата ѝ.

— В писмата си Бенхамин обяснява причините за омразата на Наваро: трудностите, преживени от него заради незаконния му произход, бедността, индианската му кръв. Независимо от всичко постигнал е много в една трудна професия. Без съмнение няма да бъде лесен, но ако брат му го е обичал и въпреки случая с Мириам продължава да го обича, нещата може да завършат добре.

Магдалена взе ръката му и я притисна към устните си.

— Той е твой син. Нима може да бъде иначе? Доведи ги у дома! Гуачанагари и аз ще подготвим добро посрещане.

По време на пътуването до Санто Доминго Аарон почти не разговаря с въоръжената си охрана. През по-голямата част от времето си повтаряше наум думите, с които ще поздравя изгубения си син. Магдалена имаше защо да се тревожи за Бенхамин. Прокле орисията,

която беше изправила брат срещу брата и бе принудила по-младия от тях да замине за Италия.

„Ако хората на Исаак намерят този млад глупак, ще вържа ръцете и краката му и ще го докарам вкъщи във винено буре!“

Когато пристигна в града, Аарон отиде направо в палата на Мария Колон. Не беше от хората, които смятат, че днешната работа може да бъде отложена за утре, макар че трудният живот на сина му го бе разчувствал и променил. „Как да наваксаме пропуснатите тридесет години?“

Докато слизаше от коня, още веднъж си припомни жестокото лице на Алия и свитите от омраза устни, които изричаха последната лъжа. Сънуваше ужасни кошмари, откакто преди месеци пристигна първото писмо на Бенхамин. Подаде юздите на великолепия си кафяв кон на слугата и тръгна към входната врата.

Изведнъж го обхвана страх да се изправи срещу Наваро сам. Съжали, че не се вслуша в молбите на Бартоломео и Кристобал да го придружат. Братята и сестрите на Наваро биха могли да се обърнат срещу него и да избягат от срещата. „Но така се измъкват страхливците и не се решава нищо. Трябва да застана лице в лице с него и да призная греховете си.“

— Аарон, от много време не съм те виждала — рече Мария и сякаш заплува по богато орнаментирания керамични под, за да го посрещне.

Той любезно целуна ръката ѝ и каза усмихнато:

— Последния път, когато аз и Магдалена бяхме тук, за да се сбогуваме с Диего, ти беше по-широка в кръста. Изглеждаш великолепно. Как е адашът на приятеля ми?

— Смел чакал! Вече посивявам, а малкият Диего расте и се разхубавява. Но ти си дошъл да видиш не моя, а твоя син. Риго не беше по-малък от Диего, когато го изгуби, така ли е?

— Не. Беше по-малък. Как е той, Мария?

— Скоро ще го видиш. Той и Мириам са в двора, играят си с децата — млъкна и се вгледа в напрегнатото му и прашно лице. — Предполагам, че ще искаш първо да разговаряш с него насаме.

— Много си умна и мила. Да, така ще е по-добре. Ако всичко това може да се нарече добро и нормално. Толкова ли е озлобен, колкото пише Бенхамин?

— Няма да подслаждам отровата, Аарон. Не вярвам, че би дошъл в Еспаньола, ако не е Мириам.

— В такъв случай трябва да благодаря на нея — лицето му беше сериозно.

— Иди в покоите на моя господар. Незабавно ще изпратя сина ти. Вече наредих да донесат вино.

— Страхувам се, че ще имам нужда от него — рече Аарон мрачно, поклони се на Мария и влезе в голямата зала за аудиенции.

Гарафа с вино беше поставена на мраморна маса до голям разтворен прозорец. Той живо пристъпи, наля от рубинената течност в изкусно изработена сребърна чаша и отпи.

Застанал на прага, Риго гледеше стария мъж, който крачеше надолу-нагоре пред прозореца. Много приличаше на Бенхамин. Със сигурност брат му щеше да изглежда така след двадесет и пет години. По слепоочията косата му беше прошарена, потъмнялата от слънцето кожа беше сбръчкана, но беше запазил стройната си фигура на източен кастилски аристократ.

— Нищо чудно, че майка ми те е сметнала за покорител на женски сърца. Сигурно си бил за нея златокосият рицар от сънищата.

Аарон се обърна рязко и разплиска виното върху рамката на прозореца и керамичния под.

Бенхамин беше писал, че е разпознал Наваро веднага. Сега Аарон разбра защо. Лицето с острите черти, подсилени от наследствените прави смолисточерни коси на Алия, беше негово. Неговото, на баща му и на по-малкия му син. Изведнъж Аарон почувства, че гърлото му се стяга от вълнение. Искаше да се втурне и да прегърне сина си, но инстинктивно чувстваше, че това ще бъде тактическа грешка. Можеше да го посрещне враждебността, обвинила Родриго де ла Казас като плътна броня.

— Тридесет години очаквам този ден. Бих върнал живота си назад и бих го променил, ако можех да направя твоя по-лек. Вече си у дома. Хайде да започнем разговора с добри чувства, Наваро!

Риго се приближи до масата и погледна меките кожени обувки на баща си, леките панталони и памучната риза. Очите му с възхищение се спряха на меча и камата, изработени от отлична толедска стомана. Аарон Торес също е бил войник. Беше изпотен и покрит с прах от

дългото пътуване. „Нетърпелив да се срещне с мен? Или да провери дали съм жив?“

Риго наля малко вино в чашата си, отпи и каза.

— Кръстен съм Родриго Анхел де ла Казас. Не искам да използвам името на тайно. Езическата кръв във вените ми струваше твърде скъпо през годините, прекарани в Испания.

— Вече не си в Испания — отвърна тихо Аарон, — а тайно не са езичници.

— Нима твърдиш, че тук към тях се отнасят по-добре, отколкото там? — запита Риго и презрително вдигна вежди.

— Не. Откакто пристигнах тук с първия адмирал през 1492 г., испанците изстребват хората на тайно. Чичо ти Гуачанагари и семейството му са от малкото останали живи на тези острови. Тези, които испанската стомана не унищожи, сега измират от испанските болести. Само във вътрешността, където живеем, са в безопасност. Тайно там са здрави и на сигурно място. Бих искал да се срещнеш с Гуачанагари и неговия народ. Сам ще разбереш, че не са диваци.

Изражението на Риго показваше предпазливост.

— Това ще преценя сам. Но под влияние на испанците у мен се е наслоило презрение към тези племена, което не може лесно да изчезне. Завареният ми брат говори добре за теб. Казва, че си техен герой.

— Истински техен герой е Бартоломео де ла Казас. Заради тях той отиде да преговаря с краля. Винаги съм искал да се срещна с този забележителен мъж.

— Когато четох писмата му, почувствах, че индианците са страхливци. Не са достойни въобще да живеят, щом не се борят за живота си.

— Както ти си се борил! — рече тихо Аарон и се приближи, за да види лицето на този закоравял, враждебен чужденец, който беше негов първороден син. — Не съм те изоставил, Риго. Навсякъде те търсих.

Риго се вгледа с пронизващ поглед в сините му очи, които поразяващо приличаха на неговите.

— Бенхамин ми разказа за това. А майка ми? Ако ти наистина харесваш тайно, защо не си се оженил за нея?

Аарон изрече колоритна севилска ругатня, която и Риго използваше. Това предизвика неволна усмивка на устните на сина му.

— Запознах се с Алия, когато бях на двадесет и една. Тя беше много красива, сестра на велик племенен вожд. Имаха богата култура, но обичаите им бяха различни от европейските.

— Едва ли са били по-различни от тези на плякосващите войници в Европа — рече Риго цинично, гаврътна виното си и наля още.

— Не, тя не беше придружителка на керван, а принцеса. Позволиха ни да живеем заедно без формалности и от мен не се искаше да се жения за нея, освен ако ние решим.

— А ти не искаше.

„Дявол го взел, това момче разпитва много!“

— Когато забременя, не бях сигурен, че детето е мое. Докато пътувах до Кастилия, си бе намерила любовник от тайно. Когато ти се роди, отново бях в Испаньола. Магдалена вече беше пристигнала.

— Разбира се, трябвало е да избираш между принцеса от тайно и испанска благородничка.

— Магдалена не донесе нито цент зестра. Тя беше избягала от проклятието на старата кралица и моят баща уредил годеча ни, без дори да ме уведоми за това — по лицето на Аарон се разля червенина и той продължи: — Самият първи адмирал ме принуди да се ожения за нея — но изведнъж вдигна тревожно ръка и продължи: — Никога не бих съжалявал, стига да изгладим противоречията си. Ако и сега трябва да избирам, пак бих избрал нея, не Алия. Причината не е в кастилския произход на Магдалена или в индианския на Алия. Ако става въпрос за богатства и власт, по-добре щеше да бъде да се ожения за твоята майка. Но ние не можем да избираме любовта си, синко. Тя просто идва.

— Как до болка научих този урок! — каза колебливо Риго. — Защо Алия ме е дала на Педро де ла Казас?

— Алия беше разглежено дете, не приличаше на Гуачанагари, както бишоп Консека не прилича на брат Бартоломео. Тя знаеше колко много исках да те взема, точно затова те даде на този испанец. Каза ми, че са те изпратили в друго селище на тайно. Години наред претърсвахме всички острови, без да допусна, че са те отвели в Севиля.

— Какво е мнението на жена ти за завръщането на твоя син мелез?

— Магдалена участваше заедно с мен в търсенето ти и заедно с мен се тревожеше. Тя те чака в нашето хато заедно с чичо ти, нетърпелива да те посрещне. Теб и твоята съпруга. От Бенхамин получихме няколко писма, Риго. Аз не съм единственият, който трябва да обяснява деянията си. Водиш годеницата на брат си, която носи твое дете — лицето на Аарон стана мрачно, той отпи глътка вино.

— Как умело извъртя нещата. Свети кокали, май ще се харесаш на Пескара! Умът ти щрака като на италианец.

— Бил съм войник, сега съм плантатор. С политика никога не съм се занимавал — Аарон млъкна и изчака Риго да събере мислите си. Синът му вдигна рамене.

— И аз бях принуден да се ожения. Но, за разлика от теб, за жената, която носи мое дете в утробата си — Риго усети, че остриите му думи паднаха на място, но Аарон остана спокоен. Странно, почувства се малък и зъл заради тази забележка. Бързо и безпристрастно разказа какво беше станало, след като Бенхамин го отведе в Марсилия. — Както сам каза, ние сме подвластни на любовта. Мислех никога да не се женя. А ето че предадох брат си и отнех годеницата му — обърна се и погледна през прозореца, без да вижда нищо.

— Обичаш ли Мириам? Или, по-скоро, знаеш ли дали я обичаш? Едва след няколко години самият аз разбрах, че обичам Магдалена.

— Света Дево, ела ми на помощ! — възкликна Риго.

Лицето на сина му изразяваше силна мъка и Аарон за първи път се осмели да го потупа утешително по рамото.

— Мириам те обича, а това е добро начало. Жените усещат по-дълбоко от мъжете тези неща.

Риго се обърна към Аарон и очите му се присвиха.

— Не съм сигурен, че тази жена е влюбена в мен. Изглежда, между нас по-скоро възникна това, което е свързвало теб и майка ми — само гореща страст.

— Тогава защо е избрала точно теб, въпреки че Бенхамин ѝ е предложил да се оженият? — опроверга го Аарон.

— Запознай се с моята жена и се опитай сам да разбереш скритите ѝ мотиви.

Той се обърна с намерение да излезе от стаята. Аарон почти извика след него. Искеше да го върне, но после размисли. Само времето можеше да запълни пукнатините между тях.

Мириам чакаше сама в градината. Сърцето ѝ замираше при мисълта за срещата с тъста ѝ. Риго и Аарон се бяха скрили в този палат и времето сякаш спря. Мария искаше да им даде възможност да се видят насаме и изведе децата на следобедна разходка.

— Как да го погледна в очите? Той ще ме помисли за пропаднала жена. Върху нас, не върху мъжете хвърлят винаги вината. А аз наистина имам вина — шепотът ѝ заглъхна, когато се чуха стъпки.

Аарон Торес огледа стройната елегантна жена, която Бенхамин беше описвал толкова пъти в писмата си. Беше бледа и изплашена. Високият ѝ ръст и слабата фигура подчертаваха деликатното ѝ положение. Все пак тя грациозно се поклони и подаде ръка, когато той протегна своята за поздрав. След като леко допря устни до пръстите ѝ, Аарон топло се усмихна. Искаше да я предразположи.

— Добре дошла на Еспаньола и в нашето семейство, Мириам!

Сякаш от раменете ѝ се смъкна огромна тежест. Почувства, че думите на Аарон са искрени.

— Удивително...! — заекна тя, вгледана в своя тъст.

Беше копие на Бенхамин, разликата беше само в годините. Сякаш прочел мислите ѝ, Аарон каза:

— Да. По-големите ми деца приличат на мен. Но когато се запознаеш с Бартоломео и Кристобал, ще видиш, че те приличат на майка си.

— А какво ще каже вашата жена? Ще ме приеме ли? — погледът ѝ премина по тревожното лице на Риго, след което пак се спря върху Аарон. — След стореното на Бенхамин тя има право да ме мрази.

— Едва ли. Не вярвам да те съди, преди да се срещнете. Дай ѝ шанс — на нея и на себе си. Мисля, че ще станете приятелки.

— А как ще приеме това, че съм еврейка?

Аарон се засмя.

— Бенхамин каза, че умееш да говориш и че си честна. Не е преувеличил. Вярата ти не е пречка, Мириам. Магдалена има свои, особени възгледи за религията.

— В такъв случай очаквам да се срещна с нея и с останалите ти деца — рече тя с лека усмивка.

Спорът за носилката възникна отново на вечерята, но в компанията на очарователния баща на Риго, Мириам се съгласи да бъде пренесена по неудобния за тях начин. Аарон се беше усмихнал и беше казал, че за тях това е добре — имало и по-лоши варианти: благородниците на тайно били носени върху раменете на слугите им. Тя реши, че носилката е за предпочитане. Пътуването щеше да продължи цяла седмица.

Утринта, когато тръгнаха, времето беше хладно, сухо и слънчево, подухваше лек ветрец. В края на деня стигнаха подножието на хълма, където пътеката стана по-тясна и по-стръмна. Направиха лагер до една обработена нива и Мириам с вълнение се загледа в слугите, доведени от Аарон, които започнаха да готвят вечерята. Те пускаха всевъзможни продукти в тенджера с вряща вода. Не видя месо, но имаше прясно уловена риба от един поток наблизо.

Стомахът ѝ започна да къркори и си даде дума да издържи на тази екзотична храна.

Риго видя, че редом с баща му яздят двадесетина въоръжени мъже, много от тях мелези като него. През деня част от тях бяха избързали, за да разузнаят пътя, а останалите вървяха плътно един от друг по пътеката. Най-отзад друга група прикриваше малкия им керван. Някои бяха тежковъоръжени с мечове, копия, арбалети и малки аркебузи. Аарон, който яздеше до носилката на Мириам, също изглеждаше нащрек, макар че почти през целия ден поддържаше кавалерски разговор с нея.

Когато отиде напред, за да даде нареждания на нощната стража, Риго го последва. Забеляза колко охотно хората изпълняват заповедите му. Понякога говореше на кастилски, друг път на странния мелодичен диалект на тайно. Когато Аарон се запъти към големия лагерен огън, Риго му пресече пътя. Беше тръгнал да провери къде са настанени конете им.

— Според Бартоломео, а така мисли и губернаторката, в централната част на острова няма опасност от въстание на индианци. Всичко е мирно, с изключение на бунтовниците на Енриколо в югозападната част. Защо ни е толкова голяма охрана?

Аарон беше започнал да почиства големия си кафяв жребец.

— Знаех, че ще зададеш този въпрос. Нали цял живот си бил войник. Сега заплахата не е от индианските банди. Вече цяла година нашето хато е обект на грабежи — той вдигна рамене. — От самото начало си спечелихме врагове, защото бяхме с индианците от племето тайно и се борихме срещу кастилските господари. Дори приятелството ни с Колоните не ни помогна, тъй като мразят генуезците толкова, колкото и нас.

— Евреи и генуезци! — каза Риго с мрачна ирония.

— Освен това са замесени и някакви любимци индианци. Следобед споделих с Мириам и те предупреждавам, че е по-добре да не говорите за нейната религия. Колкото до правителството, властта му е слаба и не се упражнява във вътрешността. То се интересува само дали сме от новите християни или новопокръстени тайно. Те вечно подозират някого, но ние сме далеч, добре сме изолирани.

— Докато някой не разбере, че сред вас има еврейка — рече Риго и погали Пелигро. — Ако нападенията са започнали преди година, едва ли са предизвикани от религиозни подбуди. Какво точно става?

— Горят овощните градини, убиват орачите, докато работят на полето, въоръжени бандити ограбват кожи и други ценни стоки — лицето на Аарон сякаш се вкамени. — Най-малкият ми син Кристобал едва не беше отвлечен по време на такова нападение. Оттогава въоръжаваме хората си и ги обучаваме. Диего Колон ми даде също група надеждни мъже за пазачи. Най-големите ни загуби досега са от грабежи близо до морето, тъй като това е зона, която не можем да контролираме.

— Превозвате кожи и восък за Севиля. Бенхамин ми каза, че търговията ти преуспява. Означава ли това, че въобще не си му писал за тези проблеми?

— Какво би могъл да направи той от Марсилия? Предпочетох да не го тревожа. Търговията ни много страда от нападенията на французи корсари. Те плячкосват всички кораби между океанските острови и Испания. Смуцаващото е, че сякаш знаят точно кога нашите най-ценни стоки се товарят на пристанището, например златото и кехлибара. Нападат точно тези кораби, докато по-евтините товари преминават безпрепятствено.

Очите на Риго се присвиха. Обмисляше новата ситуация.

— Изглежда, тук някъде има шпионин: или във вашето хато, или в Санто Доминго — той сякаш се готвеше да смени темата на разговора, но попита: — Какво знаеш за един градинар на име Естебан Елзоро?

Аарон изгледа продължително Риго, преди да отговори.

— Той е съсед при Вега, обширна дълбока долина в източния край на вътрешността. Рядко идва, обикновено когато имаме тържества по жътва, но винаги му поставяме условието да не води кучетата и пазачите си.

— Той не обича индианците — натъртено изрече Риго.

— Срещал ли си Естебан?

Риго се усмихна.

— Във всеки случай сега има една хрътка по-малко и няма да те тревожи с нея.

— Я обясни какво се е случило! — заповяда остро Аарон.

Риго с готовност му разказа цялата случка. През това време изучаваше лицето на баща си, сякаш искаше да разгадае намеренията му. Аарон изруга.

— Та онова куче е могло да те убие!

— Свикнал съм с бойни кучета, макар че онова връхлетя изневиделица.

— Ако Елзоро те е нападнал нарочно, възможно е той да стои зад грабежите — замислено потърка брадата си Аарон.

Риго вдигна рамене.

— Напълно възможно е той да е организирал това, както е възможно да няма нищо общо с тази работа.

Мириам беше изморена от друсането на носилката. Потърка натъртения си гръб и енергично се разходи из лагера. Видя дървените походни легла, приготвени от хората на Аарон. Нима тя и Риго ще спят на открито пред всички? Или, още по-зле, той ще я остави сама и ще отиде да спи на друго място?

След всяка измината миля от Санто Доминго, последния оазис на цивилизацията из тези места, тя се чувстваше все по-самотна и уязвима. Аарон беше учтив и сърдечен, радваше се, че ще има внук. Беше я приел, без да задава обвиняващи или неудобни въпроси за

прекъснатата ѝ връзка с Бенхамин. Но какво трябва да очаква от Магдалена, неговата жена християнка? Бенхамин е първородният ѝ син и Мириам е виновна за принудителното му скитане. Ако Магдалена реши да я кори, а Риго я напусне, какво ще прави?

Риго наблюдаваше Мириам, докато седеше до разгарящия се огън. Държеше в ръцете си примитивна паница, пълна с ароматна смес от подправки, наречена от индианците „горещо питие“. Изглеждаше много самотна.

— Зная, че това ще наруши диетата ти, но се налага да се храниш, Мириам — рече тихо той, за да не го чуят другите. — Това е нов свят, трябва да забравиш миналото!

— Да забравя миналото — повтори като ехо тя. — Та то остана зад мен от първия ден, в който те срещнах. Съдба ли беше това, Риго? — изразът на лицето ѝ приличаше на неговия — същия разтревожен и предпазлив поглед. Сякаш се опитваше да скрие сълзите си, докато бъркаше с груба дървена лъжица кашата.

Двама слуги на Риго разопаковаха завивките му и разгънаха дървеното походно легло върху мъхестата земя зад дънера на огромно махагоново дърво, което щеше да им служи за заслон. Макар да лежаха един до друг, тази нощ Риго и Мириам не се докоснаха. И двамата останаха дълго будни, заслушани в писъците на нощните птици и шумоленето на малките животинки. Всеки от тях бе потънал в болезнен водовъртеж от страх и спомени.

Долината пред тях беше дълбока, широка и много плодородна. Заемаше грамадно пространство под планинската пътека, по която се движеха. Бързи потоци напояваха сочната черна почва и извисяващите се дървета. Големи стада от диви говеда, наречени чимароне, се угояваха по тучните пасища заедно със свине и тук-там кози.

— Освен с дивеч, ние се прехранваме и като отглеждаме пилета за яйца и за месо. Но преди всичко опитомяваме и продаваме хубави коне на господата, пътуващи за Мексико — рече Аарон гордо, като поглади по гърба кафявия ат.

Като чу думата „Мексико“, сърцето на Мириам се сви от страх, но Риго, изглежда, повече се интересуваше от конете на баща си, отколкото от мъглявата перспектива, свързана със златните мини.

— Този кафяв ат е прекрасен. Имате ли кобили от него?

Аарон погледна Пелигро и рече:

— Кобилата да се чифтоса с този черен дявол? Това би било добре.

Докато язدهа надолу към долината, Мириам и Риго се загледаха в добре напояваните полета с царевица, боб, сладки картофи и горчица маниока, от която се приготвяха късчета касава. Аарон посочваше различните култури и им обясняваше как ги обработват и жънат два пъти годишно.

— Ето лимонов и портокалови градини — каза Риго при един завой. Пътят минаваше край група дървета с копринени буби. — Има ги много в Андалусия.

— Сполучливо са присадени на океанските острови. Това се отнася и за ориза и захарната тръстика в югозападната част на острова. Но отглеждането и особено прибирането на тръстиката изискват тежък физически труд. Плантасторите използват труда на черните роби. А това е мръсна работа, аз не искам да имам нищо общо — отвърна Аарон с явно недоволство. — Отглеждаме храни за вътрешна търговия и за собствените си нужди и пренасяме с кораби коне, кожи, восък, кехлибар, дори злато — продължи той. — Открихме няколко добри златоносни жили, но не можем вечно да разчитаме на тях. Луис и Рудолфо наглеждат мините на север в планината.

— Луис и Рудолфо? — главата на Риго вече се въртеше от всичките тези имена на хора от имението на Торес.

— Луис Торес и аз бяхме с адмирала при първото му пътуване в океана. Не сме роднини, независимо от общото ни презиме и еврейско потекло. Той се ожени за жена от тайно, а синът им Рудолфо се ожени за Серафина, нашата най-голяма дъщеря. Имат три деца.

Аарон забеляза, че изразът на Риго се сменя: от учудване до истинско удивление. Едва съдържа смеха си. „Не, Наваро, ще те спечеля на моя страна!“

Красиви градини с цитрусови плодове ограждаха централната част на селището. Къщите бяха изградени от варовикови камъни, пренесени от планинските кариери. Дебела стена, висока около три метра, се виеше около купчината къщи и декоративните градини. Когато се приближиха до селището, двама сурови наглед пазачи мелези поздравиха Аарон и отвориша двете големи крила на портите.

Риго си помисли, че дори няколко преки попадения на снаряди от най-добрите обсадни оръдия на Пескара няма да повредят тежките дъбови врати. Бяха дебели почти четиридесет сантиметра.

Кокетни вилички, сергии с продукти, ковачница и най-различни магазини оформяха уличката, където деца с различен оттенък — от светлата кожа на кастилците до най-тъмната на тайно — играеха заедно. До центъра на миниатюрното градче се извисяваше палатът на Торес — каменна сграда с красиви колони и ниски широки прозорци. Плътните, покрити с листа клони на махагонови дървета и дъб го покриваха като гнездо на влюбени чучулиги.

Докато препускаха по пътя, Аарон вдигаше ръка за поздрав към жените и мъжете, заети със своята работа, а децата крещяха от радост, че се връща. Изведнъж едно малко момиче, облечено в свободна ризка, развя огненочервената си коса и бързо се затича по улицата. Аарон я вдигна на коня и сърдечно я прегърна. Големите ѝ, зелени като емералд очи блестяха на малкото тясно личице. Гледаше го с обич.

— О, как ни липсваше, татко!

Погледът ѝ мина край него и се спря с удивление върху мургавия, елегантно облечен чужденец, който яздеше до баща ѝ.

— Това ли е брат ми Наваро?

— Да, сърчице, но по-добре му казвай Риго, защото е свикнал с това име — Аарон се обърна към Риго и му каза: — Това хлапе е най-малкото ти сестриче Виоланте или Лани, както я наричат всички.

Риго кимна с усмивка и малкото хлапе се засмя весело. Показаха се венци с липсващи детски зъбчета.

— Тази красавица мадам Мириам ли се казва? — попита момиченцето, надничайки в носилката. — Батко Бенхамин ни писа, че е много красива. А къде е той? Мога ли да пояздя на коня ти?

Риго не знаеше как да отговори на този поток от въпроси и погледна към Аарон. Баща му потупа ласкаво Лани и каза:

— Не разпитвай толкова много и ще ти позволя да се подрусаш на коня с брат си.

Без повече приказки той подаде кикотещото се дете на изплашения Риго. Лани обви с пухкавите си малки ръце шията му и разгледа отблизо лицето му.

— Много приличаш на Бенхамин, но косата ти е като на тайно — каза тя и докосна къдрица от смолисточерната му коса. — Мисля, че

тази комбинация много ти отива.

На устните му се появи усмивка.

— Така ли смяташ?

„Значи това е моята сестра.“ Изведнъж почувства странно чувство, някаква възторжена радост, която го изпълваше. Май тази Еспаньола няма да излезе лошо място въпреки всичко.

Мириам беше очарована от държанието на малкото девойче, но не беше сигурна как ще погледнат на факта, че пристигналата снаха е омъжена за друг техен брат. Преди да успее да помисли по този проблем, към тях се присъединиха двама младежи: единият с ръждивокафява коса и съвсем зрял, а другият — все още юноша със светлите коси на Аарон.

Докато младежите от фамилията Торес — Кристобал и Бартоломео — се запознаят със своя току-що появил се брат, се подслониха под хладната сянка на великолепен дъб. Риго помогна на Мириам да слезе от носилката. Тя се усмихна на всички, но се чувстваше прашна, мръсна и определено стресната от новото си семейство.

Изведнъж се появи дребна симпатична жена, облечена в рокля от бледозелена коприна. Дългата ѝ ръждивочервеникава коса и котешко зелените ѝ очи издадоха моментално цветовете на фамилията Торес. Магдалена прегърна Аарон и се обърна към Риго и неговата съпруга.

ГЛАВА 16

Асти, полетата на Ломбардия, година 1525, април

Фламино Баталия си проправи път през тълпата на панаира и замислено пъкна в устата си мазната пържена поничка с месо.

— Защо не ядеш, Бенхамин? Много е вкусно — рече набитият дребен неаполитанец.

— Ти, Минео, ще излапаш всичко, което преди това не излапа теб. Месото е почти сурово, а тестото е прегоряло — каза Бенхамин с гримаса на отвращение. Отнякъде се появиха двама млади жонгльори и той се загледа, възхитен от уменията им. — Такива момчета съм виждал у дома. Моят приятел Чаону от тайно подхвърляше великолепни малки топки, изработени от някакъв вид гума. Хвърлени на земята, те подскачаха нагоре.

Баталия изсумтя в знак на несъгласие.

— Твоят индианец едва ли е бил голям жонгльор, щом е изпуснал топките си — зарадван от недодялания си хумор, той изрева и посочи препълнения площад. — Жени. Я погледни, лечителю, всичките тези жени — стари, млади, слаби, дебели. Да не мислиш, че имат нещо против магическия еликсир на някой лекар.

Той потри радостно ръце и ощипа една пухкава жена, наведена над сергия с полски цветя. Тя се улови за пищните бедра и изпищя с престорено възмущение.

— Тук сме, за да изберем кон за теб, Минео. Забрави жените. Къде се дянаха тези фантастични търговци на коне с още по-фантастичните им цени?

— Не се изказвай толкова скептично за вкусовете ми! — каза Баталия.

— Баща ми отглежда породисти коне, твоят продава риба. Мисля, приятелю, че е по-добре да се вслушаш в съвета ми.

Една напориста млада проститутка обви кръста му с ръце. Той я отблъсна със смях и я потупа по задника.

— Никога не съм виждал човек, на когото жените да връхлитат така — рече с възхищение Минео.

— Такава жена ще ти донесе само шарка. Освен това тя лети само там, където долавя звъна на монети.

— Някой ден ще взема твоето наметало и ще проверя това — закани се Минео.

Бенхамин се засмя.

— Погледни зад ямата на мечката. Виждаш ли вагоните? Вчера там търговците на коне показваха черния жребец. Беше копие на черния ат на брат ти. Винаги съм мечтал за пъргав черен кон.

Бенхамин беше свикнал да слуша хората на Пескара да разказват за похожденията на Риго, но мисълта за предателството му винаги предизвикваше у него горчивина. Минаха край арена, където голяма черна мечка, вързана за стълб, се бореше яростно с мъчителите си. Тъкмо отхвърляше голям пес с един замах на огромната си лапа. Още половин дузина кучета, целите окървавени и замаяни като мечката, се мятаха и захапваха огромното животно.

— Нека ми прости Всевишният, но ненавиждам това варварство — измърмори той и хвана кожения елек на Минео, когато приятелят му се спря очарован да гледа.

— Как е възможно лекар да има толкова слаб стомах — попита сърдито Минео, докато приближаваха до голям обор с около дузина коне.

Бенхамин огледа жалките животни и въздъхна. Един човек, седнал до портата, оживено се пазареше с клиент за стара саката кобила. Изруга цветисто на няколко езика.

— Тези търговци на коне са карако — каза на приятели си на тоскански.

Провансалската дума за циганин беше непозната на Минео. Със смутено изражение той се обърна към Бенхамин.

— Какви са?

— Дзингари — Бенхамин изрече още една не особено позната тосканска дума.

Минео сви рамене.

— Те са отлични коневъди, но в сделките са непочтени и хитри. Точно затова те водя с мен.

Тръгнаха към една клетка. В това време огромен мургав мъж закачи оглавника на един кон и го изведе.

— Погледнете черния. Е, какво мислите? Не е ли великолепен?

Бенхамин се загледа в неспокойния кон с присвити очи.

— Наистина е черен — рече той кисело и се приближи до животното с протегнатата ръка. — Но може да се каже, че не е с черен цвят.

— Сляп ли си? Разбира се, че животното е черно.

Бенхамин поклати глава.

— Ето, помириши. Мирише на боя от лешник. Често се използва за прикриване на посивяла козина.

Джанго Янос слушаше разговора им с нарастващ гняв.

— Конят не е нито стар, нито проскубан! Вижте колко гордо е вирнал опашка и как живо пристъпва — едрият циганин се поклонил на войника, но не изпускате от погледа си богато обличения му придружител. Носеше плащ, подплатен с хермелин, който вероятно струваше цяло състояние. — Баросан, радвам се, че се връщаш пак при нас — рече той на Баталия.

Бенхамин потупа черния кон и спокойно започна да му говори на няколко италиански диалекта, сетне на кастилски, дори на провансалски. Животното обаче продължи да маха с опашка и да я вири.

— Странно, обикновено конете се оставят да ги докосвам — каза Бенхамин.

— Виж какъв сладък дъх има — рече Джанго и дръпна хамута на жребеца.

Слънчевата светлина заблестя върху маслиночерните къдрици на рома, разпилени под мръсен червен шал, завързан около главата му. Когато беше в добро настроение, Джанго можеше да е чаровен. Дори се ухили, когато италианецът помириса ноздрите на коня.

Бенхамин също помириса коня и вежливо се обърна към рома:

— Може ли да погледна зъбите? — без да дочака отговора му, той сръчно оголи устната на коня. Още преди животното или собственикът му да реагират, измъкна нещо, подобно на почернели борови игли. — Това е розмарин — рече той. — Всеки аптекар ще го предпише за приятен дъх на животно или на човек.

— Когато вчера разговаряхме за този жребец, подбран специално за твое благородие, баросан, въобще не си помислих, че ще имаш забележки — каза Янос на Баталия.

Очите му, черни като обсидиан, блеснаха срещу нахалния чужденец. Бенхамин свали наметалото си и го подаде на Минео.

— Дръж го, докато проверя още нещо.

Той мина към задницата на коня.

— Буен е. Ако те ритне, младежо, аз нямам вина — изсъска Джанго.

— Буен? — повиши глас Бенхамин, хвана с едната си ръка мятащата се опашка, а с другата бръкна под нея. За части от секундата извади и хвърли на земята кафеникав предмет, нещо като морков, боядисан от фекалиите. Опашката на коня веднага се свлече надолу и животното престана да подскача.

Конят започна да вехне пред очите им като крехка роза, захвърлена на нажежен пясък. Минео изруга.

— Какво направи?

— Извадих нещо, което твоят карако беше поставил в ануса на бедното животно — коренче от джинджирил. Ужасно пари — добави Бенхамин и посрещна пълния с омраза поглед на циганина. — Не бива да си толкова жесток към животните.

— А ти не се бъркай в неща, които не са твоя работа. Що се отнася до жестокостите, младок, трябва да видиш как обучавам мечките си — с горещи въглени. Навярно ти се иска да се поразходиш върху тях?

Джанго беше по-масивен от източения златокос аристократ, но бяха еднакви на ръст, а чужденецът беше и добре въоръжен. Инстинктът подсказа на рома да не го предизвиква открито. „По-късно, младок, ще ти се отплатя и скъпият ти плащ ще падне върху раменете на моята жена!“

Бенхамин все пак не вдигна ръката си от калъфа на меча известно време. Май си бе спечелил опасен враг, но не можеше да направи нищо. Той енергично кимна на рома с изражение на ястреб и взе плаща си от зиналия от изненада Минео.

Тръгнаха през претъпкания пазар и войникът предложи да почерпи Бенхамин с вкусна пирига с месо или с чаша вино за това, че

му попречи да хвърли парите си на вятъра. Лекарят се отказа от пиригата, но прие чашата с вино.

— Погледни там! — рече Баталия, когато минаваха край един мъждукащ в здрача лагерен огън.

Циганка с гарвановочерна, дълга като грива коса танцуваше и дрънкаше на тамбура.

Беше дребна, но добре закръглена. Носеше блуза от прозрачна материя и широка пола с цветовете на дъгата. Краката ѝ бяха боси и малки. Подскачаше в яростен, примитивен ритъм върху спечената земя, а златната ѝ огърлица, гривните и дългите ѝ обеци дрънчаха в такт с музиката.

Бенхамин, чието зрение малко бе замъглено от виното, погледна жълтоокото момиче и си помисли, че някъде я беше срещал.

— Май питието е било силно — промърмори той, когато тя се закълчи до него и вдъхна мириса на немиа плът.

— Очарователна е — зашепна Минео и поглади мазните си мустаци с опакото на ръката.

Рани направи няколко танцови стъпки пред златокосия и забеляза, че е пил. Все пак се ядоса, че не я позна в този красив костюм за танци. Повдигна пластовете на ярко оцветените си поли и ги подхвърли високо, като откри тънките глезени и закръглените си прасци. После още веднъж се завъртя и метна косата си.

Дебелият му приятел беше възхитен. Май имаше един или два дуката в тази смачкана униформа. Бавно, предизвикателно тя започна да танцува около него, после елегантно пребърка джобовете му, без да изпуска от погледа си златокосия мъж, чиито хладни сини очи я гледаха разсеяно, но все пак весело.

„Той ме мисли за дете!“ Това прозрение я удари като плесница. Горещо пожела да го съблазни, да го възбуди, не да го обере, както направи с неговия приятел. Искаше да му се надсмее като над човек, който истински я желае. Но това беше забранено. Циганка не можеше да легне с белокож, а Рани никога преди не бе лягала с мъж.

Докато се въртеше и удряше тамбурата, тя си спомни за предупреждението на старата фури-даи. Съдено беше този мъж да промени живота ѝ — за добро или за зло. Рани реши пак да разговаря с Агата. Възможно беше през последните месеци старицата да е имала още видения, свързани с този обаятелен, опасен чужденец. Тя

приключи танца си и подскочи. За части от секундата полите ѝ полетяха като пъстри знамена около тялото. Наведе глава, като почти докосна земята, след което се изправи и се изгуби в множеството.

Когато стигна до лагера, разположен далеч от шумния панаир, джобовите ѝ бяха натежали от монети, измъкнати от нищо неподозиращите веселяци сред блъскащото се множество. Преди да се изкатери в своя вагон, Виро я поздрави за добре дошла с няколко щедри лизания. Рани остави плячката си в облицовано с кожа малко сандъче. После бързо излезе, за да потърси фури-даи и да ѝ разкаже за втората си среща със златокосия мъж. Запита се защо не беше проявил никакъв интерес към нея, но реши, че е виновно изпитото вино. Не си струваше да се тревожи.

Когато приближи голямата, добре изкърпена палатка на Агата, чу гласовете на Джанго и на Расван, които шепнеха нещо на старицата. Косите ѝ настръхнаха, сякаш усети опасност. Тя и вълкът тихо пропълзяха, за да чуят какво се говори вътре. „Сигурно Агата е права. Аз наистина предусецам нещата. Дали имам дарбата да стана следващата фури-даи?“

Говореше Джанго със зловещи нотки в гласа си.

— Ще го разпоря от гърлото до корема! Оня проклет жълтокос ми се присмя.

— Това ще ни струва много пари — провали се не само продажбата на коня на неговия дебел приятел, а още дузина неща. Вече се е разчуло за номерата ни с конете и никой повече няма да купува от нас на този панаир. Убий го тази вечер! — завърши с отвращение Расван.

— Не вършете прибързани неща — намеси се Агата със своя стържещ като шкурка глас. — Добре направихте, че първо дойдохте при мен за съвет. Този човек е баросан, един велик мъж, и е опасен. Ако го убие на панаира и тялото му се намери, имперските войници ще пристигнат и ще ни избият.

— Не, той няма да се отърве от отмъщението ми.

Джанго беше прекъснат решително от старицата:

— Не съм казала, че трябва да си отиде невредим или да избегне ударите на съдбата. Има много подходящ начин.

— И какъв е този начин, стара жено? — попита кисело Джанго.

— Имам една билка, от която ще изпадне в безсъзнание. Ще прилича на мъртво пиян. Тогава под булото на нощта ще го довлечете в нашия лагер. Докато се пробуди, ние ще сме свършили делото си. Няма да изгубим, защото той провали търговските ни сделки на панаира. Ще го екзекутираме с индонезийски шиш.

С индонезийски шиш! Сърцето на Рани подскочи. Правораздаването на ромите беше жестоко и страшно, законите им бяха съвсем различни от тези на белокожите.

— Но как ще го упоим? Той не се докосна до нито едно от нещата, които му предложихме — кисело рече Расван.

Агата се засмя и отговори:

— Доведи ми Мигел. Той ще свърши работата.

Рани чу как се смеят, когато тръгнаха да изпълнят нарежданията на фури-даи. Тя и Виро бързо избягаха от укрытието си зад палатката. Една стръмна пътека ги отведе навътре в гората, която обграждаше лагера им. Както тичаше, тя се спъна в изгнил пън и падна по корем върху хлъзгавия зелен мъх. Когато се изправи, прегърна вълка, който започна да ближе калта от лицето ѝ.

— Какво да направя, Виро? Не мога да предам своите хора... Но не искам и златокосият мъж да бъде убит. Ако го предупредя, може да изпрати войници да претърсят лагера ни. А може и да не ми повярва.

По покритото ѝ с кал лице потекоха сълзи и образуваха мръсни бразди. Размаза с ръка калта по лицето си. През целия ѝ живот я обучаваха в нормите на ромския закон, който строго спазваше. Беше предана на своя катун, въпреки че не харесваше жестоките обноси на братята си. Но нещо в този златокос мъж невероятно я привличаше. Той беше спасил живота и честта ѝ. Може би чувстваше нещо повече от благодарност, но се боеше точно да го назове. Ако предупреди белокожия, може да я изхвърлят от катуна, а за циганин животът на самотник е немислим.

— Ще трябва да направя нещо. Агата спомена, че появата му може да донесе добро — а той вече и спаси живота ѝ.

Внезапно ѝ хрумна една идея. Да ги остави да отвлекат чужденеца в техния катун. След като го хванат и го отдалечат от армията, може да измисли начин да го освободи или да го предпази от отмъщението на Джанго и на Расван. „Ако можех да убедя Агата да мине на моя страна!“

Делата на фури-даи винаги бяха забулени в тайна и тя нямаше да каже нищо повече за нейното бъдеще и за връзката ѝ със златокосия мъж.

Бенхамин се събуждаше бавно. В слепоочията му кръвта пулсираше с бавен, като че ли агонизиращ ритъм. Опита се да отвори очи, но откри, че клепачите му тежат. „Боже, нима съм мъртъв и на очите ми са сложени медни монети!“ Гърлото му сякаш беше зашито, а дъхът му — кисел и неприятен. Не можеше да си спомни от каква отрова е изпаднал в това положение. „Невъзможно е да съм умрял и едновременно с това да чувствам ужасни болки.“ Отново се опита да отвори очи, но около него беше тъмно. Изведнъж в периферното му зрение проблеснаха пламъци и извърна главата си. Разбра защо го боли главата. Лежеше на твърдата студена земя с вързани ръце и крака, а около него се разиграваше някакъв пъклен дивашки ритуал, придружен от думкането на барабани. „О, мамо, защо не те слушах и не ходех редовно на черква!“

Това, изглежда, беше адът, а тъмните фигури, надвесени над ужасните тъпани — неговите обитатели. Бенхамин пое дълбоко въздух и реши мъжествено да посрещне опасностите. Разклати глава и погледът и мозъкът му малко се проясниха. Едната от танцьорките беше жена, облечена в ярки многоцветни поли. Изглеждаше му странно позната. Изруга през зъби, докато съзнанието му постепенно се проясняваше.

Припомни си, че мършав младеж се приближи до тях и им предложи стомна с хубаво червено вино. Минео вече беше пил много и съзнанието му беше замъглено. Когато приятелят му заспа, Бенхамин го остави с другите двама войници и тръгна като теле след момчето до едно тихо място край реката. Там пресуши стомната. Циганите са го пленили. Момчето беше същото, което развяваше дългата си, черна като нощ коса на панаира. Опита се да стане и да се огледа, без да привлече вниманието на гуляйджиите.

Ръцете и краката му бяха изтръпнали от въжетата. Запита се колко ли време беше лежал в безсъзнание. Тъмнината му пречеше да вижда добре, но очертанията на терена сякаш му бяха непознати под злокобната светлина на луната. Бяха пропътували значително

разстояние. Когато се опита да мръдне ръцете си, болка прониза тялото му и той издаде стон, който премина в кашлица. Болното му гърло сякаш се канеше да се затвори напълно, докато се опитваше да си поеме дъх.

Рани забеляза, че той раздвижи русата си глава, бързо се отдалечи от огъня и изтича при него. Света дево, беше жив и най-после буден! Агата беше казала, че ще оживее, но минаха три дни и Рани не беше сигурна дали Мигел не му е дал по-голяма доза.

— Ела, ще ти помогна да станеш. Не се съпротивлявай! Ще донеса вода — зашепна тя, докато му помагаше да се облегне на колелото на един вагон.

Джанго видя, че сестра му изчезна и разбра, че е отишла да търси белокожия. Бързо я проследи. Когато тя се изправи и тръгна да търси вода, той ѝ препречи пътя.

— Това псе няма да получи нищо за пиене, докато аз не реша!

— Той почти умря от глупостта на Мигел. Агата вече е недоволна от теб. По-старите ще изпълнят наказанието, а не ти и твоите лакеи, братко.

Шмугна се, покрай него, но той я сграбчи за косите. Рани извика от болка.

От тъмнината изникна Виро и изръмжа към Джанго.

— Върни това псе обратно или ще го убия!

— Пусни ме, ако не искаш да ти прегризе гърлото — отвърна му тя. Изплъзна се от ръцете му и го ритна в слабините.

Докато Рани тичаше да донесе водата, Джанго изруга, но не се опита да я догони. Виро го гледаше, сякаш беше пролетно агънце със счупен крак. Той се извърна от яростния поглед на вълка и заговори на Бенхамин на тоскански диалект:

— Ето че си буден вече, търговецо на коне. Но не си и наполовина умен от тогава, когато беше на панаира и загубих цяло състояние заради теб. Ще платиш прескъпо за това!

Вдигна обувия си в ботуш крак да ритне Бенхамин, но вълкът изръмжа и застана между двамата мъже.

Рани дотича с дървена чаша, пълна с вода. Коленичи до Бенхамин и я поднесе към устните му.

— Пий бавно! — заповяда му тя.

На Бенхамин едва не му прилоша отново от гнилата миризма на водата. В мръсната чаша плуваха странни неща. Но това беше течност и не можеше да не пие. Погълна солената вода на малки глътки, като кашляше и се опитваше да си поеме въздух. Сетне изведнъж разбра, че неприятната миризма идваше не толкова от водата, колкото от момичето, което държеше чашата. „Света майко, откъде се взема тази воня в нея!“

Започна да изучава малкото ѝ лице, което напомняше формата на сърце. Чертите ѝ, съвсем различни от тези на говедото, надвесено над него, бяха нежни, почти благородни. Дълги като метла черни мигли се спускаха над златистите ѝ очи, които загрижено го гледаха. Лицето ѝ беше тъмно като на мъжа с разрошената черна къдрава коса. Носеше много златни бижута от всякакъв вид. На тънките ѝ китки имаше гривни, около шията — наниз пендари, на ушите — огромни обеци. Дори на нежните пръсти на краката и на ръцете ѝ блещукаха пръстени.

— Спря ли да кашляш? — попита тя на кастилски диалект.

Пак този глас. Сега говореше на испански вместо на тосканско наречие. Нещо проблесна в съзнанието.

— Много ти благодаря, мадам. Познаваме ли се? — гласът му едва се чуваше.

Тя се усмихна и разкри правилни дребни зъби, които рязко контрастираха с тъмното ѝ лице.

— Срецнахме се близо до Павия. Тогава ти спаси мен и Виро.

Бенхамин погледна голямото сиво животно, което беше взел за куче.

— Селянката с опитомения вълк. Ти си карако — каза той, сякаш я обвиняваше.

В очите ѝ проблесна златист огън.

— Аз съм циганка, а ти си белокож. Бъди благодарен, че ти връщам любезността, инак моят брат щеше да ти строши кокалите.

— Ще бъдеш ли така любезна да развържеш ръцете ми, за да не останат завинаги схванати. Аз съм лекар, ако си спомняш, и тези ръце още ми трябват.

Рани вдигна учудено рамене.

— Първо ще трябва да доведе Агата. Тя каза да я извикам веднага щом се събудиш — обърна се към Джанго и му каза сърдито:

— Ще се върна бързо. Виро няма да ти позволи да му направиш нещо, преди да го е видяла старата фури-даи.

— Тези неща ги решава Сандор, не онази вещица. Той е главатарят.

— По-добре ти разбери това, Джанго. Главатарят не си ти.

Като каза това, момичето заповяда на Виро да пази безпомощния бял пришълец и изтича да доведе Агата.

Бенхамин се заслуша в потока от гневни думи, изречени на странния им цигански език. Проклинаше се, че е попаднал в тази клопка. Мургавото момче, което му даде виното с билката, е един от тях. Какъв глупак беше, че не го усети, дори не го помириса! Тук всичко вонеше на чесън и на кисела пот.

Рани откри Агата, седнала пред огъня си. Бъркаше в една тенджерка и сърбаше с дървена лъжица. Преди да успее да ѝ каже и дума, старицата я изпревари:

— Разбрах, че твоят лекар се е събудил.

Поглади с наслада подплатения с хермелин плащ, който Джанго беше харесал за жена си. Щеше да ѝ топли старите кокали много студени нощи. Златокосият ще си вземе друг — разбира се, ако остане жив, за да има нужда от него.

— Джанго иска да го убие, Агата. Трябва да го спреш! Той спаси живота и честта ми. Още при първата ни среща ти разказах за това.

Старата фури-даи започна да скубе косъмчета от една брадавичка, сетне потърка друга точно над веждата си.

— А ти си се увлякла по златните му коси, права ли съм?

Наклони глава и лукаво погледна момичето. Рани замръзна на мястото си, сетне тръсна глава от смущение.

— Аз... Не съм сигурна. Той е бял, а аз съм роми. Това е забранено, но все пак... Е, нали му дължа живота си, а това е най-важното.

Агата изкудкудяка и направи жест към момичето да седне, без да обръща внимание на отказа ѝ.

— Тялото му е силно като на лъв. Нека постои вързан още малко. Нищо няма да му стане. Искам да ти кажа нещо, което е само за твоите уши. Добре е да разбереш защо се разкъсваш между циганите и белия мъж. Едва ли си спомняш баща си Занко. Беше прекрасен човек, много по-красив от синовете си Джанго и Расван. Където и да отидехме,

жените тичаха подир него — както селянки, така и благородни дами. Маслиненочерните очи и усмивката му бяха песен за тях.

— Как гледаше майка ми на тези неща? — попита предпазливо Рани.

Изневярата беше сериозен грях сред ромите. Рани не си спомняше майка си, но ѝ беше жал за нея.

Агата изсумтя през нос, като чу въпроса.

— Майка ти също беше омаяна от чара му, както много други бели жени.

— Бели жени? Майка ми е била циганка. Умряла е, когато съм се родила. Всички казваха, че...

— Лъгали са те. Братята ти и ти не сте от една майка. Сара умря при раждането на третото си дете, както и бебето, което роди. По същото време една унгарска благородничка беше забременяла от него. Отчаяна съпругът ѝ да не разбере, че носи в утробата си бебе на циганин, тя изпрати вест на баща ти да вземе детето. Заплаши го, че в противен случай акушерката ще го убие. По време на една ужасна буря той отпътува за крепостта и остави Сара да издъхне сама в родилни мъки. Върна се с едно малко момиченце със златисти очи.

— Това съм била аз? — Рани преглътна сълзите си. — Моята майка е жива? Отказала се е от мен? Тя е бяла курва?

Агата вдигна рамене.

— Баща ти беше самият дявол и имаше чар. Онази благородничка беше омъжена за уродлив старец, при това голям егоист. Случват се подобни неща.

— Защо ми разказваш тези неща чак сега, Агата? Правиш го заради лечителя, златокосия мъж, нали така? Какво реши за неговата съдба?

Старата фури-даи пак поглади мекия му плащ и рече:

— Като докосвам това, чувствам него. В него има мъка, голяма мъка, но е добър човек. Изгубил е една жена, сега има нужда от друга.

— И аз ли съм тази жена?

— Навярно ще може да излекуваш душата на лекаря, ако имаш кураж — млъкна и продължи да разбърква нещо в тенджерата. — Или предпочиташ да останеш при ромите и да бъдеш следващата фури-даи?

— Във вените ми не тече чиста кръв, как бих могла?

— Това няма значение. Баща ти беше циганин и си отгледана по нашия закон. За мен това е достатъчно. Но за теб ще бъде ли достатъчно?

Подвижните ѝ очи се взряха изпитателно в момичето.

— А какво ще стане със златокосия бял? Ще умре ли, ако не се омъжа за него?

— Искаш ли наистина да знаеш?

— Да. Искам да знам — странно, след всички тези неприятни новини тя имаше смелостта да изкаже мнението си за нещо толкова важно.

Агата изсумтя и хвърли лъжицата в тенджерата.

— Хайде тогава — рече тя и протегна ръка към момичето. Рани ѝ помогна да стане. — Да вървим да излекуваме твоя лекар.

ГЛАВА 17

Бенхамин все още беше нащрек, когато дребното девойче се появи отново, придружено от една престаряла вещица, отрупана с пъстри накити като момичето и не по-малко мръсна от него. Тъмните очи на старицата сякаш внушаваха страх у околните. Всички отстъпиха, направиха ѝ място и закимаха почитателно, когато мина край лагерния огън и приближи до него.

Старата жена отмина Джанго, който гледаше мрачно със скръстени на гърдите ръце. Шумолейки с полите си, момичето коленичи до Бенхамин и му предложи още вода. Той отново жадно пи — по дяволите вонята. „Ако не ми прережат гърлото, сигурно ще пукна от разстройство!“

— Притеснява ли те появата ми, баросан? — попита на кастилски Агата.

— Едва ли толкова, колкото тези въжета — отвърна той и се вгледа в сбръчканото ѝ лице, за да разбере какво възнамерява да прави.

— Развържи го! — заповяда тя на Рани.

Момичето извади под полите си тънка кама и бързо освободи първо ръцете, после краката му.

Бенхамин стисна зъби от болка, когато се опита да раздвижи ръцете си. Започна да разтърква китките.

— Завързахме те сутринта, когато разбрахме, че скоро ще дойдеш в съзнание — рече старицата.

— Сякаш четеш мислите ми и говориш на родния ми език.

— Аз съм Агата, фури-даи на това циганско племе. А това е Рани, тя също говори на твоя роден език — Агата погледна към хлапето и към Бенхамин и сякаш се развесели.

— Рани и аз сме добри познати — рече Бенхамин. — Казвам се Бенхамин Торес и съм на ваше разположение. Последната ми професия беше лекар във войската на крал Карлос — когато Агата му кимна, той погледна към здравеняка, който го пазеше, и добави: — За беда се запознах с Джанго, който е готов да ме убие.

Агата се усмихна.

— Така е. Възниква въпросът ще му позволиш ли да го направи.

Бенхамин сви устни в ехидна усмивка. Надяваше се да спечели благоразположението на старата вещица.

— Как точно да му попреча?

— Лекар си. Чудя се умееш ли да боравиш с ножа. Убивал ли си някога човек?

Сините очи на Бенхамин се взряха в нея. Лекомислието му бързо се изпари.

— Аз съм лекар и съм дал клетва да спасявам живота, не да го отнемам.

Агата вдигна рамене. Рани почти изсъска:

— Не ставай глупак. Тя ти дава възможност да оживееш. Сандор, нашият войво^[1], се съгласи да се биеш с моя фрал^[2].

— Фури-даи, войво, фрал — говориш ми на чужд език — Бенхамин потърка челото си. Благодарни на Бога, че сетивата му постепенно възвръщат чувствителността си.

— Агата е нашата жрица, а Сандор е главатарят ни. Те двамата могат да повлияят върху решенията на племенния съвет, когато става въпрос за крис. Това е правосъдието по законите на ромите. А Джанго е моят фрал — брат. Трябва да го победиш и убиеш.

— Оказва се, че си малко кръвожадно момиче. Греша ли?

Бенхамин премести погледа си от уродливия Джанго върху нежното лице на девойчето и не забеляза никаква прилика в чертите им. Еднакъв беше само обилният пласт мръсотия върху тъмната им кожа.

— Е, ще се биеш ли с Джанго или ще умреш като страхливец? — попита Агата.

Всъщност Бенхамин беше убивал хора преди много време на остров Еспаньола, когато нападаха тяхното хато. Баща му го беше научил да върти меч и да стреля с арбалет. Но разбираше, че тази схватка ще бъде много по-примитивна. Усмихна се мрачно и отговори:

— Налага се да се бия, за да се защитя. Явно няма друг изход.

— Много добре — Агата се обърна към Рани. — Донеси му малко каша и бира, за да възстанови силите си. Аз ще разговарям със Сандор за боя.

— Изяж храната си, белокожи. Тя ще ти бъде последната — рече Джанго и оголи всичките си зъби в злобна усмивка.

— Как ще се биеш? Ще спазваме ли някакви правила? — попита Бенхамин и измери с поглед своя враг.

На ръст Джанго беше колкото него, но имаше по-едра кост и беше доста по-масивен, с издути мускули. Той отметна глава и се изсмя.

— Правилата са толкова елементарни, че дори един прост бял като теб ще ги разбере.

Рани се върна с купа, пълна с тъмна, неприятна на цвят маса, която вонеше на чесън, и му я подаде. Вълкът любопитно гледаше, сякаш се надяваше да получи дял от храната. След като я опита, Бенхамин разбра, че с удоволствие би я дал на Виро, но реши, че трябва да я изяде, за да има сили за схватката.

— Трябва да се раздвижиш, за да се отпуснат мускулите ти — рече Рани, след като той се нахрани.

— Няма нужда от никакво движение — срязва я Джанго.

— Не ставай по-глупав, отколкото си. Как ще ни избяга без кон? — рече Рани и помогна на Бенхамин да стане.

В първия момент земята се завъртя около него в луд бяг, но постепенно започна да чувства почвата под омекналите си крака. После всичко дойде на мястото си. Но почувства най-елементарна физическа нужда. Погледна момичето и реши, че превзетостта е подходяща за богаташките домове, не за този цигански катун.

— Зная, че мога да предизвикам брат ти да забие камата си в гърба ми, но имам неотложна нужда да се скрия в храста и да се облекча.

Както очакваше, тя вдигна рамене и се усмихна, сякаш това беше най-естествената фраза, която беше чула. Но Джанго се приближи и не го изпусна от очи, докато не се върна при огнището. Рани и вълкът го чакаха.

След половин час Агата дойде с група мъже. Единият от тях, висок, с остри черти и с гъста грива от мазна посивяла коса, се отдели от групата и застана пред него. Блестящите златни шевици, мръсното му яке и пискюлите на високите му ботуши показваха, че е Сандор, войводата им.

— Златокоси, готов ли си? — попита той на тосканско наречие.

Бенхамин кимна. Мъжът премести дълбокия си като кладенец поглед върху Джанго, който приличаше на прегладнял гост на маса, отрупана с лакомства.

„По-добре не изострай апетита си докрай, преди да са те поканили да седнеш и да са ти поднесли блюдото“ — помисли си Бенхамин с мрачна решителност, докато крачеха към огнището, придружени от Сандор.

Рани се наведе към Агата и прошепна на ухото ѝ:

— Не ми харесва това. Брат ми се слави като добър борец. Ако се спазват нашите правила, Бенхамин няма да има голям шанс.

— Правилата ни са достатъчно добри — кратко отвърна Агата.

Рани запази самообладание, като се молеше магическите дарби на старицата да включват и видения за победата на златокосия над Джанго.

Сандор извика двамата противници в средата на голям кръг, очертан с бяла сол, която блестеше от пламъците на огъня. Изправи се в центъра и започна да говори:

— Всеки от вас ще използва една кама, а свободните ви ръце ще бъдат вързани с шал — измъкна парче ярка червена коприна и го вдигна нагоре. — Нямате право да напускате кръга. Който пререже шала, ще бъде наказан със смърт.

Очите му се преместиха от Бенхамин на Джанго.

Едрият циганин кимна в знак, че добре познава правилата, и протегна лявата си ръка.

— Войво, дай на светлокосия нож. Аз имам.

Сандор върза единия край на шала за дебелата китка на Джанго. Когато старият главатар завърза лявата ръка на Бенхамин с другия край на шала, дълъг около метър, белият човек вдигна въпросително вежди.

— Мога ли да се бия с моя нож? Беше у мен в нощта, когато ме уловихте.

Агата подаде изкусно украсената испанска кама на Бенхамин.

— Дано използваш острието като истински лекар, ако наистина си такъв — засмя се на някаква шега, която само тя разбираше.

— Добър лекар съм.

„А и си спомням някои номера от детството“, си помисли той. Изпъна изтръпналите си рамене и грабна камата, като прецени дължината на шала, който го свързваше с Джанго. Нямаше възможност

да се предпази от острието му, без да го скъса, освен ако парира всеки негов удар. Сравни ръцете им и установи, че са еднакво дълги, но се налагаше да бъде бърз като светкавица. Ако този гигант легнеше върху него, от Бенхамин щеше да остане само мокро петно.

Сандор застана между тях и хвана копринената кърпа по средата. Тълпата зашумя възбудено. Всички знаеха целта на състезанието и започнаха да се обзалагат. Не една от жените оглеждаше тялото на Бенхамин с нарастващ интерес, докато обявяваше залога. „За мен ли се обзалагат или против мен?“ — чудеше се Бенхамин.

— Започвай!

Сандор пусна шала и бързо се отдалечи от кръга. Сетне се обзаложи с Агата, която доволно потри ръце.

Рани единствена наблюдаваше сцената с мрачно лицето. Бенхамин нямаше време да види какво става около него. Джанго дръпна шала и се хвърли напред. За миг Бенхамин изгуби равновесие, но бързо се овладя и парира неумелия му удар.

„Тази игра се играе от двама.“ Изпробва здравината на шала, докато предпазливо се изучаваха с едрия циганин. Целта на шала, изглежда, беше да принуди противниците да се бият на живот и смърт. Какви варвари! Усети как Джанго още веднъж дръпна шала, като го насочи право към ножа си. Бенхамин падна на земята и по този начин промени посоката на удара. Джанго се свлече на колене и изруга. С един скок Бенхамин се озова до него, като с камата си държеше ножа на циганина на почтително разстояние.

Бенхамин се чувстваше слаб след погълнатите опиати, а малкото разстояние в кръга беше допълнително предимство за Джанго. Бързината и гъвкавостта не бяха особено полезни при тези обстоятелства. Освен ако използва острието като истински лекар.

Бенхамин се засмя и предизвикателно попита Джанго:

— Как ти харесва аленият цвят?

Докато изричаше тези думи, дръпна шала и Джанго загуби равновесие. Острието се заби дълбоко в дланта на гиганта и рукна кръв.

— Само драскотина — измърмори през смях Джанго, замахна към противника си и леко го одраска по лявата ръка.

Бенхамин се престори, че ръката го боли. Когато Джанго се хвърли срещу него, камата на лекаря пак проблесна и този път ловко го

нарани по вътрешната страна на бедрото. Бенхамин също получи един неумел удар, този път по рамото.

— И на теб, светлокоси, ти отива аленото — рече ромът и отново се затичаха в кръг.

Когато Джанго отново нападна, Бенхамин протегна крак и го спъна. Грамадният мъжага загуби равновесие и падна назад. Бенхамин се търколи до него и му нанесе нова рана, този път точно под гръкляна, преди Джанго да успее да парира удара му.

Едрият циганин усети, че скоро ще му прережат гърлото. С див рев той се изтърколи, като дърпаше към себе си шала. Бенхамин правеше същото, като внимаваше да запази разстоянието.

Като момче се беше боричкал с индианците от тайно. Те действаха много умело с крака и с ръце. Сега ножовете и шалът само му пречеха. Но ако успее да нарани още едно критично място, където има голям приток на кръв, беше сигурен, че Джанго ще е труп. Бенхамин забеляза, че поради загубата на кръв огромният мъж става все по-слаб. Започна да клати главата си, сякаш имаше световъртеж. Но в следващия миг бързо скочи напред, като се целеше в краката на Бенхамин.

Лекарят отклони острието, като ловко хвана дясната ръка на Джанго, така че ножът одраска другата му китка. Ръката на циганина беше хлъзгава от кръвта и Бенхамин не успя да я улови добре. Блъсна се в него и двамата отскочиха, спазвайки разстоянието. Джанго вече се клатушкаше. Върху прашната земя се стичаше кръв и се образуваше черна кал.

Бенхамин отново се завъртя в кръга, като ту приближаваше, ту отскачаше назад. Направи тези движения няколко пъти, докато Джанго дръпна шала. Ботушът на Бенхамин пак го спъна и двамата паднаха в хлъзгавата кал.

Рани гледаше схватката, стиснала ръце в юмруци, без да смее да си поеме дъх. И двамата мъже бяха прогизнали от пот и изцапани с кръв, и двамата отваряха уста за въздух като риби на суша. Досега Джанго не беше губил бой. Но явно Бенхамин беше по-гъвкав, по-бърз и работеше като магьосник с краката си.

— Но защо почти не си служи с камата? — зашепна Рани на Агата.

Проницателните очи на старицата не се отклоняваха от схватката.

— Той си служи с нея като лекар, а Джанго кълца като касапин. Чакай да видим какво ще стане.

Този път, когато Джанго тупна на земята, неприятелят му се стовари върху него. Циганинът го беше дръпнал за ръкава, за да го посрещне с ножа си. Златокосият обаче се отскубна, изтърколи се настрана и изби с крак ножа на Джанго. Оръжието излетя далеч от кръга. Но когато падна, Бенхамин също изпусна ножа си. Той се озова под тялото му. Направи опит да стане, но този път Джанго дръпна шала и белокожият падна по корем. Без да забележи, че камата на Торес е близо до него, Джанго се ухили и се стовари върху своя враг. Шалът се впи в гърлото на Бенхамин, Джанго го стисна с всичка сила и голямата му гърд се издуваше като мях.

Изведнъж почувства, че ръцете му отслабват. Белият все още лежеше под него. Писъкът на Рани беше последният звук, който Джанго чу. После потъна в мрак.

Когато грамадният циганин се свлече от загубата на кръв, Бенхамин усети, че ръцете му се отпускат. Шумно пое въздух и с големи усилия отмести тежкото тяло на изпадналия в безсъзнание Джанго. Изправи се на колене и започна да преглежда раните му. Рани първа дотича в кръг и се хлъзна в опръсканата с кръв кал.

— Ранен ли си? Стори ми се, че те душеше — очите й се спряха на камата, захвърлена на земята. — Сега можеш да го убиеш. Това е твое право.

— Мисля, че обясних на твоята старица, че съм лекар, не убиец. Донеси чантата ми — онази, която откраднахте, когато взехте коня ми.

За миг сините му очи я пронизаха и тя побърза да изпълни заповедта му. Той продължи работата си. Наряза с камата си копринения шал, за да превърже китките на Джанго. За раните на шията и на слабините щеше да има нужда от конците и иглата от чантата си. Едва ли някой в целия този проклет катун би могъл да му послужи с подобно нещо.

Агата го наблюдаваше. Момичето се върна с чантата му. Сандор се приближи до фури-даи с кисело изражение на лицето.

— Ти знаеше, че той ще победи — това не беше въпрос.

Повечето цигани бъркаха в джобовете си, за да платят на малкото наблюдатели, които бяха заложили на Бенхамин. Но след като приключиха важните парични операции, всички с интерес наблюдаваха как светлокосият се грижи за ранения си противник.

— Съмнявам се дали в това мръсно място може да се намери нещо чисто, но все пак постарай се да ми донесеш малко прясна вода — Бенхамин подаде на Рани метална манерка, която извади от чантата си.

— Поточето е далеч от лагера, а вече е тъмно — оплака се тя, докато се отдалечаваше с манерката.

— Само прясна вода — извика той след нея.

От времето, когато беше наблюдавал как Мириам зашива раните на Риго, сам беше натрупал опит. Неведнъж му се беше наложило да върши това на бойните полета в Италия.

„Дали не съм го наранил прекалено сериозно“ — помисли той, докато налагаше с хладни компреси раните на Джанго. Колко кръв можеше да загуби човек и да остане жив? От практиката си знаеше, че това е доста индивидуално. Зависеше и от това, доколко умело лекарят е спрял кръвотечението. Посипа по-малките драскотини с равнец, стрит на прах, но на местата, където пулсираше кръв, съсирващата билка не можеше да спре кръвоизлива.

Когато най-сетне Рани се върна с прясната вода, иглата и конецът вече бяха готови. След като почисти раните, той ѝ нареди да донесе една главня от огнището, за да вижда по-добре. След това се опита да зашие няколко срязани кръвоносни съдове. Понякога тези каналчета се затваряха и заздравяваха, но често това не ставаше. Налагаше се да опита.

— Шиеш го, както обуцар шиє обувка! — поразена забеляза Рани.

Той дяволито вдигна златистите си вежди и рече:

— Учудвам се, че знаеш какво означава думата „шия“ — погледът му живо пробяга по окъсаната ѝ пола, чиито краища бяха подгизнали от кал.

— По панаирите съм виждала много чудесии, но такова нещо — никога — беше прекалено удивена, за да разбере забележката му.

— Въпреки всичко може да не оживее — забеляза лаконично Бенхамин. — Съжалявам много.

— Но защо? Джанго искаше да те убие — рече направо тя.

— Той е твой брат. Или не си се замислила върху тази малка подробност.

— Убил е много хора. Сега ще трябва да се пазиш от Расван. Истината е, че и двамата ми носят само нещастие — добави тя, загледана във високата, заплашително наведена фигура, която яростно спореше за нещо със Сандор.

— Така. Ако шевът издържи и треската не се усили, ако не се образуват червени подутини и гной, може и да оживее — погледна нагоре и срещна пълния с омраза поглед на Расван Янос. Обърна се към Рани: — Какво иска, пак дуел?

— Не. Ти победи в честен бой. Сандор няма да разреши. Но все пак не обръщай гръб на Расван. Много е коварен.

Бенхамин изсумтя весело с нос и стана.

— Ако Джанго е по-почтеният ти брат, Бог да ме пази от Расван!

— И ти си ранен на много места. Защо рискува толкова, вместо да му нанесеш фаталния удар?

— Последвах съвета на вашата фури-даи — тайнствено рече той. В това време старицата приближи.

— Ще изпратя жената на Джанго да се грижи за него. Нека Рани прегледа теб — каза тя на Бенхамин. — Справи се добре.

— Дали ще оживее? — „Господи, защо я попитах това?“

Агата се усмихна, сякаш беше чула неизречения му въпрос.

— Да, ще оживее — тя се обърна към Рани: — До моята палатка има меко легло, а до огнището — вино и превръзки за рани.

— Хайде — каза Рани.

Бенхамин я последва. Беше прекалено изморен, за да протестира или да разпитва тези хора.

Бенхамин бавно се събуждаше, заслушан във всевъзможните шумове на циганския катун. Палатката на Агата беше на края на лагера, до един гъсталак с цъфнали храсти и борови дървета. Потърка очи и почувства тъпа болка в рамото и в ръката си. Там Джанго го беше ранил. Намръщи се и бавно започна да се надига.

— Крайно време беше да се събудиш. Вече започнах да мисля, че си умрял. Не бива победителят в боя да се държи така — каза Рани с

тъничък гласец.

Виро се изтягаше до нея и внимателно го гледаше със златистите си очи.

Бенхамин предпазливо огледа и звяра, и момичето. На дневната светлина Рани му се стори още по-крехка, отколкото при първата им среща. Тежката ѝ коса беше завързана с оранжева копринена кърпа. Тя почеса малкия си нос с ръка, сетне зарови пръсти в метална чиния с мазно ядене. Храната му се стори още по-противна.

— Как е раненият? Шевът държи ли още? — попита той, без да обръща внимание на къркорещия си корем.

— Джанго ще оживее — отвърна разсеяно момичето. — Агата предсказа това. Много от нашите хора мислят, че си велик магьосник, други те смятат за голям глупак, задето спаси живота му — тя вдигна рамене и посочи чинията. — Ето, заповядай! Да си разделим храната. Сигурно си прегладнял.

Бенхамин погледна как тя лакомо облизва мръсните си пръсти и отново ги потапя в чинията, за да извади голяма мръвка. Подхвърли я на Виро, който я погълна и щракна с жълтите си зъби. Придвижи се по-близо до нея и до яденето. Чинията беше поставена върху мазна дъска, която изпълняваше функциите на маса. Парчета твърд черен хляб бяха разхвърляни до чинията. Бенхамин взе едно от тях и го задъвка внимателно. Дали в него не бяха замесени и личинки?

— Какво е това ядене? Сигурно свинско.

— Това е таралеж, съвсем пресен. Убит е вчера — рече тържествено тя.

Бенхамин изплю хляба и се задави. След това преглътна и се опита да си поеме дъх.

— Таралеж?

— Да. Таралеж. Това, което остана от него, сготвихме с прясна коприва и див чесън.

— Но защо ли задавам въпроси? Имаш ли малко сирене? С твое позволение, бих се отказал от деликатеса в чинията.

— И ти като всички бели си глупак. Откъде си сигурен, че яденето не ти харесва, преди да си го опитал?

— Първо, вони на чесън, от който се отвращавам.

— Тогава пийни малко бира, а аз ще проверя за сирене.

Наля му в една чаша топла пенлива бира. Бенхамин избърса ръба на чашата, сетне отпи и хапна още малко хляб. Рани отиде до един разнебитен сандък от върбови пръчки и започна да рови в него. Измъкна парче мухлясало сирене, завито в нечист парцал. Сподави една прозявка и го хвърли върху дъската. То издрънча като камък. Гладният вълк го проследи жадно.

— Сякаш не си спала добре — забеляза Бенхамин, докато разгъваше сиренето.

— Нали някой трябваше да те пази! Расван можеше да ти пререже гърлото през нощта.

Измъкна изпод полата си кама и артистично замаха с нея, преди да я забодне на дъската до сиренето.

— Аз и Виро се редувахме.

— Дължа благодарност и на двамата — рече той и си спомни ужасяващия вид на Расван.

Остърга мръсотията и плесента от сиренето, отрязва си едно парче и го опита.

— Или съм обезумял от глад, или това тук е деликатес — промърмори той.

Рани засия.

— Приготвя се по специална рецепта от козе мляко, оставено да престои на слънце цял ден. Когато млякото се съсери, заравяме го в конска тор, където престоява шест месеца. Когато катунът се върне на старото място, вече е готово за ядене.

Апетитът на Бенхамин се изпари, но продължи да яде. Реши, че сиренето все пак може да се почисти, което е за предпочитане пред таралежа и копривата.

Агата се дотътри до тях и се намести до чинията. Движенията ѝ му напомняха на малките рачета в плитчините на залива на Еспаньола. Старицата започна да яде. Потапяше пръстите си в отблъскващата храна по същия начин, както Рани.

Докато млякаше и бършеше устните си с длан, блестящите ѝ черни очи внимателно го изучаваха.

— Нашият съвет отсъди следното: ти победи Джанго в честен бой, а след това спаси живота му, затова ти предлагаме гостоприемството на катуна.

Бенхамин се замисли как най-учтиво да отклони това предложение.

— Утре сутринта разваляме лагера и тръгваме за Южна Франция — каза тя. — И твоят път е натам, така ли е?

— Откъде, по дяволите...

Кудкудякащият смях на Агата прекъсна въпроса му.

— Кажи ми, светлокоси, каква работа имаш при армията, след като императорът вече победи Италия?

— Абсолютно никаква — призна неуверено Бенхамин, който все още желаше да се освободи от циганите. Беше се сбогувал с Пескара след Павия. Дребният неаполитанец вече пътуваше към дома си, получил специални благодарности от крал Карлос за залавянето на крал Франсоа. Баталия пък вероятно лекуваше махмурлука си от гуляите и нямаше дори да помисли за него. — Вече ми се гади от кланета и бих тръгнал за Марсилия веднага, ако можех да си върна коня.

Агата го погледна лукаво и примигна.

— Расван и Джанго ще вземат коня ти като компенсация за провалената от теб сделка на панаира. Но ако искаш да приложиш уменията си на лечител сред нас за известно време, бих могла да подшушна на Сандор да ти го върне.

Бенхамин сбърчи нос от недоволство.

— Това означава, че имате намерение да ме държите в плен. Поне докато пристигнем в Марсилия, ще трябва да остана в катуна ви.

Рани радостно изпляска с ръце, а Агата кимна. Тъкмо старицата отриваше мазните си длани в полите, когато гръмогласен рев долетя от лагера.

— Какво, за бога, беше това? — подскочи Бенхамин и трескаво се огледа за оръжие.

Лицето на Рани стана сериозно.

— Тази сутрин Расван обучава една дива мечка. Това е цяла ужасия.

Виро мръдна с уши и глухо изръмжа.

— Но какво прави с животното, за да реве така?

Косите на Бенхамин се изправиха. По време на битките беше чувал ранени мъже да крещат от болка, но такъв сърцераздирателен рев досега не беше чувал.

— Преди мечката да започне да танцува пред публика, нашите хора трябва да я научат да върви на задните си крака — рече Агата. — Но гледката не е от най-приятните — тя тихо се отдалечи, като остави Рани, Бенхамин и разстроения вълк.

— Как научават мечките да ходят като хора? — попита Бенхамин, сигурен, че няма да получи отговор.

— Ела, ще ти покажа.

Около голямо огнище с разгорели въглини се беше събрала цяла тълпа. Расван, Мигел и още един циганин бяха вързали с верига една мечка. Задните крака на животното бяха увити плътно в кожи, за да се опазят от нажежените до бяло въглини, но предните бяха свободни. В утринния въздух се носеше мирисът на изгоряла кожа и козина. Мечката напразно се опитваше да се измъкне от въглените, като повдигаше първо едната, после другата си лапа и издаваше жални стонове.

Човекът, който държеше веригата, продължаваше да дърпа вързаната за носа ѝ халка. Опитваше се да накара ужасеното животно да се изправи на задните си крака. Мигел стоеше от другата страна на огнището и подмамваше мечката с чаша мед. Тя съзнаваше, че само ако прекоси жаравата, я очаква облекчение, защото Расван я подпираше с остра желязна пръчка. Няколко пъти нещастното животно вдигаше едновременно предните си крака и се хвърляше напред, но след това отново лягаше и се търкаляше ужасено, стенийки от болка.

— Пресвета майко, защо не направиш нещо? — попита Бенхамин Агата.

Рани стоеше до тях пребледняла.

Старата фури-даи вдигна философски рамене.

— Нали ти обясних, че това няма да ти хареса. След няколко прекосявания на жарта мечката ще се научи. Нашите хора винаги са ги обучавали по този начин.

— Но тази е много млада. А и раните от изтръгнатите ѝ нокти още не са заздравили.

Рани се втурна край Бенхамин, изтръгна желязото от стреснатия Расван и насочи острия връх към гърлото му.

— Дръпни го от въглените, братко! Този мечок не е за тази работа.

Друг циганин се опита да сграбчи момичето и да го обезоръжи, но Виро оголи жълтите си зъби и наддаде глух заплашителен вой. Мъжът отскочи назад.

— Бъркаш се, където не ти е работа. Момичетата като теб трябва да пребъркват минувачите за монети и да гадаят на ръка. Мъжете обучават мечки.

— Дръпни мечката от въглените или ще те рязна толкова зле, че дори лекар няма да може да те зашие!

Бенхамин се загледа в разпратата между едрият мъж и дребното момиче и главата му се замая. Горещо пожела мечът му да беше у него.

Рани му извика:

— Бенхамин, ела да държиш Расван, докато освободи мечката.

Агата го погледна, сякаш искаше да предугади мислите му, без да покаже дали одобрява поведението на момичето.

Бенхамин бързо отиде при нея, уловил дълъг дървен кол, който насочи към шията на Расван. Рани хвана веригата и започна да говори на животното на странния си звучен език. Като по магия то престана да се мятат напред-назад и покорно се отдалечи от въглените, след което седна послушно до нея като опитомено.

— Имаме нужда от този мечок! Старата мечка на Джанго не иска да работи с друг, а твоят белокож така нареди брат ми, че месеци наред няма да може да изведе животното на панаир — рече Расван и злобно погледна към Бенхамин.

Рани не му отговори и взе чашата с мед от Мигел. Седна до мечката, която се беше превърнала от див звяр в кротко като агънце създание и ближеше меда направо от ръцете ѝ.

— Донеси мехлемите си, Агата. Лапите му са силно обгорели.

Агата изсумтя.

— Остави лекаря да покаже уменията си. В чантите си има много лекарства.

Рани направи знак на Бенхамин да свали железния кол. Когато Расван си тръгна, старата фури-даи го погледна заплашително и той ускори крачки, като ругаеше под носа си.

— Имаш ли смелост да лекуваш ранена мечка? — очите на Рани блестяха от възмущение.

— Вече лекувах вълк, защо да не опитам и с мечка?

Той стисна челюсти и я последва, за да вземе лекарските си принадлежности.

[1] Главатар — Б.пр. ↑

[2] Брат — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

— Имаш удивителния талант да укротяваш кръвожадните животни — каза Бенхамин на Рани.

Току-що бяха намазали с мехлем раните на мечката, която сега беше напълно спокойна, макар че я докосваше човек.

Рани му се усмихна.

— Още когато бях дете, дивите животни лесно се сприятеляваха с мен. И Агата казва, че това е специална дарба. Понякога мисля, че разбирам вълците и мечките по-добре от хората. Истината е, че те ми харесват повече от моите братя.

Намръщи се, спомняйки си за Джанго и за Расван, както и за необикновените разкрития за нейната майка.

Расван беше напълно съкрушен. Наблюдаваше как Рани се смее и се разхожда с високия златокос мъж. Гневът му нарастваше. Трябва да се посъветва с по-големия си брат. Джанго знае как да укроти своенравната им сестричка, както и мъжа, който ги беше унижил. Нямаше да получат голяма зестра от семейството на Мигел, ако Рани се омърсеше с този жълтокос.

Джанго все още беше слаб и замаян, но жена му го беше подпряла с куп многоцветни възглавници. Тъкмо го хранеше, когато Расван се приближи до техния фургон.

— Казаха ми вече за мечката. Едва не си повредил прекрасното животно. Не съм ти разрешил да работиш с тази млада мечка — рече Джанго и отстрани лъжицата, с която жена му го хранеше.

Расван настръхна от яд.

— Този жълтокос ни направи и двамата за смях. Започнах да обучавам младата мечка, защото не можеш да работиш със старата.

— Скоро ще се изправя на крака и ще работя с мечките си. Ще се разправя и с оня със слънчогледовата коса, когото Агата толкова много харесва.

— Не ни остава много време. Покровителства го не само Агата. Рани също го харесва. Трябваше да ги видиш преди малко. Той сигурно ще ѝ отнеме девствеността!

Джанго се навъси и започна да ругае.

— Обещали сме я на Мигел, сина на Сандор. За нея можем да получим много пари. Но ще спечелим и влияние в съвета, щом синът на главатаря стане наш зет.

— Трябва бързо да ликвидираме лечителя.

— Така е, но Сандор заповяда златокосият да се разхожда свободно в лагера, а и Агата е на негова страна, проклета да е тази стара кучка! Трябва да действваме внимателно. Може да се случи така, че да се разболее и да пукне. Или пък... просто да го сполети нещастие. Например да падне от кон при опит за бягство... Остави ме да помисля няколко часа — предложи Джанго. Черните му очи се присвиха, сякаш размишляваше и допълни: — Междувременно кажи на Сандор да дойде при мен. Искам да обсъдим сватбата на Мигел и Рани.

Докато братята крояха черните си планове, обектът на тяхната омраза крачеше по брега на един голям воден басейн.

— Защо ли, дявол ги взел, тези глупаци не построят стана си на това прекрасно място, а пренасят водата за готвене през цялата гора? — мърмореше си Бенхамин. Впрочем те нямаха нужда от много вода, защото почти не се къпеха. — Самият аз ще полудея от сърбеж, ако не мога да се изкъпя.

Огледа внимателно обраслия с дървета и храсти бряг на езерото. Преди време беше видял няколко души да мият продукти във водата, но си бяха отишли. Сякаш наоколо нямаше никой. Беше оставил Рани и нейния вълк близо до палатката на Агата. След кратък оглед на местността той свали дрехите си. Неволно смръщи нос от отвратителната миризма на пот и кръв. „Сигурно съм започнал да воня като карако.“

Извади от чантата си парче сапун и започна да пере. Ако го видеха сестрите му в ролята на перачка, сигурно биха се смели от сърце. Копнееше да се върне у дома. Но първо трябваше да обмисли

как да си върне коня и да се отърве от възхитителната гостоприемност на своите домакини.

Изцеди водата от опърпаната си риза и от бричовете и ги разстла върху скалите, за да изсъхнат на топлото слънце. След като влезе няколко метра навътре, Бенхамин с радост откри, че дъното се скосяваше остро надолу и можеше да се плува. Как ли би изглеждала Рани Янос, ако се смъкнеха пластове мръсотия от тялото ѝ? Изтърка се добре със сапуна и се гмурна под водата. Рани се появи точно когато Бенхамин се скри под повърхността на водата. Тя нададе тревожен писък и трескаво се огледа за нещо, с което да го спаси. Каква лудост го беше подтикнала да падне във водата?

— За малко да те изпусне човек от погледа си и вече си готов да се удавиш.

Измъкна от калъфа остра кама и припряно започна да реже клон от едно дърво. Ако успееше да го счупи, клонът можеше да стигне до Бенхамин и щеше да го издърпа от водата, когато покаже главата си.

Бенхамин започна да плува и изведнъж чу вика на Рани:

— Дръж се! Хванах елин клон. Изгнил е, но ще свърши работа. Ето — изпъшка тя и дървото тежко цопна във водата.

Преди да успее да се предпази, клонът улучи Бенхамин и го принуди отново да се гмурне под водата. Издраскан и останал без дъх, той пак се опита да изскочи на повърхността няколко метра встрани, но отново се натъкна на сухото дърво.

— Дръж се за дървото, жълтокоси глупако! — изписка Рани, като пристъпваше предпазливо до самия ръб на езерото.

Бенхамин започна да ругае, когато изсъхналите дъбови клонки одраскаха раненото му рамо.

— Махни този проклет клон от мене! Не може ли човек да поплува на спокойствие, без да го удрят с дървета по главата?

— Ще се удавиш. Хвани дървото!

Реши да не спори с обърканото момиче, което в страха си можеше да го нарани сериозно, затова хвана клона и го дръпна силно. Надяваше се да издърпа дървото от ръцете ѝ. Вместо да пусне клона обаче, тя се вкопчи още по-здраво в него и цопна във водата.

Тежестта на дървото повлече паникьосаното момиче под водата. Бенхамин се опита да се измъкне от клоните и листата му, но разбра, че няма да успее. Реши да се гмурне дълбоко и да заобиколи опасния

предмет. Момичето беше размътило водата и не можеше да види нищо, докато се опитваше да я хване. Накрая докосна ръката ѝ и здраво я хвана, като се опита да освободи пръстите ѝ от клона. Но дори след като пусна клона, той с мъка я извади на повърхността.

Момичето беше силно за дребния си ръст, а ноктите и зъбите му бяха дори по-остри от тези на Виро. Докато я успокои, тя успя да му направи няколко дълбоки драскотини на ръцете и краката. А преди да я извади на повърхността, заби зъбите си в рамото му. Най-сетне той изскочи от водата и я изтласка на плиткото. Беше задъхана и замаяна, косата ѝ приличаше на сплъстена вълна и покриваше лицето ѝ, а дългите ѝ измачкани фусты бяха прилепнали към бедрата. Рани пое дълбоко въздух, отстрани косата от лицето си и се извърна, за да види Бенхамин. Май беше умрял. Но след секунда извика от радост.

— Но ти... ти не си мъртъв? — задави се тя.

— Не. Но затова пък ти беше на път да се преселиш в царството на Хадес. Какво, дявол те взел, мислеше, че правиш? Ако искаше да ме убиеш, можеше да го сториш още първата нощ, когато Джанго се скара с мен при огъня.

— Опитвах се да ти спася живота — промълви тя. Беше колкото удивена, толкова и ужасена, докато гледаше как той леко се носи над водата. — Как падна във водата? — попита тя, докато бързаше към сушата и изцеждаше полите си.

Боите от пъстрите ѝ дрехи се бяха размили и образуваха цветни дъги. Отметна косата от лицето си.

— Не съм паднал във водата. Скочих да се окъпя и да поплувам, а това са неща, които биха били полезни и за теб.

Жълтеникавите очи на дребното ѝ изцапано с кал лице се разшириха, когато го погледна с недоверие.

— Чувала съм, че някои белокожи наистина мият телата си — при тези думи тя затрепери. — Кучета, коне и други диви животни плуват във водата, когато имат нужда, но досега не съм видяла достатъчно глупав човек да прави това по собствено желание. Ромът никога не се приближава до вода. Тя носи лош късмет.

Бенхамин я изгледа.

— Значи досега си имала много щастие.

Рани се почувства унижена. Как смее този глупав жълтокос да я обижда по този начин.

— Неблагодарнико, рискувах живота си, за да те спася!

Потръпна, макар че беше обедна жегга, сетне се изправи, още трепереща, и си тръгна.

Когато се вмъкна във фургона, Рани облече сухи дрехи и се замисли за странните навици на лекаря. Дали Агата беше сгрешила в предсказанието един ден съдбите им да се слоят? Чу гласа на Расван, който се приближаваше до техния фургон. Очевидно разговаряше с някого.

— Доволен съм, че всичко се уреди: три от най-добрите коня на баща ти, червеният турски килим и двадесет златни наполеона. Джанго ще избере конете, когато може.

— Искаш голям брачен откуп за Рани. Чудя се как баща ми се е съгласил с предложението ти — рече Мигел.

Когато чу сина на главатаря, Рани замръзна. Мразеше дори звука на сприхавия му глас. Да се омъжи за него! Изтръпна при спомена за гнилите му зъби и хилавото момчешко тяло с бледа, неокосмена гръд. Но следващите думи на Расван накараха сърцето ѝ да замре:

— Време е да убием светлокосия.

— Това не ми харесва. Ако баща ми разбере нещо...

— Джанго е подготвил всичко. Ще направим гуляй пред лагерния огън и ще се престорим на мъртво пияни. Неговата жена ще го придружи до леглото, а ти ще ме отведеш под моя фургон. Когато всички заспят, ще размажем черепа на лечителя с бухалка и ще го погребем в гората. Ако откраднем един кон и го вържем далеч оттук, всички ще мислят, че е избягал.

— Но вълкът на Рани е с тях — рече колебливо Мигел.

— Отдавна искам да се отърва от това проклето животно. Има злобен поглед и един ден ще ни изрѳа всичките. На панаира Джанго купи отрова. Първата безлунна нощ Виро ще направи последния си пир.

Бързо, за да не я видят, Рани се измъкна от другия край на фургона и тръгна да търси Агата.

Виро, който беше на лов извън лагера, дотича до огъня на Агата точно когато Рани се вмъкна в палатката на фури-даи.

— Расван и Мигел искат да отровят Виро и до два дни да убият Бенхамин. Какво да правим? — зашепна тя, разтреперана от страх.

— Значи в безлунна нощ — промърмори Агата и започна да скубе косъмчета от брадичката си. — За Виро не се тревожи. Той няма да яде от отровата на Джанго. Колкото до твоя златокос мъж... — млъкна и изгледа внимателно Рани.

Момичето почувства как бузите ѝ пламват под изпитателния поглед.

— Защо да е моят мъж? Всъщност и аз не мога да разбера. Този следобед той едва не удави и двама ни. Къпеше се в реката, където ми ем животните.

Старата фури-даи се засмя.

— Ще трябва да се научиш на някои нови неща, за да оцелееш в света на белите.

— Например къпане? — всъщност това я тревожеше не по-малко от мисълта за Расван и Джанго.

Агата сви рамене и каза:

— Ще помисля какво да направя. Има още два дни — „ти самата ще ми подскажеш как да решим проблема!“

Същата нощ Мигел официално обяви годишната цена за Рани, докато жилестият старец Сандор сияеше от факта, че е силен и богат. Рани Янос си струваше цената, тъй като беше избрана от Агата за следващата фури-даи. Но когато ставаше дума за сина му, Сандор не се заблуждаваше. Мигел беше слаб. Имаше нужда от силна и умна жена, която да го насочва.

Рани гледаше как Джанго и Мигел си стискат ръцете, доволни от сделката, която я обричаше на нежелан брачен съюз. „С този човек няма да легна“ — мислеше тя. Самата мисъл да дари девствеността си на кокалестото зло момче я поболяваше. Почувства погледа на войводата върху себе си и наведе плътните си тъмни клепки, за да прикрие неодобрението в очите си.

Бенхамин се беше изправил до група хора и слушаше потока от непознати думи. Явно Джанго сгодяваше Рани за сина на главатаря. Но нямаше съмнение, че момичето беше недоволно от тази сделка. Погледна дребното ѝ лице и източеното тяло и отново си помисли как ли би изглежда, ако се изкъпе. Усмихна се тъжно и промърмори тихо:

„Прекалено дълго съм без жена, затова мисля подобни неща. Трябва да се измъкна оттук и то бързо!“

Дълго се разхожда из лагера, но не успя да открие къде циганите са скрили Аверо. Сигурно Рани знае. Дали да я попита? Реши, че ако не успее да намери Аверо до утре вечер, ще трябва да рискува. Спомни си за мръсната тенджера, пълна с таралежи, катерички и други деликатеси, от които се хранеха караките.

— Трябва да избягам, за да не умра от чума или от глад.

Мина покрай няколко лагерни огъня, около които бяха насядали мъже, жени и деца и с апетит се хранеха от груби железни съдове. От време на време подхвърляха кокали и парчета месо на кучетата, които обикаляха около тях. Малко дете ожесточено дърпаше къс месо от устата на едно куче. Издърпа го и бързо го лапна, както беше изцапано с кал.

Бенхамин се задоволи с бучка сирене и парче плесенясал черен хляб, като преглъщаше зальците с малко вино. Добре, че поне успя да измие ножа и чашата, преди да ги използва. Докато довършваше вечерята си, се появи Рани.

— Ето къде си се скрил. При централния огън има гуляй. Защо си се усамотил?

— Може да мечтая за ръката ти, която вече е обещана на друг — рече саркастично той и веднага съжали за думите си. Малкото ѝ лице сякаш повехна. — Извини ме, Рани. Зная, че не обичаш Мигел, но той ми изглежда безобидно момче. Жена като теб, с такава вътрешна сила, лесно би могла да го превъзпита.

— Не желая да се омъжвам за безобидни момчета. Искам съпругът ми да е мъж!

Златистите ѝ очи смело го измериха от главата до петите, както беше виждала да правят по-възрастните жени. Бенхамин разбра, че положението се усложнява.

— Моля да ме извиниш, Рани, но след като тази сутрин едва не се удавих, много съм изморен. Необходим ми е сън. Ти иди на тържеството, аз ще си почина. А и то е в твоя чест.

Тя го погледна недоволено и отхвърли рязко полите си. Миниатюрните златни камбанки около изящните ѝ глезени зазвънтяха с мек звук.

— Приятни сънища, Бенхамин!

После изчезна в тъмнината, последвана безшумно от Виро.

Бенхамин си потърси място за спане в палатката на Сандор, която беше голяма и с много прегради. Препоръча му я Агата. Дръпна тежката вълнена преграда и седна. За да се предпази от нощния хлад, избра сравнително най-чистото одеяло. Вътрешността на палатката се осветяваше от една тънка свещ. Господи, каква кочина, а на всичко отгоре и студ! Поне земята беше затревена. Скоро заспа дълбоко, успокоен донякъде от мисълта, че Виро стои на стража някъде там, в тъмното.

Видя сън в ярки цветове. Малки женски ръце нежно шареха по тялото му и опипваха всеки сантиметър от него: от косматите гърди до краката, след това нагоре до възбудения му член. Божичко, как я искаше! Това същество на тъмнината. Но коя беше тя? На кого приличаше? Къде се намираше той?

Лъхна го миризма на чесън и някой се наведе да го целуне.

— Рани? — бързо скочи на крака и отмести ръцете ѝ от панталона си.

Тя обви ръце около врата му, опиянена от явната му възбуда. „Ще стане моето. Щом веднъж ми отнеме девствеността, ще бъде длъжен да се ожени за мен.“ Притисна дребното си тяло в него, целуна го и потърка голите си гърди по топлата му космата гръд. Връхчетата им се запалиха от болка и по тялото ѝ се разлиха вълни на блаженство. Беше прекрасно. Той беше прекрасен.

Бенхамин свали ръцете ѝ от врата си и я отблъсна, но продължи да чувства мъчителното докосване на малките ѝ нежни гърди.

— По дяволите, момиче, едва те сгодиха за един мъж, и бързаш да се вмъкнеш в леглото на друг! — изсъска той. — Нима искаш старият Сандор да ме убие?

— Сандор няма да те убие, а Мигел е много хилав, за да се бие с теб.

Момичето се надяваше да се възползва от мъжките му инстинкти и да го направят, преди да се е разсънил и разбрал какво точно става. Планове ѝ се проваляха.

— Нямам желание да се бия пак за теб или за която да е друга жена! — каза ядосано той.

Рани си представи хилавите ръце на Мигел около тялото си. Беше решила твърдо. Хвърли се напред и притисна голото си тяло към

неговото. Опита се да съблече дрехите му. Тъй като ѝ беше за пръв път, не знаеш как да продължи. Беше виждала как се любят животните и предположи, че разликата не е голяма. Твърдият член под брича на Бенхамин доказваше, че тялото му е готово за акта. Ако нощта не беше толкова хладна, щеше да спи без дрехи и всичко щеше да е по-лесно.

Бенхамин усещаше нежните ѝ заоблени крака, вплетени в неговите. Когато ръцете ѝ потърсиха връзките на панталона му, той си представи как малкото ѝ миризливо тяло го прелъстява. Лесно щеше да се поддаде. От много време не беше имал жена. Къдравата ѝ коса падна върху лицето му. Мирисът на нечиста плът и на чесън уби желанието му. Пое дълбоко въздух и я отстрани от себе си.

— Рани, не. За бога, не! — като се освободи от нея, той трескаво опипа палатката, за да открие отвора. Чувстваше нужда от светлина и от свеж въздух. Обляна от студената лунна светлина, Рани почти замръзна. Седеше на пети и закриваше с ръце гърдите си. Очите на Бенхамин се разшириха, когато я видя. — Та ти си съвсем гола! — грабна купчината цветни дрехи, които беше оставила до входа на палатката, и ги метна към нея. — Облечи се, преди да си замръзнала и преди аз да изстина от ножа на Сандор.

Очите ѝ плувнаха в сълзи, замига с дългите си мигли и стисна здраво дрехите. Без да каже дума, тя скочи на крака и избяга в тъмнината. Виро безшумно се затича след нея.

Бенхамин изруга, когато видя как тя се изгуби в тъмната гора. Можеше да пострада. Ако някой види как бяга от него, облята в сълзи, лошо му се пишеше. Не се знае и какво може да направи. Отхвърлена по този начин, би могла да отиде при войводата или при братята си и да им разкаже фантастични лъжи.

Обу ботушите, взе ножа и събра в медицинската си чанта малкото неща, оставени от похитителите. Ще се опита да намери Аверо или ще открадне един от техните коне, за да избяга. Миналата нощ в южната част на лагера видя само мечки, волове и кучета. Конете сигурно са някъде в северната част. Тръгна, проклинайки пълната луна. Насочи се на север през гората, за да заобиколи фургоните и палатките.

След като избяга от палатката на Сандор, Рани седна, за да се съвземе. Изтри очите си и направи усилие да спре напиралите сълзи. Когато се успокои, почувства нощния хлад. Остри съчки и изсъхнали листа драскаха нежните ѝ бедра. Изправи се и започна да се облича.

— Виро, отивам при Агата, за да поискам съвет — очите на Виро блестяха в тъмнината. — Не ме гледай така. Може да ми помогне. Само това ми остава.

Когато стигна при Агата, старицата беше будна и въпреки късния час сякаш я очакваше. Седеше пред малък огън пред шатрата си и кимна на момичето.

— Би трябвало да си в леглото — забеляза тя сухо, без да изпусне от погледа си размазаните сълзи по лицето и зле закопчаните ѝ дрехи. — Сутринта някой ще намери останалата част от дрехите ти — продължи тя, докато ровеше в полуизгасналите въглени.

Рани почти извика от учудване:

— Откъде знаеш какво съм правила?

— Има начини. Въпросът е какво ще правиш сега?

— Аз... аз не бих могла. Бенхамин не искаше... — срам прекъсна думите ѝ. Сетне отметна глава и златистите ѝ очи сърдито проблеснаха. — Ще погледнеш ли в бъдещето за любовта ми? — тези думи изскочиха сами. Затаи дъх.

Агата изхълца и извади малка кафява стъкленица от дузината джобове в широките си дрехи.

— Ето ключа към проблема ти. Сипи това във виното му и внимавай да го изпие.

С треперещи пръсти Рани взе стъкленицата.

— Какво има в нея?

Този път старата фури-даи се засмя истински.

— Нали помниш времето, през което кървеше миналата седмица? — момичето кимна утвърдително. — Изстъргах изсъхналата кръв от една от превръзките ти и я стрих на прах. Кръвта от утробата на жената е най-силното любовно биле за един мъж, ако той наистина е неин избраник. Само тогава билето действа.

— Мислиш ли, че той е моят човек, Агата?

Преди старицата да отговори, силен вик раздра тишината, фури-даи стана спокойно и се обърна към Рани.

— Тичай бързо в гората, където са конете. Бенхамин има нужда от теб. Знаеш къде е големият кон. Дай му го.

Рани прегърна Агата и се затича към гората, където Джанго криеше най-породистите си коне.

Бенхамин се вгледа в неподвижното лице на циганина. От дясното му слепоочие се стичаше кръв. Раната не беше тежка, но пазачът щеше да почувства силна болка, когато се свести.

— Ама че късмет да налетя точно на това говедо в тъмнината — измърмори той, докато влачеше тежкото тяло към прикритието на една скала.

Никой не беше чул вика му, но знаеше, че трябва бързо да намери Аверо. Къде ли са скрили коня? Сякаш от часове го диреше.

Пазачът беше изникнал иззад тъмните ели. Бенхамин понечи да изтича в тази посока, но една груба ругатня го спря. Измъкна ножа си. По пътеката приближаваха Мигел и Расван. По-младият беше насочил ръждив аркебуз към него, а Расван извади камата си.

— Гръмни жълтокосия, ако мръдне — рече Расван, — но гледай да го улучиш в крака или в ръката.

— По-добре внимавай тази реликва да не избухне в ръцете ти — отвърна Бенхамин. Света майко, ако този боклук се задейства, ще избие всички!

Расван се приближи с гол нож. Бенхамин имаше само секунда, за да реши да действа. Беше разбрал намеренията на врага си. Нямаше да остави този карако да го нареже като печена гъска. Остави чантата на земята, наведе се и се хвърли към Расван, чието едро тяло застана между него и аркебуза на Мигел.

Момчето се обърка. В този момент дочуха конски тропот. Към тях летяха два едри коня, следвани от Виро. Рани яздеше бързата си бяла кобила. В движение тя удари Мигел с яка дъбова тояга и той падна в меката кал.

Момичето изви кобилата и се насочи към Расван, който беше затиснал Бенхамин към земята. Острието на ножа беше опасно надвиснало над шията на белокожия.

— Виро! — извика тя. Сивият вълк скочи и ухапа ръката на Расван. Циганинът се обърка за миг и почувства удара на дъбовата

тояга по главата си. Вълкът не пусна ръката му, докато не го издърпа от Бенхамин. — Бързо! Жребецът ти е с мен. Трябва да бягаме, преди целият лагер да е скочил върху нас — извика тя.

Бенхамин грабна чантата и скочи на крака. Пое поводите на Аверо от Рани и се метна върху неоседлания гръб на жребеца. Препуснаха в луд галоп в нощта — двама ездачи и един голям вълк. Светлината на луната посребри лъкатушещия път към гората.

ГЛАВА 19

Яздиха, докато луната се скри, после спряха до пътя. Мистиленочерната нощ и опасно виещият се път затрудняваха конете им.

— Струва ми се, че не ни преследват — каза Бенхамин.

— Така е, защото отвързах и разгоних конете, преди да тръгна да те търся. Когато успеят да ги съберат, няма да знаят накъде сме тръгнали.

— Идеята ти да сменим посоката и да тръгнем не към Марсилия, а обратно, към Версели, беше добра. Но как, по дяволите, се ориентира, за да избереш верния път?

На устните ѝ се появи лека усмивка, която той не видя в тъмнината.

— Това, че не пишем и не четем на твоя език, не означава, че сме невежи. На всеки кръстопът от Сицилия до Балтийско море сме оставили наши знаци. Всяка ромска дружина оставя знаци за онези, които ще пътуват по същия път след тях.

— Чувал съм за това, но досега не му отдавах значение — слязоха от конете. Бенхамин седна на една скала, уловил поводите на Аверо. Вгледа се изпитателно в момичето и в нейния вълк. Какво прави с тях? — Ти нападна брата и годеника си, за да ме спасиш. Защо рискува всичко, Рани? Как ще се върнеш при своите?

— Няма да се върна. Нашето правосъдие крис ще бъде безпощадно, ако ме хванат — рече мрачно тя, но след миг лицето ѝ просветна и добави: — Ако ме хванат, ти и Виро ще ме защитите, нали? — след като не получи отговор, тя рече простишко: — Хайде да се скрием зад онези скали и да поспим няколко часа. Виро ще ни пази.

На Бенхамин не му оставаше друго, освен да се съгласи с предложението ѝ. До разсъмване и без това не можеха да продължат. Само нощният въздух да не беше толкова студен! Нямаха одеяла, дори седла за конете. В бързината, когато открадна конете и разпиля

стадото, Рани не намери време да вземе провизии. Сега го накара да седне на меката трева между две скали.

— Топлината на телата ни ще бъде достатъчна, ако я споделим. Ще можем да заспим.

„Да, но ако не долавям мириса ти“ — мислеше мрачно той, докато лягаха един до друг. Преди да успее да каже нещо обаче, тя се сгуши до него и намести удобно дребното си тяло. Лежаха плътно един до друг и гъстата ѝ коса беше паднала върху лицето му. Рани бързо се унесе в сън, но Бенхамин лежеше с неудобно извита глава, за да избегне миризмата ѝ. Гадеше му се и си обеща на сутринта да я изкъпе дори с риск да се удави.

Бенхамин се събуди, когато топлите лъчи на пролетното слънце паднаха върху лицето му. Мигайки с очи, той седна и се огледа. Рани я нямаше. Когато извърна глава, остра болка проряза врата му. Кобилата на Рани и вълкът също ги нямаше. Изглежда си беше отишла. Усети облекчение, но и тревога. Какво щеше да прави с това дете, когато пристигнеха в Марсилия? Но защо беше избягала от него?

Къде ли би могла да отиде сама? Проклетият ѝ вълк ще привлече вниманието и ще ги хванат и двамата. Бенхамин се усмихна мрачно при мисълта, че Рани и сама би могла да раздразни до смърт и най-търпеливия мъж. Стомахът му се сви от глад.

— Божичко, сега дори къс добре изпечен таралеж би ми дошъл добре!

Когато живееше на остров Еспаньола, индианците от тайно го бяха научили да лови дивеч и риба, но сега имаше само кама, а сухото поле около него по нищо не приличаше на пищната джунгла, гъмжаща от дребен дивеч. Да не говорим за потоците на острова, които бяха пълни с риба. Нямаше представа къде се намира. Ами ако бяха стигнали до Версели? Но се сети, че няма пари. Имаше медицински инструменти и билки. Можеше да размени един скалпел за хляб и сирене.

Мислите му бяха прекъснати от дотичалия Виро. След него се появи и Рани. Пъргаво скочи от кобилата и извади от торбата убито пиле.

— Ето лакомства за нашата закуска — рече тържествено тя, коленичи и чевръсто се захвана да скубе пилето.

Бенхамин не знаеше дали да се радва, че е жива и здрава, или да се ядоса, че не беше избягала.

— Откъде взе това пиле? — попита той и отвори торбата, където намери неголям мях с вино и хляб. Бързо огледа обещите, гривните и огърлиците ѝ, за да разбере дали нещо не липсва. — Да не си разменила някое от златните си украшения за храна?

Тя го изгледа с презрение.

— Златото на един циганин е неговото най-ценно притежание. То никога не се дава. Просто попаднах на ферма, чиято дебела и мързелива собственичка предпочиташе да спи, вместо да пази пилетата си.

— Откраднала си живо пиле? А ако беше закудкудякало и привлякло вниманието на стопанина и на стопанката?

— Не ставай глупак, белокожи. Просто хванах пилето и му извих врата, преди да издаде звук — рече тя спокойно.

— Ами виното и хляба? — попита той, сигурен, че и този отговор едва ли щеше да му хареса.

— Мехът с виното беше закачен до кладенеца. Хляба откраднах от кухнята, докато дебелията леля и стопанинът ѝ хъркаха яко. Та нали с трохите подмавих пилето!

Вече привършваше със скубането на пилето.

— Забележителна си — рече неохотно той. — Слушай, преди да сготвим пилето, трябва да измием кръвта му.

— Ама какво си се захванал с тази вода и миене? — разсърди се тя. — Кръвта прави яденето вкусно. Отгоре на всичко едва ли можеш да запалиш огън. Нали си отраснал в дома на богаташ, до камината.

— Отрасъл съм на един от испанските острови. Умея да ловувам и да паля огънове като всеки циганин — натъртено изрече нарицателната за нейните хора дума. Сетне взе чантата си и потърси огнивото си. — Ти и Виро идете да намерите поток или езеро, докато аз се занимавам с огъня.

Рани изруга на ромски, пусна оскубаното пиле в краката му и изчезна. На около миля Виро откри малък поток. Не остана доволна, но друго нямаше. Поне няма опасност да се опита да плува — водата

беше прекалено малко. Изтръпна при спомена за първата си среща с водата.

Бързо тръгна обратно, за да съобщи за откритието си. В първия момент помисли, че Бенхамин е избягал, но разбра, че е сгрешила. Огънят беше запален. Бенхамин я попита за пътя до поточето и скоро се върна с измитото пиле. Рани беше прикрепила две клонки във формата на вилици от двете страни на огъня. Посегна да вземе пилето, за да го набоде на зелената пръчка, която държеше.

— Не пипай! Пак ще го изцапаш. Дай пръчката.

Бенхамин опече месото и започнаха да закусват. Тя ядеше лакомо и облизваше мазнината от пръстите си.

— Виното е по-лошо от помия!

Рани вдигна рамене, попи с последния залък мазнината от устата си и го глътна с апетит.

— Лошо или не, ваше сиятелство, аз изпих своя дял.

Въпреки мрачното си настроение той се усмихна.

— Сигурно съм несправедлив към теб, след като рискува кожата си, за да осигуриш храната. Благодаря ти за всичко, Рани. Колко път има още до Версели? Или твоите ориентировъчни знаци този път не помагат?

— Разбира се, че помагат. Ще сме там към обяд. Площадът е пълен със сергии, отрупани с месо, плодове и дори...

— Само че без кражби — прекъсна я той. — В селата е едно, но в града лесно могат да те хванат и да ти отрежат ръката за такова престъпление. Имам някои неща, които мога да сменя за храна. А може да се опитам и да лекувам болни срещу няколко монети.

— Нося арсеник. Ще отровя няколко души само малко, а ти ще ги излекуваш.

— Не! — скочи Бенхамин и изруга. — Аз съм лекар. Не искам да разболяваш хората, за да им вземем парите след това.

Рани прехапа долната си устна от досада.

— Ако бях по-малка, можех да отида да ме кръстят. Щяха да паднат малко монети.

Бенхамин пребледня.

— Да се кръстиш повторно?

Рани се усмихна, после бързо стана сериозна, когато забеляза ужасеното му лице.

— Лесен трик. Всеки път, когато заведем някое от децата си за кръщаване в християнска църква, кръстниците дават голям гуляй и много подаръци на детето. Когато ме кръстиха последния път, бях на девет години. Дребна съм и минах за по-малка — гордо рече тя, сякаш това обясняваше всичко.

— Рани, колко пъти са те кръщавали?

Той се огледа, сякаш очакваше по безлюдното шосе всеки момент да се появи монах от Инквизицията и да връхлети върху тях.

Тя пресметна и каза:

— Седем, без да се броят двата пъти, когато съм била още бебе и не помня нищо.

Бенхамин изрече няколко ругатни, толкова цветисти, че биха накарали и марсилските рибари да засият.

— Никога повече не разказвай това, чуваш ли? Дори не казвай, че веднъж са те кръщавали.

— Значи ти си религиозен. Мислех те за по-друг — рече тя с удивление.

— Не, това няма нищо общо с религията ми. Просто повторното кръщаване се смята за голямо престъпление. Чувала ли си за Инквизицията, за светите служби? Инквизицията ще те обвини в еретическа дейност и ще те предаде на властите да те изгорят на клада.

— Християните често сами правят глупости, свързани с религията им.

— Да, знам. Дядо ми и баба ми били изгорени като юдеи, а родителите ми напуснали Испания и избягали в новите земи. В Марсилия бях евреин, но когато се върна у дома, трябва отново да се представя за християнин, ако ми е мил живота. Затова те моля да не кроиш повече опасни планове. Обещай ми, че дори няма да говориш подобни неща! — наистина беше разтревожен.

— Съгласна съм. И без това вече съм много голяма, за да мине номерът — огледа го с интерес. — Значи си евреин. Чух странни неща... — гласът ѝ постепенно заглъхна и погледът ѝ се спря върху слабините му.

— Любопитна малка котка — това си ти — засмя се Бенхамин. — Колкото до мъжествеността ми, ще си мислиш за това през целия път до Версели. Ще трябва да решиш и как да спечелим достатъчно монети за чисто легло и за къпане.

— Къпане? — в гласа ѝ пролича тревога и понечи да избяга.

— Да, къпане — каза той решително. — Или ще спиш с конете в обора. Аха, конете! Но, разбира се, какъв глупак съм! — Рани, изглежда, беше съгласна с последната му оценка. — Ще продадем бялата кобила на прилична цена — почака малко и продължи: — Разбира се, ако не е твоя любимка.

Рани вдигна рамене.

— Избрах я от стадото на Джанго, защото знаех, че е бърза — тя подскочи. — Но имам по-добра идея. Мога да я включа в състезание. Ти ще събереш облозите на глупавите граждани, а аз ще победя. Добра ездачка съм.

— Ще си счупиш врата. Освен това няма никаква гаранция, че ще победиш. Няма значение, че кобилата ти е бърза. Винаги ще се намери по-бърз кон. И как след това ще платим облога?

Рани призна, че е прав.

— Не искам да чупя врата си, нито да губя. Може би си прав. Мога да взема за коня добра цена, а сетне, когато си тръгваме от Версели, ще го открадна.

Бенхамин вдигна безпомощно очи към небето и изруга.

Стаята, в която се настаниха, се намиреше над оживена кръчма. Обзавеждането беше бедно: грубо легло, два счупени стола и малка маса. Чаршафите обаче бяха чисти, а наемът — нисък. Налагаше се икономично да изразходват парите, получени за кобилата, ако искаха да им стигнат до Марсилия. А след това какво щеше да прави с Рани? Мръсното малко хлапе се беше залепило за него. Налагаше се бързо да реши това.

Рани се щуреше из стаята и опипваше масата. Най-сетне се обърна, хвърли пълен с копнеж поглед към леглото и каза сърдито:

— Няма да се изкъпя!

Стоеше войнствено с ръце на кръста и разперени лакти, сякаш очакваше той да тръгне към нея.

Бенхамин само сви рамене.

— Няма да позволя да цапаш тези уханны чаршафи с вмирисаното си тяло и мръсната си коса. Виж какъв гребен съм ти

купил. Надявам се, след като я измиеш, тази твоя грива да може и да се среши.

Рани приближи до единствения прозорец в стаята. Капаците му бяха отворени и в стаята влизаха последните лъчи на залязващото слънце.

— Поне ми дай дрехите, които купихме. Все пак конят беше мой.

— Не, конят е на брат ти. Ти само го открадна. Няма да разреши да измърсиш тези хубави дрешки — вдигна внимателно бяла туника и елече със златисти ивици, сякаш да я съблазни.

— Ще отиват на цвета на очите ми и на черната ми коса — в гласа ѝ се долавяше колебание.

— Няма да ти ги дам, докато не се окъпеш — посочи голямата кръгла вана, изправена злоещо в центъра на стаята. До чистите кърпи на леглото имаше току-що купен сапун. Бенхамин взе ухання кръгъл калъп и започна да го подхвърля. — Разбира се, не знам дали всичката вода във Версели ще стигне, за да се измиеш.

— Не се заблуждавай. Няма да вляза в това дяволско нещо! Ще спя в обора с Виро и Аверо.

— Много добре. Тогава аз ще използвам водата, защото обичам чистотата — бързо измъкна ризата през главата си...

— Та ти се къпа вчера! Ще се разболееш и ще умреш.

— Нали съм доктор, мога да рискувам. Иди долу и поръчай вечеря на стопанката. Скоро ще дойда и аз.

Изчака, докато тя сърдито напусна стаята, после разкопча бричовите и ги свали. Докато се миеше във ваната, мислеше за непокорното момиче. Припомни си високите ѝ шоколадови гърди и изваяните бедра. Представяше си я изкъпана, с капчици вода по стройното и нежно тяло. Изруга, изправи се и започна да се трие енергично.

„Още преди да стигнем къщата на чичо Исаак, трябва да реша къде да я изпратя.“

Когато облече новата риза и чистите панталони, Бенхамин се почувства чудесно. „Сега поне не приличам на окъсан бандит.“

Докато слизаше по скърцащите паянтови стълби, чу как Рани се кара със стопанката на бирарията. Сплъстената ѝ коса се мятеше около нея, докато удряше с малките си юмруци яката дъбова маса.

Възрастната жена обърна сърдито гръб и остави момичето да се подсмива с вид на победителка.

— Каква дяволия измисли сега?

Рани не обърна внимание на тона му и отговори:

— Старата крава ни сервира една безвкусна каша. Наредих на момчето ѝ да я върне и да добави подправки и чесън.

— Никакъв чесън! И без това вече вониш на него.

Бенхамин бързо отиде в кухнята и обясни на стопанката да не слага чесън в кашата. Когато се върна обратно на масата, след него вървеше слугата с табла, пълна с чинии с говеждо месо, моркови и лук — просто, но добре приготвено ястие.

— Това не струва без чесън — рече Рани.

Бенхамин си спомни за лютите подправки, които чичо му беше донесъл от Ориента, и се усмихна.

— Може един ден да те почерпя с деликатес, който ще ти хареса. Нарича се къри.

Верен на думата си, Бенхамин не ѝ позволи да спи в леглото. Тя също изпълни решението си и прекара нощта в обора при жребеца и Виро. На сутринта бързаше да тръгнат, преди някой от бандата на Сандор да ги е открил. Но Рани не беше в обора, намери само Виро.

— Къде изчезна твоята господарка проклетия? — запита той троснато вълка, докато поставяше протритото седло и прикрепяше към него медицинската си чанта. Беше взел и остатъците от хранителните продукти. „Това няма да ни стигне, докато прекосим Алпите“ — мислеше той. Беше купил и як широк меч и арбалет с пълен кочан стрели. Така можеше да осигурява дребен дивеч. — Дано ръката ми е все още точна, инак ще загинем от глад — рече мрачно на Аверо.

— Няма да гладуваме — стресна го Рани. Застана на вратата на обора и му подхвърли кожена кесия, която иззвънтя, преди да я улови.

— Няма да те питам откъде си взела това. Хайде да се махаме от този град, преди с крадливите си пръсти да ни вкараш в беля.

Изведе Аверо на двора и се метна на седлото. Виро се затича след тях. В този момент от улицата долетя силен крясък:

— Ето я мръсната циганка, която ми открадна кесията. Спрете я!

Бенхамин метна момичето на Аверо и пришпори коня в луд галоп. Виро също побягна след тях. От тесните криви улички изскочиха хора и ги засипаха с камъни и с проклетия.

— Дано пазачът при градската порта спи. В противен случай ще ни отсекаат ръцете заради глупостта ти — кресна ѝ той.

Циганският късмет беше с тях. Портата беше отворена и в момента през нея влизаше селска каруца със сурова вълна. Аверо ловко я прескочи, а Виро я заобиколи. Поразеният пазач само видя как прекрасният ат прелетя край него, последван от вълка.

След няколко мили Бенхамин намали ход, но продължиха да яздят още часове, преди да спрат. Рани скочи от коня, без да сваля виновния си поглед от суровото лице на спътника си.

— Откъде да знам, че оня дебел пияница ще вдигне толкова шум за няколко монети? Когато ги взех от джоба му, дори не мигна — нищо не разбра. Обвини ме само защото съм циганка.

— Очевидно е улучил точно — кисело процеди Бенхамин. — А сега трябва да починем, да напоим Аверо и да продължим.

Той закрачи към близкия поток. След като утоли жаждата си, напои коня.

Рани го последва, а край нея подскачаше Виро. Починаха около четвърт час и Бенхамин отново се метна на жребеца.

— Време е да вървим.

Рани скочи живо на крака и направи опит да се качи на Аверо, но Бенхамин поклати глава и отдалечи коня от нея.

— Вече става много топло и не мога да търпя ужасната ти миризма.

— И какво трябва да правя — да вървя пеш?

— Точно така.

Той изведе жребеца на пътя и се насочи с бавен ход към планината.

Рани пламна от яд, а Виро я гледаше с любопитство.

— Накара ме да продам кобилата си. Не ми позволи да си я открадна обратно. Ти си един белокож копелдак, син на кучка, ти си...

— Продължавай с ругатните и ще измия не само тялото, а и устата ти — рече той почти развеселен. — Трябва да намерим достатъчно голям поток, който да замърсим с тялото ти. Тогава ще можеш да седнеш до мен.

На Рани ѝ мина през ума да насъска Виро да го разкъса. Но се огледа. Зад нея беше градът, където я очакваше наказание — рязане на ръце. Напред бяха Алпите и пътят към Марсилия, към дома на Бенхамин. Закрачи след коня с босите си крака. А нейният вълк, този предател, спокойно подтичваше до Аверо.

Когато слънцето увисна над поръбените със сняг върхове, спряха до горичка с борови дървета и кестен. Малкият поток, лъкатушещ до пътя, се сливаше с друг, по-голям. В една долчинка зад дърветата се беше образувал малък вир. Бенхамин погледна Рани, плувнала в пот и мръсотия. През целия следобед тя се бе влачила след него. Протестираше, но упорито следваше коня.

Възхити се на издръжливостта ѝ, но не знаеше как ще се пребори с нея и ще я изкъпе. Миналата вечер в бирарията не се осмели да се разправя от страх да не привлекат вниманието на стражата с виковете ѝ. Но не беше съгласен да язди до него с цялата си мръсотия. От друга страна, ако вървеше пеш, не можеха да стигнат Марсилия. Зимата щеше да ги застигне, преди да прекосят Алпите.

Загледа се във вълка, който инстинктивно изтича при водата, подуши въздуха и наведе глава да пие. Скочи от Аверо, отведе го до водата и започна да го разседлава.

— Бъди добра, стъкни огъня — рече той на Рани, като подхвърли чантата, в която беше кутията с огниво.

Тя изруга на ромски, но изпълни нареждането му. Бенхамин извади от торбата мях с вино, голям черен хляб, кръгла пита сирене и грозде, вече почти скапано от дългото пътуване под горещото слънце. Рани изгледа храната и Бенхамин си помисли, че стомахът ѝ сигурно къркори. Той се усмихна.

— Преди да се нахраниш, трябва да се изкъпеш.

— Защо си решил да ме убиеш? Искаш да изстина? Така ли ми се отплащаш за това, че те спасих от смърт? Ето, слънцето залязва. Ще замръзна — проточи глас тя, когато тръгна към нея.

— Точно затова ти казах да запалиш огън. Още не е тъмно, а денят е топъл. Няма да се простудиш.

— Но ще се удавя. Не умея да плувам.

— Аз плувам. Няма да те оставя да се удавиш, Рани — протегна ръка да я хване, но тя упорито поклати глава и отскочи назад, готова да побегне. Бенхамин беше подготвен за това. Бързо я улови през кръста

и я вдигна. — Кълна се в светите мощи, че воняш! — Рани започна да го драска, за да се отскубне. Обърна се за помощ към Виро, но предателят вълк продължи да гледа с любопитство странната сцена. Бенхамин улови здраво ръцете ѝ с дълги нокти, изви ги назад и я метна на рамото си. — Ако ми издраскаш очите, няма кой да те отведе в Марсилия — рече сърдито той.

Стигнаха до вира и Рани изпищя, когато я хвърли в плитчината. Опитва се да се изправи на тинестото дъно, без да спира да пляска около себе си и да кашля. Бенхамин бързо свали ботушите, събу брича и хвърли ризата си. Прогизнала и нещастна, Рани приличаше на полуудамено коте, захвърлено в дълбоката вода. Но това не ѝ попречи с възхищение да огледа източеното мъжко тяло. Златистите косми на гърдите му продължаваха до плоския корем и достигаха члена му, където избуяваха като висока трева. Очите ѝ с любопитство се спряха върху мъжествеността му. Значи разказите за евреите не бяха лъжа. Преди да отвори уста, той започна да я трие с твърд парцал и сапун. Движенията му не бяха аматьорски.

— Свали украшенията си, ако не искаш да ги изгубиш на дъното!

— Истинският роми никога не се разделя със скъпоценностите си — рече натъртено тя.

Бенхамин вдигна рамене.

— Те са твои и ако ги изгубиш, вината ще е твоя.

Тя изръмжа някакво проклетие и започна да го замеря с пръстени, гривни и огърлици. Бенхамин умело ги избягна и повечето паднаха на брега или в плитчината. Не пожела да хвърли само една масивна гривна.

— Свали и това, да не го загубиш.

— В нея е скрит амулета от Агата, който ме пази от теб.

— По всичко личи, че не действа добре. Прав ли съм?

Той нагази във водата.

— Толкова си гаден, че дори кучетата...

— Спри или ще натисна главата ти под водата, докато мръсната ти малка устичка се измие напълно.

Рани млъкна и се придвижи бавно към по-дълбокото, все още стиснала муската. Песъчливото дъно изведнъж изчезна под краката ѝ и тя се скри под повърхността на водата. След малко изскочи, като кашляше и проклинаше.

— Искаш да ме удавиш. Май ще успееш, защото изгубих муската си.

Главата ѝ отново се скри под водата.

Бенхамин се гмурна, улови я за ръцете и я изтегли на повърхността. Момичето обаче крещеше и се мятеше бясно, затова потърси по-сигурна опора. За дребния си ръст беше силна и гъвкава като дива котка. Наложил се да я улови за косите и силно да дръпне, за да я укроти.

— Вече не се давиш. Престани с истериите! — започна невъзмутимо да съблича разкъсаните ѝ дрехи. Очите му приличаха на сини пламъци. Ожесточено затърка косите ѝ със сапун, като не спираше да ругае. — Дузина теляци ще са нужни, за да ти измият косата. Може би трябва да те потопя в бъчва с оцет, за да се разтвори кирта — в очите на Рани се появиха сълзи от сапунената вода. Престана да се съпротивлява и вдървено се изправи, разтреперана от студената вода. — Затвори си очите. Сапунът щипе, а трябва да измия лицето ти — рече той. Пръстите му докоснаха нежния нос и витите ѝ вежди. След това изми бузите и изваяната сякаш от скулптор уста. Патрицианските ѝ черти с нищо не напомняха на нейните груби и кръвожадни братя. Спомни си разказите за цигани, които крадат деца. Можеше ли да е вярно? — Рани, помниш ли нещо за родителите си? С Джанго и Расван си приличате само по цвета на косата — с удоволствие забеляза, че мръсотията наистина пада, въпреки че тенът на лицето ѝ продължаваше да бъде с оттенък на тъмна маслина.

Когато привърши почистването на лицето ѝ, Рани отвори очи.

— Името на баща ми беше Занко. Расван и Джанго приличат на него, макар Агата да казва, че не са красиви като него. Умря, когато бях малка — дали да му разкаже за майка си? Фактът, че е изоставена от неизвестна унгарска благородничка, беше нейна тайна, а раната от това откритие беше още прясна.

— А за майка си знаеш ли нещо?

— Починала е при раждането ми — Рани Янос си прости лъжата, защото за нея всъщност беше така.

— Има ли вероятност един от родителите ти да е бил бял? — попита той с презрителната интонация, с която тя произнасяше тази дума.

Рани се наежи.

— Аз съм циганка, жълтокоси. Май това не ти харесва.

Той не отговори и продължи трудната си задача да почисти косата ѝ.

— Трябва да затвориш очите си, защото ще изплакна косата от сапуна.

Натисна раменете ѝ, за да я накара да се наведе, но тя не се помръдна.

— Не можеш да оставиш сапун в косата си. Ще започне да те сърби главата.

— Тогава защо ме намаза със сапун? — попита тя. Обидата ѝ се смени с гняв. Тя е роми, една безполезна играчка за него, а напусна родното си огнище, за да спаси живота му.

Когато я дръпна към себе си, Рани отново започна да се съпротивлява, но борбата беше неравна. Улови здраво и двете ѝ ръце. Тя почувства как пръстите му минават през косата ѝ и свалят от нея кирта, трупана вече седемнадесет години. Опитваше се да оправи сплъстените кичури, станали като възли. След това я придърпа към плиткото и започна да трие гърба и ръцете ѝ. Не забеляза, че докато кашляше, тя плюеше върху златистите косми на гърдите му. Беше готова да дращи и да рита, но синята студенина в очите му я спираше.

След ръцете Бенхамин започна да мие гърдите ѝ. Още помнеше желанията, които изпита, когато за пръв път се притисна към него, помнеше гърдите ѝ, събудени от възбудата. Когато ръцете му започнаха да ги трият, се случи същото. Усещаше как у нея пламва страстта. Същото ставаше и с него. Стиснал зъби, той се опита да мисли само за къпането и да контролира възбудата си. Ако се приближеше, тя щеше да почувства пулсиращия му член.

Рани затвори очи, когато от допира му тялото ѝ оживя. Гърдите я боляха. Божичко, какво щеше да стане, когато стигне до краката ѝ, когато я докосне там? Точно тогава почувства члена му, който се опираше в бедрото ѝ. Ето че въпреки жестоките му и безсърдечни думи тя не му е неприятна. Разбира се, трябва да има предвид, че доста време е бил лишен от женска ласка. Беше наблюдавала братята си и знаеше, че при продължително отсъствие на жена мъжът лесно се възбужда.

Изведнъж Бенхамин разбра, че и тя знае нещо за него. Наведе се и започна да трие закръглените ѝ бедра. Когато почувства ръцете му,

Рани нахално започна да се кълчи, за да го възбуди. Малка кучка! Колко ли дървеняци от катуна ѝ са я имали?

— Вдигни единия си крак и ме хвани през кръста — с дрезгав глас прошепна той. Докато я миеше, внимателно опипваше стройните крака с изящни глезени. Беше миниатюрна, но завършена жена.

Остана да измие само едно място. Пое дълбоко въздух и насапуниса ръката си. Сетне бавно започна да трие корема, докато достигна островчето от вити къдрици. Рани отпусна главата си назад, а Бенхамин леко масажираше срамните ѝ устни. В унес наблюдаваше почти негърския ритъм на съвършеното ѝ малко тяло, което сякаш изпълняваше ритуален танц. На устните му се появи мрачна усмивка. Едва ли досега любовник я бе масажирал. Докато се извиваше и се притискаше към него в разпенената вода, Бенхамин усети неизбежното.

— Сега е твой ред да ме измиеш. Казах ти, че къпането не е толкова страшно.

Опита се да прикрие надигащата се страст. Постави сапуна в ръката ѝ, хвана я и заедно започнаха да търкат гърдите му.

Тя бързо схвана новата игра. Докато го сапунисваше и триеше, изследваше покритото му със златисти косми тяло.

— Вече повярвах в това.

Сръчните ѝ малки ръце се плъзнаха по твърдите му бицепси, след това се прехвърлиха на широките му рамене, опипаха гърба и минаха по стегнатия му крак. Като него и тя реши да остави най-приятното за края. Когато поглади члена му с малката си ръка, бухнала в сапунена пяна, той измърмори една ругатня. През тялото ѝ минаха сладостни вълни, когато Бенхамин хвърли сапуна на брега, притисна я в прегръдките си и нагази в по-дълбоки води.

— Хвани се за врата ми! Сега ще измием сапуна.

Рани послушно обви врата му. Вече не се боеше от водата. Чувстваше се сигурна в прегръдката му. „Принадлежа ти, Бенхамин Торес. Нямам нужда от муската си.“

Когато я понесе над водата, сърцето ѝ запя. Той коленичи пред вълненото одеяло, постлано до огъня.

Остави я и се вгледа в нея.

— Красива си — пошепна ѝ той, докато пръстите му проследиха извивката на гърдата и продължиха надолу към гладкото ѝ бедро. Тя

протегна нетърпеливо ръцете си към него. Бенхамин нежно прегърна златистото ѝ тяло и потърси устните ѝ. Леко разтвори бедрата ѝ, докато езикът му се движеше в устата ѝ. — Каква красива коса — мърмореше той, впил устни в шията ѝ, докато ръцете му потъваха в пищната ѝ коса с цвят на ебонитова смола.

Ръцете ѝ внимателно опипваха гърба му. Чувстваше как с всяка минута страстта му се разгаря. От шията ѝ устните му се спуснаха към гърдите и оттам — към пъпа. Тя въртеше бедрата си, както я бяха учили, когато танцуваше кючек, и почувства възбудата и учестеното му дишане. Но когато захапа нежно едно от набъбналите ѝ зърна, тя тихо изстена. Рани беше виждала как ромските майки кърмят бебетата си, но не знаеше, че първо любовниците им сучат от техните зърна. Каква сладост! Тя се извиваше и заравяше пръсти в гъстата му златиста коса.

Бенхамин усети, че напрегнатият му до болка член се търка в стройното ѝ бедро, докато се мята и обвива краката си около неговите. Ръката му опипа копринената кожа на корема ѝ.

— Стой така, не се движи — изрече той.

Пръстите му се заровиха в нежните косъмчета и намериха търсеното. Беше влажна, явно възбудена не по-малко от него. Извика тихо, когато започна да я опипва с опитна ръка.

Рани усети как земята се завъртя в луд бяг под нея, а небето сякаш се свлече. Разтвори жадно бедра и се отдаде на лудата страст.

— Моля... моля...!

Какво имаше в молбата ѝ? Бенхамин се надвеси над влажната ѝ жадна плът, готова да се слее с неговата. Когато заби нокти в раменете му, той насочи члена си към входа на рая. Мятащите се бедра на момичето и страстните ѝ стонове го извадиха от равновесие. Не можеше повече да издържа.

— Още малко, Рани, още малко...! — той навлезе в нея и усети, че нещо се разкъсва. Викът ѝ на екстаз се превърна във вик от болка. Тялото ѝ се скова и тя се опита да го изтика от себе си. — Не, още не, малката ми... Само не се движи. Няма повече да те нараня, довери ми се! — шепнеше той, а устните му засмукаха ухото ѝ, докато тя престана да се бори и притихна в обятията му.

„Довери ми се.“ Та той ѝ причиняваше болка. Въпреки разказите на възрастните жени в лагера, Рани беше сигурна, че Бенхамин, нейната златна обич, няма с болка да отстрани девствеността ѝ.

Почувствал нейния унес, Бенхамин обсипа с нежни целувки бузите и очите ѝ, след което отново впи устни в нейните, докато накрая тя отговори на ласките му. Търпеливо изчакваше сигнал от нея, че тялото ѝ е готово да продължат любовната игра. Беше толкова дребна! Страхуваше се да не ѝ причини по-голяма болка от обичайното разкъсване на девствената ципа.

Тялото на Рани пламна, когато напрегнатият му член влезе в нея. Болеше я, но в същото време се чувстваше добре. Докато целуваше и галеше тялото ѝ, тя усети, че той много внимателно проникна в нея. Сладката болка нарасна, но заедно с нея растеше и възбудата ѝ. Докато езиците им нежно се опипваха, тя извиваше страстно тялото си. Беше видяла, че така правят циганките, когато играят кючек. Това беше истинската съблазън, танца на екстаза.

По лицето на Бенхамин избиха капчици пот, докато се опитваше да контролира тялото си.

— Движи се бавно, бавно, дребосъче! — монотонно повтаряше той.

Толкова тясна беше тя там, толкова мека, сякаш сътворена само за любов. Шепнейки нежни думи на испански, той я целуна и се загуби в дребното ѝ разкошно тяло.

У Рани сякаш се събуди дивият инстинкт. Извиваш тялото си, надигаше се, за да го посрещне, подканяше го да влиза все по-дълбоко в нея. Още, още! Пред очите ѝ проблесна светкавица и облекчението дойде. Изпита това, което беше чакала цял живот, и то от Бенхамин, от златокосия си любовник. Той ѝ го даде.

Бенхамин се почувства омекнал, изчерпан, но тържествуващ. Усети как тя спонтанно завърши едновременно с него любовния акт. Опря се на лакти, докато се опитваше да си поеме въздух, после леко се отдръпна от нея и легна по гръб. Рани се сгуши до него и влажната ѝ грива се разпиля върху гърдите му. Сега косата ѝ ухаеше. Цялото тяло излъчваше аромат на мускус, който възбуждаше.

— Моя малка сирено, не исках да ти причиня болка. Не предполагах, че друг мъж не те е имал преди мен.

Усети как тялото ѝ се стяга и се опитва да се отдръпне от него. Рани стана и поиска да избяга, но той държеше китката ѝ. Момичето разтърси мократа си коса. Почувства се срамно гола и унижена. Магията се стопи.

— Аз съм циганка, затова според теб съм курва! — опита се да сдържи сълзите си, но не можа.

Бенхамин също стана. Улови в ръце малкото ѝ красиво лице и го наклони така, че погледите им се срещнаха.

— Прости ми, Рани! За нищо на света не искам да те обиждам — на устните му се появи тъжна усмивка. — Не съжалявам, че съм първият ти мъж.

Тя посрещна погледа му и леко го докосна с ръка по бузите и по златистите бакенбарди.

— Да, ти си ми първият и... последният!

Това бяха просто слова. Очакваше да ѝ предложи женитба, да ѝ говори за любов.

— Винаги ще се грижа за теб, Рани! — закле се той.

Не това искаше да чуе, но в момента все пак беше нещо.

ГЛАВА 20

Остров Еспаньола, година 1525, април

Магдалена и Мириам седяха на широката каменна веранда и гледаха към владенията на Торес. Те напомняха малко кралство, един самозадоволяващ се рай. Почти рай, мислеше печално Мириам, докато наблюдаваше как съпругът ѝ се забавлява с малката Виоланте. Подхвърляше кикотещото се дете във въздуха, а Кристобал изгаряше от нетърпение да привлече вниманието на по-възрастния си брат. Намираха се в сянката на черничевите дървета в края на огромната поляна. Колко бързо малките братчета на Риго се привързаха към него! Двадесетгодишният Бартоломео и четиринадесетгодишният Кристобал мечтаеха да станат смелчаци като този испанец. Дори Серафина, вече омъжена и майка на три дребосъчета, беше истински впечатлена от Риго. Лани бе най-лесното завоевание.

В първия момент Мириам беше удивена и доволна от поведението на закоравелия самотник. Можеше да обикне тяхното бебе, да не поиска да се раздели с него и да се откаже от намерението си да замине за Мексико. Но високомерието и непостоянството в отношението му към нея бяха същите. Страстта през нощта се изпаряваше с настъпването на деня.

Времето за раждане приближаваше. С всеки изминал ден тялото ѝ натежаваше и Мириам се боеше, че скоро Риго ще я изостави. Молеше се да остане поне до раждането на детето. Възможно беше да го обикне, но нямаше да прости нито на себе си, нито на Мириам за предателството им към Бенхамин. Брат му винаги щеше да стои между тях.

Риго нямаше да прости и на Аарон, макар че горе-долу се разбираха, откакто бяха пристигнали в селището на острова. Ако в това семейство не съществуваха някои неизяснени неща, тук би живял добре. Физическата закалка, получена във войската, го улесняваше при работата в плантацията. Аарон беше доволен от бързото му приспособяване към живота в селището.

Но Магдалена явно не беше във възторг от завръщането на доведения си син, узурпирал мястото на Бенхамин в нейния дом и присвоил годеницата му. Мириам виждаше как Магдалена внимателно следи играта на Риго с децата ѝ.

— Би искала мъжът там да е Бенхамин, не Риго, нали? — „защо зададох този въпрос?“ — Извини ме — каза тя след къса пауза, — нямам никакво право да говоря така. Явно жегата ми влияе зле.

Взе чашата със студена лимонада и отпи. Току-що всички се бяха върнали след изморителен ден. Тя беше обходила възрастни пациенти в селището на тайно, разположено в края на имението.

Зелените очи на Магдалена изпитателно се вгледаха във високата, елегантна жена.

— Мисля, че не трябва повече да отлагаме разговора. Много пъти, откакто пристигнахте през февруари, съм решавала да говорим открито, но винаги... — тя търсеше думите — но винаги се страхувах да не кажа нещо грешно и да разстроя цялото семейство. Аарон от толкова време чака тази среща, за да се събере семейството, и не искам да го наскърбявам — каза Магдалена с печална усмивка.

— Но ти също дълго се надяваше първородният ти син Бенхамин да се върне. Аз провалих щастието ти.

— Явно Бенхамин е бил прав, когато пишеше, че си прекалено приказлива — отбеляза Магдалена. — Да, Бенхамин ми липсва, но от последното му писмо личи, че е преодолял любовната мъка. Не те виня за случилото се, Мириам! Когато любовта дойде, ние просто ѝ се подчиняваме. Друг избор няма. Аз бях влюбена в Аарон Торес още от малко момиче — бях малко по-голяма от Виоланте.

— А ето че Риго сега наранява Аарон — прошепна Мириам. — Той е твърд човек, закоравял от многото преживени огорчения. Според него с любовта и доверието не трябва да се търгува.

— Това забелязах и аз — в гласа на Магдалена се появиха ледени нотки. — Но не за Аарон ме е страх. Той е умен и бавно и последователно ще спечели сина си. Плаши ме начина, по който Риго се отнася към теб, не към баща си.

Мириам едва не се задави с лимонадата. Вгледа се в лицето на Магдалена.

— Чувства се виновен, че предадохме Бенхамин.

Магдалена поклати глава.

— Бенхамин, както много пъти ми е обяснявал неговият баща, е зрял мъж. Той ще намери своя път. Очевидно ти обожаваш този самонадеян глупак, а той се отнася към теб студено, като с чужд човек.

Страните на Мириам пламнаха. Ако Магдалена само знаеше, че в леглото той е друг!

— В много отношения ние сме чужди един на друг. Той е испанец, християнин. Отраснал е на улицата и яростно се е борил за малкото, което притежава. А аз съм еврейка, любимка на баща ми, който даваше всичко за мен.

— И въпреки това се отказа от всичко, за да се омъжиш за този християнин, а той се отказа от безгрижния си живот и дойде да се срещне с баща си, което никога не е искал — кисело завърши Магдалена.

— Риго се ожени за мен от чувство за дълг. Той беше сигурен, че баща му го е изоставил. До известна степен продължава да вярва в това.

— Значи смяташ, че не те обича.

— Казвала ли съм някога, че го обичам? — отговори рязко Мириам.

Магдалена се усмихна.

— Не е необходимо да го казваш. Вижда се от действията ти.

Мириам изведнъж реши да бъде искрена.

— Всичко, което върша, го вбесява. Вбесява се от това, което съм. Всеки път, когато с теб се разхождаме в селището, дори когато лекувам болните, се дразни. Идеалът му за съпруга е някаква безлична вещ, не лекарка.

— Възможно е Риго, като баща си някога, да не може да избере верния път — мъгляво обобщи Магдалена.

— Може да е объркан, чувството за дълг да му тежи и да се чувства пленник тук — рече Мириам със стегнато гърло, стиснала в юмруци ръцете си.

— Накъде ще тръгне? Обратно в Италия?

— Ще иде в Мексико — отвърна със задавен шепот Мириам. — Чух го да разпитва кормчията как може да спечели злато. Ако не беше обременен с мен и детето, незабавно би заминал. Страхувам се, че когато детето се роди...

— Когато човек вземе в ръце собственото си дете, много трудно ще си тръгне — рече Магдалена. — Така беше и с бащата на Наваро. Аарон го обичаше горещо и когато детето се изгуби, сърцето му беше съкрушено.

— Няма да използвам едно невинно създание като залог, за да задържа Риго!

— Ти не си Алия. И това е добре — отвърна сухо Магдалена. С присвити очи тя изгледа мургавия мъж, заиграл се с децата ѝ. — А ти, Мириам, почакай. Не си внушавай, че само дългът го е довел тук. Според мен привличаш го ти. И ако се превърнеш в лигава госпожица, изцяло покорена от испанската му арогантност, едва ли ще му се понравиш.

— Винаги съм била самостоятелна, с чувство за достойнство. Заради това често се карахме с Бенхамин. Аз не исках да живеем тук.

— А ето че се влюби в Еспаньола. Риго също.

Очите на Мириам плувнаха в сълзи, когато протегна ръка и докосна Магдалена.

— Доволна съм, че разговаряхме.

Магдалена стисна ръката ѝ. „Дали трябва скоро да дам дневника на тази млада глупачка...“

Индианците тайно от плантацията на Торес обитаваха южния край на полето. Бяха се установили до един от безбройните извори, които браздяха плодородната почва на долината. Опитни орачи, хората на Гуачанагари отглеждаха хранителни култури в плантацията — маниока, фасул, сладки картофи, фъстъци и царевица.

Аарон и старият му приятел седяха под сянката на черниците до самата вода и гледаха девойките и младежите, които копаеха сред изрядно подредените лехи.

— Този сезон беше плодороден — забеляза индианецът на своя мелодичен език.

Беше запазил формата си — слаб и висок почти колкото испанския си приятел. Кафявата кожа на лицето му беше гладка, без бръчки, а косата му, черна като нощта, беше едва-едва прошарена.

Аарон се вгледа в тъмните очи на Гуачанагари.

— Не вярвам да си ме извикал, за да обсъждаме жътвата.

Върху изваяните устни на Гуачанагари се появи усмивка.

— Ти открай време си умно момче — изразът му стана сериозен и продължи: — Ще ми се да поговорим за Наваро.

Аарон зачака. Откакто Риго за пръв път се срещна с вуйчо си и с братовчедите от тайно, очевидно поддържаше дистанция между себе си и тези открити, емоционални хора.

— Той предпочита името, което са му дали осиновителите. Доволен съм от това, тъй като първият Наваро беше изтъкнат племенен вожд, който загина. Не бих искал Риго да умре като него.

— Също като мен някога Риго е бил храбър воин там, отвъд Голямата вода. Тук ще стане добър търговец.

— Явно има голям опит с едрите животни, които отглеждате. Гледах как лови с въже дивите крави. Много е смел, но не вярва, че това е качество и на хората на неговата майка.

— Синът ми — каза сухо Аарон — има грешно мнение за много неща.

— Това е вярно, но се тревожа, защото страни от нас. Скоро народът на тайно ще изчезне. Само онези, които смесиха кръвта си с твоите хора, ще продължат традициите ни. Риго е един от тях. Няма да умре от болестите на белите, тъй като е наполовина бял. Той и другите като него са надеждата ни за бъдещето. Искам да се гордее с кръвта във вените си и да предаде това чувство и на своите деца.

Аарон усещаше болката на своя приятел и знаеше, че е прав.

— Ако знаех как да му въздействам! — рече тихо той.

— Мислих за това — когато Аарон го погледна с интерес, Гуачанагари продължи: — Помниш ли голямата битка, когато моите войни и бойците на Адмирала се съюзиха, за да победят Каонабо. Сега имаме нов враг, който заплашва нашата реколта, животните, дори живота ни.

— Нощните нападатели! — възкликна Аарон.

— Да. Само през последния месец те откраднаха много от хубавите ти коне, а ти и синът ти напразно ги преследвахте.

— Успяхме да си върнем повечето коне, но крадците избягаха по море. Твоите хора откриха ли откъде идват нападателите?

— Не, но научихме къде крият плячката си: в голяма пещера в таен залив, близо до предишното ни село. Скоро ми съобщиха, че е пристигнала нова плячка и изчакват някого.

— Най-сетне! Ще хванем грабителите, когато заплуват към кораба.

— Така ще стане, а аз и воините ми ще се сражаваме рамо до рамо с вас, както някога.

Аарон си спомни клането при тази битка преди тридесет години, когато бойците на Гуачанагари се биха с дивите туземци на Каонабо.

— А Риго ще види как воинът на тайно брани честта си.

— Така ще бъде! — изражението на Гуачанагари показваше задоволство. — Оттук го знам — той почука с пръст лявата си страна, където биеше сърцето.

— Е, нека разбойниците пристигнат и покажат какво могат! Има много да патят.

Риго наблюдаваше как Мириам, застанала на колене до дървения нар, на който лежеше ранено момче от тайно, проверява превръзката на крака му. Дори в напредналия вече стадий на бременността тя беше удивително сръчна. Изчака я да довърши работата си, тъй като избягваше да говори с индианците, освен ако беше наложително.

Усетила погледа на студените му сини очи, Мириам надигна глава. Потупа окуражително момчето по рамото, говорейки му на развален индиански език и стана, за да разбере какво иска от нея намръщеният ѝ съпруг. Той се приближи и взе ръката ѝ.

— Тази дейност е поверена на Магдалена, не на теб. Нали ти казах да не се разхождаш сама из това индианско селище!

Ръката му я държеше здраво, докато я извеждаше от просторната колиба на силната слънчева светлина.

— Аз съм лекарка. Тук има много болни хора и Магдалена сама няма да се справи.

— Индианците страдат от всевъзможни болести. Ти първо си моя съпруга, след това лекарка. Не искам да те виждам тук.

Тя внимателно изгледа напрегнатото му лице.

— Това, от което се страхуваш, е жена ти да не се зарази от обичаите и езика им. Не болестите им те тревожат, а те самите. Ти ги презираш. Защо? Виждаш как са се устроили. Хората на Аарон и на Гуачанагари живеят в мир. Нима може това да не те впечатли?

Лицето му остана безизразно.

— Защо не прие увещанията на брат ми и не пристигнахте тук заедно? Той е либерален доктор като теб и обичате еднакво тези диваци.

Тя едва сдържа желанието си да го зашлеви. Стисна до побеляване на кокалчетата медицинската си чанта.

— Вече се влюбих в това място и в хората на тайно, но още повече обикнах твоето семейство. Защо не постъпиш като мен? Горчивината и омразата ти пречат да видиш истината.

Дръпна силно ръката си, освободи се и му обърна гръб. Докато се отдалечаваше, Риго я наблюдаваше с празен поглед. В него бавно се надигаха смут и гняв. Не е вярно, че не обича семейството си, но не всички. Обича братята и сестрите си, но животът го е научил да бъде предпазлив. Не се доверява напълно на опитите на мащехата му да се сприятели с него. Предпочита да продължи да се отнася към него със студената резервираност, която демонстрира при първото им запознанство. Колкото до баща му... Те се разбираха добре. А и Аарон, и Магдалена бяха вече омагьосани от Мириам. Очароваха ги и лекарските ѝ умения, които той смяташе неподходящи за жена, особено за бременната му съпруга. „Нищо чудно, че те и хората на тайно я обожават. Та как не!“ — мърмореше си той.

Хаотичните му мисли бяха прекъснати от един нежелан гост. Вуйчо му Гуачанагари прекоси широкия площад и се насочи към него. Риго огледа високата импозантна фигура на брата на майка му. Този човек говори перфектно на кастилско наречие и притежава достойнство, което веднага се долавя. У него липсва суеверното покорство, което забеляза у много други индианци. Въпреки това е брат на Алия — майката, която беше предала сина си в пристъп на злобна ревност. Няма значение кой казва истината за изчезването му като дете — беше изпълнен с горчивина. Или баща му, или майка му го бяха напуснали. Но най-вероятно е и двамата му родители да не са го желали.

Гуачанагари гледаше Наваро и чакаше да проговори пръв. Длъжен е да намери път към сърцето на своя племенник. Случайността му подсказа начина.

— Добре си въоръжен. Това е чудесно, тъй като до Голямата солена вода ни очаква много път.

— Нас?

Риго погледна копието и камата на Гуачанагари. Положително този старец не се готвеше за война с племенни врагове.

— Баща ти и моите воители са готови. Хайде! — успя само да каже Гуачанагари.

Риго и Аарон язدهа, придружени от около двадесетина въоръжени мъже. Проправяха си внимателно път през опасно стръмните планински местности. Високите плата бяха почти оголени, не се виждаха никакви дървета, а въздухът беше удивително свеж и хладен. Риго си мислеше за индианците тайно, останали далеч долу в тъмните дебрии на джунглата. Те трябваше да минат през обрасли пътеки и ездачите трудно щяха да се придвижат.

— Колко бързо трябва да яздем, за да се срещнем на брега? — попита той баща си.

Аарон намали хода на едрия си кафяв кон и бързо огледа океана от зеленина, изпълнил дългите тесни долини между планините.

— Ще пристигнат преди нас, ако се движим в тръс по долината. Техният път е по-пряк от нашия.

Аарон забеляза, че Риго се замисли.

— И старият вожд ли ще язди толкова дълго? — въздържаше се да назове Гуачанагари „вуйчо“.

Аарон се засмя и отговори:

— Внимавай в пътя! Вуйчо ти е по-млад от мен. Преди да измрат от болестите, които им донесохме, тайно бяха невероятни бързоходци и воители.

— Скоро ще разбере това, ако шпионите им са донесли вярна информация.

— Вярна е, сигурен съм. Горя от нетърпение да разбере кой стои зад грабежите.

Докато колоната от мъже внимателно си проправяше път към морския бряг, Естебан Елзоро изчакваше, скрит зад гъсталак от ниски клонести борчета на хребета отвъд долината. Наблюдаваше силуетите на ездачите, които се открояваха срещу небето.

— Виждам двадесетина души, въоръжени до зъби. Бързо занеси на капитан Бриен това съобщение! — един от черните му роби пое запечатания плик и побягна с пружинираща стъпка. На лицето на Елзоро се изписа задоволство. — Торес, най-сетне си в ръцете ми! Цяло щастие е, че съгледвачът ми се натъкна на хората ти. Този път проклетият ти късмет няма да помогне.

На борда на кораба Риго се спаси от наемния убиец на Елзоро, сетне кучето му не успя да изпрати мелеза в ада. Този път Етиен Рейнард, представящ се за испанския плантатор Естебан Елзоро, щеше да пречука Торес. Приятелите му в Марсилия ще бъдат доволни, много доволни.

А без всичките тези воини селището на Торес ще бъде лесна плячка. Върна се на мястото, където чакаха хората му и даде необходимите заповеди. Те, както и корсарите на Бриен, ще бъдат силно изненадани.

Докато яздеше към залива Навидад, французинът се чудеше как Торес е научил за скривалището на Бриен.

— Вероятно някой от глупавите му туземци е видял кораба на Люк — промърмори той и се отказа да мисли за това, защото беше безполезно.

— Това не ми харесва. Французи корсари се разхождат по испанския бряг, сякаш е техен. Защо не са поставили постове? — рече Аарон, докато гледаше как екипажът на пиратския кораб си предава един на друг мяха с вино и издава шумни крясъци. Преброи около петнадесет души, насядали около лагерния огън.

— Макар че са в този скрит залив, сякаш прекалено безгрижно се държат — съгласи се Риго. — Дойде ли вестта от индианците?

— Те са на мястото си. Гуачанагари и аз сме се сражавали рамо до рамо много пъти.

— Преди да ги нападнем, ще ми се пак да огледам наоколо.

Баща му кимна. Риго се измъкна тихо и навлезе сред гъстата растителност. Как ли издържаха индианците сред адските изпарения на тази влага, чудеше се той, като се отърсваше от рояците миниатюрни хапещи насекоми. Дрехите му се намокриха. Всяка стъпка, всяко поемане на въздух в джунглата беше изпитание. Тръгна

по плажната ивица, която се виеше около малкия залив, но оставаше добре скрита между дърветата и лозите. Дребна жълта птичка пърхаше сред цветя камбанки, а крясъците на папагалите и жуженето на насекомите заглушаваха шума от стъпките му.

Изведнъж в натежалия въздух се чу остър свирещ звук. Инстинктивно Риго се хвърли на земята. Усети как ножът закачи ръкава му и с тъп звук се заби в покрития с мъх дънер на дървото, до което стоеше само преди миг. Изтърколи се и измъкна камата си още преди да забележи нападателя, но не успя да извади меча си. Откъм гърба му се нахвърлиха двама души, а човекът, хвърлил ножа, изскочи пред него.

Риго ритна нападателя пред себе си. Единият от мъжете зад него се опита да го хване, но испанецът го рани с ножа по рамото. Из джунглата вече ехтяха възбудени гласове. Битката на плажа беше започнала. Французинът, вече изтрезнял и без усмивка, измъкна оръжието си и се спусна към хората на Аарон, но Риго, увлечен в борбата, не го забеляза.

Мъжът, който беше хвърлил ножа, се опомни и се приближи до Риго с изваден меч. Другите двама направиха същото.

— Пригответи се да умреш, проклет мелез и син на кучка! — рече по-дребният мъж през зъби.

Той беше получил раната в рамото. В отговор Риго протегна лявата си ръка и го сграбчи за туниката. Издърпа го пред себе си като щит. Така единият от нападателите заби ножа си в другия, вместо в Риго.

— Остави ми го, Енрике. Той уби Лу — рече приятелят му, докато измъкваше ножа си.

— Не го давам! Ще искам за него награда от Рейнард.

Ножът бавно се приближаваше, но тъкмо в този момент Енрике извика и падна по корем с меч, забит в гърба. Гуачанагари изскочи от гъсталака, бързо извади оръжието и се обърна, за да се защити от друг нападател, изникнал от джунглата и вдигнал сабя срещу Риго.

През това време Риго успя да освободи меча си, затиснат от тялото на Енрике, и се хвърли срещу новия нападател с него. Схватката беше кратка. Риго го обезоръжи с един замах.

— Казвай кой е Рейнард, който ви е наел да ме убиете! Френско име, нали? — острието на ножа опря в шията на падналия. —

Отговаряй бързо или ще идеш при Лу и Енрике!

— Знам само името му. Каза, че Рейнард ще плати на този, който те убие. Казва се Бриен.

Нападателят отстъпи, за да не бъде прободен от ножа на Риго.

— Но защо? Нима съм обидил твоя пират повече от баща ми, чиито коне крадете?

Очите на мъжа бяха изскочили от орбитите си от страх. Той оглеждаше около себе си. Един едър индианец довърши мнимия им спасител и сега пазеше гърба на Риго. Из цялата джунгла и на брега бойни викове раздираха въздуха. Когато острието на Риго се заби леко, той вдигна ръце.

— Не, той е друг французин, един, който...

Изведнъж се наниза на ножа. Риго изруга и трескаво огледа джунглата. Единственият извор на информация за домогванията до неговия живот беше умъртвен от стрела в гърба.

— Ще се опитаме да заловим друг и да го разпитаме за тези награди — рече Гуачанагари.

— Дължа ти живота си, вуйчо!

Най-сетне на лицето на Гуачанагари се появи усмивка. Той кимна.

— Ела да се увериш, че тайно невинаги са кротки!

Тръгнаха към откритата брегова ивица, където ожесточената битка продължаваше.

Риго го следваше плътно, но докато стигнат до там, боят се превръщаше в пълно поражение. Няколко лодки с корсари бясно гребяха към кораба в залива, докато групата мъжаги, които ги бяха изненадали, бягаха към джунглата. Чуваше се отдалечаващ се тропот на коне. Повечето успяха да се измъкнат, но не бяха малко и тия, чиято кръв багреше земята.

Риго забеляза начина, по който се биеха тайно — рамо до рамо и гърди в гърди с мъже, много по-тежко въоръжени от тях. Колиетата и тръстиките им тръби с отровни стрели бяха изключително ефикасни. Някои от по-младите мелези имаха ками и мечове. Всички се представиха добре. Гуачанагари даде заповед на двама от воините си да се впуснат по следите на бягащите, но надеждата пешком да стигнат ездачите беше малка.

Аарон огледа трупове. Сетне очите му се спряха на Риго, който нямаше дори драскотина. Тръгна към сина си, прибирайки меч в калъфа.

— Когато потъна в джунглата и онези ездачи ти устроиша клопката, помислих, че с теб е свършено — рече той.

— Намеренията им бяха не да ме убият, а да ме залавят. Още на кораба един от тях ме нападна с нож. След това стана инцидента с приятеля ти, плантатора Елзоро, и едрият му пес.

Риго погледна загриженото лице на баща си.

— Защо не ми каза за случая на кораба?

Младият мъж вдигна рамене.

— Тогава не знаех за какво става дума. А ти можеш ли да ми кажеш нещо за човек на име Рейнард?

— Френско име. Тук, на Еспаньола, не съм го чувал — рече Аарон озадачено.

— Който и да е той, дава голяма награда за главата ми. Но се чудя защо — Риго не се доверяваше напълно на баща си, но все повече се уверяваше, че той няма нищо общо с покушенията върху живота му.

— Имаш много врагове, както и аз. Помисли си за хората, които си срещал във Франция или може би в Италия.

Погледна към Риго, който напрягаше паметта си.

— Имам десетки врагове от Севиля до Санто Доминго — огледа около себе си и продължи: — За жалост, нито един от нападателите ни не оцеля. Бихме могли да му зададем няколко въпроса.

— Те са планирали това: първо корсарите ни подмавиха да оставим конете си и сами да им попаднем в ръцете, после ни нападнаха ездачите испанци. Единствено хората на тайно, скрити в храстите, ни спасиха от клането. Без войните на Гуачанагари щяха да ни унищожат.

Аарон се замисли, а Риго попита:

— Мислиш ли, че това просто е бил план да ни убият.

— Възможно е, но през последната година много често си бил нападан. Имената Бриен и Рейнард са френски. Какво може да означава това? — Аарон вдигна рамене. — Винаги съм подозирал, че французите прибират откраднатата стока от Еспаньола и ограбват корабите ни в морето. Но защо?

— Не вярвам да има връзка с нападенията над плантацията. Те са започнали много преди Бенхамин да ме срещне и преди да се опитат да ме убият — Риго гледаше към Гуачанагари, който приближаваше към тях, и добави: — Ето го вуйчо. На него дължа живота си.

Тези думи направиха силно впечатление на Аарон. На лицето му се появи усмивка.

— Хората ми не успяха да уловят нито един от нападателите — каза индианецът.

— Трябва да сме много предпазливи, докато решим тази загадка. Ще се опитам да открия връзката между смъртоносната схватка между теб и Елзоро в Санто Доминго и другите опити да те убият — лицето на Аарон напомняше каменна маска.

— Той е плантатор, който има много слуги и кучета. Ако успее да завладее къщата на Торес, да завземе земите и да зароби хората ти ще стане по-богат. Нашият приятел, вторият адмирал, вече не е тук. Кой може да го спре? — запита Гуачанагари.

— Наистина кой? — повтори риторичния въпрос Аарон с угрижен вид.

Докато яздеха обратно през планината, Риго мислеше за събитията през последните месеци. Целият му живот, целият му свят се беше преобърнал. „Дали едва сега, на тридесетгодишна възраст, разбирам своята същност?“

Антипатията му към хората на тайно тези дни се замени с уважение. Навярно Бартоломео беше прав в оценката си за тях. Възможно е и баща му да е прав. Погледна високия блондин, който яздеше пред него по тесния път. Собственият му баща. Дали и чувствата му към Аарон Торес се променяха?

Когато стигнаха каменните стени на лагера, Гуачанагари се изправи пред портите с изпънато тяло, сякаш не беше яздил седемдесет и пет мили в гъстата джунгла през последните два дни.

Риго инстинктивно усети, че вуйчо му го изчаква. Изравни Пелигро с коня му и се обърна към Аарон:

— Налага се да разговарям с вуйчо. Ако Мириам пита за мен, кажи й, че съм добре — скочи от коня и подаде поводите на баща си.

Гуачанагари кимна одобрително и двамата мъже застанаха рамо до рамо, загледани в язdeşите край тях хора. След това по-възрастният се запъти към лимоновата градина точно пред стената. Риго го последва, като изчакваше вуйчо му да започне разговора. Досещаше се какво ще му каже Гуачанагари.

— Искам да разговаряме за Алия, майка ти.

Риго усети как сърцето му се свива, но беше любопитен да узнае истината.

— Разкажи ми за нея, вуйчо.

— Алия беше най-малката ми сестра. Махия винаги е казвала, че съм я разглезил. Беше красавица и имаше остър ум — поколеба се как да продължи. — За съжаление, сърцето ѝ не беше добро. Беше горда и жестока, жадна за власт. Искаше да заеме мястото на Махия — най-възрастната ми сестра. Тогава нейният син щеше да стане мой пряк наследник.

— Значи затова е искала баща ми с превъзходното му въоръжение! — Риго изведнъж започна да разбира някои неща, които беше чул от индианците и от членовете на испанското си семейство.

— Точно така. Искаше Аарон да стане вожд на племето и да ни води срещу враговете. Мисля, че целта ѝ беше дори да го насъска срещу мен и адмирала, макар че това е невъзможно. Името, което ти избра, Наваро, е име на наш древен вожд. Искаше да използва теб и баща ти, за да стане велика принцеса като Анакона.

— Тогава е пристигнала Магдалена и е осуетила плановете ѝ.

— Алия просто смени тактиката. Когато баща ти и неговата съпруга ме помолиха да те дам на тях, Алия разбра, че може да те използва за отмъщение. Омъжи се за Бехчио, вожда на Ксарагуа, и те отведе далеч от баща ти. Продаде те на един испанец, чието кану те пренесе през моретата. На смъртния си одър каза на Аарон, че те е изпратила в друго селище на тайно.

— А от какво умря?

— Раниха я във въстание на юг. Един бял вожд на име Ролдан я рани смъртоносно, когато се опитала да го убие, докато спи — лицето на стария мъж беше сериозно и излъчваше болка. В черните му очи блестяха сълзи.

Риго досега се присмиваше на емоционалните тайно, но разбра, че е грешил. Човекът пред него беше горд, смел и мъдър мъж, успял да

опази малкия си народ, докато около него другите племена изчезваха в резултат на войни.

„Мнението ми за Гуачанагари е било грешно. Дали оценката ми за Аарон и за Магдалена също е погрешна?“

Сякаш прочел мислите му, Гуачанагари каза:

— Баща ти те търси навсякъде. Не се отказа нито за миг и ето че е възнаграден.

— Наистина ли? Та аз никога не съм бил примерен син, вуйчо. От толкова време трупам омраза, че ми беше по-лесно да живея с нея, отколкото да отворя очите си за истината.

— Но за да спечелиш любовта, трябва да минеш през болката. Приеми този риск, Наваро!

ГЛАВА 21

„Трябва да изпиташ болката, за да спечелиш любов.“

Докато вървеше към голямата каменна къща, която сега беше негов дом, Риго откри смисъла на тези думи на вуйчо си.

— Обвинявах тайнниците, че са страхливци, а се оказа, че аз се страхувам.

Сети се за семейството си, за многото чу членове и сложните взаимоотношения в него. Въпреки това всички те го приветстваха с „добре дошъл“ и му предложиха гостоприемството и обичта си, особено Бенхамин. „А аз го предадох.“

Останалите грешки сега нямаха значение, но вината му към Бенхамин беше ужасна. „В мен се е вселил духът на измяната“.

Реши да отложи тревожните си мисли и тръгна към каменните стълби на сградата.

— Много си замислен, Риго. Надявам се разговорът с Гуачанагари да е минал добре — рече Магдалена, която се появи от сянката на масивна колона.

Риго погледна тъжно красивата си мащеха.

— Дона, вие ме изненадвате. Да, аз и вуйчо ми разговаряхме дълго и темата на разговора ни не беше приятна.

— Разказал ти е за Алия — изразът на лицето му показва, че е познала. — Тя по свой начин обичаше баща ти. Тогава всички ние бяхме млади и глупави. Животът даде много уроци на щастливците, които останаха живи.

— Вече не съм млад, но точно поуците от живота са ме превърнали в глупак.

— И си решил да станеш по-мъдър?

Тя се усмихна тъжно, взе ръката му и го покани да се разходят по широката веранда, която опасваше къщата.

— Майка ми е била страшно властолюбива и отмъстителна. Била е готова да предаде незаконното си отроче, за да победи в личната си война.

— Ти, Риго, не си единственият незаконен син в това семейство — рече Магдалена твърдо. Той спря рязко и я погледна недоверчиво. — И аз съм незаконородена. О, да, имах законен баща, Бернардо Валдес, който казваше, че нито знае, нито го интересува кой е истинският ми баща. За него, както и за майка ми, аз представлявах само залог, който се разменяше за кралско благоволение. Майка ми беше държанка на Фернандо Трастамара, а Бернардо Валдес предаде на Светата инквизиция най-скъпото на сърцето ми семейство — твоите дядо и баба. Нима това не е поразително?

— Знаех миналото на фамилията Торес. Бенхамин ми е разказвал, но това... Защо ми разказа тези неща?

Тя отново се усмихна печално.

— Навярно, за да ти помогна да станеш по-мъдър. За разлика от мен, ти, Риго, имаш баща, който те обича. И едно голямо семейство — хората на майка ти, както и нас. Искаме да станеш част от нас, ако имаш желание, разбира се.

— Научих се да уважавам своя вуйчо и воините му. Имах грешна представа за тези хора — призна той.

— Това отнася ли се и за нас, останалите? Зная, че обичаш братята и сестрите си, но ще промениш ли отношението към баща си? Той те търси толкова години, Риго! Не мога да понасям повече страданията му. Вземи тези книги и ги прочети.

Тикна в ръцете му няколко тежки, общити с кожа томове. Риго отвори първата книга и видя, че е дневник. Страниците бяха пожълтели и леко плесенявали от влагата. На първия лист пишеше „август 1492 г.“

— Това са лични писма на баща ми. Той знае ли, че ще ми ги дадеш?

Магдалена стисна ръката му.

— Не, но съм сигурна, че няма да се разсърди, когато разбере, че си ги прочел. Всички тези писма са до неговия баща, първия Бенхамин Торес.

— До моя дядо? Но той е умрял през 1492 г.

— За нас той още е жив, Риго. Когато прочетеш тези томове, ще разбереш.

— И ще стана по-мъдър? — черните му вежди се вдигнаха, изражението му представляваше странна смесица от цинизъм и

надежда.

— Да, Риго, сигурна съм, че ще стане така.

Когато Риго влезе в предоставените му покои, Мириам се обличаше с помощта на своята прислужница. Приготвяше се за вечерята. В този напреднал стадий на бременността коремът ѝ беше наедрял, но останалата част от тялото ѝ беше останала източена и слаба.

Риго се страхуваше за здравето ѝ, макар тя да твърдеше, че всичко е наред. Дори с големия си корем му изглеждаше красива. През него премина топла вълна, но бързо я потисна. Денят на раждането приближаваше, не трябваше да рискува. Но му беше необходима воля, за да потисне страстта си.

Преди да се обърне и да го види, застанал в рамката на вратата, Мириам почувства погледа му върху себе си.

— Аарон ми обясни, че си имал личен разговор — рече тя и с усмивка даде знак на прислужничката да излезе. Погледът ѝ бързо се върна на Риго. — Толкова се радвам, че си невредим след битката.

Той се вгледа в ясните ѝ сиви очи, леко развълнуван от това, което искаше да ѝ каже.

— Битката ми отвори очите за много неща. Презрението ми към тайняните е било неоснователно. Те са много смели, както и моят вуйчо. На него дължа живота си.

Мириам въздъхна и се приближи до него.

— В такъв случай си ранен.

Започна да го оглежда, да опипва драскотините и синините по тялото му.

— Пазих се, защото знаех, че ако ме ранят, ще се тревожиш — рече той. Тази забележка по-скоро беше въпрос, защото искаше да разбере дали изпитва към него други чувства, освен страстта.

Мириам застина на мястото си. Испита желание да обвие врата му с ръце, да заплаче от любов, да го укори заради грубостта му понякога.

— Ти си мой съпруг и баща на детето ми. Да, щях да се тревожа.

Риго протегна ръка и погали копринената кожа на шията ѝ, позлатена от островното слънце.

— Говориш разумно, по женски, мадам. Изпълняваш дълга си на жена и на лекарка.

— Когато изневерих на Бенхамин и разбих сърцето на баща си, не мислех за този дълг.

Бързо дръпна ръката си от нея. Обърна се и с пружинираща стъпка приближи дългата махагонова маса, където беше оставил дневниците на Аарон. С гръб към нея каза:

— Бих искал да се изкъпя, за да измия миризмата на смърт от себе си. Нареди да донесат вода!

Без да дочака отговора ѝ, той започна да сваля от себе си оръжието и дрехите.

Мириам излезе от стаята, облегна се на рамката, за да си поеме дъх, и нареди на Гордо да донесе вода.

„Защо пак извиках призрака на Бенхамин? Нима вече не се карахме достатъчно за това?“

Разходи се, докато прислугата донесе големите ведра с вода в банята на Риго. Тонът му беше оскърбителен, когато я нарече услужлива съпруга. Та нали дългът на жената е да помага на мъжа си? Когато му помагаше да се изкъпе, тя бе всичко друго, но не и педантична. Отношението ѝ към него беше съвсем различно от чувството за дълг. Мириам събра медицинските си принадлежности от шкафа до стената и провери дали има достатъчно чисти превръзки, за да наложи раните му.

Риго беше застанал гол в центъра на стаята и попиваше със снежнобяла кърпа водата от тялото си, когато Мириам влезе с медицинската си чанта.

— Тия драскотини нямат нужда от лечение.

— Остави аз да определя това — рече тя хладно, като с усилие откъсна очи от стройното му тяло. Кожата му имаше цвят на бакър, всеки сантиметър от тялото носеше белезите на индианската му кръв. Но черните косми, които покриваха гърдите и крайниците му, издаваха и испанска кръв. Индианците бяха с гладка кожа и без бради. Възприела възможно най-лекарската поза, тя остави чантата на леглото и започна да оглежда малките драскотини и синини върху източеното му мургаво тяло. — Не забравяй къде се намираме. При този влажен и горещ климат и най-малката рана гноясва много бързо, ако не бъде почистена.

Той се засмя тихо.

— Май понамирисва на вроденото ти еврейско презрение към навика на християните да не се мият. Или греша, мадам?

— Не бих казала. Ти имаш много други недостатъци, но обичаш чистотата, испанецо — забеляза тя натъртено.

Той изруга, когато го изненада и бързо дезинфекцира една прясна драскотина на лакътя му. Мириам долавяше миризмата на токущо изкъпаното мъжко тяло.

„Усещам такава възбуда, дано ръцете не ме издадат!“

Риго не се движеше и не свали кърпата, с която се прикриваше, докато посипваше раните му с прах от равнец и размазваше зловонен мехлем по няколко синини.

Косите ѝ бяха завързани на врата с копринена лента. Залязващото слънце им придаваше меден блясък. Кърпата около бедрата единствено прикриваше нарастващото му желание. Пребори се с желанието си да я захвърли и да зарови пръсти в копринените ѝ кестеняви коси.

Мириам почувства сексуалната му възбуда, която се пренесе и върху нея. Дори надебеляла и обезформена, тя пак възбуждаше Риго. Намаза внимателно с мехлем синината на рамото му. Преди това беше почистила мястото с парче плат. Когато вдигна глава, очите им се срещнаха. Остави стъкленницата с мехлема и го прегърна. Почувства топлината на тялото и учестеното биене на сърцето му.

Риго пусна кърпата на земята, забравил напълно високомерието и задръжките си. Зарови пръсти в косите ѝ и устните му намериха нейните. Тя се отдаде напълно на неудържимия му порив. Изстена и почти увисна във въздуха, когато той я улови здраво.

Остави я върху леглото и Мириам чевръсто започна да разкопчава роклята си. Той клекна и изу пантофите от краката ѝ, след това ѝ помогна да се изправи и да се освободи от тежката дреха. Ръцете му докоснаха стегнатите ѝ гърди под почти прозрачната риза, която единствено я прикриваше. Тя изстена и започна да се извива под пръстите му.

— Изгарям от желание, но се страхувам да не те нараня — с дрезгав шепот рече той, докато тя притискаше тялото си към неговото.

Вместо отговор Мириам наведе главата му надолу, така че устните им се срещнаха и го принуди да прекрати протеста си. Не се

възпротиви, когато тя го придърпа към леглото и се стовариха върху него, вплетени в прегръдка.

Риго свали от нея леката материя и зашари с ръце по извивките на тялото ѝ. Засмука едно след друго зърната на гърдите ѝ, докато тя започна да стене от удоволствие. Едната му ръка продължи да се плъзга по копринената ѝ кожа, галеше стройния ѝ гръб. После нежно докосна кръглия корем. Шепата му покри пъпа ѝ: искаше да почувства напора на миниатюрния живот. Жадуваше да узнае връзката, която свързваше тази жена с него. Бебето ритна и двамата го почувстваха. Когато немирникът им напомни за съществуването си, Риго се овладя донякъде и се опита да се изправи.

— Не, ще повредя нашето дете.

— Няма. Нищо няма да му стане — задъхано отвърна тя, стиснала между бедрата си уголемения му член.

Риго усети тази възбуждаща милувка и повече не можеше да се владее. Ръцете му започнаха да търсят меките, тайни местенца по тялото ѝ. Обърна я по гръб и тя остана покорна на милувките му. Едва когато стигна до копринените косми между бедрата ѝ, Мириам се скова.

— Не, Риго, не трябва...

Той стисна източените ѝ китки, докато се наместваше между бедрата ѝ.

— Не, няма да те повредя. Ще те ощастливя — докато мърмореше тези думи, езикът му си проправяше път през розовите срамни устни.

Неподправена сладост премина през тялото ѝ. Опита се да му заповяда, да го накара да спре, но не можа. Знойният водовъртеж на страстта я увеличава все по-дълбоко. Затвори очи и се отдаде на удоволствието, а езикът му безсрамно я възбуждаше.

Риго виждаше как сериозната непристъпна жена ставаше друга, сякаш се освобождаваше от предишния си образ като от излишно наметало. Тук, в леглото, тя му принадлежеше. Беше изцяло под влияние на магията му. А самият той беше омагьосан от нея. Но последната мисъл му се стори отживяла. Почувства, че тя се освобождава, чу стоновете на екстаз.

Мириам имаше чувството, че всеки момент ще експлодира от напора на заливащите я топли вълни. Горещите му ненаситни устни

откриваха най-чувствителните места на тялото ѝ и той тържествуваше, като виждаше как я изпълва безкрайна сладост.

Изправи се и започна да наблюдава как тя идва на себе си, завръща се от пътешествието в страната на блаженството. Сивите ѝ очи се спряха на лицето му и той прочете в погледа ѝ детска беззащитност.

— Но как? Как посмя да направиш това, когато...

Невинността на тона ѝ го трогна.

— Има много начини за правене на любов, Мириам. Така не рискувах да нараня теб и детето.

Мириам стана. Очите ѝ се плъзнаха от лицето му, което излъчваше истинска наслада, към твърдия му член.

— Ти ме задоволи, но какво изпита сам? — през ума ѝ мина мисълта, че ще потърси някоя от леките жени, каквито тук имаше доста. Нежно улови члена му в шепата си. Усети топлата му влажност и чу сподавена въздишка. — Щом ти правиш такива неща с мен, защо и аз да не те задоволя по същия начин?

— Напълно възможно е — отвърна той през зъби.

— Хайде, кажи какво да правя — зашепна тя и го накара да легне по гръб.

Настани се до него, без да престава да гали члена му. Наведе глава и леко докосна гърдите му с устни. Тогава, усетила тихата молба на ръцете му, тя пое в устата си члена му. Той ѝ шепнеше напътствени слова и нежности. Сетне вече никой не говореше, а той с ръце ѝ посочваше как да се движи. Мириам усещаше как се задъхва, докато го задоволява по този начин.

Имаше чувството, че този път е взела връх над него. Този път тя определяше правилата. От онази първа нощ в тъмнината на лятната кухня тя не можа да се освободи от сексуалното му превъзходство. Сега Риго се загърчи в конвулсия и издаде сподавен стон. Семето му, горещо и сладко, изпълни устата ѝ и тя лакомо го поглъщаше.

„Каква мощ може да притежава една жена над своя мъж!“

Когато вдигна за момент главата си и го погледна и очите, стори ѝ се стреснат. Почувства, че тържествува над него.

Свещта започна да мига, когато Риго се наведе, за да прелисти изсъхналите жълти страници. Веднага след вечерята той се извини на многочленното си семейство и се оттегли в една неизползвана стая в задната част на голямата къща. Над планината на изток се раждаше зората. Беше чел цялата нощ, увлечен от трагедията, триумфа и живота на Аарон Торес, описан с такава откровеност върху почти разпадащите се страници в ръцете му. Сега сякаш познаваше не само Аарон, а и дядо си, до когото всъщност беше адресирано написаното. Магдалена Валдес беше обичала стария Бенхамин, заместил коварния Бернардо Валдес. Това, че тя произхождаше от стар християнски род, а той е евреин, не представляваше никаква пречка.

След като прочете как е реагирал баща му при раждането на Наваро, разбра, че с цялото си сърце желае да бъде член на това семейство. Написаното точно отразяваше мъката, която Аарон беше изпитал: „Първородният ми син ми липсва много, ще го търся непрестанно... Ако Бог ме благослови, ще открия сина си...“

Всяка година беше описана в дневника. Прочете как баща му е претърсвал селата, когато до ушите му са стигали слухове за съществуването на синеок тайнянски младеж. Без да се плаши от разстоянията или от неправдоподобността на информацията, той е яздил с дни, за да открие Наваро. Но винаги е намирал само разочарование. Чак сега! Риго потърка очите си и отвори последната страница на последната книга, която Магдалена му бе дала. В нея беше описан денят, в който писмото на Бенхамин, съобщаващо за Риго, беше пристигнало в селището на индианците от далечна Марсилия. Риго се сви от срам, когато прочете за безграничната радост на Аарон от тази новина: „Може ли това да е истина? Бог наистина чува молбите на смъртните. Бенхамин е открил Наваро и е спасил живота му. Броя дните, когато пак ще се съберем.“

Преглътна сълзите си със стегнато гърло. Явно притежаваше повече от чувствителността на Гуачанагари, отколкото си беше представял. Събра книгите и се изправи. Краката и ръцете му бяха изтръпнали. Отдавна беше съмвало, работният ден в хатото започваше. Баща му всеки момент щеше да се появи на двора и да се отпрати към обора.

Аарон застана на вратата и се вгледа мълчаливо в сина си. Лицето на Риго изразяваше нещо особено. Забеляза дневниците в ръцете му и тихо го попита:

— Откъде взе това?

— Нека поговорим! — Риго посочи една откритата врата до кабинета на Аарон и мина пред баща си.

Аарон го последва, без да знае какво да направи или да каже. За пръв път заставаше лице в лице с човека, чиято любов толкова силно искаше да спечели, но който се държеше с него като с чужденец. Разтревожи се за бъдещите им взаимоотношения, но се въздържа да го изрази. Риго внимателно постави пожълтелите томове върху дългата маса в центъра на стаята.

— Магдалена ми даде тези книги, когато се прибирах след разговора ми с вуйчо Гуачанагари миналата вечер — очакваше някаква реакция от баща си и не беше решил как ще протече разговора.

Лицето на Аарон беше мрачно, безизразно, но този път не се опита да скрие чувствата си. Веждите му се издигнаха учудено нагоре.

— И намери ли това, което те интересува?

— Прочетох неща, които са толкова лични, че не са предназначени за чужди очи — колебливо започна Риго.

— Дори жена ми не е чела всичките ми дневници. Показах ѝ само някои неща, защото много обичаше баща ми. Мисля, че ти ги е дала, защото са ѝ направили впечатление и е предположила, че ще ти бъдат интересни.

— Явно съм голям глупак, щом трябваше по този начин да науча за чувствата ти.

— Няма да споря по този въпрос — отвърна Аарон.

— Не обвинявай мащехата ми, че ми даде записките. Ще ми е мъчно, ако съм те обидил. Вече знам какви несгоди сте понесли, макар че не всичко мога да разбера. Досега не съм имал близък човек, семейство, освен заварения ми брат, но и от него ме отделиха, когато бях малко момче.

— Досега? — Аарон говореше много тихо. — А сега чувстваш ли, че семейството ти е около теб? Че те обича, че аз те обичам?

Независимо че бяха в двата края на стаята, Риго си вгледа внимателно в очите на баща си.

— Да, чувствам, че сте мои приятели. Но преди всичко почувствах, че ти си мой искрен приятел.

Прегърнаха се, прекалено развълнувани, за да продължат разговора. И двамата бяха войници, зрели хора, несвикнали с бурни изяви на чувства. Но тридесетгодишната кръвна връзка не можеше да не си каже думата. И двамата с мъка удържаха вълнението си. Аарон проговори пръв:

— След цялото това дирене, фалшивите следи и неуспешни опити, когато те открих, се почувствах безпомощен и виновен, Риго.

— Грешката не е била твоя. След като Гуачанагари ми разказа за Алия, разбрах какво е станало. После прочетох всичките ти писма до покойния ми дядо. Бих искал да го познавам, както и цялото му семейство.

На устните на Аарон се появи тъжна усмивка.

— Независимо че са евреи?

— Да. Чувствам се горд, че съм член на това семейство. След като през целия ми живот индианската кръв беше моето проклятие, видях с очите си смелостта на тайно. Сега разбирам колко забележителни са хората на Торес. Гордея се, че съм твой син! — рече тихо Риго.

— Едва ли някой баща би мечтал за по-добър син. Май скоро ще се роди ново поколение Торес — Аарон видя как лицето на Риго помръкна. — Отношенията между теб и Мириам не са в ред, нали? Има ли нещо, което би желал да ми обясниш? Ние с Магдалена имаме вече дълъг съпружески живот и бракът ни съвсем не е бил безметежен.

— И двамата сте благородни хора, щом приехте женитбата ни така спокойно. Несъзнателно обидихме брат ми.

— Но вие се обичате! Забелязах го веднага. Магдалена също го е почувствала. Обаче не трябва да използваш Бенхамин като извинение за гордостта и ината си.

Аарон забеляза, че по лицето на Риго пробягна сянка.

— Нас ни събра страстта и детето е нейна рожба. Не на такава основа се изграждат истинските бракове.

— Глупости! Ако страстта ви е била толкова силна, че и двамата сте забравили достойнството си, значи е нещо много повече от похот. В повечето случаи браковете се изграждат върху много по-незначителни връзки.

— Мириам е много разглезена и твърдоглава. Упражнява професия на мъж, от която не желае да се откаже. Аз пък съм просто войник, свикнал на дисциплина. Ние не сме един за друг.

Сега Аарон се изсмя.

— Нима не разбра нищо от писмата ми? Единствената твърдоглава жена беше твоята майка.

— Тя те е преследвала отвъд океана, обичала те е.

— Ето че стигнахме до същността на проблема — рече Аарон, загледан в гордия си, но самотен син. — Мислиш ли, че Мириам се преструва, че те обича, само защото чака дете от теб?

Риго се обърна и приближи до прозореца с изглед към цветните лехи на Магдалена. Очите му обаче бяха слепи за пищните цветове. Пред него беше единствено лицето на жена му: ясните ѝ сиви очи, гордо вирната брадичка и изваяните ѝ устни.

— Заради мен беше принудена да изостави удобствата и комфорта, обичта на баща си. Това тя няма да ми прости никога!

— Не забравяй, че Мириам скоро ще ражда. В такова положение жените са най-раздражителни. Имам шест деца и знам тези неща. Нейното отчуждаване е временно. То не означава, че не те обича.

— Нито веднъж през тези месеци не каза, че ме обича.

— А ти да не би да ѝ си се заклел във вечна любов? — отвърна Аарон.

Риго изведнъж се обърна с лице към баща си.

— Не, не съм се клел. Още когато я взех от дома на Джуда Тулон, тя ясно показва чувствата си към мен. На кораба известно време се надявах да поправя грешката си и да започнем отново, но тя пак се отдалечи от мен.

— Въпреки това е предпочела брака с теб. Добре познавам приятеля на чичо ти Исаак и знам какво ѝ е струвало това решение. Баща ѝ ми писа, че не само ти и Бенхамин сте искали да се ожените за нея. Имало е и други мъже, които той харесвал. Риго, Мириам се е омъжила за теб не заради бебето или да запази честта си. Тя е влюбена в теб, но ти не го разбираш и поставяш бариери пред сърцето си. Първо трябва да се кажат думите. Кажй ѝ, че я обичаш — знам, че е така! Тогава ще чуеш и нейното сърце. Това ще ти помогне.

— Опростяваш най-сложните неща — кисело рече Риго.

— Но любовта е пълна с парадокси — отвърна спокойно Аарон.

Риго и Пелигро чудесно се раздвижиха. Цял ден тичаха след говедата, за да ги вкарат в загражденията. Към залез-слънце, когато и ездачът, и конят бяха изтощени и плувнали в пот, все още не беше намерил отговор на въпроса обича ли го жена му.

„Има начин да се разбере истината. Баща ми е прав. Трябва да поема риска и да се изясним.“

Докато се придвижваше към имението, към Риго се присъединиха други ездачи. Смееха се и си разменяха солени шегички, доволни от работата през деня. Нямаше и нападение на разбойници.

— Изглежда, псетата са глътнали доста стомана — рече Рудолфо.
— Нито едно говедо не е изчезнало.

— Нашите хора и войните на Гуачанагари разпиляха като пилци ония французчета от корабите — рече друг ездач.

— Все пак, докато не разберем кои испанци помагат на Бриен, съвсем не е безопасно да яздим сами — намеси се Риго.

При портите на имението се разделиха и всеки тръгна към своя дом. Риго реши да намери Мириам. По-добре да приключат със сръдната, преди да се е спуснала нощта. Докато слизаше от Пелигро, приближи се баща му с големия червеникавокафяв ат. Лицето му беше мрачно. Риго тръгна към него с лошо предчувствие.

— Мириам отиде в близко тайнянско село, за да прегледа едно момче, паднало в шахтата на мина. Според Магдалена досега трябваше да се е върнала.

— Сама ли е тръгнала? — ръцете на Риго се свиха в юмруци, а сърцето му замря.

— Когато пристигнал вестносецът, Магдалена била в овощната градина. Когато се е върнала в къщата, Мириам била потеглила. Придружават я само ездачът, донесъл вестта, и още един от хората на Гуачанагари. Ако е била тук, жена ми не би й разрешила да замине толкова далеч без необходимата охрана — отвърна мрачно Аарон.

Когато отново възседна Пелигро, Риго със стегнато гърло запита:

— Мислиш ли, че разбойниците са я заловили?

— Напълно е възможно.

ГЛАВА 22

Естебан Елзоро наблюдаваше безпристрастно Мириам Торес от разстояние десетина метра. Издутият ѝ корем показваше, че очаква дете. Опита се да си представи как би изглеждала след раждането. Малко дълга и слаба за неговия вкус, но имаше прекрасни сребристи очи и коса като бакър. Седеше на земята със завързани ръце и крака и лента на очите. Самият Елзоро беше настоял за тази предпазна мярка, когато изпрати хората си да я заловят. Не искаше да рискува да бъде разпознат от нея. Това би разгневило съдружника му в Марсилия и нищо чудно да му нахлузи въжетото на шията.

— Какво щастие, че жената на оня мелез толкова лесно падна в капана ни — рече той на Винсенте Ярос, водача на разбойниците.

Едрият мъж поглади косматата си буза, покрита с драскотини.

— Не падна толкова лесно. Ако не беше ми наредил да не падне косъм от тая мадама, отдавна щеше да е мъртва. Кой би предположил, че слабичка бременна жена ще окаже такава съпротива?

— Е добре, нали е невредима! Ще бъдеш възнаграден. Скоро семейството ѝ ще дойде да я търси и ние веднъж завинаги ще се разправим с Риго Торес.

Ярос плю на земята и почеса косматия си корем.

— Не ми харесва онова индианче, което трябва да подмами мелеза в нашия капан.

— Хуан знае какво ще стане с брат му, ако не направи това, което му е наредено — рече Елзоро решително.

Хуан беше роб и през целия си живот беше работил, както поголемият брат и цялото си семейство, на полетата и в мините на Елзоро. Гледаше тъжно огъня, без да се докосне до жалката си вечеря — парче царевичен хляб. Онази дама, лечителката, беше толкова добра. Повикаха я, за да намести счупените кости на Филипе. Наистина имаше магьосническа ръка. А беше и бременна. И сега заради него съпругът ѝ ще бъде убит. Как би могъл да стори това? Но ако не го направи, Елзоро ще убие Филипе.

Мириам дочуваше приглушени гласове — шепнеха нещо на испански, на диалекта на тайно и на други наречия, но никой не дойде при нея. Седеше самотна в студа и влагата. Досети се, че похитителите я бяха вкарали в някаква пещера, далеч от мината, където прегледа раненото момче. След като цял следобед беше следвала своя водач по трудно проходимите пътеки през джунглата, Мириам напълно изгуби представа за посоката. На връщане ги нападнаха разбойници и я плениха. Убиха младежа от тяхното хато, който я придружаваше. Не можа да разбере какво стана с момчето, което я повика при брат си. Вероятно и той беше мъртъв.

„Какво искат от мен?“ Не я убиха, нито я изнасилиха. Всъщност разбойниците едва се бяха въздържали, защото тя се бореше отчаяно. Завързаха очите ѝ, за да не разпознае водача им.

„Сигурно е човек, когото познавам.“ Ако е така, няма да я убият. Но тази мисъл не ѝ донесе облекчение. Представи си лицето на Риго, побеляло от яд, че е тръгнала без охрана, че излага на опасност себе си и детето. Този път той наистина има право.

Леко се премести и изопна гръб, за да пропъди болката. Каменният под на пещерата беше твърд и студен, а огънят почти не стопляше влажния нощен въздух. Риго, Аарон и всички от тяхното хато сигурно вече я търсят и се тревожат. Смазващата тежест на вината я обгърна като наметало. Болката в гърба ѝ не отслабна. Напротив, засилваше се от момента, в който я бяха хванали. Мириам сподави хлипане от болката: не искаше да привлече вниманието на охраната.

Когато зората обагри хоризонта, в лагера пристигна един скаут. Добре прикрита от ароматния храст франджипани, от който се приготвяше парфюм, и от високи черници, пещерата представляваше идеално място за капан. Винсенте Ярос скочи от коня и се отправи към Елзоро.

— Дон Естебан, ездачите са долу при реката.

Елзоро се усмихна, стана и изтърси прашното си облекло. Скоро всичко ще приключи и той ще се завърне към прекрасния живот на крал на цялата долина.

— Вземете с вас Хуан. Покажете му мелеза. След това отклонете Аарон Торес и хората му. Нека Хуан намери Риго Торес и му предаде

съобщението.

— Това не ми харесва. Ами ако Торес води много въоръжени воини със себе си?

Мрачна гримаса прорязва лицето на Винсенте.

— Ако изпълните заповедта ми, мелезът ще придружи момчето дотук, а ти ще отклониш бащата на Риго и дружината му. Разработили сме операцията и имаме предимство. Този път няма да се провалим.

— Същото каза и в Навидад.

Ярос се заклати лениво и извика на хората си да се подготвят за нападението.

Стигнаха коритото на малка плитка река под замаскираните пещери. Аарон вдигна ръка и извика на хората си да спрат. Погледна към Рудолфо, който скочи от коня и огледа местността, тинестата почва, покрита със зелен мъх и уханните храсти по брега на потока. Бяха яздили на лунна светлина, след това почиваха, докато бледата зора отново им даде възможност да се придвижат по пътеката, по която, както се надяваха, бяха минали разбойниците, отвлекли Мириам.

Докато зет му оглеждаше растенията за следи, оставени от похитителите, Аарон погледна угрижения си син. Червеникавото като бакър лице на Риго сега беше бледо. Предишния ден почиваха едва няколко часа, но знаеше, че Риго не заспа дори когато заради тъмнината бяха принудени да спрат. Нощта беше забавила хода им.

Но дали въобще се движеха в правилната посока?

— Рудолфо, приближихме ли? — Аарон се страхуваше, че гонят сенките, а нападателите пак са ги надхитрили, както се беше случвало често.

— Виждаш ли този храст? Стъблата са изпочупени, а онези храсти франджипани са смачкани. Някой е напуснал реката по този път. Трябва да се върнем обратно в джунглата и да проверим има ли друга пътека.

Риго пръв изви конят си в посоката, в която вдигна ръка мъжът на Серафина. Тъкмо навлезе в гъстата мрежа от лози и палмови растения, и въздухът беше раздран от съскането на стрели и от тревожни крясъци. Бяха попаднали в засада. Риго тъкмо излизаше от

гъсталака, за да се включи в боя, когато един млад индианец на тайно се затича към него и се хвърли към Пелигро. Бързо измъкна меча си, но момчето задъхано извика нещо на испански и вдигна разтворените си длани нагоре.

— Моля, елате с мене. Зная къде е вашата жена. Те я скриха в пещера далеч там, на върха, и дойдоха да ви нападнат.

— А защо ми казваш всичко това, нали си един от хората, пленили жена ми?

— Тя спаси живота на брат ми. Ще ви покажа път до пещерата, който испанците не знаят.

Момчето почака мъжът да реши какво да предприеме.

— Добре, покажи пътя — рече Риго, — макар че ми намирисва на капан.

Изминаха само стотина метра по пътеката и се изгубиха в гъсталака.

— Налага се да оставите коня си тук — рече момчето, докато отстраняваше с ръка трънливите клонки на храст поинсиана.

Откри се вход към подземна пещера, в който едва-едва би могъл да се промъкне човек.

— Мислех, че става дума за пещерите над оня зъбер — рече подозрително Риго.

Момчето хитро се ухили.

— Да, но този път не се охранява. Ще можете да ги изненадате, ако се изкачим оттук и се озовем зад тях. След това ще влезем в мястото, където държат жена ви. Щом ви покажа мястото, ще трябва да се върна и да скрия брат си, иначе главатарят им ще го убие.

— Води ме при жена ми — реши Риго и бутна Хуан в пещерата. След това го последва с извадена кама.

Когато се озоваха в тъмнината, Риго беше принуден да прибере оръжието в калъфа, тъй като катеренето из лабиринта беше опасно. Приблжиха по-широк вход на друга пещера и мътната светлина постепенно стана по-ярка. Хуан спря пред входа и прошепна:

— Пълзете към светлината предпазливо и ще забележите вашата жена. Тя е близо до входа с вързани ръце, но трябва да се справите с двама души. Пред пещерата има скрити и други хора.

Риго протегна ръка и сграбчи тънката китка на Хуан.

— Та за какъв главатар ми говореше?

Тъмното лице на момчето пребледня от страх.

— Вече поставих в опасност семейството си. Не мога да ви кажа повече. Трябва да отида при брат си.

Като каза това, то се изскубна от ръцете на Риго и се стопи в лабиринта на пещерата.

Изпълнен с подозрение и лошо предчувствие, че момчето може да го е предало, вместо да му помогне, Риго измъкна оръжието си и започна безшумно да се придвижва напред. Шепот на гласове, говорещи на френски, го накара да спре.

— Не ми харесва това. Къде е оня мелез? Туземецът ни е предал.

— Катеренето е трудно, а Торес без съмнение е предпазлив. Бъди търпелив — започна да го успокоява приятелят му.

Двамата мъже бяха скрити зад една издатина на стената на пещерата. Откъм ъгъла се чу тих стон: Мириам!

— Цяла нощ страда от болки. Дано Светата майка помогне да остане жива. Рейnard ще побеснее от яд, ако стане нещо с нея.

Докато двамата разговаряха, Риго се приготви да ги нападне. По-слабият, който беше с гръб към него, се катурна към своя приятел. Камата потъна в гърба му. Преди вторият разбойник да успее да отстрани мъртвеца, Риго връхлетя върху него, парира с меча си удара му и го съсече.

Без да им обръща повече внимание, той измъкна камата си и се затича към входа на пещерата. Мириам лежеше на едната си страна със завързани ръце, запушена уста и превръзка на очите. Очевидно много страдаше, свита на две, сякаш се опитваше да защити бебето с корема си.

Риго бързо мина край нея и огледа входа на пещерата. Не се виждаше никой. Сигурно са се скрили някъде по тясната пътека, която водеше до това злокобно място. Остави меча, коленичи до жена си и внимателно свали превръзката от очите ѝ и парцала от устата. Сетне бързо сръза въжетата, с които беше завързана.

Мириам се вгледа в лицето му. Беше изопнато и зловещо. Разбра, че е трябвало да убива, за да стигне до нея.

— Как успя... — опита се да каже нещо тя, но не можа да продължи, тъй като болката отново напираше.

Риго пребледня.

— Бебето? Нима идва?

Тя кимна със стиснати зъби, а когато контракциите ѝ малко намаляха, каза:

— Съпротивлявах се, преди да ме хванат.

Риго внимателно я вдигна и я отнесе по-навътре в пещерата.

— Не гледай! — каза ѝ той, когато минаваха край мъртвите французи. — Стой спокойно, докато извикам хората на баща ми и се опитам да задържа разбойниците.

Мириам седна на земята с гръб към стената, разтърка китките и раздвижи краката си. Сега поне можеше да вижда и да диша както трябва. Отново започнаха контракции. През цялата нощ те идваха на все по-малки интервали.

— Благодаря на Бога, че краката ми вече не са завързани.

Предишната ѝ поза можеше да се окаже фатална както за бебето, така и за нея. Мириам знаеше, че седмачетата обикновено са много малки и слаби, за да оцелеят. Очите ѝ плувнаха в сълзи, но се сдържа и не се разплака. Слабостта не помага в такъв момент. Стори ѝ се, че чу гласа на Риго, който зовеше Аарон. Съвсем скоро звънтенето на стомана ѝ подсказа, че в пещерата напират останалите бандити, които я бяха пленили.

С точен удар Риго изпрати в отвъдното единия разбойник. Сетне се зае с приятеля му, който се беше подготвил по-добре за защита. Докато двамата мъже се движеха напред-назад по неравния под на пещерата, Естебан Елзоро стоеше в началото на пътеката. Трябваше да се изкачи по виещата се пътека и сам да се справи с испанеца, но вече чуваше войните на Аарон, които се приближаваха. Този проклет мелез имаше повече животи от котка на вещица. Как е стигнал до пещерата, без да го забележат постове по пътеката? Хуан скъпо ще плати за своето предателство.

Елзоро даде знак на хората си да възседнат конете и да се придвижат към обичайните си укрития. После заби шпори в едрия си жребец и препусна, ругаейки, че още веднъж плановите му се провалиха.

Риго беше зает с червенокосия разбойник, който се оказа добър фехтовач. От бойните полета на Европа се беше научил да различава отчаяния бой от този на професионалиста. Червенокосият се биеше професионално. Трябва да приключат дуела бързо, но страхът за Мириам не бива да пречи на рефлексите му. Той се придвижи към края

на пещерата над самата пропаст. Когато забеляза блясъка в очите на врага си, Риго направи лъжливо движение вляво и остави разбойника да му нанесе удар. Червено брадатият замахна, Риго с изненадваща лекота отскочи встрани, сграбчи ръкава му и го дръпна напред. Разбойникът разсече въздуха и повлечен от инерцията, полетя в пропастта. Викът му разцепи тишината.

Докато Аарон и дузина от хората му се катереха по едната страна на зъбера, Риго се втурна обратно в пещерата. Коленичи до Мириам и понечи да я вдигне.

— Трябва да те отведе обратно в имението.

— Не. Няма време. Изнеси ме на светло. Искам да видя какво става с мен.

Гласът ѝ беше изненадващо силен, макар че на лицето ѝ изби пот. Пръстите ѝ се впиха в ръцете му, докато преодоляваше болката.

— Не можеш да родиш тук, в пещерата.

— Ще бъде още по-неудобно, ако изминем половината път по ската на планината или в джунглата. Няма ли одеяла? Миналата нощ ми дадоха нещо, на което лежах.

Риго огледа пещерата и видя куп одеяла близо до угасналия огън. Чевръсто разстла грубите покривки близо до входа на пещерата. Отвън нахлу златиста слънчева светлина и затопли каменния под. Мириам легна.

— Вече не знам какво да правя. Ще извикам Магдалена — рече той, борейки се с паниката, която се надигаше в него. Мъжки гласове се чува близо до тях. — Най-сетне. Дойде баща ми с подкреплението.

— Вече е късно. Отпрати ги, Риго. Трябва да се съблека. Кажим им да донесат прясна вода и чисти превръзки, ако могат да намерят.

Мириам млъкна и се опита да запази спокойствие при поредната контракция. Остави мускулите ѝ свободно да се свиват и отпускат. Колко лесно беше да дава наставления на родилките! А сега сама трябваше да се справи със същото.

Гледаше как Риго крачи отвън и бързо говори нещо на Аарон. Разкопча роклята си. Трябваше да се освободи от дрехите.

Риго се върна при нея и ѝ помогна да свали памучната рокля. Остана по бельо и чорапи.

— Рудолфо донесе водата — извика Аарон. — Ако ви трябва, повикайте ме. Присъствах на ражданията на Магдалена, макар че

акушерката ме разкарваше насам-натам.

— Сега аз ще разкарвам Риго. Все пак благодаря за желанието ти да помагаш.

Мириам лежеше по гръб, здраво уловила ръката на Риго. Опитваше се да се овладее в кратките интервали между контракциите.

— Бебето е на седем месеца. Ще оживее ли?

В момента, в който зададе въпроса, Риго вече съжаляваше. Та нали имаше опасност да загуби не само детето, а и жена си. Не трябва да плаши и нея.

— Много от преждевременно родените деца оживяват. Но при условията тук не зная какво ще стане. Изрежи ивици от роклята ми. Когато се роди детето, ще трябва да отрежеш пъпната връв и да я завържеш.

„Господи, дано бъда в съзнание, за да те напътствам!“

Мириам гледеше как Риго работи. Той търпеливо разреза роклята ѝ на ивици и измайстори от тях връв. Присъствието му я успокояваше. Въпреки насилието и смъртта около тях това, че е до нея, ѝ вдъхваше смелост.

През целия си живот Риго не беше се плашил до такава степен. Остави за малко Аарон при Мириам и взе мяха с водата от Рудолфо. За разлика от него, двамата мъже имаха известен опит, тъй като бяха присъствали на раждания. Но тук нямаше нито акушерка, нито лекар.

— Сега слушай внимателно, Риго! Родилната вода изтича — зашепна тя. — Скоро бебето ще дойде. Измий си ръцете.

Риго изпълни наставленията ѝ — изми ръцете си и окървавената кама. Докато гледеше как протича раждането и го описваше на Мириам, внимателно бършеше потта от челото ѝ. Независимо от силните болки тя кимаше, когато нещата вървяха добре.

— Никога не съм знаел, че жените са толкова силни — прошепна той, без да престава да се тревожи за нея.

— Ти, рицарю, също имаш кураж. Затова приемам комплимента ти с благодарност.

Започна поредната контракция.

— Вече виждам главичката му. Какво да направя?

— Изчакай... момент... още...

Когато се показа главичката, покрита с черна коса, Риго внимателно я хвана в шепа.

— Колко е малка — зашепна удивен той.

— Не бих казала това — стенеше Мириам, докато изтикваше детето в ръцете на баща му.

— То е момче! Мъничък е, но е свършен, Мириам — рече Риго с треперещ от вълнение глас, докато гледаше малкото създание, едва изпълнило двете му шепи. — Но какво да правя? То не се движи, не плаче?

— Първо... почакай... останалото... — гласът ѝ заглъхна, а в това време плацентата изскочи с тласък. Мириам въздъхна облекчено. За разлика от много свои пациентки, не беше припаднала. — Завържи пъпната връв близо до коремчето. Не тука, още по-близо. Да, ето така. Отрежи шнура. Сега то трябва да започне да диша. Остави на мен.

Тя протегна ръце към бебето, но Риго беше свършил всичко много точно. Изведнъж малкото червено лице се намръщи и човечето, изпълнило дробовете си с въздух, остро проплака и ритна с крака.

— Това внукът ли е или внучката? — чу се гласът на Аарон от входа на пещерата.

— Имаш внук — отвърна Риго, хванал бебето с непохватни си ръце.

— Подай ми го, Риго. Ще го успокоя — рече Мириам. Той бавно се приближи със скъпоценното човече и ѝ позволи да го сложи на гърдата си. — Трябва да се стопли, за да не настине.

Риго разцепи на две и без това похабената ѝ рокля и покри детето като с наметало.

— Бих искал да сме по-далеч от това пълно със смърт място.

Изправи се и излезе при баща си.

— Добре ли е Мириам? — попита Аарон загрижено. Знаеше, че раждането е преждевременно.

— Бледа е и няма сили, но мисля, че ще се оправи. Света Богородице, благодаря! — добави той с жар.

На устните на Аарон се появи дяволита усмивка.

— Дори светиците на християните понякога трябва да се вслушат в молитвите на евреите. Измайсторих носилка, с която бебето и майката ще бъдат отнесени у дома. Хайде, Рудолфо, да оставим новоизпечените родители да се нарадват на своето малко чудо.

— Ще подготвя пътуването.

Риго се върна при Мириам и сина си в пещерата. „Моят син“ — си повтаряше удивен.

Мириам го наблюдаваше, докато внимателно почисти мястото. Техният син вече спеше в обятията ѝ. Риго донесе чист парцал и го напои с вода.

— Позволи ми да го изкъпя, докато слънцето все още топли! След това ще е готов за пътешествието през джунглата.

Тя му подаде ценния вързоп и гледаше как сръчно измива лепката кръв и течността от детето им.

— От теб ще стане добър баща — рече тя тихо с тайната надежда, че предсказанията на Магдалена ще се сбъднат.

— Сигурно по-добър баща, отколкото от тебе майка, мадам, и точно в това е проблемът.

Ако ѝ беше ударил плесница, нямаше да почувства такава болка. Без да я погледне, той продължи да се занимава с детето.

— Риго — обади се тя с треперещ от вълнение глас, — Хуан ме отведе в джунглата, за да излекувам ранения му брат.

— А след това попадна в капан, в който не само аз, а и бъдещият ми син можеше да загине. Цяло чудо е, че оцеляхме.

Мириам си припомни отвличането и каза:

— Онези хора искаха да убият теб. Първо те нападнаха на кораба, а сега — тук. Явно познавам техния водач, иначе нямаше да ми вържат очите. Постъпих много глупаво, че излязох от имението.

— Аз съм войник, свикнал съм с опасностите. Ти си моя жена и майка на сина ми. Всъщност ти пое риска — в очите му блесна див гняв. — Вече подозирам кой стои зад всичките тези покушения, но докато аз и баща ми не се разправим с Елзоро, ти трябва да си въвн от опасност.

— Елзоро плантаторът? Та нали е приятел на Аарон?

Без да обръща внимание на въпроса ѝ, той каза:

— Забранявам ти да излизаш от къщата! Вече няма да си играем на доктори. Трябва да се държиш като майка. Ето, почисти се — подаде ѝ мокрия парцал. — Скоро татко и Рудолфо ще бъдат тук с носилката и трябва да тръгнем на път, преди да се е стъмнило.

Мириам изтръпна. В думите му имаше истина. Тя също се осъждаше за постъпката си, но тонът му беше смразяващ. Всичките ѝ надежди за бъдещето на брака им се изпариха. Той ще бъде

съзнателен, добър баща, но това не стига. „Искам повече, много повече!“

Протегна ръце да вземе детето.

— Как ще го кръстиш, Риго? — досега не бяха говорили за това. — Мисля, че трябва да бъде кръстен и отгледан като християнин, като всички в твоето семейство на остров Еспаньола.

Той ѝ подаде детето и започна внимателно да увива и двамата с останалата част от роклята.

— Разбира се, че ще бъде кръстен. Още в Марсилия, Мириам, ти направи своя избор. Ще го наречем Диего. Това е кръщелното име на баща ми.

Стресната, Мириам го погледна в очите.

— Значи си се сдобрил с Аарон?

— Мнението ми за него и за вуйчо ми е било погрешно — на устните му се появи бегла усмивка. — Ако свещеникът разреши, ще кръстим малкия Диего Гуачанагари Торес.

— Ако свещеник бъде доведеният ти брат, ще разреши — рече Мириам с нова надежда в гласа. — Да изпратим вест за раждането на сина ни и да помолим брат Бартоломео да ни окаже честта да кръсти Диего Гуачанагари!

— Нямам нищо против, само да го пуснат доминиканците — рече просто Риго.

Гласовете на Аарон и на Рудолфо приближаваха. Той се наведе и взе малкия Диего от прегръдките ѝ. Мириам облегна глава на гърдите му. Беше изморена и всичко я болеше, но никога не се бе чувствала толкова щастлива. Нейното място беше тук.

ГЛАВА 23

Марсилия, година 1525, май

— Мястото ѝ не е тук! Дяволите ли са се вселили в Бенхамин, та е довел това малко създание в твоя дом? Та тя е черна като роб, гребец на галеон! — Джуда се отдръпна от прозореца, край който току-що бе изприпкала Рани.

Исаак въздъхна и се засмя.

— Бенхамин твърди, че е била много по-тъмна, преди да я накара да се изкъпе.

Джуда изсумтя.

— Слънцето, което избелва чаршафите ни, почерня караките. Те спокойно могат да бъдат продавани на галеоните.

— Това момиче е спасило живота на племенника ми в Италия. Ще бъде израз на неблагодарност, ако я изгоним сега, когато е изоставена от своето племе, независимо от това какви неприятности ни създава.

— Какво възнамерява да прави той с нея? За бога, не вярвам да иска да се женят — в гласа на стареца се прокрадна тревога.

Исаак махна небрежно с ръка.

— Разбира се, че не. Е, научих за нощните ѝ екскурзии до неговата стая, но Бенхамин е млад здрав мъж, а тя е родена проститутка. Много по-добре щеше да бъде, ако имаше съпруга.

— Имаш ли някого предвид? — попита предпазливо Джуда.

Приятелят му се изсмя.

— Като че мога да внуша нещо на това дебелоглаво кутре! Мечтае да се върне в Еспаньола и да започне медицинска практика в Санто Доминго. Предполагам, че ако вземе със себе си момичето, ще е по-добре.

— Но ти се надяваше да накараш Аарон и семейството му да се върнат тук, а не да изпращаш Бенхамин в испанските колонии. Все още ли ги нападат крадци и корсари?

Исаак хвърли поглед върху писмата, разпилени върху работната му маса, и се усмихна. Знаеше, че старият му приятел няма да се осмели направо да попита за дъщеря си, от която се беше отрекъл.

— Нападенията са намалели и всички са добре — отговори той. Искаше да съобщи на Джуда, че е станал дядо. Вчера беше получил съобщение за раждането на Диего. Но като познаваше стареца, предпочете само да добави: — Много ми се иска Аарон да изостави плантацията си и да дойде в Марсилия.

— Тук имаме много възможности за бизнес. Веднага можем да предложим на Аарон работа в корабното дело. Твърдиш, че той все още е свързан с генуезките банки?

Джуда енергично поклати глава.

— Да, чрез семейство Колон, с което също сме свързани. Но не възлагай прекалено големи надежди. Не знам какво задържа Аарон и децата му на оня остров, но връзката, изглежда, е силна. Те всички го наричат райски кът.

— Рай! Господи, то той е досадна джунгла, пълна с насекоми, диви животни и туземци. За такъв рай не искам и да чуя. По-добре да обсъдим венецианската сделка, която ни предложи Ричард дьо Бей. Според мен тя е достоен...

Силно чукане на вратата прекъсна Джуда. Руф се втурна в стаята бледа и разстроена.

— Съжалявам, Исаак, но навън е пълен хаос. Бенхамин е на визитация, а неговото момиче пак вдига олелия. Бих се опитала да я усмия, но при нея има вълк, а тези животни ме плашат.

Исаак въздъхна.

— Какво е направила пак?

Отвън долетя силен глас:

— Рани, излез от фонтана и се облечи.

Бенхамин гледаше мократа нимфа, коленичила гола в плиткия басейн в центъра на градината. Виро весело подскачаше около нея и я пръскаше с вода. Момичето се изсмя, после се обърна към Бенхамин. Сви капризно устни.

— Не мога да те разбера. Първо ми се караш, че не се къпя, после пък се дразниш от начина, по който го правя.

— Къпането е лична работа. Това тук е градина — той грабна роклята ѝ от каменната пейка, където беше захвърлила дрехите си. —

Покрий се, преди някой да ти е налетял.

Рани се уви с червената си рокля и тръгна с царствена походка.

— Леля ти вече ме видя, но не каза нищо. Просто влезе в къщата. Бенхамин пребледня.

— Влязла е, за да разкаже на чичо ми Исаак за последната ти лудория — той я сграбчи, както беше увита в роклята, и тръгна със сърдит вид и широки крачки. — Не можеш ли да бъдеш просто жена? Трябва ли да ме излагаш на всяка крачка?

— Зная, че не съм дама като Мириам Тулон, но сега аз топля леглото ти — тя не е тук.

Бенхамин замръзна на мястото си по средата на стълбището.

— И какво точно си научила за Мириам? — говореше с леден тон. Рани потръпна въпреки обедната жегга.

— Само клюки от прислугата. Научих, че е лекарка като теб, че сте били сгодени, докато не е срещнала брат ти, за когото се е омъжила и са заминали за Новия свят — той не ѝ отговори и продължи към стаята ѝ. — Липсва ли ти тая докторка?

— Щом си научила, че сме били сгодени цели четири години, естествено е да ми липсва.

— Да?! — гласът на Рани беше учудващо плах. Тя едва сдържа сълзите си.

„Какво ми трябваше да говоря за това. Не ми ли стига, че произнася името ѝ в съня си.“

Когато спряха пред нейната стая и Бенхамин отвори вратата, Виро профуча край него, разтърси козината си го изпръска с вода.

— Проклет звяр! Виж какво направи!

Огледа мокрите си дрехи и смръщи нос от миризмата.

— Опитвах се да изкъпя Виро, но ти прекъсна работата ми — рече Рани.

— Винаги ли го къпеш съвсем гола?

— Наред с другите неща, ти ме научи да обичам водните игри.

Остави роклята да падне на земята и да открие мокротото ѝ тяло. Притисна се към него и протегна ръце да обгърне врата му.

— Едва е средата на деня и всеки момент може да дойдат пациенти. Освен това всички вкъщи знаят, че съм тук.

Освободи се от ръцете ѝ и тръгна към вратата.

— Има ли значение, че всички в къщата знаят, че спиш с мен? Или те е срам, Бенхамин?

— Не, Рани. Не се срамувам от теб. Ти си умна и красива, но докато съм под покрива на чичо си, трябва да спазвам някои изисквания. И понеже стана дума за изисквания, съветвам те отсега нататък да се къпеш в женската баня като всички жени в тази къща.

След като той излезе, Рани започна да се възмуцава: „Значи, мога посред нощ да тичам в леглото му, но никой не трябва да знае, че прави любов с мен в мизерната ми стая!“

Отпусна се на леглото и със задоволство се изтегна върху плътните покривки. Е, стаята съвсем не беше мизерна. Всъщност това бе най-разкошното място, където някога е спала. Но Бенхамин не искаше да идва тук. Продължаваше да дрънка за правила. Несъмнено мечтаеше за първата си любима, която му бе изневерила с брат му. Рани действително беше чула всички клюки за прибързаната християнска сватба между мелеза и годеницата на Бенхамин.

— Мислиш ли, че има толкова глупава жена? Да избяга от такъв вълшебен златокос любовник като Бенхамин! — обърна се тя към вълка, изтегнал се до леглото.

„Ами ако въобще не са се любили!“

Тази мисъл я поразя. Колко глупава е била! Сигурно и еврейските дами се подчиняват на същия строг морал, както ромите, и само Мириам Тулон го е нарушила. Може би все още има надежда Рани Янос да спечели сърцето на Бенхамин. Досега само веднъж беше изпробвала любовния еликсир на Агата. Изсипа го във виното му, докато пътуваха към Марсилия. Имаше достатъчно за още няколко чаши.

„Ще ида на пазара да купя малко хубаво вино, което ще прикрие вкуса на билето. Да купя ли и специална чаша? Не, защото ще разпита откъде я имам и ще се разсърди, като разбере, че съм я откраднала.“

Потрепери и се измъкна от леглото, за да облече дрехите си. Преди да дойде вечерта, имаше много работа. Бенхамин не скъпеше парите си, купи й много пъстри рокли и меки памучни ризи. Дори носеше пантофи. Беше настоял да ги купи, макар тя да му каза, че един ромини обува обувки само когато е прекалено студено.

Белите имаха странни вкусове. Бенхамин не харесваше прекрасните златни накити, които бе събирала цял живот. Каза й, че

изглежда по-красива, когато сложи съвсем малко украшения. За това се бяха разбрали, както и за къпането, и тя скри съкровищата си в един богато инкрустиран шкаф в стаята си. Трябваше да прибере всички пръстени за пръстите на краката, за да може да носи пантофите си. Остави само половин дузина гривни, две огърлици и чифт големи обеци.

Рани започна да реши косите си, докато заблестяха и паднаха на големи пухкави къдрици под кръста ѝ. Когато се погледна в огледалото, реши, че е хубава, въпреки че не носеше прекрасните си накити. Обу меките пантофи, завъртя се още веднъж пред огледалото и се измъкна от стаята.

Сергиите, пръснати по пристанището на Марсилия, представляваха съчетание от най-прекрасните гледки, звуци и аромати от всички панаири, които беше посетила по време на скитанията си из европейските пътища. Дори Рим и Париж бледнееха пред всичко това. Малко приличаха на панаирите в Андалусия. Навсякъде имаше сергии с рози, защото те бяха гордостта на Марсилия. Бяха яркочервени, с превъзходен аромат. Една селянка ги предлагаше на минавачите, които не долавяха неприятната ѝ миризма, прикрита от уханието на цветята. Големи бели лилии и красиви лалета украсяваха сергиите с нежните си ярки цветове. И в градините на Руф имаше прекрасни пролетни цветя, но тук изобилието беше впечатляващо.

На Рани ѝ харесваха контрастите. Между сергиите с уханни цветя подвикваха продавачи на подправки. Предлагаха пипер от Източна Индия и куркума, които пълнеха въздуха със стипчив мирис. Имаше, разбира се, и рибари, които разтоварваха богатия си улов направо върху старите дъски на кея, откъдето се носеше невероятна миризма на сардини, скумрия и риба тон, която всички рози на света не биха могли да прикрият. Рибари грубияни с червени ленти около главите викаха нещо на провансалски диалект. Мекият шепот на продавачите на венецианска коприна и ритмичният говор на арбаските търговци се смесваха в прекрасна какофония.

След като изяде една поничка с месо, която купи от уличен продавач, Рани си облиза пръстите. Знаеше, че този неин навик много дразни Бенхамин. Каква свобода! Слънцето грееше, хладният океански ветрец подухваше откъм Лейсидон. Беше ден за радост. Почувства, че ромската ѝ кръв завря и страшно ѝ се прииска да има собствена сергия

и да предсказва бъдещето. Животът ѝ с Бенхамин имаше своите хубави страни, но Рани Янос беше свикнала да се справя сама. Животът — това беше приключение, което трябваше да се изживее. Тя въздъхна, отърка длани в полите си и почувства познатия сърбеж. Но този път трябваше да внимава: бяха я предупредили да не краде.

„Трябва ли да се размекна като бяла жена, макар че имам достатъчно пари, за да купя виното?“ — питаше се тя. Полюшна съблазнително бедрата си и видя, че продавачът на вино присвива очи и я оглежда. Този поглед ѝ беше познат. Мъжка сладост. Рани се усмихна. Ще го оплете в мрежата си, сетне, когато купи стоката, ще го заплуе. Той дори няма да разбере какво е станало.

Хенри видя младо момиче с гъсти черни коси да приближава сергията му. Загледан в люлеещите ѝ се бедра, отначало помисли, че е проститутка. Още повече, че му хвърляше смели прелъстяващи погледи. Когато обаче започна да дрънка дебелата кесия и да оглежда стоката му, реши, че е държанка на някой богаташ с достатъчно пари, за да купи от най-доброто му вино.

— Ето, господарке, помиришете това. Не прилича ли на арабски парфюм? — взе обемист мях с вино и отпуши шийката му.

Рани го помириса.

— Нещо киселее. Сигурно имаш по-хубаво — многозначително раздруса кесията, завързана на кръста ѝ.

— Виждам, че разбирате от вино. Това е от севера, където стръмните земи и хладното лято правят най-добрите рубинени вина!

Даде ѝ да вкуси, за което бе възнаграден с лъчезарна усмивка.

Започнаха да се пазарят за цената. Усмихнатата, тя му подаде голяма жълтица и видя как очите му се разшириха от алчност.

Хенри взе жълтицата и ѝ върна рестото. Когато се обърна, за да запуши кожения мях, Рани бързо смени едрите монети, които той ѝ върна, с медни и започна да крещи:

— Хе-е-й! Какво означава това? Давам ти златен форинт, а ти ми връщаш медни монети?

— Върнах ти сребърни пари!

Докато дребното девойче и мършавият старец се препираха, около тях се събра тълпа. Рани удряше с крак и ронеше почти истински сълзи. Така спечели на своя страна няколко мъже и цяла група възрастни дами, които очевидно не обичаха стария търговец на вино.

— Върни й колкото трябва, Хенри! — рече едър рибар със заплашителен тон.

Рани усети, че тълпата я защитава.

— Не ми трябва проклетото му вино! Ето медните пари — тя ядосано тресна монетите върху очуканата сергия. — Върни ми златния форинт!

Лицето на Хенри почервения като розите от сергията на мадам Гизел.

— Никога!

След това погледна към заплашително наведената над него фигура на Жерар и размисли. Ругаейки през зъби, измъкна една монета от кесията си и я хвърли към Рани, която сръчно я улови. Можеше да се закълне, че момичето му смигна, преди да се изгуби сред пъстрата тълпа.

Скрила сребърните монети в таен джоб на полата си, Рани обиколи още няколко сергии на пазара.

„Жалко, че трябва дълго да живея на това място. Не мога да използвам номера с монетите повторно.“ Въздъхна и се замисли за други хитрости. Нали беше отлична крадла и добра врачка!

След като купи някои неща, включително шише отлично червено вино, което й костваше по-малко от половината от среброто на Хенри, тя се отправи към палата на Торес. Когато прекосяваше един от претъпканите кейове, видя дълга португалска каравела, която разтоварваха. Всички знаеха, че корсарите нападат испанските кораби и ги ограбват. Рани се възхищаваше на смелостта на пиратите. Спря се, за да наблюдава един жилав дребен мъж, който крещеше някакви заповеди. Това сигурно е капитанът.

— Колко жалко. Ако имаше коса, щеше да е красавец — мърмореше на себе си Рани.

От другата страна на кея някой извика:

— Капитан Бриен!

— Най-сетне. Отдавна те чакам. Товарът е свален и вече пътува към складовете ти — рече капитанът, като се приближаваше енергично към мъжа.

— Значи Испаньола е същата златна мина... — гласът му се изгуби сред шумовете на претъпкания кей.

Рани се повдигна, за да види човека, който се скри сред касите и буретата. Думата „Еспаньола“ събуди любопитството ѝ, защото беше родното място на Бенхамин.

Шмугна се зад един голям сандък и се опита да долови заглъхващите гласове. Изведнъж една голяма месеста ръка я стисна за рамото и се вплете в косите ѝ.

— Закъде си се разбързала, вкусна хапчице? Знаеш ли, че на мен ми трябваш повече, отколкото на капитана.

— Я ме пусни, говедо!

Рани се изскубна, но едрият моряк веднага я сграбчи с другата си ръка. Независимо от ранния час беше пил доста. Тя избълва куп цветисти ругатни, докато се опитваше да се измъкне от грубите му ръце. Когато скъпоценната стъкленица с виното се изплъзна от ръцете ѝ и падна с трясък върху паветата, обзе я сляпа ярост. Тя се освободи от пияния моряк и разярена го ритна в слабините.

Нападателят ѝ нададе рев и се свлече на земята. Рани се опита да избяга, но този път пазачът не спеше. Моряците от „Льо Ревена“, кораба на Бриен, се насъбраха около пострадалия си другар, а един я улови здраво за ръката.

— Всички курви, които нападат нашите моряци, жестоко си патят, маце! — рече пазачът.

— Не съм никаква курва. Живея в дома на Исаак Торес. Тъкмо пазарувах, и този пияница ме хвана.

— Пазарувала си? Сама, без придружители? — по-високият я погледна със студени като сребърна монета очи. — Приличаш на карако.

— Тая я видях в една свада преди малко — обади се мъж от насъбралата се тълпа. — Измъкна с измама цяла кесия сребро от Хенри.

— Слушайте, хайде да я заведем в тюрмата — обади се ниският набит пазач и започна да дърпа Рани за ръката.

— Ти си изпражнение, което и коза няма да лизне. Толкова си мръсен, че прокажен няма да смее да те пипне. Свали си ръцете от мен, докато още имаш пръсти. Курвенски син!

На път за вкъщи след визитация при болен моряк в една пристанищна кръчма Бенхамин чу ругатните на Рани и тежко въздъхна. „Какво ли има пак?“. Дръпна юздата на Аверо и приближи

до кея, където се беше събрала тълпа. Двама с ливреи на градски пазачи влачеха Рани.

„Един бог знае какво е откраднала този път!“ Изруга цветисто, както се бе научил в армията на Пескара. С помощта на Аверо си проправи път и се озова лице в лице с двамата пазачи и мятаната се пленница.

— Какво е направила? — попита той и им препречи пътя.

— Ваше благородие, господин лекар, нима познавате това момиче?

Бенхамин изви златистата си вежда и измери с поглед пазача.

— Добре я познавам, за съжаление. Тя е от домакинството на чичо ми Исаак Торес. Какви са обвиненията срещу нея?

Пазачът се притесни и отстъпи назад.

— Тя... прилича на циганка и е нападнала оня моряк, като му е причинила телесна повреда — посочи една фигура, свита върху сандък долу на кея и наобиколена от група моряци.

Бенхамин премести сърдития си поглед от моряка върху дребната Рани.

— Битката едва ли е била равностойна, макар тя да е циганка. Само в това ли е обвинена?

— Преди малко на пазара е направила скандал на търговец на вино — неуверено се обади високият пазач. Не му се щеше да има неприятности с богатото търговско семейство или с този добре облечен и въоръжен лекар.

— Все пак никой със сигурност не може да я обвини, че е откраднала среброто му. Предлагам да я предадеш на мен и те уверявам, че повече няма да ви безпокои — Бенхамин протегна ръка към Рани, която се мъчеше да се освободи.

— Нали ви казах, че съм от дома на Торес — извика тя, когато набитият пазач с белязано от шарка лице я пусна.

— Тихо! — заповяда Бенхамин, хвана я през кръста и я метна на седлото. — След като поговоря с нея, ще се промени напълно! — рече той на пазачите и обърна Аверо към стръмното възвишение, което водете към палата на Торес.

— Ох, причиняваш ми болка! Остави ме да седна — твърдят кожен ръб на седлото се врязва в нежното ѝ коремче.

Без да се церемони, Бенхамин я праметна през крака си и я сложи пред себе си.

— Надявам се, ще престанеш с тези опасни екскурзии до пристанището. Оня моряк можеше да те изнасили и да те убие.

Тя изсумтя презрително.

— Беше пиан и лесно го обезвредих.

— Но не беше така лесно да се освободиш от двамата пазачи. Виждала ли си някога студените стени на затвора?

— Да. Те са в стаята ми, в къщата на чичо ти! — отвърна тя жлъчно. — Ти вече я превърна в мой затвор. Всеки ден излизаш и ме оставяш сама, сякаш съм престъпница.

— Та ти си престъпница! Крадеш. Не го отричай, Рани! Ако беше мъж, кълна се, щях да те продам на галеоните и да се отърва от теб — почувства, че тялото ѝ се сковава.

— Ако бях мъж, нямаше да дяля леглото с теб, щях да съм на свобода по пътищата с моя народ. А ти... ти щеше да си мъртъв — добави тя, като помисли.

Бенхамин не можеше да отрече това. Затаили гнева си, те продължиха да яздят покрай базиликата „Св. Виктор“ и нагоре по стръмното възвишение, докато стигнаха снежнобелите стени на палата на Торес. Бенхамин подаде юздите на един слуга, скочи от коня и свали Рани от седлото.

— Време е да се преоблека за вечеря. Чичо ми е поканил свой стар приятел и един негов съдружник.

— А пък аз, разбира се, отново трябва да дяля кухнята със слугите — сприхава рече тя.

— Докато продължаваш да ядеш с пръсти и да се държиш на масата като прегладняло прасе, смятай се за щастливка, че готвачът все още те търпи. Ти подложи на изпитание търпението на чичо ми, Рани, добре ти е известно, нали?

— Това, че не поемам храната с разни глупави инструменти, не е причина да ме отхвърляш.

— И да търпя Виро около масата? Първата вечер, когато нахълта в трапезарията, леля ми едва не получи припадък, а ти му подхвърли цял крак от печено агне.

— Беше гладен — сви рамене Рани и запита с неподправено любопитство: — Та кой чак толкова важен мъж ще идва на вечеря?

Бенхамин почувства, че лицето му пламва. Всъщност на него съвсем не му се ходеше на вечерята, но не искаше да обижда чичо си и леля си.

— Ще дойдат Джуда Тулон и Ричард дьо Бей.

— Тулон? Бащата на твоята мадам Мириам? — златистите ѝ очи се присвиха.

— Да не си посмяла да мислиш за това. Ти ще останеш в задната част на къщата, докато чичо ми посреща приятелите си.

— Докато посреща отхвърлените женихи, това ли имаш предвид? — в момента, в който изрече това, Рани вече съжаляваше.

— Да. Дьо Бей и моя милост сме отхвърлени кандидати — гласът му беше леденостуден.

— Наистина съжалявам. Когато съм раздразнена, говоря глупости.

Сълзите преливаха изпод гъстите ѝ мигли. Страните ѝ заблестяха от сребърните капки, докато умолително стоеше пред него.

Бенхамин изруга и я взе в обятията си.

— Въпреки чувствата ни, между нас винаги има кавги. Какво да правя с теб, Рани? Животът тук не ти харесва. Знам, че се чувстваш като в клетка, но съм длъжен да упражнявам професията си и не мога да скитам по улиците като теб.

— Ще се опитам на всяка цена да свикна с живота на белите. Дори ако трябва, ще ям с тези глупави вилици и лъжици! Дано това те задоволи.

Той вдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Достатъчно ме задоволяваш, Рани.

Момичето се усмихна печално.

— Задоволявам те само в леглото. Няма да мога да стана истинска дама като твоята Мириам.

— Не се притеснявай за бъдещето! Ще измисля начин да се измъкнем от този лабиринт.

Същата вечер богато облеченият, внушителен Джуда Тулон се разхождаше в двора с хилавия си млад приятел. Сгушена зад едно тисово дърво, Рани ги наблюдаваше.

— Значи това е бащата на великата мадам Мириам. Дано прилича на майка си, не на този човек — зашепна тя на Виро, чиито внимателни жълти очи следяха мъжете. — Ако е харесвала този мършав Дьо Бей, напълно възможно е да е досущ като баща си.

„Все пак тя е омагьосала Бенхамин и неговия брат“ — прозвуча подигравателен глас в нея.

Рани потупа окуражаващо вълка по главата и той глухо изръмжа.

— И на мен не ми харесват, но моля те, мълчи — зашепна му тя. — Без друго достатъчно бели направихме на Бенхамин. Не искам да ни видят. Сигурна съм, че погледът на този старец носи зла поличба.

Потрепери, когато двамата мъже минаха край скривалището й. Докосна малкия амулет, който току-що беше купила от пазара с надеждата, че ще я предпази.

Тъкмо когато Исаак излезе на двора, за да посрещне гостите си, една голяма оранжева котка се стрелна откъм противоположния край на градината. Очите на Виро светнаха. Преди да успее да го задържи, вълкът се втурна към храстите. Рани се хвърли след него и му кресна да спре. Без да вижда накъде тича, Виро се блъсна в кривокракия Дьо Бей и го събори в храстите. След това се стрелна край него към котката, която вече беше успяла да се покатери на черешата и наблюдаваше със задоволство сцената.

Когато се втурна да хване вълка, Рани се опита да се промъкне между двамата мъже, но се препъна в падналия Дьо Бей и блъсна Джуда. В желанието си да се задържи, Рани се вкопчи в тежкото му палто. Ужасен от допира на циганката, Джуда я блъсна. Така и двамата загубиха равновесие и се стовариха върху пътеката, оплели ръце и крака.

Рани падна върху стареца, който дрезгаво викаше за помощ. Исаак се затича към тях. Амулетът на момичето се озова върху лицето на стареца. Беше се счупил при падането.

— Какво е това? — започна да плюе той и се опита да се освободи от конеца с мидените черупки, полепнали по гъстата му сива брада. Хвърли огърлицата към Рани, която се опитваше да се изправи.

— Това е амулет от черупки на стриди. Предпазва от лоши погледи — рече тя, като избягваше очите му.

— Стриди!? Крайбрежните риби са мръсни. Ти ме вкара в грях, циганска вещице!

— Моля те, Джуда, твое благородие. Нали знаеш, че не трябва да се ядосваш — рече Исаак, докато помагаше на своя приятел да се изправи на крака. После се обърна към Рани, но тя вече се отдалечаваше от двамата старци.

Дьо Бей изпищя от болка. Острите бодли на храста бяха минали през ризата и през панталоните му. Елегантното му коприно наметало беше станало на парцал, по лицето му се виждаха кървави драскотини.

Рани догони Виро, който обикаляше черешовото дърво. Вълкът почти не ѝ обърна внимание и продължи да дебне котката.

— Тръгвай веднага или ще се озовеш на мястото на котката! Не разбираш ли, че не могат да те търпят, глупаво животно!

Виро излая презрително към котката, след това послушно я последва, сякаш искаше да каже: „Друг път едва ли ще имам такъв шанс.“

Бенхамин наблюдаваше бъркотията от балкона над градината. Бързо взе медицинската си чанта и слезе. Рани и вълкът бяха изчезнали. Видя Руф, притеснена за гостите и за котката.

— Онова диво животно можеше да ни накъса на парчета. Гледайте, кръв! — пискливо извика Дьо Бей и подаде ръката си на Бенхамин.

— Исаак, трябва да се направи нещо с този вълк! Откакто е тук, тормози цялата къща.

— Виро е напълно безопасен, лельо Руф. Само тича след котките — обясни Бенхамин. — Но че той и Рани правят бели, съм съгласен. След вечеря ще говоря с нея. А сега, Ричард, дай да видя раните ти!

— Мръсните накити на онази дивачка се размазаха по мен. Трябва да ида в храма да се пречистя. Стриди! Носеше стриди около шията си — Джуда прокара пръсти през брадата си, търсеше още следи от амулета ѝ.

— Извинявай, стари приятелю! Ти също, Ричард — Исаак обърна гневните си сини очи към Бенхамин. — Този вълк трябва да си отиде. Колкото до момичето, трябва да я контролираш. А това, както виждам, не ти се удава.

— Ще потърся Рани и Виро, след като прегледам пациентите си, чичо Исаак — отвърна спокойно Бенхамин. Но вътрешно преливаше

от гняв. Виждаше ръцете си около нежната ѝ златиста шийка, докато животът излезе от нея.

Гостите си тръгнаха, без да вечерят. Джуда бързаше да отиде при свещеника, а Ричард заяви, че има силни болки и трябва веднага да си легне. След като намаза дребните драскотини на Ричард с мехлем, Бенхамин вътрешно се присмя на неговата страхливост. Ако това не беше причинило неприятности на леля му и на чичо му, би приел случката откъм веселата ѝ страна.

След като изпратиха разстроените си гости до вратата, Руф тактично влезе в къщата, за да остави съпруга и племенника си да обсъдят проблема с Рани Янос.

— Какво ще правиш с нея? — за първи път в живота си Исаак беше объркан. — Знам, че ѝ дължиш живота си, но това не може да продължава. Тя е полудяла, а леля ти живее във вечен страх от проклетия ѝ вълк.

Бенхамин седеше, отпиваше от чашата хубав коняк и мислеше.

— Рани няма да се раздели с Виро. Той е единствената връзка с предишния ѝ живот. Винаги е бил неин защитник.

— Тогава по-добре ти да се разделиш с нея. Сигурно ще успеем да я настаним някъде в провинцията. Имам малко имение по-нагоре по брега, където...

— Не. Тя не може да живее сама на едно и също място. След като цял живот е странствала, трудно ще ѝ бъде да стои на определено място — лицето му почервения, когато острият поглед на Исаак го прониза.

— Ако продължава да ти е любовница, скоро ще надуе корема. Би трябвало да знаеш за мъките на баща ти, свързани с раждането на твоя брат, и за срама от незаконния произход, който Риго чувства. Нима искаш и твоите деца да го носят? Време ти е да се задомиш. А Рани Янос не става за съпруга.

Бенхамин отново отпи от питието и се опита да събере обърканите си мисли.

— Знам, че брак с Рани не е възможен, но все пак...

— Красива е, а ти казваш, че ти помага да забравиш Мириам — продължи тихо Исаак. — Разбирам това, но ние не сме крале, за да се раздаваме наляво и надясно.

— Ще изпълня дълга си, чичо Исаак! Знам какво дължа на къщата на Торес. Знам и за неприятностите на брат ми, не искам те да се стоварят върху моите деца. Но в Новия свят той ще живее добре, независимо от миналото. И аз мисля за там...

— Мислиш да отведеш момичето на Еспаньола?

Бенхамин се усмихна тъжно.

— Така леля Руф и ти ще бъдете освободени от едно тежко бреме. Не искам да се откажа от нея, но не мога и да я държа тук. Освен това искам да се върна в Санто Доминго. Така ще бъда близо до семейството си и ще практикувам професията си.

— И мислиш, че няма да виждаш често Мириам и Риго? Те вече имат син, кръстен на баща ти, знаеш ли?

— Леля Руф ми каза. Желая им щастие. Знам, че баща ми е доволен. Май най-после спечели обичта на Риго.

— Обича не по-малко и теб, Бенхамин. А майка ти? И двамата са ужасени от мисълта за тази карако. Тя е неграмотна, груба, краде — какво ще кажеш, за бога!

— В Санто Доминго Рани ще има свобода. Новият свят не е като стария. Там има по-малко забрани. Ще живее с мен и аз ще я защитавам, както и... бъдещите ни деца.

— Но те ще са незаконни. Имаш дълг към дома на Торес — да се ожениш и да оставиш законни наследници — тонът на Исаак беше сериозен. Той се наведе над масата и му стисна ръката. — Изгубих дядо ти, вечна му памет, сега губя и теб заради този Нов свят. Бих искал да си тук в безопасност.

ГЛАВА 24

„Твой дълг към дома на Торес е да се ожениш и да оставиш законни наследници.“

Цялата къща още спеше и около него цареше пълна тишина. Седеше сам в обляната от лунна светлина градина, заобиколен от цветята на леля Руф, и мислеше какво да прави с другия буден човек в къщата. Рани го чакаше в неговата стая, сгушена в широкото му легло. „Слънцето, което избелва чаршафите, почерня караките.“

Рани не беше подходяща за съпруга. С нея той никога не можеше да има отношенията, които съществуваха между родителите му. Исаак беше прав. Тя е неграмотна, краде, с две думи — човек, който не може да се вмести в неговия живот. Независимо от това го беше превзела изцяло. „Дори сега тялото ми изпитва болка от липсата ѝ.“

Изруга и бавно заизкачва стълбите.

Рано или късно той ще реши какво да прави с нея. Защото беше така самотна, откъсната напълно от света на близките си! Дори беше мислил да намери млад занаятчия от търговската гилдия в града, да ѝ даде подходяща зестра и да я омъжи, но знаеше, че това е невъзможно. Има ли нормален мъж, който да приеме съпруга, която си играе с вълк в спалнята? Но ако продължават да спят заедно, предсказанията на Исаак неизбежно ще се сбъднат. Има опасност да се родят деца, които ще споделят жестоката участ на Риго. Независимо от гнева си Бенхамин чувстваше болката на Риго.

„На кръстопът съм. Не зная накъде да тръгна.“ Но сега беше абсолютно сигурен в едно — че отива при жената, която го чака в леглото.

Бенхамин отвори вратата на стаята си и тихо влезе. Очакваше да завари Рани в леглото, но тя беше коленичила на балкона и бъркаше нещо в хаванче. На слабата светлина не можеше да види точно какво смесва.

— Какво правиш?

Тя се стресна и разсипа тъмния прах върху бялата хартия, разстлана върху малката масичка. Бързо започна да събира билето обратно в стъкленницата. Но по-лесно беше да се приберат вълните на Средиземно море с метла. Бенхамин се беше надвесил сърдито над нея и чакаше. Тя преглътна и почувства, че гърлото ѝ е сухо, сякаш беше изпила билката, а не сладкото червено вино.

— Тъкмо приготвих освежаващо питие за теб, за да получа прошка за случката днес следобед.

— Освежаващо питие? Виждам виното и плодовете, но какво представлява тази ужасна пудра? Нима си решила да ме тровиш?

Коленичи до нея и забеляза, че пулсът ѝ е ускорен. Това винаги издаваше нейното вълнение или вина. Щипна малко от прахта с пръсти и го помириса.

— В никоя аптека не съм виждал нещо подобно. Какво е това, Рани? Слагаше го във виното ми, нали?

Главата ѝ кљумна.

— Да — отговори тя и леко хлъцна. Очите му сякаш я пронизваха и тя изпя цялата истина на един дъх: — Това е любовно биле от Агата. Откакто пристигнахме в тази къща, ти постоянно ми се сърдиш. За първи път ти сипах от него, когато бяхме на път, но не те хвана. Мислех си, че втората доза...

— Давала си ми от това и преди... с онова вонящо вино, което открадна от селянина?

„Мили Боже, какво ли представлява то?“ Нима онази стара вещица имаше пръст в страстта към това момиче?

— Какво трябва да направи това биле?

— Да те накара да се влюбиш в мен — вгледа се в сините му очи.

— И какво съдържа? Прах от рог на еднорог овен? Корени от мандрагора? Какво?

— Нито едно от тези неща — рече решително тя. — Тук има от моята женска кръв. Агата я изсуши, докато стане на прах... — видя как на лицето му се изписва неописуем ужас. Изпусна стъкленницата, сякаш го изгори.

— Кръв? От мензис? От твоя мензис? Започвам да приличам на стареца Джуда Тулон! — ръката му неволно се придвижи към гърлото. „О, Боже, не позволявай да ми стане лошо!“

Рани не познаваше законите на евреите, но разбра, че стореното от нея беше голям грях. Сведе глава и зарίδα тихо. Виро, който винаги усещаше лошото настроение на господарката си, изникна иззад голямото легло, заскимтя жално и я близна по лицето.

Дребното ѝ тяло се разтърсваше от тихия горчив плач. Бенхамин се съвзе, притисна я към себе си и разроши ароматните ѝ меки коси. Ухаеха на жасмин, разцъфнал през нощта.

— Не плачи, малка женичке, твоето биле все пак не ме умъртви.

— Но не те накара и да се влюбиш в мен — рече тя през сълзи. „Нито да забравиш Мириам Тулон“ — помисли си тя.

— Знам само, че съм омагьосан от теб и не искам да плачеш — нежно повдигна брадичката ѝ.

— Не успях да сложа билето във виното. Ако си жаден, ето там има грозде и диня за освежаване.

— Жаден съм единствено за теб, малка нимфо! — той я прегърна, отнесе я в леглото и нежно я остави върху меките завивки.

Рани гледаше как се съблича. Той беше златокосият ѝ любим. Твърдото му тяло, така стройно и красиво, беше нейно. Там, където силното слънце на Прованс беше докоснало тялото му, имаше бакърен тен. Когато свали бричовете, мускулестите му крака изглеждаха побледи на мъждукащата светлина. Тя седна в леглото и малката ѝ ръка обгърна коравия му член. Започна да го гали и в този кратък миг той беше изцяло в нейната власт.

Бенхамин развали магията — отвори очи, взря се в нейните и каза с дрезгав глас:

— Сега е твой ред да се съблечеш.

Тя беше наметната само с виолетов халат, а под него носеше прозрачна нощница от аметистова коприна. Когато златистото ѝ рамо се оголи, усети, че погледът му сякаш я опари. Като малко котенце, стоплено от слънцето, отмяташе коприненото си облекло, но се разголваше сантиметър по сантиметър, докато накрая той не издържа, смъкна всичко и прокара ръка по гърдите и по плоския ѝ корем. Между стройните ѝ малки бедра се очерта косматото тъмно гнездо.

— Ти си като миниатюра на зряла жена — мърмореше той, като нежно прокараваше пръсти по крехката ѝ ключица и спираше върху малките шоколадови зърна на гърдите ѝ. Усети, че дишането ѝ се

учестява. — Рани, ти си създадена за любов — шепнеше Бенхамин, заровил глава в косите ѝ и покрил тялото ѝ със своето.

Търколиха се на леглото и Рани се озова върху него. Лекото ѝ тяло енергично се движеше върху неговото, а смолисточерните ѝ коси се разстлаха като ветрило.

Бавно, но смело устните на Рани се придвижваха към шията и брадичката му. Немирният ѝ език изследваше гърдите му, гъделичкаше златистите косми, след това се спусна все по-надолу, докато стигна гората от косми около уголемения му член. Тя го захапа с устни и зъби и го дръпна леко. Гледаше как напрегнатият мускул пулсира и се изправя. После наведе глава и го пое в устата си нежно и бавно. Прилагаше всички еротични умения, на които я бе учил. Беше ѝ показал, че мъжът и жената могат да се любят и по този начин. Скоро в резултат на умелите ѝ ласки той започна да се тресе и да дърпа косите ѝ, а тя още по-жадно се впи в него.

— Не, не! Още не, почакай, дребосъче! — стенеше той, като я отдръпна от себе си.

Вдигна я нагоре, докато нежните ѝ крака се разтвориха над него, след което я свали и влезе в нея.

Тя отметна глава назад като езическа богиня, оставила косите си да гъделичкат голите му крака. Притискаше се в чувствителната му плът, докато по лицето му изби пот. Бенхамин задържа бедрата ѝ да не се движат, преди да я е задоволил.

— Лакома, ненаситна дивачка — мърмореше той. Пусна бедрата ѝ и започна да ги повдига бавно, обгърнат от нейната гореща влага. Наложил по-бавен ритъм. — Целуни ме, Рани!

Тя се наведе и гърдите ѝ се допряха до неговите, докато устните ѝ търсеха жадната му уста. Усещаше възбудата ѝ, докато задъхана докосваше гърдите му с твърдите си зърна. Беше го възседнала и се движеше все по-бързо. Нито една от жените на тайно, от които беше взел първите си уроци по любов, не беше толкова страстна и гореща. Това, което правеха с Рани, беше повече от обикновена страст.

„Душата ми е полудяла, страстта ме пронизва и опожарява!“

Той почувства как меката ѝ кадифена плът се изпълва с върховна наслада и го влече към бездната на блажената забрава.

Постепенно започнаха да дишат по-равномерно, но все още лежаха вплетени един в друг. Рани се сгуши на гърдите му и една от

черните ѝ къдрици го погъделичка по носа. Прокара ръка по мокрия ѝ гръб. Беше като перце — толкова лека и дребна, че можеше да издържи така цялата нощ.

— Виждаш ли колко ефикасно действа билетът на любовта, малка магьоснице? — пошепна той в ухото ѝ.

— Да, Бенхамин — изговори думите много бавно, притиснала устни в шията му. „Изпитваш към мен само страст, това не е обич!“

Здраво стисна клепачи, за да не забележи сълзите ѝ. За това семейство тя беше циганка, неподходяща за негова жена.

Мислите на Бенхамин също бяха тревожни. Отново я беше изпълнил със сета си. Ако все още не носи дете, съвсем скоро и това ще стане. Тя му беше отдала девствеността си, обичаше го.

„Само я използвам, защото няма да мога да се ожена за нея!“ Накрая се унесе в тревожен сън, изпълнен със сънища за Еспаньола, Мириам и Риго.

— Оливия, кажи ми какво да правя? Тя е съвсем дива! Непрекъснато снове из къщата и из градината с ужасния си вълк. Оня ден си свали дрехите и влезе във фонтана заедно с вълка — Руф кършеше ръце и гледаше племенницата си с умоляващи очи.

Оливия Гусман Фонтен едва не се изсмя на глас, докато слушаше за лудориите на циганката.

— Зная, че си разтревожена, лельо Руф — отвърна тя.

Беше дъщеря на Ана Торес и Лоренсо Гусман, много красива. От баща си беше наследила само високия ръст и стройната фигура. Изящните черти и морскосините очи бяха наследство от семейството на майка ѝ. Сега в очите ѝ напираше смях при мисълта, че братовчед ѝ Бенхамин, този сериозен лекар и предан син, е омагьосан от момиче, което за една нощ е обърнало наопаки дома на чичо им.

Оливия живееше на село, където се възстановяваше след раждането на третото си дете, докато семейството ѝ остана в Марсилия.

— Ако ми позволиш да се запозная с тази Рани, може би ще съумея да направя нещо.

Руф присви очи и се вгледа в развълнуваното лице на Оливия. След като Ана загина от ръцете на Инквизицията, тя и Исаак бяха

отгледали Оливия като свое дете.

— Много добре те познавам. Знам, че цялата тази бъркотия ти изглежда смешна. Но щом видиш момичето и вълка, няма да ти бъде толкова забавно. Не бих искала мъжът ти да остане вдовец с три деца, ако Виро те излапа като пилетата на готвача — добави Руф.

Оливия не можеше повече да се въздържи и се изсмя.

— А Ребека какво мисли за новия член на домакинството?

Руф небрежно махна с ръка.

— От няколко месеца тя е в Генуа на гости на братовчед ти Алехандро и жена му. Не знае нищо за това създание и за нейния вълк.

— Въпреки всичко Бенхамин държи Рани тук — рече Оливия след кратък размисъл, подпряла брадичката си с пръст.

Руф въздъхна.

— Тя е спасила живота му, когато са го нападнали група главорези от нейното племе. Чувства се задължен към нея.

Оливия едва не се изсмя отново и сухо забеляза:

— От това, което чувам, „задължен“ едва ли е най-точната дума.

— Наистина, Оливия, този разговор не е приличен.

Оливия нежно погали ръката на Руф.

— Вече съм на тридесет и четири и омъжена от дълго време. Знам защо Бенхамин държи тук това момиче. Въпросът е какво ще правите с него? Казваш, че е груба и похотлива. Виждала съм ромски момичета да танцуват и да гадаят бъдещето по панаирите. Просто не мога да си представя моя братовчед с една от тях.

Чу се силно ръмжене и котешко съскане.

— Вълкът е подгонил Цинамо. Циганката всеки момент ще излезе да го прибере и ще имаш възможност да прецениш външността и маниерите ѝ.

Двете дами живо скочиха от местата си и бързо тръгнаха към вратата, която водеше към двора.

Рани беше коленичила сред прясно разкопаната пръст на една леха с олеандри. Обгърнала с ръце шията на Виро, тя го галеше и се опитваше да го успокои. Вълкът кръвожадно гледаше към един нисък клон на върбата, на която седеше оранжевата котка Цинамо.

— Тя не е твоя. Съвсем не е любезно да изяждаш домакинята ни, Виро.

Лек смях прозвуча наблизно и Рани се извърна. Видя пищна дама, застанала до Руф Торес.

— Знаеш ли, момиче, имаш право. Леля ми е привързана към своята палавница също както ти обичаш своя вълк.

Рани улови шията на вълка по-здраво.

— Виро е малко повече от вълк. Той е мой защитник и приятел. Много пъти е спасявал живота ми, а гонеше котката просто за удоволствие.

— Добре, че Цинамо е достатъчно пъргава — сърдито се обади Руф, застанала зад Оливия, която се вгледа по-внимателно в момичето.

— Значи ти си Рани Янос. Аз съм братовчедката на Бенхамин — Оливия.

Пристъпи напред и предпазливо протегна ръка към вълка. Позволи му да я подуши и да реши дали му харесва или не. Виро я одобри, лизна я внимателно, сетне седна на земята да я наблюдава, забравил вече за котката.

— Досега харесваше само един бял — рече Рани с глас, изпълнен със страхопочитание към тази красива жена.

— Става въпрос за Бенхамин, нали? Той винаги е обичал животните. Вероятно затова е лекар.

— Да, всъщност на него му се наложи да лекува Виро, когато бяхме в Италия и войници го бяха простреляли.

Рани изведнъж осъзна, че е клекнала сред разкопаната земя, роклята ѝ е окаляна, косата ѝ е разпиляна по раменете. Какво ли ще си помисли за нея тази елегантна дама?

Сякаш прочела мислите в златистите очи на циганчето, Оливия протегна ръка и ѝ помогна да стане.

— Искам да разговарям с теб, Рани Янос. Досега не съм познавала роми, с изключение на един възрастен човек, който се грижеше за конете на мъжа ми на село. От него знам малко за вашия език и обичаи.

Рани стоеше пред Оливия, загубила ума и дума. Бялата дама се извисяваше над нея, висока и стройна, облечена в тъмнозелен бродирани със златни нишки. Червеникавокафявата ѝ коса беше прибрана в мрежичка, обшита с дребни перли. Носеше най-красивата огърлица от емералди, която момичето беше виждала някога. Оливия се обърна към Руф:

— Лельо, бъди добра да ни оставиш сами с Рани. Бих искала да си поговорим. Струва ми се, че засега Цинамо е в безопасност — котката съучастнически намигна от клона, сякаш да потвърди думите ѝ.

Руф, която искаше да бъде по-далече от Виро, охотно се съгласи.

— Ще изпратя един слуга да ви донесе нещо разхладително.

— Ела, момиче, да седнем на онази пейка и да си поговорим.

— За Бенхамин например? — подсказа ѝ Рани предпазливо.

Оливия се засмя.

— Може и за Бенхамин. Но най-напред искам да науча повече за теб.

Нещо в синия поглед на дамата, топъл и предразполагащ, накара Рани да се отпусне. Преди да се усети, вече ѝ разказваше историята на своя живот: за омразата си към Джанго и Расван, за студеното им брутално отношение към нея, за приятелството ѝ със старицата Агата. Разказа дори за предложението на старата фури-даи да я обучи в магическите науки.

— И все пак ти изостави всичко това. Реши да спасиш Бенхамин и да дойдеш тук с него — Оливия забеляза как червенина заля матовите страни на момичето. Беше дива и необразована, но не приличаше по нищо на циганите, които всяка пролет лагеруваха в земите на мъжа ѝ. Беше доста нежна. — Обичаш Бенхамин, нали, Рани?

Този интимен въпрос, зададен открито и искрено, накара сърцето ѝ да се свие.

— Да, обаче аз... Аз съм просто една циганка. Той не би могъл да се влюби, освен ако...

— Любима си му само в леглото — подсказа ѝ Оливия, забелязала как червенината се връща на лицето на момичето. — Освен това ти е отнел девствеността — завърши съкрушително тя.

Рани я погледна учудено.

— Ти си единственият човек от семейство Торес, който се сеца, че и аз загубих нещо. Дори Бенхамин мислеше, че съм леко момиче, още когато за пръв път той... ние...

— Да, познавам моя отракан братовчед — Оливия се вгледа в лицето на момичето и отново забеляза нежните ѝ черти. —

Разговаряхме за братята и за баща ти. Ами майка ти, Рани? — започваше да подозира нещо.

— Не я познавам — Рани почти съжали, че ѝ каза това.

— Тя не е била от вашия народ — или греша?

С голямо нежелание Рани разказа това, което беше научила от Агата, и със стегнато гърло направи следното заключение:

— Тя не ме е искала. Щяла е да ме убие, ако баща ми не ме е спасил от нея. Не искам да приличам на нея. Направих глупост, че напуснах катуна си и дойдох тук.

— Ако наистина обичаш Бенхамин, не смятам, че си постъпила глупаво — тази неволно изречена фраза подсети за нещо дамата. — Наистина невероятно е, но добре познавам братовчед си. Той и Мириам Тулон не си подхождаха, независимо че и двамата бяха увлечени от медицината. Общо взето, той се оказа прекалено търпелив с нея, а тя на свой ред го толерираше. От години ѝ обещаваше да се женят, а не я докосна с пръст.

— Все пак тя е дама, не циганка като мен — рече Рани. Толкова обичаше Бенхамин, че не желаше да петнят името дори на жената, измамила любимия ѝ. Думите на Оливия донякъде я изненадаха.

— О, да! Наистина беше прекрасно създание, качено на пиедестал, но дойде Риго Торес и я свали от него. Впрочем тя сама падна в обятията му.

— Вероятно това много е обидило Бенхамин — рече Рани тихо.

— Да, самочувствието му доста пострада, тъй като я чака, докато завърши учението си и практиката. Тя никога не би тръгнала с него за Еспаньола. А ти, Рани?

Сега вече погледите им се срещнаха.

— Бих отишла, но той ще ме вземе само като...

— Само като куртизанка? Е, ще се погрижим за това. Струва ми се, че ти би могла да се превърнеш в дама напълно по вкуса на моя братовчед, дори по вкуса на леля ми Руф. Тя е мила, нежна жена, само че е изплашена до смърт от твоя Виро — поглади козината на вълка, който близна ръката ѝ.

— Не мога да се откажа от него — заяви Рани решително.

Оливия се изсмя.

— От Виро или от Бенхамин? — забелязала тревогата на Рани, добави сериозно: — Не се налага да избираш, мило момиче. От това,

което са ми разказвали за Новия свят, за чичо ми Аарон и за леля ми Магдалена, съм сигурна, че и за Виро ще се намери място. Но ще се наложат малко промени.

— Какви? — погледна я с любопитство Рани.

— Ами например хранене с прибори и светски маниери и поведение. Трябва да внимаваш с речника си. Леля ми казва, че имаш много цветист език.

Рани вдигна рамене.

— Вече се научих да се къпя. След мъките с тази процедура нищо не ми се вижда трудно.

— Добре. Тогава ще започнем с подходящите дрехи. Трябва да се обличаш като дама, да свикнеш да си движиш с дълги рокли и да носиш обръчи при официални посещения.

— Вече свикнах с обувките — каза Рани.

— Като начало това е отлично. Днес следобед ще те заведе при моята шивачка, за да ти вземе мярка. Толкова си изящна и дребна, че ще се влюби в теб. След това започваме уроците по държание в обществото. Ако си достатъчно умна, ще плениш Бенхамин.

Рани и Оливия се разбраха, че докато момичето се подготви за своя дебют, ще носи простите си селски дрехи и ще взема уроци през деня, докато Бенхамин отсъства от дома.

Озадачи го задоволството, с което го посрещаше всяка вечер, вече не се оплакваше от скука и от ограниченията. Руф и Исаак се успокоиха. Цяло чудо беше, че през последните седмици не я хванаха да краде. Дори Виро спазваше реда в дома. Е, Цинамо може би имаше оплаквания, но старата котка и хитрият вълк, изглежда, някак се бяха споразумели.

Бенхамин забеляза подобрене в начина на хранене на Рани и го приписа на Оливия. Разбра, че е взела Рани под свое покровителство. По-възрастната му братовчедка, самата тя сираче, спасено от Исаак след смъртта на семейството ѝ в Испания, беше склонна да помага на всеки нещастник, почукал на вратата ѝ. Имаше цяла менажерия от животни и уреждаше всяко срещнато скитниче да работи в лозята или е конюшните на съпруга ѝ. Един следобед Бенхамин се върна по-рано и срещна Оливия, която тъкмо слизаше от каляската си.

— Не съм те виждал, откакто си в града, братовчедке. Забеляза ли Рани?

— Възхитена съм от нея, Бенхамин!

— Не се съмнявам, че е най-голямото предизвикателство в живота ти — рече сухо той.

— Да, но и нещо друго. Тя е умна, бързо възприема, особено когато има стимул — уклончиво завърши Оливия.

Бенхамин се усмихна иронично.

— Да, трябваше ти да я стимулираш, когато я учих да се мие. Това наистина беше предизвикателство като на Прометей от легендата — и двамата се засмяха. После изражението на Бенхамин стана сериозно. — Не знам какво да правя с нея, Оливия. Чичо ми чете лекции за брака и за дълга. Но аз имам дълг и към Рани.

— Освен това я обичаш — лукаво каза Оливия и видя как по лицето му изби червенина.

— Но не мога да се ожения за неграмотна циганка.

Бенхамин определено изглеждаше нещастен, но Оливия не изпита съжаление към него.

— Това не ти попречи да я вкараш в леглото си и се обзалагам, че си бил първият ѝ мъж.

— Оливия, това едва ли е подходяща тема за разговор.

— Не се преструвай на благочестив, братовчеде. Не ти е присъщо. Колкото за това, дали Рани е достойна за семейството ти, струва ми се, че тя ще се справи добре, но ще оставя сам да прецениш.

След тази забележка тя се сбогува с него и се качи в каляската си.

Бенхамин влезе в двора, все още озадачен и малко разтревожен. Какви планове крояха двете жени?

— Следващата седмица чичо Исаак дава голям бал, за да отпразнува пристигането на флотата му с търговски кораби, натоварени с редки стоки от Изтока. Мисля, че това ще бъде идеалният случай за теб да направиш дебют в обществото. Роклите ти са готови и вече усвои добре етикета.

Рани усети, че стомахът ѝ се свива от вълнение, докато седеше пред Оливия в библиотеката в голямата ѝ къща, превърната в училище. Вече можеше да пише името си и беше усвоила основните букви от азбуката.

— Джуда Тулон ще присъства ли на бала?

— Струва ми се, да. Той е съдружник на чичо ми в търговията. Няма причини да се боиш от бащата на Мириам. Не той, а тя ти е съперничка.

Лицето на Рани изразяваше съмнение.

— От нея ме разделя цял океан, но баща ѝ е тук. Не го харесвам, нито пък оня мършав човек, който си влачи краката.

— Ричард дьо Бей? Да, той е неприятен. Чичо Исаак го мрази, но го понася, защото е приятел на Джуда.

— Джуда Тулон и той имат зли погледи — рече Рани и потрепери.

— Не вярвам на тези стари суеверия. Джуда е груб и непреклонен старец, а Дьо Бей е търсач на богатства, но не са опасни.

— Обидих Джуда Тулон и ако ме види на празненството, сигурно ще вдигне скандал.

Рани разказа за случката с амулета от стриди. Оливия избухна в искрен смях.

— Представям си как в брадата на този надут старец са се оплели мидените черупки. И най-набожните и могъщи хора понякога изпадат в унизително положение.

По устните на Рани пробяга лека усмивка.

— Беше страшно разярен и крещеше срещу мен и Виро. Сигурно след това е имал нужда поне от десетина духовници, за да го пречистят.

Оливия изтри сълзите от очите си.

— Не се съмнявам в това. Но се радвам, че си научила за нашите обичаи и вече няма да внасяш отвън нечисти неща. Така семейството по-лесно ще те приеме.

— Харесаха ми законите на Мойсей — лицето ѝ светна съучастнически. — След като съм виждала грозните мъжки членове на необрязаните ми братя и на други по-малки момчета, този на Бенхамин ми харесва повече. Дори само заради това с желание ще приема еврейската вяра.

Оливия едва не се задави от смях. След като се успокои, ѝ отговори:

— Тъй като не съм виждала никога необрязан мъжки член, освен на новороденото ми дете, не знам как изглежда след време, но не мисля, че е необходимо да приемаш нашата вяра. Открай време

Бенхамин желае да се върне на Еспаньола и ако това стане, ще бъде по-безопасно да си християнка, а не еврейка. Ако, разбира се, не споменаваш за всичките си покръствания — спомни си за ужаса на Бенхамин, когато ѝ разказа за светотатствените ѝ деяния, и пак избухна в смях.

Рани обеща да преодолее неприязънта си към Джуда Тулон и ревността към дъщеря му.

ГЛАВА 25

Рани седеше пред огледалото в спалнята на Оливия, а една прислужница се суетеше около косата ѝ. Опитваше се да подреди куп ебонитово черни къдрици и да ги закрепил със златни гребени, инкрустирани с рубини. Останалата част от косата ѝ беше красиво сресана и падаше върху раменете ѝ. В нея също бяха вплетени рубини, които блещукаха като пламъчета.

— Тези рубини наистина отиват чудесно на косата и на роклята ти — каза Оливия, когато слугинята отстъпи и погледна към господарката, за да получи оценка на работата си.

Рани вдигна ръката си и нервно запремята нежната огърлица от златен филигран и рубини.

— Много е скъпа. Не трябва да я нося.

— Не бъди глупава. Тези рубини отиват много повече на черните ти коси, отколкото на моите кестеняви къдри. Никога не ги нося. Част са от едно голямо съкровище, завещано от лелята на съпруга ми. Рубините подчертават и роклята ти.

Докато се въртеше пред огледалото, очите на Рани блестяха. Нима това прекрасно видение, облечено в самитова коприна, наистина е тя? Прокара ръка по извезаната със злато предница на роклята, сетне вдигна ръката си, за да може златистата копринена тъкан да се покаже от прорезите, направени в богато украсените ръкави.

— Това е най-красивата рокля, която съм виждала!

— Обзалагам се, че и на Бенхамин ще му хареса — рече Оливия, докато Рани леко пристъпваше из стаята, хванала края на дългата си рокля.

— Нали се движа точно както ме учеше? Страхувам се да не се спъна в роклята и да падна.

— Прекрасно си хванала шлейфа си. Все пак мисля, че бях права за обръча. Много дребна си, за да го носиш. Той ще те обезличи. По-добре е линията на роклята да е права. Така изглеждаш много по-нежна.

Рани се приготви да свие устните си във формата на буквата „О“, но навреме се спря.

— Само дано танцувам леко, облечена с тези прекрасни неща!

Оливия се засмя.

— Бъди благодарна, че подобни галавечери не се организират често. Ще мине доста време, преди отново да се наложи да се натруфиш в тези тежки дрехи.

— Ако, разбира се, остана жива след тази вечер. Какво ще кажат леля ти и чичо ти, когато ме отведеш на бала?

— Мисли само за това, което ще ти каже Бенхамин. Остави Руф и Исаак на мен.

Бенхамин стоеше прав в голямата зала, с чаша вино в ръка. Трябваше да издържи една безкрайна и отегчителна вечер. Вече надушваше мириса на овнешко и на агнешко печено, соления аромат на риба тон и съомга, както и сладкия мирис на консервирани плодове. Вечерята включваше пет блюда, всяко сервирано със специално вино. Музиканти свиреха на лютня и на арфа. Танци щеше да има и преди, и след вечерята. Представяше си как би танцувал с Рани, после се сети за сложните фигури на официалния танц „паван“ и се засмя: спомни си как сладострастно чупеше снага под буйния ритъм на барабани и тамбура. „Как бих искал да съм с нея тази вечер, вместо с тези перове!“

Колко ли наконтени дъщери щяха да му бъдат представени след малко? С всеки изминал ден той все повече се убеждаваше, че трябва да отпътуват с Рани за Еспаньола. Като започне практика в Санто Доминго, ще има достатъчно време да си намери съпруга. Тези разглезени дами от Прованс нямаше да приемат живота в Новия свят.

Скоро ще си тръгне оттук: отдавна копнееше за дома си. Гневът му към Мириам и към Риго беше минал много по-бързо, отколкото очакваше, и вече се питаше дали тя не е имала право. Може би наистина можеше да му бъде само приятелка, не любовница. Дали брат му не беше го избавил от бъдещи неприятности?

— Бенхамин, стига си мислил! Ела да се насладим на тържеството! Няколко млади дами желаят да се запознаят с теб — ободрително му подвикна Исаак.

Бенхамин въздъхна дълбоко, но си наложи доброжелателна маска заради чичо си. Залата вече се препълваше с гости, богато облечени в кадифе и коприна от всички видове и цветове, претрупани със скъпоценности. Слуги със сребърни кани сръчно сновяха из тълпата и пълнеха чашите на гостите с вино.

Бенхамин видя Джуда Тулон, но нямаше желание да разговаря с него. Старецът смяташе дъщеря си за мъртва и не разрешаваше дори да се споменава името ѝ. Испита съжаление към този стар глупак, който се отричаше от собствения си внук. „Странно, но се радвам, че Мириам и Риго имат син.“

Тези тревожни мисли избледняха, когато Исаак го запозна със симпатичната млада дъщеря на член на градската управа.

Тъкмо когато пое ръката ѝ, за да допре внимателно устни, съобщиха за пристигането на братовчедка му Оливия и на съпруга ѝ Ноах. Бенхамин остана с отворена уста, когато напетата Оливия Фонтен въведе Рани в залата. Малката представляваше феерично видение в златиста и алена коприна. Гледаше как тя се покланя, усмихва и разменя поздравления с приятели на фамилията Фонтен.

— Божии небеса, какво е направила тази жена? Къщата ще се срути върху нас камък по камък, преди още да си е отишла нощта! — Исаак направи страхотна гримаса към Оливия, след което застана между нея и обвитата в алена красота Рани, без да вярва на очите си.

— Май е направила нещо като малко чудо — отговори на въпросителния му поглед Бенхамин, все още поразен.

— Дали и вълкът ще бъде с нея на бала или просто ще го остави да глътне някой музикант или слуга за развлечение, как мислиш?

— Ще я попитам къде е Виро, чичо. Моля те, извини ме!

Исаак чевръсто улови ръкава на Бенхамин и в гневните му сини очи проблесна предупреждение.

— Не позволявай на тази девойка повече да те омагьосва, Бенхамин! И под пищните дрехи тя си остава циганка.

— Но аз отблизо познавам и това, което се крие под красивите ѝ дрехи, чичо.

Тръгна бавно към групата обожатели, които се бяха събрали около Рани, като почувства странно желание да натупа тези лигави кутрета.

Преди да успее да стигне до нея, Рани беше поканена на танц от млад фронт. Натруфена като котката Цинамо, Оливия се насочи към Бенхамин.

— Е, харесва ли ти моето произведение?

— Вече казах на чичо, че си направила чудо. За него това е игра с дявола.

Оливия се изсмя сърдечно и проследи тревожния му поглед към танцуващата Рани.

— Представям си колко сърца ще плени тази вечер.

— Да. Ако се задоволи само със сърцата и не отмъкне и няколко кесии.

— Нима не я ревнуваш, Бенхамин?

— А теб кой те подтикна към тази глупост? Това е лудост! Сега тя ще си въобрази, че пътят към висшето общество е открит за нея и ще...

— И ще ѝ се прииска богат мъж? Струва ми се, че няма да е трудно да си избере един от многото, които ще ѝ предложат сърцето си през близките седмици. Ноах дори се съгласи да ѝ даде зестра заради мен — Оливия погледна братовчед си, както тъмничарят гледа затворника, преди да бъде подложен на мъчения.

— Ще ѝ даде зестра? Мили боже, та тя е карако! Нито един мъж тук не може да се ожени за нея.

— Говори по-тихо, Бенхамин. Бащата на Рани е циганин, но майка ѝ е от унгарски благороднически произход. Разбира се, тя е незаконородена, но това не значи нищо, ако я подкрепи влиятелно семейство. А ние ще направим това — Оливия се усмихна и прие чаша вино от един слуга. Остави братовчед си да обмисли нещата.

— Веднъж я попитах за майка ѝ. Каза ми, че е била от ромите.

— Познавам те много добре и не мога да си представя момиче като Рани да ти отговори другояче. Тя се гордее повече с ромската си кръв, отколкото с унгарското си потекло. Собствената ти сестра е омъжена за човек със смесена кръв, а брат ти е мелез.

— Но те живеят в Еспаньола. Рудолфо и Риго са наполовина тайно. Ние сме в Марсилия. Рани е наполовина карако. Тук е по-различно и ти го знаеш много добре. На всичко отгоре е неграмотна, социално...

— Рани се научи да пише и да чете много по-добре от доста знатни дами в тази зала. Колкото до държанието ѝ в обществото, защо сам не провериш знанията ѝ?

Бенхамин саркастично вдигна вежди.

— Явно не трябва да те сменям като неин наставник.

— В някои области си я обучил повече, отколкото трябва.

Тази забележка го накара да се изчерви.

— Отношенията ми с Рани са моя работа, не твоя, братовчедке.

Започна да си проправя път към танцьорите, които се връщаха от подиума. Музикантите бяха престанали да свирят.

Откакто влезе в залата, Рани тайничко наблюдаваше Бенхамин. Виждаше се, че фучи от яд, чичо му също. Сега идваше към нея с подигравателна усмивка.

„Ще изпълнявам съветите на Оливия. Ще се държа като дама, макар че до смърт не ми се иска...“

Той взе ръката ѝ, докосна я с устни и учтиво отпрати младия ѝ кавалер да се наслади на хубавите вина на чичо му.

— Изглежда си научила да танцуваш паван. Все пак беше много по-вълнуваща, когато танцуваше боса пред лагерния огън.

— Циганските огънове вече са далеч, Бенхамин — отговори тя меко, опитвайки се да не издаде вълнението си.

Музиката засвири и той я отведе да танцуват.

— Защо не ми каза какво правите с Оливия? — сърдито я попита той.

— Това нямаше да ти хареса, както не се хареса на чичо ти. Виж как сърдито се мръщи в онзи ъгъл — посрещна погледа на Исаак и му кимна, когато минаха с танцова стъпка край него.

— Каква игра играеш, Рани? Оливия казва, че освен да се обличаш в блестящи дрехи, се учиш да пишеш и да четеш.

— Не се притеснявай. Едва ли ще надмина Мириам Тулон по ученост, но книгите в библиотеката на Ноах са голяма съблазън за мен. Светът е много голям и открива най-различни възможности.

В очите ѝ се четеше истинско възхищение и Бенхамин почувства странна тежест в гърдите си. Когато танцът свърши, той я отведе в един уединен ъгъл до широките врати, които водеха към верандата.

— Рани, не искам да те нараня — започна той много внимателно.

Очите ѝ се взряха в неговите и танцуващите златисти светлини в тях потъмняха.

— Не искаш да ме нараняваш, но ме криеш в стаята на слугите, облечена като циганка, и ме използваш само да топля леглото ти — как мразеше тази дума „циганка“! Беше вложила в нея цялото презрение, което изпитва белият към ромите. Същото, което изпита Бенхамин, когато се срещнаха за пръв път.

— Ти сама дойде при мен, Рани. Не съм те вкарал насила в леглото си — почувства пошлостта на думите си.

Рани едва се сдържа да не зашлеви плесница на красивото му лице. „О, Агата, как сгреши в предсказанията си!“

— Не желая да слушам думите ти, нито ще натрапвам повече ужасяващото си присъствие. Няма да дойда в леглото ти, никога вече!

Обърна се и се изгуби в множеството, преди той да успее да я спре.

Бенхамин видя как няколко младежи се събраха около нея, предлагаха ѝ разхладителни напитки, канеха я на танци. Почувства, че стомахът му се свива. Дали това не е ревност? Откакто Мириам бе развалила годежа им, не беше се чувствал така объркан. Наля си голяма чаша с вино, изпи го на един дъх и отпрати слугата за още. Погледът му не се откъсваше от момичето в блестящата червена дреха, което разговаряше и се смееше весело.

Рани се стараеше да се държи така, както я бе учила Оливия: като темпераментна млада дама, която весело флиртува. Не обръщаше никакво внимание на Бенхамин. „Оливия каза, че това ще го накара да ревнува, но май само го разгневи.“ Но продължи упорито да се държи така, решила да се наслади на вечерта поне заради Оливия.

Точно тогава се появи енергичният плешив корсар, който беше капитан на „Льо Ревена“. Стоеше пред отворената врата към верандата. Рани си припомни тайнствения разговор с мъжа, който спомена остров Еспаньола, и почувства, че косата ѝ се изправя. Какво търсеше той в дома на Исаак Торес, защо идваше на този бал? А тя самата какво търсеше?

Обзе я предчувствие за опасност. Този човек носеше заплаха за семейството на Бенхамин. Точно каква, тя не знаеше, но усещаше, че е така. Агата ѝ бе казала, че притежава способности да стане фури-даи. За пръв път Рани повярва в това. Извини се на младежа, с когото току-

що беше танцувала, и през друга врата се озова на верандата. Откъм една широка колона в края на градината дочу тихи, шепнещи гласове. Не посмя да се приближи — в тези ярки дрехи веднага щяха да я забележат. Напрегна слух. Веднага разпозна гласа на Бриен:

— Риго Торес има повече животи от котка. Пак не успяхме да го ликвидираме. Туземците на баща му почти ме заловиха на северния бряг. Каква битка беше! В тези съобщения се обяснява всичко подробно. Довечера отплувам за Еспаньола с твоите заповеди за Рейнард.

Рани не успя да чуе приглушените думи на другия събеседник, а Бриен се поклони и тръгна право към нея. Влезе бързо в залата и го видя да минава покрай нея. Не беше я забелязал, но и тя не успя да види с кого разговаря. Явно замисляха убийството на брата на Бенхамин. Огледа се, но не видя Бенхамин. Той и без това едва ли щеше да ѝ повярва.

Бриен каза, че ще отплува тази нощ. Знаеше къде е акостирал корабът му. Ако беше облечена в леките си ромски дрехи, щеше лесно да се промъкне на борда и да открадне писмото с инструкциите от мъжа в сянката, който желаше смъртта на Риго. Усмихна се. „Ето че започвам да разсъждавам като бяла жена!“ Бързо се промъкна към входната врата. Ще вземе каляската на Фонтен и ще се преоблече в нея. Лесно ще убеди някоя слугиня да ѝ даде в заем роклята си за малко. Придавайки си независим вид, отиде до тежката дъбова врата и нареди на пазача да извика кочияша.

След минута вече седеше в луксозната каляска и пътуваше към пристанището. Трескаво започна да сваля бижутата, молейки се Оливия да ѝ прости светотатствената постъпка. Изведнъж каляската спря. Преди да успее да си подаде главата, чу викове. Пердетата бяха дръпнати и Бриен надникна вътре.

— И така, госпожице с алени одежди, най-сетне отново се виждаме. Помня те от оня ден на пристанището. Каква любопитна котка беше! Но си оставаш глупава каракотка. Представяш ли си колко бях изумен, когато те видях, облечена толкова богато, в палата на Торес. И как ме подслушваш и следиш — почеса се по брадата и наклони главата си към нея.

— Не те преследвам, нито те подслушвам — рече Рани.

— Трябва да се обличаш в по-убити тонове, ако искаш да се криеш в сенките — той избухна в смях, после утихна. — Каквато и игра да играеш, не мога да те оставя да я продължиш. Опасно е за мен.

Щракна с пръсти. Двама едри моряци се появиха от тъмнината и измъкнаха Рани от каляската.

— Не можете да ме отвлечете. Исаак Торес ще ви набучи главите на кол за това.

Бриен се смееше весело, докато наблюдаваше как момичето се съпротивлява.

— Мисля, че Исаак Торес ще ме възнагради богато, ако разбере, че съм го отървал от циганката, довлечена от Италия от неговия племенник — обърна се към един от хората си и му нареди: — Водете я, но тихо!

Рани изпищя, но мръсната ръка на моряка запуши устата ѝ. Тя заби зъбите си в нея, докато мъжът извика от болка, след това плю с отвращение. Приятелят му действаше по-бързо. Удари я силно с юмрук и я преметна през рамо. Беше изпаднала в безсъзнание.

— Покрий я с това — рече Бриен, сваляйки тъмното наметало от плещите си. — Тази рокля и скъпоценностите много бият на очи.

Ритна телата на слугите и реши, че са мъртви. Докато крачеха към Лейсидон, корсарят се чудеше какво ще прави с колоритното момиче.

В голямата зала на Торес Бенхамин напразно търсеше Рани. Накрая беше принуден да намери Оливия и да ѝ каже, че иска да говори с протежето ѝ.

На лицето на братовчедка му се изписа тревога, докато оглеждаше залата.

— Цял час не съм я виждала, но помислих...

— Помислила си не това, което трябва. Разхождах се сам в градината и се опитвах да реша какво да правя с Рани. Последния път я видях, заобиколена от мъже, които я поглъщаха с поглед, сякаш е парче сочно месо на трапеза.

Чертите на Оливия се смекчиха.

— Ти май ревнуваш, глупаво момче. Признай си.

— Тя е моя жена, Оливия. Няма да допусна други мъже да я ухажват, сякаш е дама от благороден род, която търси изгоден брак.

Братовчедка му го прониза с поглед.

— А защо не? Щом ти не желаеш да се ожениш за нея, друг ще го направи.

— Възможно е, но при условие, че ѝ дадеш достатъчна зестра, за да подслади сделката. Никой от тези мъже няма да вземе за жена циганка без пукнат грош, особено като разберат, че не е девствена. Не искам да я видя наранена.

— Ти вече я нарани, Бенхамин. Сега трябва да я успокоиш, тъй като тя обича теб и никой друг.

Той погледна Оливия с леден поглед.

— Оливия, бъркаш се там, където не ти е работа. Рани е в моите ръце и ще се грижа за нея по мой начин.

Бенхамин претърси залата, градината, след това изпрати слугите да проверят в къщата. Накрая му доведоха пазача. Слабият старец се запъна:

— Тя... тя ме накара да ѝ извикам каляската на Фонтен, ваша чест, преди час.

— Накъде тръгна?

— Не съм сигурен. Мисля, че се насочиха към базиликата.

— Тъй като едва ли е имала намерение да се моли, предполагам, че е отишла към пристанището.

Бенхамин освободи стареца и изпрати бележка до Ноах Фонтен, в която обясняваше, че отива да търси Рани.

Улиците бяха тихи, чуваше се само тропотът на копитата на Аверо. Намери каляската точно до пустата базилика „Св. Виктор“. Бенхамин скочи от коня и огледа четиримата проснати на земята слуги с растящ страх. Сърцето му лудо биеше, докато претърси празната черква. Рани е била отвлечена! Слаб стон го стресна. Той коленичи и хвана главата на човека, като се проклинаше, че не носи медицинската си чанта.

— Тя... тя искаше да я отведем в Лейсидон. На... на „Льо Ревена“, корсарски кораб... но той ни чакаше... — гласът му заглъхна, изкашля се и пое въздух.

Дойдоха хората, изпратени от Ноах. Слугата издъхна. Ами Рани? Защо се е спуснала да преследва корсаря? Дали е бил в къщата на

Торес преди това? Метна се на Аверо и извика на отряда от въоръжени хора:

— Към Лейсидон!

Когато пристигнаха, „Льо Ревена“ не беше в пристанището. Корабът се стопяваше като призрак в мъглата, надигаща се под бледата луна.

Бенхамин стоеше на пристанището, загледан в хоризонта. Рани беше на кораба на корсаря и пътуваше кой знае за къде. Беше в ръцете на безпощаден престъпник. В него се надигаха страх, безсилие, но и любов към нея. „Обичам я, но вече е твърде късно. Тя може никога да не научи това!“

Ноах сложи ръка на рамото му.

— Ще разпитам за този Бриен. Чувал съм за него и за кораба му. Говорят, че продавал нелегално черни роби на плантаторите на Еспаньола.

Бенхамин излезе от унеса си и се обърна към Фонтен:

— Еспаньола? Това означава, че тя е чула нещо, което застрашава семейството ми, затова е тръгнала да го следи. Дай ми най-добрите си хора, Ноах! Трябва скоро да тръгна.

— Ще я намериш, Бенхамин! Оливия ще убие и двама ни, ако позволим на един глупав пират да провали плановете ѝ.

Рани се събуди в странно легло от силна болка в челюстта. Седна и разтърси глава, за да дойде на себе си. Мътна сива светлина струеше от малките прозорци в стената. Зазоряваше се. Какво особено място, мислеше си тя и беше повече любопитна, отколкото изплашена, когато се изхлузи от широкото легло и се приспособи към люшката се под. Таванът беше нисък, а мебелите, макар доста скъпи, бяха малко. Нищо не беше оставено свободно, всичко бе заковано, дори малката кръгла вана за къпане в ъгъла.

Тя е на „Льо Ревена“ — пиратската лодка на Бриен! Рани легна по гръб на велурената покривка и очите ѝ зашариха из помещението. Търсеше оръжие, но не откри нищо. Стана отново на крака и с несигурни стъпки отиде до прозорците. Виждаше се само безкрайният океан. Бриен ще я отведе на Еспаньола или ще нахрани акулите с нея.

Опита се да спре треперенето, когато старият ромски страх от водата се събуди отново. Колко бързо забрави всичко, научено от белите, когато се изправи пред водата!

„Я се стегни, страхливке!“ — каза си тя през зъби и се извърна от прозореца. Започна да отваря чекмеджетата на един странен шкаф, вграден в стената. Бяха пълни с дрехи: скъпи ризи, кадифени жилетки, хубави вълнени бричове, всички с размера на дребния капитан. Намираще се в каютата на Бриен. Богато орнаментирани мебели трябваше да ѝ подсказват това.

„Все пак, ако смята да нахрани рибите с мен, защо ме остави на това луксозно място?“

На дългата маса имаше купчина документи, затиснати с тежест. Ако беше научила повече неща от Оливия! Опита се да прочете нещо от завъртулките, но разчете само познатото име „Торес“. Това бяха инструкциите, изпратени от работодателя на Бриен. Посланието беше до човек на име Рейнард. Обърна страницата, за да види подписа, и точно тогава вратата се отвори.

Люк Бриен погледна красивата жена, притиснала документите на Рейнард към гърдите си. Големите ѝ златисти очи изучаваха лицето му, сякаш искаха да разберат какво ще направи. Той се усмихна широко.

— Виждам, че си се разположила като у дома и си се оправила от удара на Емил.

Рани остави документите на масата, но шумоленето им издаде треперенето на ръката ѝ.

— Опитвате се да убиете Риго Торес и крадете от баща му. Защо?

— Ти си умно малко дребосъче, а?

Той направи няколко крачки, после застана в позата на опитен моряк — с разкочени крака.

— От къде на къде малката каракос с мръсните ръце, която беше арестувана за нападение над мой моряк, изведнъж се появява в палата на Торес, облечена като дама?

— Щом знаеш толкова много за мен, сам си отговори — отвърна жлъчно тя, като се молеше сърцето ѝ да бие по-бавно.

Той потърка брадичка и докосна един дълъг белег на бузата си.

— Ти си курвата на Бенхамин Торес.

— Аз съм годеницата на Бенхамин Торес!

Изведнъж Рани осъзна, че е много важно да убеди Бриен в това, иначе имаше опасност да стане негова курва.

Той огледа изобилието от рубини и злато по нея, после погледът му се спря на богатата ѝ рокля от самит.

— Някой те е променил изцяло.

— Семейството на Бенхамин прие връзката ни. Неговата братовчедка Оливия Фонтен стана моя наставница. Ще си спечелиш опасни врагове, ако ме нараниш, капитане!

Едната му вежда се вдигна нагоре.

— А те откъде ще знаят, че съм те отвлякъл?

— Аз съм по-ценна за теб жива, отколкото мъртва. Бенхамин ще ти плати добре, за да ме пуснеш — разбира се, ако не ме омърсиш с допира си — видя как малките му кафяви очи стават студени и си помисли дали не е прекарила. — Нито ти, нито някой от екипажа ти от мръсници. Запази ме здрава и читава и ще получиш голям откуп.

— Възможно е да стане точно така. Може да се окажеш стръвта, която търся. Нищо друго не вкара оня проклет испанец в ръцете на Рейнард. Може годеницата на брат му да помогне. Струва си да се опитаме да убием Риго Торес.

Рани усети, че гърлото ѝ пресъхва.

— Пак повтаряш това. Защо искате да убиете брата на Бенхамин? Ще си навлечеш гнева на най-богатото семейство в Марсилия. Евреите поставят семейната чест над всичко.

Той се изсмя.

— Не ме е страх от евреите! Нали точно такъв ме е наел.

ГЛАВА 26

Еспаньола, година 1525, юни

Брат Бартоломео де ла Казас произнесе последната благословия, надвесен над плачещото дете и остави малкия Диего Гуачанагари Торес в прегръдката на майка му. С мила усмивка той пошепна така, че само тя да го чуе:

— Ето че, освен праведен евреин, той вече е и кръстен християнин.

Лицето на Мириам изрязваше благодарност към любезния стар свещеник. Знаеше, че той е спазил обичая във фамилията Торес и е обрязал сина ѝ една седмица след като се бе родил. Сега старият доминиканец кръсти малкия Диего. Обрязването, както и много други неща бяха повод за нов конфликт между нея и Риго. Единствено намесата на Магдалена и на Аарон, които го убедиха, че това се върши по медицински, а не по религиозни съображения, беше предотвратила скандала. Тя притискаше към себе си детето и му тананикаше, за да спре да плаче. Почувствала погледа на Риго, Мириам вдигна очи. Сякаш бяха единствените хора в претъпканото помещение!

В селището нямаше черква и свещеник. В редките случаи, когато ги посещаваше духовник, службата и останалите религиозни обреди се извършваха в гостната на голямата къща на Торес. Брат Бартоломео наблюдаваше Риго и жена му. Изглежда, дори раждането на детето не беше заздравило брака им. Когато Мириам отнесе бебето на горния етаж, за да го нахрани, семейството постепенно се разотиде и Ла Казас имаше възможност да говори насаме с доведения си брат. Прегърнал Риго през раменете, Бартоломео мина през залата и го изведе на широката каменна веранда, която обграждаше къщата.

— За пръв път от много години имаме възможност да седнем спокойно и да разговаряме — рече доминиканецът и се отпусна в един стол, майсторски изплетен от палмови кори.

Риго се вгледа за миг в брат си, преди също да вземе стол.

— Разговор ли ще водим или ще правя изповед?

Брат Бартоломео леко се усмихна.

— Най-добре е ти да решиш. Аз съм най-големият брат в Светия орден и разбирах много неща още преди да постъпя в него.

Той зачака, а остриите му очи изучаваха Риго.

Риго прокара ръка по косата си и охлаби кожената лента, която я стягаше на опашка. Когато отново погледна брат Бартоломео, очите му бяха потъмнели от мъка.

— Мисля, че знаеш — нещата между мен и Мириам не вървят!

— Пристигнах едва вчера, но е очевидно, че жена ти е натъжена, а ти си разтревожен. Засега забелязвам само това. Защо не ми разкажеш за живота си, след като напусна Санто Доминго?

Бартоломео слушаше търпеливо разказа на Риго за измяната им към Бенхамин, за обстоятелствата около тяхната женитба и за скъсването на Мириам с баща ѝ. Описа и опитите да бъде убит, при които Мириам беше заловена и Диего се роди преждевременно. Риго съкрушено призна:

— Наговорих ѝ жестоки думи след раждането: заявих ѝ, че е неспособна да бъде майка. Когато се върнахме в селището, тя се разболя от треска и едва не умря. От няколко седмици е по-добре. Но все още се кара ме. Тя настоя да обрежем по такъв жесток начин Диего — намръщи се при спомена за това събитие. — Никога не бих разрешил тази варварска постъпка, ако баща ми и мащехата ми не настояваха.

Бартоломео се засмя.

— Много учени мъже, включително лекари, твърдят, че обрязването е здравословно, не е само религиозен символ. Макар че съм съгласен с теб — на нашата възраст е нормално да изпитваме отвращение към подобен акт.

Риго се вгледа в Бартоломео.

— Нима не намираш този юдейски обред за възмутителен?

Бартоломео небрежно махна с ръка.

— Заместваш истинските причини за вашите отношения с дребни поводи. Дори брат ти Бенхамин вече не може да бъде причината за тях. Мириам те е избрала за съпруг, но ти се боиш да поемеш съпружеските си задължения и да застанеш срещу нея. Гневът ти след раждането на Диего се е основавал на страха за живота ѝ и си се чувствал виновен, когато се е разболяла от треска.

— Бартоломео, ти ме познаваш по-добре от другите. Не съм лесен човек. За жена като Мириам, образована и упорита, испански войник и грубиян като мене не е най-подходящият съпруг.

— Страх те е, че отново ще те отхвърли. Но аз съм убеден, че Мириам те е избрала, защото те обича. Впрочем ти знаеш най-добре как стоят нещата. Длъжен си да ѝ говориш със сърцето си, ако искаш и тя да ти отговори със същото.

Целия следобед Риго мислеше върху думите на Бартоломео. Те почти съвпадаха със съветите на Аарон. Току-що беше огледал един акър земя нагоре по течението на реката. Трябваше вече да възседне коня и да се върне в селището, за да се подготви за тържеството довечера. Баща му беше поканил всички живеещи край великата река Вега, за да отпразнуват раждането и кръщавката на първото дете на най-големия му син.

Трапезата щеше да изобилства с храна и вино. Всички щяха да се радват, освен родителите на почетния гост Диего. „Ще имам ли смелостта да кажа на Мириам, че я обичам?“ — попита той Пелигро. Конят изпръхтя в отговор.

Риго беше изпитал ужаса на прокълнатите, когато Мириам боледуваше от треска. Жестоките думи, които ѝ каза веднага след раждането на детето, не го оставяха на мира през цялото време на болестта ѝ. Когато започна да се възстановява, той се боеше да се доближи до нея: изглеждаше толкова крехка. Беше станал свидетел на мъките ѝ по време на раждането на Диего — мъки, за които имаше пряка вина.

Нищо чудно, че повечето мъже не присъстват на мъчителния процес на раждането. Въпреки страха за здравето ѝ и чувството за вина, все още изпитваше огромно желание да бъде с нея. „Ако отида сега, ще бъде длъжна да ме приеме в леглото.“

Разбира се, би могъл да постъпи като много други испанци — да остави жена си на мира и да си вземе държанка, щом вече има наследник. Но той не желаше друга жена, макар че много слугини от тайно сладострастно го измерваха с погледи. Обичаше жена си. Може би Бартоломео е прав, че Мириам също го обича.

„Има само един начин да разбере това“ — промърмори той и насочи Пелигро към дома си. Към своя дом! Голямата каменна къща беше негов дом сега. Там живееха баща му и мащехата му, братята и

сестрите му и неговата съпруга с детето му. Пришпори Пелигро в галоп.

Мириам чу приближаването на самотния ездач и инстинктивно усети, че е Риго. Излезе на балкона пред техните стаи и се опита да погледне през клонестото махагоново дърво. Той пъргаво скочи от коня и подаде юздата на големия черен ат на един слуга. Дългата му до кръста коса беше разрошена от вятъра, а бялата му риза бе прилепнала към гърдите от пот. Червеникава прах покриваше ботушите и брича му. Очите ѝ се плъзнаха по стройното му високо тяло и го погълнаха.

„Желая го силно, както преди. Но той никога няма да ми прости, че изложих на опасност Диего. Привързан е към сина си и го е яд на мен.“ Преглътна сълзите си. През последните седмици беше проляла много сълзи сама в голямото легло. „Чувствах се измамена, защото мислех, че той идва при мен само от страст. Но как искам сега да е тук дори само от страст.“

Прокара ръце по тялото си, вече съвсем слабо и елегантно, след това отиде до голямото огледало да види лицето си. Все още беше бледа от треската. Отново се беше превърнала в слабата, малко прекалено висока жена, която се мислеше за непривлекателна. Особено сега, когато Риго не идваше в леглото ѝ.

Магдалена почука на вратата и предпазливо влезе. Видя Мириам, потънала в мисли пред огледалото, с печална усмивка върху прекрасното лице.

— В чест на твоя син ще има голяма вечеря. Ела да те подготвя, така че да заслепиш всички.

Мириам откъсна погледа си от огледалото.

— Да не си открила някакъв чудотворен лек? Не познавам билка, която да ме превърне в жена, заслепяваща мъжете.

— Ти мечтаеш да заслепиш само един мъж — рече сухо Магдалена. Колко слепи бяха двамата влюбени. Дали тя и Аарон са били толкова твърдоглави едно време? Разбира се, че да! Засмя се и прегърна младата жена през раменете. — Красива си, Мириам, и твоят съпруг добре знае това, макар че не го съзнаваш. Хайде, ела да изберем най-съблазняващата нощница за нощта! Крайно време е вече да дойде в леглото ти.

Мириам почувства, че бузите ѝ пламват. Добре, че Магдалена не видя как похотливо гледаше Риго от балкона.

— Реших да облека виолетовата копринена рокля с аметист.

Съзнателно прехвърли темата на разговор към дрехите, за да не говорят за отношенията ѝ с Риго.

Магдалена вдигна тежкия капак на масивния сандък от махагон. Беше добре уплътнен заради унищожителната влага на тропика. В него имаше цяло съкровище от коприни, леки платове и кадифе. Взе внимателно сгънатата виолетова рокля и я постави върху леглото, като приглади с ръка меката блестяща материя.

— Великолепна е и ще подчертае среброто в очите и медния цвят на косата ти. С моята червена коса и зелени очи — тя направи гримаса — бих приличала на папагал.

Мириам се засмя, но поклати глава.

— Няма значение какво ще облечеш. Ти си красива, толкова изящна, дребна и добре оформена. А аз съм висока, ъгловата...

— Но ти си жената, която Риго обича и която мнозина мъже смятат за привлекателна. Бъди сигурна, че тази вечер много от контетата ще се въртят около теб. Флиртувай с тях, за да почувстваш реакцията им. Ще разбереш и как твоят любим ще реагира. Риго доста прилича на моя съпруг.

Мириам остави слугинята да довърши суетнята около прическата ѝ, при което внимателно бе вплетена мрежичката с аметисти и сребърни верижки в косата ѝ.

— Така. Сега сте великолепна, дона! — произнесе тя и по кръглото ѝ кафяво лице се разля широка усмивка.

— Благодаря, Тереза. Много си сръчна. Искам да остана за малко сама, преди да сляза долу. Моля те, върви!

Докато Тереза се кланяше и излизаше, Мириам гледеше отражението си в огледалото. Права ли беше Магдалена? Дали мъжете смятат, че е привлекателна? Дори да е така, дали Риго ще забележи? Имаше само един начин да разбере това. Вдигна полите си и излезе от стаята, за да посрещне вечерта и съпруга си.

Риго наблюдаваше величествено слизащата Мириам. Беше хипнотизиран от красотата ѝ. Започна да си проправя път сред хората, обзет единствено от мисълта за нея. Прекрчаваше последното стъпало, когато стигна до нея.

— Сребърна вещице! — прошепна ѝ тихо на ухото, взе ръката ѝ и я вдигна към устните си с лек, но собственически жест.

Бледността ѝ изчезна за миг. Лицето ѝ засия като аметистите, които носеше на шията и в косите си.

Когато наведе блестящата си смолисточерна грива над ръката ѝ, Мириам усети как топла вълна премина през нея. Беше облечен в черен костюм от скъп плат, който блестеше под светлината. Просто скроената туника и бричът подчертаваха източеното му мускулесто тяло и мургавата му красота. В тази зала, пълна с крещящо натруфени фазани, той приличаше на заплашителен черен ястреб. Нито един мъж не можеше да се сравни с него. Когато острите му сини очи се вгледаха в нея, дъхът ѝ спря.

Риго я отведе в центъра на залата, където започваха танците. Докато се движеше под звуците на музиката, той се усмихна и я притисна до себе си.

— Пак си се обвила с обръч.

Червенина изби по бузите ѝ, почувства се като ученичка.

— Беше време, когато бронята ми не плашеше испанския войник — промърмори тя на провансалски диалект.

На лицето му се изписа нескрито желание.

— Не, не ме плашеше. И сега няма да ме изплаши — отвърна с дрезгав глас също на френски.

Естебан Елзоро наблюдаваше от другия край на залата любовната игра на Мириам и Риго. Слугите и шпионите му бяха дочули за недоразуменията между мелеза и неговата съпруга. Тази вечер обаче съвсем не личеше двойката да се мрази. Щеше да е много трудно да подготви нов капан, като използва Мириам за примамка. Без съмнение съпругът ѝ ще я заключи с десет ключа след последния случай. Като си помисли как са приели съобщението му в Париж, потрепери. Тази жена можеше да умре, а това щеше да реши съдбата му. Знаеше, че тя е фаталната слабост на мелеза. Трябва да я използват като път към него, тъй като след инцидента с хрътката Риго Торес открито не се доверяваше на Естебан Елзоро. Рейнард бе учуден, че Аарон Торес го е поканил на тържеството. „Дали подозират участието ми в нападението на корсарите?“

Беше напълно възможно. Трябваше да намери начин да убие Риго Торес. Ако не може да използва жена му, тогава как? Огледа се в

залата и погледът му се спря върху високия златокос Кристобал Торес. Очите на Елзоро светнаха. „Бих могъл да привлека Риго Торес чрез този юноша. Момчето много уважава испанеца.“

Тръгна привидно нехайно към мястото, където беше застанал Кристобал, който явно се срамуваше да се включи в танците, но копнееше за това.

Мириам и Риго нямаха нито минута за разговор. След като танцът свърши, покани я по-малкият му брат Бартоломео. Двадесетгодишният младеж беше решил да накара дузина местни хубавици да го ревнуват, затова танцуваше с изисканата си и красива снаха. Риго веднага започна разговор с няколко плантатори и търговци, жадни да узнаят как се справя наследникът на имението Торес. Жените пък му досаждаха с желанието да ги покани да танцуват.

Мириам се облегна на ръката на следващия си партньор — зет си Рудолфо — и се усмихна. „Едва ли вече моят господар може да твърди, че кръвта му от тайно го прави аутсайдер в балната зала.“ Острото като на ястреб лице на Рудолфо светна.

— Тук ние не сме случайни хора, макар някои плантатори да не ни обичат. Когато Аарон даде благословията си за сватбата ми със Серафина, цялото общество в Санто Доминго беше шокирано.

— Все пак във Вега ви приемат добре.

Лицето му потъмня, когато забеляза в другия край на залата Елзоро да приказва с младия му шурей Кристобал.

— Повечето от испанците, които живеят тук, ме посрещнаха добре, както се отнесоха и към Риго, но винаги има някои, които...

Мириам проследи погледа на ебонитовите му очи към Елзоро.

— Мъжът ми не го обича.

— Аз също. Пуска кучетата си след избягали роби. Много от тях са тайно.

— Но нали робството върху индианците е забранено от испанския закон?

Рудолфо вдигна широките си рамене по същия начин, както беше забелязала, че постъпват индианците.

— Ако някой индианец, независимо дали е карибец или тайно, бъде обвинен в бунтарство, може да бъде продаден като роб. На повечето места извън тази долина думата на един испанец важи повече от словата на индианеца.

— Не ми харесва начина, по който дон Естебан говори на Кристобал. Момчето е младо и лесно се впечатлява — рече Мириам, захапала долната си устна. Спомни си за подозренията на Риго, че Елзоро е замесен с нападението срещу тях.

Очите на Рудолфо станаха студени.

— Ако този пес направи нещо на момчето...

— Моля те, остави на мен да се справя с това. По-лесно ще разбере какво крои Елзоро на Риго.

— Пази се, Мириам, той е много подъл! — рече Рудолфо и се поклони, щом танцът свърши. После я изведе от подиума.

Мириам бързо тръгна към мястото, където бяха застанали Елзоро и Кристобал.

— Значи всичко е уредено. Ще те потърся сутринта, Кристобал.

— Какво уреждате? Този млад мъж го чака работа и баща му няма да му позволи да се измъкне лесно — намеси се Мириам с най-очарователната си усмивка.

— Ах, дона Мириам! Току-що поканих младия ви зет да види новите ми породисти крави и коне. Миналата седмица получих прекрасни кобили и един великолепен жребец от Испания.

— Какъв късмет, че такава ценна стока не е открадната от френските корсари — рече Аарон и се приближи към тях.

Той постави собственически ръката си върху рамото на Кристобал и се загледа в Елзоро, за да види реакцията му. Дон Естебан изглеждаше разтревожен и недоволен от споменаването на френските пирати.

— О, да, Аарон. Имах голям късмет, че получих стоката невредима, макар че буйствата сред конете често са по-опасни от пиратите. Тъкмо поканих сина ти да разгледа моите красавци.

— Нека отида, татко! Винаги съм мечтал за испанска кобила. Там има и жребец, прекрасен като Пелигро. Дон Естебан ме покани — ясните зелени очи на момчето приличаха на очите на майка му, а изражението му беше умолително. Вълнението от поканата го беше възбудило много.

Когато Аарон започна да се колебае, Мириам се намеси:

— Ако пуснеш Кристобал да разгледа конете, може и аз да отида с него — обърна се към Елзоро.

— Но, разбира се, дон Мириам! Истинско удоволствие ще бъде за мен да ви покажа конете. Аарон, ще ми окажеш ли честта да дойдеш и ти? — Рейнард изруга наум. Не можеше да разбере дали току-що подготви голям удар, или сам попадна в клопка. Аарон Торес вероятно го подозира, но нищо не може да докаже. Как да използва това?

— Благодаря, Естебан, но не мога да приема поканата. Сигурен съм, че Мириам и Кристобал биха се радвали на посещението, но в тези вагабонтски времена трябва много да се внимава, нали така? Мисля, че е по-добре да отложим за известно време пътуването. Навярно в бъдеще ще купя от теб породисти коне.

— Много добре — отговори сковано Елзоро. „Той знае нещо. Трябва да се действа бързо.“

— Не виждам какво пречи да отидем в имението на дон Естебан, татко. Нима не вярваш, че ще съумея да защита Мириам? — беше нанесен удар върху честта на юношата. — Сигурен съм, че Риго би имал доверие в мен — продължи той.

— Зная, че няма по-смел благородник от теб, Кристобал, нито по-умел танцьор — рече Мириам и подаде ръка на момчето. Усмихна се, кимна на Елзоро и Аарон и отведе замаяния младеж, като го уверяваше, че ще бъде ослепителен на подиума.

Брат Бартоломео наблюдаваше сцената между Елзоро и членовете на фамилията Торес от другия ъгъл на залата. Ако подозренията на Риго за плантатора са верни, Мириам току-що беше спасила по-младия си зет от голяма опасност. С лъчезарна усмивка той се приближи към набития плантатор, който замислено се почесваше по брадата.

— А-а, дон Естебан, точно човека, когото търся!

Плантаторът се поклони вежливо, макар че ненавиждаше досадния свещеник.

— Брат Бартоломео, от много време не съм те виждал. Последния път, когато се видяхме, още не беше приел клетвата, която те заключи зад стените на доминиканския манастир в Санто Доминго.

— От време на време ми позволяват да излизам извън тези стени, дон Естебан — в гласа му прозираше лека ирония. — Поканиха ме, за да кръстя наследника на Торес, тъй като във Вега няма свещеник.

— Както и да се срещнеш със страдащите индианци! — в гласа на Елзоро имаше враждебност, която не успя да прикрие, макар да

знаеше, че свещеникът веднага ще я долови.

Ла Казас се засмя сърдечно.

— Хората на тайно тук нямат нужда от защитник. Ще остана няколко дни, ще извърша кръщенета, сватби и всичко, което поискат от мен, после ще се върна в манастира. Точно затова искам да разговаряме. Имението ти е на пътя за Санто Доминго. Ще бъде ли нахално да помоля за гостоприемството ти за една нощ?

— Разбира се, че не. За мен ще бъде чест, брат Бартоломео! Но трябва да те предупредя: имам роби и те не са опитомени като тези тайно. Трябва да обещаеш да стоиш далеч от техните помещения, иначе може да се случи беда.

„Хитра хрътко, няма да ти позволя да обикаляш имението ми и да разпитваш слугите!“

Ла Казас кимна разбиращо с глава и отвърна кротко:

— Уверявам те, дон Естебан, няма да те критикувам за отношението ти към робите.

„Все пак ще успея да видя какво става в твоята къща!“

Риго се усмихна саркастично, когато видя как Бартоломео разговаря с хитрия Елзоро. Това име на испански означаваше „лисица“; Рейнард на френски означаваше същото. „Много скоро, хитра лисицо, разбойническите ти дни ще свършат.“

Сетне погледът му се премести върху Мириам. Опушеният аметист подчертаваше сребристия блясък в очите ѝ. Докато гледаше как танцува, усети болка в слабините. Тази вечер! Прекоси залата и в момента, когато танцът свърши, се поклони на младия Кристобал и отведе Мириам.

— Много грубо изгони бедното си братче, господарю мой — рече Мириам, но беше доволна.

— Хайде да се измъкнем от залата! Искам те само за себе си.

Когато я изведе през една странична врата на свеж въздух, Мириам усети тръпки, но не от хладния въздух. Трепереше от възбуда.

Риго я поведе към сянката на голям дъб. Пое ръката ѝ и прошепна:

— Луната е по-бледа от очите ти.

— Ти винаги виждаш красота в мен и ме желаш, а аз съм висока, слаба жена, с обикновени сиви очи.

Ръката му улови едната ѝ пълна с мляко гърд и той се засмя.

— Никак не си слаба! — усети как зърното ѝ се втвърдява при допира му.

Мириам се притисна към него и обгърна врата му. Отметна глава назад и той обсипа шията ѝ с целувки.

Когато дръпна роклята, за да открие гърдите ѝ, тя си спомни за една друга нощ в окъпаната от лунна светлина градина в Марсилия, където беше направил точно това. Само че сега то е законно. Той е неин съпруг и тя го обича. Издаде лек стон, когато Риго захапа едно от зърната ѝ.

Усещаше как тя трепери. Когато простена името му и вплете пръсти в косите му, през него премина любовна тръпка.

Тъкмо когато се отдадоха на страстта, доловиха стъпките на бягащо животно и чуха познат глас:

— Виро, в името на всички светии, спри!

Мъжът дотича до едрия вълк, който послушно спря и застана до господаря си. На лунната светлина лицето на Бенхамин Торес изглеждаше остро и грубо. Поклони се на брат си и на Мириам и подхвърли с нескрита ирония:

— Май ми стана навик да ви безпокоя! — усмивката му беше лукава.

ГЛАВА 27

Мириам припряно загръщаше дрехите си, докато Риго застана пред нея, за да я прикрие. Съзрял вълка, той рече:

— Странни придружители имаш, братко.

— Виро няма да нарани нито теб, нито жена ти — отвърна сухо Бенхамин с чувство на неудобство и гняв заради сцената, на която се беше натъкнал.

Риго погледна с недоверие вълка, седнал послушно до Бенхамин и втренчил жълтите си очи в него.

— Радвам се, че си решил да се завърнеш у дома, Бенхамин. Татко и Магдалена ще бъдат щастливи.

Лицето на брат му, някога открито и ведро, сега изглеждаше сурово като неговото. „Аз съм виновен за това.“

— Хубаво е, че пак съм в Еспаньола, но не съм дошъл, за да се свра в топлия скют на семейството. Има сериозна причина. Трябва да говоря с баща ни за това. Къде е той?

— Аарон и майка ти са в залата — намеси се Мириам с тих глас.

Червенината на бузите ѝ сигурно се виждаше на слабата лунна светлина. Бенхамин направи нещо като поклон.

— Поздравявам те с раждането на сина, Мириам! И теб, Риго! — усети, че гласът му звучи сухо и студено, но нямаше време да се тревожи за тяхната реакция. Обърна се към вълка и му заповяда: — Мирно, Виро!

Сетне мина край тях и се изгуби в къщата.

Мириам погледна към Виро, потрепери и се притисна към Риго. Той улови успокоително ръката ѝ и я придружи до входа на къщата.

— Трябва да пооправиш роклята и косата си. Ще отида да разбера каква беда води Бенхамин в бащиния му дом — влезе в шумната зала, а тя побягна нагоре по стъпалата. Докато гледаше след нея, си мислеше: „Дали ще мога да спася брака ни сега, когато Бенхамин е отново сред нас?“

Риго намери Аарон, Бенхамин и Магдалена уединени в голямата библиотека. Брат му крачеше по дебелия турски килим и разказваше историята си. Носеше сабя и кама като войник и беше свалил лекарските дрехи. От слънцето на Италия и от морските ветрове кожата му беше почерняла и имаше тена на Аарон.

— Когато агентите на чичо Исаак разпитаха хората на пристанището, научиха, че корсарят се е насочил към Испаньола. Претърсих Санто Доминго с помощта на вицецралицата. Не открихме и следа от „Льо Ревена“ — вдигна безпомощно рамене и прокара пръсти през рошавите си златисти коси. — Да се помолим Богу Люк Бриен да не е направил нищо лошо на Рани.

— Люк Бриен?! — прекъсна ги Риго, срещнал погледа на Аарон.

— Казваш, че корсарят от Марсилия се казва Бриен? — сви очи Аарон. — Май че знам къде крие кораба си.

— При Ла Навидад — рече Риго.

— Този Бриен не е ли човекът, който ви направи засадата при залива? — запита Магдалена с преbledняло лице.

— Какво става, Аарон? Нима проблемите тук, в имението ни, засягат някого във Франция?

— Изглежда, точно това става — замислено отвърна Аарон. — Има връзка между покушенията върху живота на Риго и разбойниците. И тя е някъде зад Атлантика.

— На Бартоломео ще са му нужни няколко дни, за да научи нещо в плантацията на Елзоро — рече нетърпеливо Риго.

— Говорите ми неразбираеми неща, а Рани е в ръцете на пирата. Нямам дори час за губене, камо ли дни.

Всички се обърнаха към разгневения мъж, но майка му заговори първа:

— Май много те тревожи съдбата на това циганче, Бенхамин?

— Нали ви обясних: тя спаси живота ми. Дължа ѝ много.

Аарон зърна светещите очи на вълка, но Риго улови успокоително ръката му и се обърна към Бенхамин с усмивка:

— Май твоето приятелче не послуша заповедта ти!

— И той слуша толкова, колкото и господарката си — кисело отвърна Бенхамин и се запъти към вратата. — Не се страхувай от Виро, майко. Той е галеник на Рани и мой спътник сега. Избрал ме е за господар, докато нея я няма — свирна на вълка да влезе в стаята и той

незабавно седна, наострил уши и любопитно загледан в Аарон и в Магдалена. — Каза, че Бриен ще акостира в Навидад.

— Твърде вероятно. Но първо да изработим план, сетне да нахлуваме в залива! Елзоро също е замесен — Аарон започна да крачи из стаята.

— Елзоро? Плантаторът, който живее на юг от нас? Но защо, как?

— Елзоро не е онова, за което се представя — отвърна Риго. — Помисли си — нали името лесно се превежда от френски на испански? Човек на име Рейнард е наредил на Бриен и корсарите му да ме убият срещу награда.

Очите на Бенхамин се присвиха.

— Изглежда, доста врагове си насъбрал Риго и в Стария и в Новия свят. Не ме интересува Елзоро или Рейнард, или както и да се казва! Интересува ме само Рани. Отивам в Навидад да открия „Льо Ревена“. Моля се Богу да не са я наранили.

— Не ставай глупак, Бенхамин! — гласът на Риго беше студен и делови. — С тази жена те подготвят капан. Бриен и Елзоро ще те използват, за да ме заведеш, и после ще убият и мен, и теб, и твоята циганка. Те търсят мен, затова отивам аз. Трябва да узная защо настояват да ме видят мъртъв.

— А пък аз не искам нито един от вас да умира — рече с мрачна решителност Аарон и застана между двамата си настръхнали синове. — Ще изпратя тайно да проверят за кораба на Бриен. Сега, когато знаем за връзката му с Елзоро, имаме предимство и не трябва да го изпускате и да попадаме в капана им.

— Баща ви е прав — рече Магдалена и постави ръка върху раменете на синовете си. — Най-добре ще помогнем на Рани, ако първо разберем плановете им.

— Ако можеше само Бартоломео да научи нещо, и то по-скоро! — рече Риго. — Но той обясни на Елзоро, че ще го посети едва след като си свърши работата с тайно. Това значи — след няколко дни.

— Може и да са по-малко — рече Аарон замислено.

Мириам остави малкият Диего в люлката и леко го целуна по челото. Нахранен и подсушен, той се унасяше в сън.

— Толкова е мъничък и съвършен — прошепна тя и закопча ризата, която носеше нощем, за да може по-лесно да храни детето. — Гледай го добре, Таней! — заръча тя на младата жена от тайно. — Когато се събуди, извикай ме.

— Да, дона.

Чувстваше се като последна страхливка, че не се върна на бала след пристигането на Бенхамин. Краката ѝ се влачеха, докато прекоси малката детска стая към съседната спалня. Откакто Диего се роди, Риго не беше спал в голямото им легло. Надяваше се тази вечер да сложи край на дългото отсъствие.

— Ах, Бенхамин, защо се върна точно тази нощ?

Но какво ли значение имаше? Дори да беше дошъл след седмица или след година, нима тя и Риго щяха да се променят? Чакаше вече няколко часа тържеството да свърши и гостите да си отидат. Молеше се Риго да дойде поне, за да ѝ разкаже какво е довело Бенхамин в Еспаньола.

Братята се бяха затворили с Аарон и Магдалена вече цял час. Нима нямаше право да разбере какво става? Риго не дойде в стаята ѝ, не направи и обичайното посещение на сина си, преди да заспи.

„Трябва да потисна гордостта и да говоря с него.“ С разтреперани ръце взе един халат и се зави: нямаше време да се облича. Преди малко беше облечена специално за него, но каква полза? Цялата къща спеше, дългите коридори пустееха. Слезе долу, след това излезе на верандата, която опасваше голямата къща. Напоследък Риго спеше в една малка стая близо до помещението на готвача и лесно можеше да отиде при него.

Нощният въздух беше натежал от уханието на храсти и цветя. Откъм джунглата се обаждаха нощни птици. Реши да не вдига шум и затова заобиколи верандата. Когато се блъсна в Бенхамин Торес, извика от удивление.

Той протегна ръце и я хвана за раменете, за да я успокои.

— Мириам, какво търсиш тук в този час?

— Мога да ти задам същия въпрос.

Огледа го. Беше само по бричове и бос.

Вълкът безшумно дотича при тях. Бенхамин коленичи и го погали. Направи ѝ знак да седне на ниската каменна пейка срещу него.

— Не мога да заспя. Изглежда е от знойната нощ. Докато не се озовах тук, не знаех колко ми липсва. Освен това много съм загрижен за Рани.

— Рани?

Усмихна ѝ се за първи път. Пред нея стоеше старият Бенхамин, когото обичаше толкова много в Европа. Очите ѝ се изпълниха с тъга.

— Рани Янос — циганско момиче, което срещнах в Италия. Един опасен пират я отвлече от Марсилия и я докара на Еспаньола.

— И ти прекоси океана, за да я намериш?

— Ако не съм закъснял. Никога няма да си простя, ако се случи нещо с нея — разказа ѝ за Рани. Когато свърши, усмихна се с тъжната си, момчешка усмивка. — Спомням си за времената, когато имаше нещо между нас. Знаеш ли, че беше права. Едва сега го разбрах. Подхождаме си много повече като брат и сестра, отколкото като любовници.

— Влюбил си се в циганката, затова си разбрал това — рече Мириам тихо и се изправи.

— Мисля, че я обичам, но никак не е лесно. Тя е крадла, дива, напълно неприспособена към обществото на културните хора.

Мириам се усмихна тъжно.

— Много хора говореха подобни неща и за Риго, когато го доведе за пръв път в къщата на чичо Исаак. И той, Бенхамин, е крадец — открадна сърцето ми. Ако наистина обичаш Рани и тя е влюбена в теб, не отхвърляй любовта! Тя е ценна стока.

Той се вгледа в красивото ѝ сериозно лице.

— Права си. Тук е Еспаньола и съм освободен от оковите на Европа. Навярно ще можем да живеем с Рани на острова. Ако е жива и успея да я спася от Бриен — замълча, сетне рече несвързано: — Не исках да съм груб с Риго, когато ви видях за пръв път заедно. Тогава реагирах заради накърнената си гордост.

— Онова, което извършихме в Марсилия, беше жестоко и егоистично, Бенхамин — очите ѝ се изпълниха със сълзи и наведе глава. — Риго никога не прости нито на себе си, нито на мен за онова, което се случи.

Бенхамин улови брадичката ѝ и леко повдигна лицето ѝ.

— Глупавата му испанска гордост е дори повече от моята. Ти сама каза, Мириам: любовта е ценна стока. Иди при Риго и унищожи

всички прегради! Сега имаш син, за когото трябва да мислиш. А аз имам Рани. По някакъв начин ще уредим живота си. Само не губи себе си!

— Благодаря, Бенхамин, за всичко! — рече тя и го целуна по бузата.

Риго стоеше в сянката на едно голямо цвете и наблюдаваше нежната сцена в другия край на верандата. Не можеше да чуе думите им, но когато Мириам се повдигна и го целуна, в него се надигна гняв, който след малко отстъпи място на бездна от болка. Горещо се помоли да намери покой, когато безшумно се отдалечи от тях. Още сега ще потегли към селото на Гуачанагари, вместо да изчаква до сутринта.

Към обяд повечето от гостите, които живееха далече и бяха пренощували тук, се готвеха да отпътуват за дома. Естебан Елзоро се разходи до кораловите рифове заедно с Розарио Васкес, друг плантатор от южната част на Вега. Бяха се сбогували с Аарон и с Магдалена, макар презреният мелез да не се мяркаше никъде. Като познаваше чувствата си към Риго, Елзоро беше доволен, че не се наложи да се сбогува с него.

— Какво, дявол ги взел, правят тук тези туземци? — кимна Васкес към група от тайняни, облечени в ритуални дрехи.

Представляваха живописна картина, окичени с пъстри, изкусно изплетени памучни дантели и сръчно изработени златни и медни украшения. Четирима едри воители носеха носилка, която почитателно оставиха на земята в центъра на градината пред палата на Торес.

От нея царствено слезе Гуачанагари и на чист кастилски се обърна към тълпата:

— Искам да говоря с монаха, когото Аарон Торес изпраща при моя народ!

Бартоломео де ла Казас прекоси двора, изправи се пред индианците и вежливо се поклони на вожда им.

— Добър ден, Гуачанагари. Имах намерение да дойда в твоето село още днес. Оказваш ми чест с пристигането си. С какво мога да ти бъда полезен?

— Като не накърняваш паметта на моите предшественици. Сънувах, че са недоволни и те предупреждавам — не въвеждай своя

християнски бог сред тайняните.

— Но, велики вожде, в миналото, когато човек на Бога посещаваше Вега, биваше добре приет от хората на тайно.

— Сега вече — не! — лицето на Гуачанагари изразяваше неумолима твърдост, а обсидианово черните му очи огледаха тълпата, за да ѝ въздействат. — Твоят Кристо и Пилешкият дух разочароваха духовете на прадедите ми. Разчетох всички знаци и няма да позволя да влизате повече в моите земи. Не показвайте непослушание поне сега!

— Може би някой друг път? Но ще посещавам твоя племенник! Той е мой доведен брат, близък на сърцето ми — настоя Ла Казас с тих, но твърд глас.

— Синът на сестра ми вярва във вашите богове. Във вашето селище можете да вършите всичко, което Аарон Торес разрешава. Аз съм вожд на тайняните и в тяхното село нямате право да влизате! — Гуачанагари се обърна към Аарон и му кимна.

Аарон сви безпомощно рамене.

— Страхувам се, брат Бартоломео, че това, което каза, е окончателно. Миналата нощ в селото убиха див глиган. Тайняните виждат поличба в това. Моля те, бъди търпелив!

Доминиканецът въздъхна дълбоко и се поклони на Гуачанагари.

— Ще бъде твоята воля, велики вожде! — извърна се обидено и закрачи към обора, докато Аарон и Гуачанагари тихо разговаряха на езика на тайно.

— Голяма дързост е да се злослови за светата вяра и божи човек да бъде така унизяван от обикновен туземец — промърмори Васкес.

— Длъжен съм да му предложи гостоприемството си — рече Елзоро и вдигна рамене, макар че дребният досаден свещеник му харесваше точно толкова, колкото и вожда.

С мазна усмивка той последва Ла Казас в просторния обор. Доминиканецът беше започнал да оседлава едно муле, когато плантаторът се обърна към него:

— Яд ме е за неуспеха ти с тези диваци, но Торес прекалено много толерира езическия им начин на живот. Все още ли търсиш място за престой при завръщането си в Санто Доминго, брат Бартоломео?

— Бих бил много благодарен, дон Естебан, много благодарен — отвърна спокойно свещеникът.

Заливът Ла Навидад

Рани чу, че Пиеро отваря вратата, и бързо отстъпи към прозореца. Хвърли се върху леглото, зае ленива поза и погледна към омразното момче така, сякаш не го виждаше. После напъха в устата си шепа стафиди.

— Шпионираш ли ме, Пиеро, или искаш пак да обличаш роклята ми?

Чернокосият младеж почервения от яд и пълната му долна устна увисна.

— Скоро ще нахраниш акулите, а аз ще взема всичко, което имаш!

— Капитан Бриен знае защо ме държи жива — рече тя с усмивка на превъзходство.

— Капитанът ми не се интересува от вмирисаното ти тяло, циганко! — отвърна красивото момче.

— О, да. Знам, че те използва за жена — отвърна тя с гримаса на отвращение, сетне ѝ хрумна да ядоса още повече сладострастника на капитана, суетно и жестоко хлапе. — Твоят Люк ме гледа с очевиден интерес. Ако поискам, мога да го прелъстя, не можеш да ми попречиш. Струва ми се, че не се отказва от жени, макар че спи с момчета.

— Той предпочита мен! — отговори Пиеро с треперещ от яд глас. Макар дребен и слаб, петнадесетгодишният младеж беше хитър и физически силен, кален в суровите условия на пристанището на Генуа, откъдето Бриен го беше купил. — Трябва да облечеш дрехите, които ти донесох миналата вечер.

— Ти си ги носил. Няма да ги облека!

Изящните му ноздри се зачервиха и големите му кафяви очи се свиха жестоко.

— Ще ги облечеш, ако искаш пак да стъпиш на сушата!

— Но нали обеща да нахраниш акулите с мен, Пиеро. Какво искаш най-сетне?

— Искам да се облечеш. Слизаме на брега. Дано моят капитан ти пререже гърлото и те остави да гниеш в джунглата, карако! — обърна се, излезе от каютата и внимателно заключи вратата.

Рани въздъхна, стана и погледна през прозореца страшната джунгла. Ако можеше да плува като Бенхамин, щеше да се провере през малкото прозорче и да избяга на брега. Но Пиеро беше казал нещо за акули...

— Няма смисъл да се тревожа. Не мога да плувам, така че капитанът трябва да ме отведе на брега.

Без желание Рани навлече памучната риза и тесния брич, който прилепна към бедрата ѝ, но обувките на Пиеро бяха големи. Натъпка бомбетата им с памучни кърпи, като не преставаше да мисли за странните си преживявания при пресичането на бурния Атлантически океан.

Бриен беше сдържал думата си да я пази от екипажа и от себе си. Лицето ѝ пламна, когато се сети как случайно бе видяла момчето за всичко Пиеро в прегръдките на суровия капитан. Същата нощ Бриен я премести в по-малката каюта.

Всъщност сексуалните перверзии на Бриен не го правеха по-малко опасен и хитър противник. Той беше в съдружие с човек в Марсилия, който искаше да убие брата на Бенхамин и да прокуди цялото семейство Торес от Еспаньола. И тези разбойници щяха да я използват като примамка, за да осъществят плана си. Рани знаеше, че ако стане причина братът на Бенхамин да загине, любимият няма да ѝ прости. Трябва да намери начин да избяга. Може ревността на Пиеро да ѝ свърши работа.

Бартоломео де ла Казас беше на колене в малкия параклис във великолепната къща на Елзоро. И тук беше разкошно, както навсякъде в имението на плантатора. Пердетата на олтара бяха от най-скъпата коприна, високите свещници бяха от ковано злато.

„Какво богатство! По-голямата част от него обаче е спечелено за сметка на човешки мъки.“ Беше видял къщичките на робите, когато вчера препускаха през двора. Стотици черни африканци бяха наблъскани един до друг. Когато работят край кораловите скали, ги връзват с верига. Този човек е зъл. Трябва да получи възмездие.

Елзоро беше наредил на пазачите да го наблюдават, тъй като знаеше, че е доведен брат на Риго. Бартоломео беше обмислил начин да измами домакина си на вечерята тази вечер и да стигне до

библиотеката. Помоли се на Бога да му прости, че ще оскверни монашеския си сан, но реши, че това е верният път. Ще иде да се изповяда и ще извърши страшен грях. Ще заслужи порицание от брат Антонио, но ако успее да получи информацията, необходима на Аарон, ще си струва. Бързо завърши молитвата и стана с изтръпнали колене. Обърна се, за да провери какво става зад него. Пазачът стоеше на вратата на олтара.

Свещите бяха запалени и се подготви да чете молитвата. Оставаше само да убеди грубиянина със зловещия вид, който пазеше на вратата, да вземе участие.

— Добро утро, синко — поздрави той и направи кръст с ръка.

Пазачът го погледна подозрително и кимна.

— Все още не е минала нощта, едва зазорява.

— Моля да ме извиниш, но често ставам преди зазоряване, за да си кажа молитвата, особено когато се моля за онези, които имат голяма нужда от това — „а кой има по-голяма нужда от теб, както ще се увериш след малко?“ — Е — продължи духовникът, — няма ли да влезеш, за да гледаш великото чудо?

Пазачът влезе непохватно и коленичи. Очевидно нямаше практика. Доминиканецът мина проповедта по съкратената процедура, като дори изпи светеното вино. С лице към олтара, той внимателно избърса свещения съд и го напълни с неосветено вино, подправено с тайнянска трева с приспивателно действие. Отецът стана и се обърна към пазача:

— Синко, тук има повече от кръвта на светеца, отколкото мога да изпия. Вероятно от напредналата възраст и от дългия път се почувствах отпаднал. Знаеш ли къде се намира светото място, където пътниците монаси изливат виното, което остава в чашите им?

Малките очички на пазача светнаха, когато погледна чашата. Облиза жадно устните си.

— Мястото е точно пред параклиса.

— Много ми е лошо. Моля те, помогни ми! — вдигна ръка да благослови човека, след което му подаде голямата чаша. — Изсипи я и се върни тук. Ще се помоля на Бога да ме дари със сила — „дано ми остави малко състрадание към вас, негодници.“

Пазачът не се върна. Ла Казас го откри да хърка под едно дърво точно пред олтара. С леко движение той измъкна чашата от месестата

му ръка и я върна обратно в олтара. След това тръгна да изпълни задачата си.

Миналата вечер беше научил къде се намира библиотеката. Но дали огромната дъбова врата не беше заключена? Безшумно се измъкна в коридора. Никой не се виждаше и той тихо тръгна към библиотеката. С треперещи ръце повдигна резето, без да престава да мърмори гореща молитва. Вратата се плъзна леко на добре смазаните си панти и доминиканецът влезе в голямата стая, пълна с книги.

Зае се бързо за работа.

Конят беше покрит с пяна, а ездачът — издран от тръните, нахапан от насекомите и напълно изтощен, когато влезе в дома на Торес. Беше облечен в ливрея и носеше спешно съобщение за дон Аарон и дона Магдалена. Когато вратата се отвори, той се поклони на господаря на дома.

— Благодаря на Божията майка, че ви намерих! Моята господарка ми заръча бързо да ви предам това.

Измъкна тежък свитък от дрехата си и го подаде на Аарон. Той разчупи печата на вицецралицата, започна да чете и тихо изруга. Магдалена улови ръката му и попита:

— Какво има?

— Вторият адмирал изпраща вест на Мария. Кани я да се върне в Испания. Това не ми харесва. Диего винаги е настоявал тя да остане в палата на вицецраля и да държи враговете на разстояние, докато той е при краля на Испания.

— Мислиш, че тази покана не е от Диего? — запита Магдалена.

— Точно по този въпрос иска съвета ни.

— Аарон, трябва да заминем веднага. Колон от много време е наш съюзник.

Аарон смачка хартията.

— Това писмо дойде ненавреме. Бенхамин е обладан от демони, загрижен за момичето в ръцете на корсаря. Във Вега може да избухне въстание.

— Бенхамин и Риго са възрастни мъже, Аарон, както често си ми напомнял. Един ден ще им предадеш плодовете на нашия труд — гласът ѝ беше тих.

Аарон се усмихна и въздъхна.

— Имаш право. Но защо са толкова твърдоглави?

— Не зная от кого са наследили тая черта — отвърна тя с невинно изражение.

— Вицекралицата е строга жена.

— Значи тръгваме за Санто Доминго.

— Веднага! — отвърна Аарон.

Магдалена се обърна, за да се качи на горния етаж и да опакова багажа. Спря за миг и попита:

— Ще изпратиш ли вест на Риго? Още не се е върнал от селото на Гуачанагари и Мириам е много загрижена. Би трябвало да е тук с нея и със сина ѝ, Аарон.

Мърморейки за сляпата любов на младите, Аарон набързо написа бележка до Риго и я изпрати по един тайниянец.

— Да се помолим Богу брат Бартоломео да узнае нещо по време на престоя си при Естебан Елзоро.

— Не ми харесва това. До Санто Доминго има много път, а те не вземат със себе си достатъчно хора — рече Бенхамин на Мириам. Току-що се бяха сбогували с неговите родители.

Мириам, която забеляза тежкото въоръжение на воините, които придружаваха родителите му, отвърна:

— Те ще бъдат в безопасност. Боя се за твоята Рани.

„Също и за Риго. Защо го няма още?“

Сякаш прочел мислите ѝ, Бенхамин каза:

— Необходим ни е Риго, Мириам. Защо не му изпратиш вест?

— Щом молбата на собствения му баща не му направи впечатление, какво бих могла да направя аз?

— Тежък човек е и много горд. Не проявява слабости.

— Любовта слабост ли е, Бенхамин?

Той се усмихна печално.

— За Риго е слабост, защото много се страхува любовта му да не бъде отхвърлена.

— Сякаш бих могла да го изоставя! Няма причина за гнева му, но се кори за вината си пред теб.

Бенхамин си спомни сцената при разговора им с Мириам миналата вечер и някакво предчувствие го обзе.

— Мириам, мислиш ли, че...

Преди да довърши фразата, чу възбудени гласове пред портите и замълча. Откакто се беше върнал и родителите му отпътуваха за Санто Доминго, пазачите около селището бяха удвоени. Всички бяха напрегнати, сякаш очакваха буря. Един тайнянец, задъхан от тичане, стигна до къщата и падна на колене пред Бенхамин.

— Писмо от светия монах, дон Бенхамин — рече младежът и му подаде кожена торба.

Мириам нареди на няколко слуги да се погрижат за изтощения пратеник и последва Бенхамин в къщата. Влязоха в библиотеката и извадиха от торбата връзка книжа и една малка книга.

— Я гледай, счетоводна книга — от тези, които използват bankerите във Венеция! — рече развълнувано Мириам.

Бенхамин бързо преглеждаше писмата.

— Кореспонденцията между корсаря Бриен и Рейнард показва, че плантаторът организира кражбите в нашето хато. Хората му са откраднали конете на баща ми, изгорили са нивите и са нападнали заселниците. Но защо?

— За да принудят семейството ти да напусне Еспаньола. Ако се върнат във Франция, Естебан Елзоро ще присвои цялата Вега — Мириам остави счетоводната книга, сякаш изгубила желание да чете по-нататък.

— Бриен наистина е пират. В писмото се хвали, че е отмъкнал две пратки със злато от каравелите на баща ми. Благодарни на приятеля си Рейнард, че го е информирал за датите на отплаването им — едва сдържаше яростта си. Удари с юмрук по масата. — Ще ида в плантацията на Елзоро и ще го пека на слаб огън, докато ми каже какво е направил Бриен с Рани!

— Не е необходимо, Бенхамин — рече Бартоломео Торес. — Корсарят ти праща това. Казва, че ще размени Рани за Риго.

Младият Кристобал и Виоланте бяха придружили родителите си до Санто Доминго, но деветнадесетгодишният Бартоломео настоя да остане в хатото. Той подаде съобщението на брат си. В зелените му очи се четеше тревога.

ГЛАВА 28

— Голям глупак си! Това момиче е безполезна циганка. Дори да е креватната партньорка на Бенхамин Торес, за мен това не значи нищо. Трябва да убия Риго Торес. На мелеза няма да му пука, че брат му от Франция си е загубил държанката — рече Елзоро и погледна към усмихнатия дребен пират, който само се почеса по лъскавия череп и избърса потта си.

— Успокойте се, дон Естебан — рече Бриен. — Момичето наистина е любимата на Бенхамин, а това означава, че кутрето ще я последва в Еспаньола. Той ще е червейчето, което ще подмами повъзрастния брат в нашия капан. Изпратих бележка в хатото на Торес, адресирана до Бенхамин. Щом пристигне, той ще ни потърси, ако вече не е тръгнал насам.

— С много неща си се захванал, Люк!

От лицето на Бриен изчезнаха всички следи от галския му хумор.

— Добре, че е така, защото с многобройните си грешки ти разсърди нашия еврейски господар. Толкова трудно ли е да се премахне един наемник, и то мелез? Вече три пъти се проваляш.

— Както се провали и глупавият наемник на кораба. Този човек има повече животи от котка! Той, Бриен, е опасен, не се заблуждавай. Аарон Торес и проклетите му диваци са около стотина добре въоръжени мъже. Откриха ни в пещерите на запад, където държахме жената на мелеза. Имах късмет, че се спасих. Това е последното ни подземно укрепление.

— Досега някой от Торес научил ли е за това подземие?

Едрият плантатор погледна пирата и отговори враждебно:

— Индианците на Торес почти ни разбиха заедно с екипажа ти при Навидад. Ти беше виновен за загубата. Сега обикалят джунглата да търсят разбойниците ми. Връщам се в плантацията, където ще бъдат и хората ми. Ако заловите Бенхамин Торес, пратете вест.

Люк Бриен стана с достойнство от малкото столче и закрачи по влажния мъхест под на пещерата, където лежеше Рани — овързана и

със запушена уста.

— Можем ли да сме сигурни, че Бенхамин ще дойде, мадроазел Янос?

Жълтите ѝ очи блеснаха от омраза, когато той се наведе и докосна одрасканата ѝ мръсна буза. Беше се опитала да избяга в джунглата, но дребният капитан се оказа достатъчно бърз. Свали я на брега, завърза я като дивеч за тръстиков прът и я довлече в това подземие. Дали щеше отново да види дневна светлина и да срещне Бенхамин?

Точно тогава Пиеро влезе в голямото овално помещение. Видя как Бриен сладно прокарва ръка по тялото на момичето и присви очи.

— Бриен е пленил Рани. Тайняните, които забелязаха кораба му в Навидад, го проследиха до мястото, където я е завел — подземна пещера. Сега знаем къде е и ще я спасим. Чаону съобщава, че пазачите са малко, тъй като Бриен смята, че скривалището е сигурно — лицето на Бенхамин беше напрегнато и тъмnozлатиста брада покриваше челюстта му.

— Бъди разумен, Бенхамин — посъветва го Мириам. — Бях пленница в един от тези лабиринти. Те са като римски катакомби, начупени и безкрайни. Човек може да се изгуби в тях и никога да не се върне. Не можеш да идеш там, придружен само от Чаону и от тайняните му. Изпрати за Риго!

— Виро ще открие Рани дори в пещерата. С войните на Чаону и с нашите испанци ще се справим с корсаря. Трябва да отидеш при Риго и да го накараш да разбере какво точно ще прави Елзоро — обясни Бенхамин. — Плантаторът има голяма политическа власт. Лесно е да се убие френски пират, но доказателствата за заговора на Елзоро трябва да предадем на вицецралицата в Санто Доминго.

Когато Бенхамин и Чаону заминаха за срещата с пирата, Мириам приближаваше селото на Гуачанагари. Там вече знаеха за пристигането ѝ и индианецът я чакаше пред колибата си. Забеляза, че е разтревожен.

Скочи от малкото сиво пони и го погледна със страх.

— Гуачанагари, дойдох да видя мъжа си. Добре ли е?

— Сърцето ми е тревожно. Доволен съм, че си тук. Племенникът ми е тъжен. Не иска да разговаря с никого. Дойде при мен преди две нощи и ме помоли да помогна на светия отец, което направих: изпратих хора да проследят брат Бартоломео до имението на Елзоро, за да може да изпрати съобщението си. Но Риго твърди, че не го интересува какво ще се случи със злия Елзоро.

— Къде е мъжът ми?

Гуачанагари я отведе в малка колиба на края на селото. Намираще се почти в джунглата.

— Мъжът ти е вътре, но помоли никой да не го безпокои.

— Благодаря, Велики вожде! — рече Мириам и се поклони.

Той се обърна и я остави сама. Мириам пое дълбоко дъх, докато уханието на ароматните храсти франджипани и на леопардовите растения изпълни дробовете ѝ. Мястото беше рай, но само ако Риго я обичаше.

Вътрешността на колибата беше тъмна и миришеше на плесен. По нищо не напомняше на другите колиби, обитавани от придирчивите тайно. Примигна и почака очите ѝ да свикнат със здрача. Видя Риго, легнал върху някакъв сандък. Той извърна главата си към нея и се намръщи.

— Тук мирише на вкиснало вино и на мръсно тяло — рече тя, сбърчила нос, докато разглеждаше кървясалите очи и брадясалото му лице. Изглеждаше опасен и кисел.

Риго посегна към мяха с виното до леглото му и пи, преди да ѝ обърне внимание.

— Разбира се, че мирише. Пресуших два мяха като този — погледна той разсеяно кожената торба, — а дали не бяха три?

— Ти си пиан, Риго.

— Искам да забравя. Остави ме, Мириам! — обърна ѝ гръб и отново отпи.

Тя бързо прекоси глинения под и изби мяха от ръцете му.

— Легнал си тук, потънал в самосъжаление, докато брат ти е тръгнал да се бие с Бриен!

Той се надигна, праметна дългите си крака през леглото и стана с цветиста ругатня.

— И ти искаш да се жертвам заради него?

— Той ти е брат, Риго.

— И твой любовник.

Мириам отстъпи като ударена от гръм.

— Мой любовник? Та това е абсурд! Нима годежът ми с него ще стои като зловеща сянка между нас? Не виждаш ли, че го обичам като брат!

— Ако не ме лъжат очите, мадам, късно миналата нощ на верандата на къщата ни присъствах на една много нежна сцена. Бяхте се прегърнали, а ти го целуна. Или това е сестринска любов? — гласът му се извиси от болка.

Мириам примигна от учудване.

— Видял си ме да говоря с Бенхамин след бала? Тръгнах да търся теб, моя господар, макар че предпочете да не идваш в леглото ми дълги месеци. Онази нощ се унижих да те търся, точно както сега, но напразно — извърна се от него и присви очи, за да не позволи на сълзите да потекат. Свила ръце в юмруци, тя зашепна: — Бенхамин обича Рани, онази циганка, която е последвал през океана. Той ни прости предателството, Риго, и призна, че бях права, когато развалих годежа. Той и аз не можем да се обичаме като мъж и жена, това щеше да бъде ужасно недоразумение — почувства ръката му върху рамото си. — Нима ние също сгрешихме? — очите ѝ срещнаха неговите и отчаяно търсеха отговора.

Риго едва се удържа да не я притисне в обятията си.

— Понякога си мисля за това, жено. Май много ме възбуди, когато за пръв път те видях.

— Така беше. Но аз отвърнах на страстта ти, ако си спомняш. Всичко заряхах заради теб, но вече не е същото.

— Обичам те, Мириам! Нима не ти стига? — той остана спокоен, сякаш очакваше някакъв удар.

„Мисли, че се преструвам!“ Това прозрение проблесна в мозъка ѝ.

— Боиш се от сянката си, Риго. Не съм влюбена в Бенхамин. Обичам съпруга си. Ти поиска да ме изоставиш, не аз. Но дори да го нямаше Диего, щях да бъда твоя — постави ръката си на гърдите му и почувства, че сърцето му бие силно.

Риго я притисна в прегръдките си и зарови устни в нежната кожа на врата ѝ.

— Никога не бих могъл да те оставя, Мириам! Дълго мислих за това, какво ме очаква тук. Кога за пръв път ти хрумна, че искам да те оставя?

— Още на кораба. Чух, че питаш кормчията как да отидеш в Мексико.

— О, Мириам, любов моя! Ние сме големи глупаци. Толкова ме беше страх от мъките, които ти причиних. Беше бременна, чувстваше се зле и пресичахме цял океан към неизвестно бъдеще. Винаги съм искал да те защитавам, да се грижа за теб, не да те изоставям. Никога! — той зарови пръсти в косите ѝ.

— О, Риго, обичам те! Винаги съм те обичала. От момента, в който за пръв път те видях, когато беше почти на смъртно легло в къщата на чичо Исаак, а Бенхамин ни запозна.

Той изтръпна при мисълта за опасностите, които сега дебнеха брат му.

— Бенхамин тръгна ли да търси Бриен?

— Да. С Чаону и войните му. С тях са брат ти Бартоломео, Рудолфо и няколко испанци от имението. Шпионите на Чаону са проследили корсаря до някаква пещера, близо до нашата плантация — бързо му разказа за всичко, което се беше случило през двата дни на неговото отсъствие. Когато му съобщи, че Аарон и Магдалена са отишли в Санто Доминго, той изруга.

— Ще ми е необходима помощта на Гуачанагари. Трябва да отидем в плантацията на Елзоро и да пленим престъпника или да го убием.

— Внимавай, Риго! Той е опасен и е решил да те умъртви. Още не съм прочела всички счетоводни книги и документи, изпратени от брат Бартоломео, но...

— Ще те отведе на сигурно място в имението, докато Гуачанагари подготви хората си. Тези трудно извоювани документи трябва да се пазят, а ти пази себе си.

Целуна я с обич. Миришеше на вкиснало вино и мъжка пот, но тя не обърна внимание. Зарови пръсти в смолисточерната му коса и се притисна към него.

— Мразиш ме и искаш да ме няма, а, Пиеро?

Рани взе коричка мухлясал хляб, пъкна я в устата си и отпи глътка солена вода. Бриен развърза ръцете ѝ и нареди на своя сладострастник да ѝ занесе храна. Тя се надяваше да използва случая.

— Скоро няма да те има в живота на любимия ми капитан. Ще бъдеш мъртва — подигравателно подхвърли Пиеро.

— Тогава защо ме храни? И защо не ме уби още на кораба или в залива? Не, той е намислил за мен нещо, след като убие испанеца.

— Ти си съюзница на мелеза — рече Пиеро подозрително и черните му очи блеснаха злобно.

— Никога не съм виждала този див индианец. Какъв ми е той на мен? Въобще не ме е грижа, че той и капитанът ще се бият. Моят любим е в Марсилия. Искам само да се върна при Бенхамин във Франция! — затаи дъх, докато момчето я оглеждаше и мислеше за това, което му каза.

— Люк ще ми се сърди, ако се измъкнеш.

Тя вдигна рамене.

— Откъде ще знае, че си ме освободил? Само развържи краката ми. Скоро капитанът ще бъде тук. Ако се преструвам на завързана, той няма да провери въжетата. Ще почакам, докато се напие и заспи, и ще избягам.

— Мисля, че Люк ще те убие, след като му свършиш работа като примамка на мелеза.

— Ами ако грешиш? Видях как ме гледа. Аз съм дребна и крехка като тебе, Пиеро. Свежа плът съм. На мъжете това им харесва, нали знаеш?

Пиеро се замисли за момент, после измъкна отнякъде парче шнур и завърза ръцете ѝ зад гърба, но не особено здраво. С върха на ножа си разхлаби леко и въжето, което стягаше глезените ѝ. Тържествуващата Рани обаче скоро беше покрусена, защото младежът грубо напъха парцал в гърлото ѝ. Неясното ѝ мучене ставаше все по-слабо, докато накрая се чуваха само задъхани хлипания. Пиеро погледна изпълнените със страх очи на жертвата си и изсъска:

— Ето, кучко, давам ти шанс да освободиш ръцете и краката си. Разбира се, ако не се освободиш, завинаги ще се освободя от теб!

Спокойно се отдалечи от изплашеното момиче, което бавно се задушаваше.

Бенхамин и Чаону стояха зад група дървета поуи и наблюдаваха двама от пазачите на корсаря, които обикаляха около малка яма в земята.

— Ето там капитанът отведе тъмнокосата ти жена — зашепна Чаону.

По-младият брат на Гуачанагари беше слаб мъж с нежни черти. Но откакто белите бяха дошли на острова през 1492 г., преживя много неща.

— Ще пратя Виро в този вход и ще видя дали ще намери Рани, преди да се срещнем с Бриен на мястото, което е избрал за размяната. Ако имаме щастие и тя все още е в пещерата, ще се опитам да се справя с пазачите, които не очакват, че знаем входа.

— Кой искаш да дойде с теб? — попита Чаону.

Бенхамин погледна по-малкия си брат, който се промъкваше сред дърветата поуи.

— Струва ми се, че Бартоломео е нетърпелив да докаже себе си. Избери още шестима тайняни. След това ти и Рудолфо трябва да заведете останалите на уговореното място и да ни чакате. Ние ще дойдем.

Тайняните изчезнаха в джунглата, докато испанците, начело с Рудолфо Торес, тръгнаха предпазливо по обраслия с храсти път, за да изчакат срещата с корсаря. Всички се надяваха да намерят Рани жива.

Бенхамин прошепна на Виро да го следва и зае позиция близо до малката поляна пред пещерата, прикрита добре от група черничеви дървета, под които растяха гъсти храсти.

Бартоломео следваше Бенхамин, а двама тайняни заобиколиха поляната. Според предварителната уговорка Бенхамин подхвърли няколко монети и те леко звъннаха. Пазачите престанаха да си тананикат, сграбчиха арбалетите си и огледаха мястото. В същия миг тайняните се хвърлиха върху единия от тях, а Бенхамин и Бартоломео хванаха приятеля му. Телата им бързо бяха скрити в гъстите шубраци.

От дъното на пещерата заблещука фенерче и светлината му ги мамеше, но и ги безпокоеше. Бенхамин заповяда на вълка да намери господарката си. Напредваха бавно, а Бартоломео светеше с фенерчето.

— Сигурен ли си, че знае къде отива? А мислиш ли, че животното ще намери пътя обратно, след като я открие? — зелените

очи на Бартоломео станаха почти черни в здрача на подземиеето.

— Първо нека открие Рани, после ще мислим за връщането — прошепна Бенхамин.

Виро скочи покрай голям сталагмит, а Бенхамин подмина брат си и се затича след вълка.

Изведнъж една дребна фигура изскочи зад сталагмита и повали Бенхамин на земята.

Бартоломео се затича към брат си, но се появи Виро и неочаквано се вклини между вкопчилите се на земята.

Някой ахна, сякаш видя познат, след това се засмя. Смехът се смеси с рева на животното.

— Остави меча, братко! — извика Бенхамин. — Намерих момичето.

Той стана и вдигна Рани, облечена в дрехите на каютен стюард. Мастиленочерните ѝ къдрици изскочиха изпод мръсната шапка.

— О, Бенхамин, ти дойде! — гласът ѝ беше предрезгавял от мръсната кърпа, натикана в устата ѝ от Пиеро. Тя прегърна златокосия си любовник и започна да го целува.

Бенхамин я държеше здраво и опипваше стройното ѝ тяло, сякаш да се увери, че е жива и невредима.

— Нима се съмняваше, че ще дойда? О, Рани, толкова се страхувах за тебе!

— Имал си право, приятелю — рече Люк Бриен спокойно.

Появи се иззад друга група сталагмити. Преди Бенхамин да може да направи нещо, хората на корсаря се пръснаха в полукръг и насочиха аркебузите и арбалетите си към братята. Капитанът се усмихна.

— Браво. Хванах по-голяма риба, отколкото очаквах — двама от братята на мелеза — той се поклони на Рани, която надничаше над рамото на Бенхамин с пламнал поглед.

— Благодаря ти, малка циганко! Навярно ще намеря начин да те възнаградя и едновременно с това да накажа Пиеро — той отново се усмихна, но погледът му беше леденостуден, когато се извърна към треперещото момче.

— Ето ме, Бриен. Не ти трябва Рани или Бартоломео! — рече Бенхамин, като отвлече вниманието на корсаря от жестоката игра на котка и мишка с малкия сладострастник. „Господи, не го оставяй да използва и Рани, за да си отмъсти.“

Бриен се замисли, сетне вдигна рамене.

— Получих голям дар — теб, брат ти и циганката — почеса се по брадата и ги огледа. — Струва ми се, че господарят ще се зарадва, ако се отървем от циганчето. Сигурен съм, че има начин да изпълня точно това му желание.

— Твоят господар? Рейнард, онзи френски шпионин, маскиран като Елзоро? — рече презрително Бенхамин. — Или има и друг в Марсилия?

При тази подигравка Бриен загуби веселото си настроение.

— Вържи ги здраво!

Двама моряци пристъпиха напред, но Виро изведнъж изникна от сянката и застрашително застана пред Рани. Единият от разбойниците насочи арбалета си към вълка. Бенхамин с един удар го повали на земята. Разтърваха ги и хванаха Торес.

Рани използва момента и изкрещя нещо на ромски. Вълкът бързо се изгуби в лабиринта от пещери. Някой стреля с арбалет, но само леко одраска вълка.

— Да преследваме ли животното, капитане?

Бриен плю от отвращение.

— Не си прави труда! Завържи ръцете им и да се махаме от тук, за да се срещнем с Рейнард. Мисля, че сега много по-лесно ще се споразумеем с Риго Торес. Да, много по-лесно! Ще изчезнем в джунглата, още преди приятелите им да се сетят да ги търсят.

Гуачанагари погледна от скривалището си в клоните на огромен дъб към имението на Елзоро.

— Не ми харесва, племеннико. Онези огромни кучета са обучени да ни убиват. Веднага ще уловят миризмата ти, ако влезеш.

Риго се усмихна мрачно.

— И все пак някой трябва да влезе и да отвори вратите. Иначе ще бъдем принудени да обградим имението. С френския шпионин трябва да се справим, докато разбойниците му са вътре. Ако се разпръснат и скрият, по-късно ще подновят грабежите си.

— Да изчакаме, докато Бенхамин се върне! — предложи Гуачанагари, недоволен от опасния план на Риго.

— Той преследва пирата в другия край на долината, за да намери циганката. Не трябва да позволим на Елзоро да съедини силите си с хората на Бриен — и Риго внимателно слезе от дървото.

Един от внуците на Гуачанагари беше открил място, където кръвожадните песове бяха изгризали плътната сламена стена. Тук имаше изолирана колиба, в която държаха провинилите се роби. Сега тя беше пуста. Цял ден Риго проучва разположението на имението и наблюдава обитателите му. Вътре се намираха поне четиридесет души, без да се броят наблюдателите и кухненската прислуга.

„Ето че те открих, чакал, и то заедно с разбойниците ти.“

Разбира се, кучетата пречеа. Имаше няколко дузини едри песове, обучени да разкъсват хора. Риго не искаше да влизат вътре, нито да вкарва останалите в беда. Нямахше желание и да става безсмислена жертва. Но през деня кучетата ги затваряха. Днес ще разбере защо Елзоро и Бриен искат да го видят мъртъв.

Воините на Гуачанагари и хората от имението на Торес бяха по-малко от разбойниците на французина, но щяха да използват изненадата. Щом отвори тежките порти, воините ще нахлуят и ще пленят разбойниците. Но преди това трябваше да се справят с кучетата. Зазоряваше. Някой подвикна на кучетата. Те послушно се събраха и заръфаха оскъдните кокали. Явно ги държаха полугладни, за да са зли.

Дон Естебан нервно крачеше в голямата стая и размахваше посланието на Бриен. Първо оня проклет отец упои пазача и изчезна изобличаващото го писмо, което показваше кой е съдружникът му в Марсилия. Сега пък арогантният пристанищен плъх се промъкваше през джунглата, пълна с шпиони от тайно, и му водеше братята Торес. Ами ако се случи нещо с Бенхамин Торес? Той потрепери. Добре, че Ярослав беше довел разбойниците в имението. Сега трябва да измисли начин да се отърве от тях и да вземе от отца документите. Старият глупак беше вече далеч, но Елзоро знаеше, че материалите са изпратени в имението на Торес по индиански пратеник.

— Дойде време, Аарон, да те изгоня от Еспаньола завинаги! — позвъни и нареди на слугата да извика Винсенте Ярослав. Водачът на

неговите разбойници няма да е доволен, че го будят толкова рано. — Щом аз ставам, преди да съмне, и той ще става.

Елзоро хвърли съобщението на Бриен на масата и отпи от разреденото вино, преди да седне.

Изведнъж песовете започнаха да лаят, сякаш бяха надушили следа. Хвърли чашата и изтича към преддверието.

Идваше Ярос с дузина въоръжени воители. Трима от мъжете, включително и Винсенте, бяха в кръв. Други двама влачиха пленник — Риго Торес.

ГЛАВА 29

Рудолфо наблюдаваше как колоната си проправя път през джунглата.

— Движат се далеч един от друг, лесно ще ги жилнем със стрелите. Носите ли карибската отрова?

Чаону кимна утвърдително и каза.

— Ще разположа дузина мъже с кухи тръстики в онези храсти, а другите — горе в черничевите дървета. Те ще улучат поне половината от мъжете зад и пред колоната от пленници.

— Добре. Ще кажа на хората да нападнат пазачите около Бенхамин, Бартоломео и момичето, след като прекосят потока.

— Трябва да бъдем много внимателни, Рудолфо, за да не изложим на опасност твоите зетьове.

— Когато ви дам сигнал, нападайте. Но помнете: действайте светкавично! — рече усмихнато Рудолфо. — Викнете все пак на Бенхамин и на Бартоломео, за да ги успокоите.

Чаону се усмихна. Имитацията на песента на птицата алия от много време беше начин на общуване между момчетата тайно дори когато си играеха или ловуваха в джунглата.

Бенхамин и Бартоломео чуха трелите и размениха погледи. Приятелите им ги бяха открили. Знаеха, че тук те и тайнниците са у дома си, за разлика от морските пирати. Почувстваха се сигурни. Все пак Бенхамин би желал да знае нещо повече за плана на Рудолфо. И преди всичко горещо се молеше Рани да не попадне сред стрелите.

Огледа гъстата растителност около плиткия поток пред тях. После вдигна глава към зелените черничеви дървета. Усмихна се, прозрял намеренията на Рудолфо, и прошепна на тайннически език на Бартоломео:

— Бъди готов. Ще съборя Рани на земята, когато започне да ври.

Първият помощник-капитан мина зад Бенхамин и го удари с дръжката на меча си.

— На глупави езически наречия да не се говори!

Бриен бързо крачеше отпред, но, изглежда, му проблесна перверзна мисъл и реши да остане по-назад. Бенхамин изруга наум, сетне видя Пиеро, който оглеждаше пленниците от тайно.

„Този извратен сладострастник може да убие Рани само от ревност!“

Първата дузина пирати пресякоха потока, а пазачите подкараха пленниците във водата. Бенхамин се обърна и намигна на пленниците тайняни. Щом прегазиха потока и навлязоха в храсталака, съскащите стрели прелетяха като рояк сърдити комари. Виковете и проклятията се смесиха с гръмките заповеди на Бриен да се прегрупират около пленниците. Всички, които бяха изненадани посред потока, паднаха, пронизани от стрелите.

— Карибска отрова — забеляза Бенхамин и се стовари върху един от пазачите. Бартоломео, Рани и пленените тайняни залегнаха. Редовете на пиратите се разкъсаха. Ужасени от изненадващата смърт, те гледаха към гъстите храсти.

Внезапно се появи Рудолфо и мечът му засвятка. Докато двама испанци държаха останалите, той бързо разряза въжетата на Бенхамин и му подхвърли камата и меча. Друг испанец освободи Бартоломео и всички се събраха около Рани. Битката свърши почти светкавично. Около тях се търкаляха пирати — едни мъртви, други парализирани от отровните стрели.

— Освободете Рани и я пазете! — извика Бенхамин на Бартоломео и Рудолфо, когато видя лъсналия на слънцето гол череп на Бриен да изчезва в джунглата. Бързо побягна след капитана.

Бриен чуваше как Торес приближава. Ругаеше Рейнард и сляпо се провираше между храсталаците, без да знае накъде отива в безкрайната джунгла. Изведнъж се препъна в един корен. Когато се изправи, Бенхамин беше пред него с меч в ръка.

— Как успя, по дяволите...

— Отрасъл съм тук, сред тайняните. Обградихме те.

Бриен горчиво се усмихна.

— Ако бяхме в морето, едва ли щеше да ме надвиеш — гласът му се извиси и размаха меча. Ниският мъж беше като светкавица и удивително силен. — Да видим дали си добър като брат си, лекарю!

Бенхамин парира първия удар, който едва не го изненада, след което се престори, че тръгва наляво, и поряза ръката на Бриен. Без да

се смущава, корсарят следеше внимателно оръжието на Бенхамин.

Торес беше по-слаб фехтовач. Много по-малко беше практикувал, но знаеше един-два трика. Французинът се биеше хладнокръвно, с прецизни движения.

„Знае, че няма шанс, защото хората ми ще го убият, но се държи, сякаш този двубой е всичко.“

До тях се издигаше огромен дъб, а усуканите му корени се простираха над земята като пипала. Бенхамин си припомни големия корен, в който се беше препънал Бриен. Започна да маневрира в кръг, докато дървото се озова зад него. Престори се, че се препъва в корените, и забеляза тържествуващите пламъци в очите на корсаря. Бриен се хвърли срещу него, но Бенхамин не падна. Скочи, изви се надясно и посрещна французина. Камата му леко се заби под ключицата на корсаря.

Задъхан, Бенхамин гледеше мъртвия корсар. „Беше достоен противник, морски хищник“ — промърмори той почти със съжаление.

Внезапно чу писък и почувства острието на нож. Извърна се и видя Пиеро, свит на земята с нож в гърба. Рани изскочи и се хвърли в обятията на Бенхамин. В това време сладострастникът се довлече до Люк Бриен и издъхна върху гърдите му.

— О, Бенхамин, той щеше да те убие! — изплака тя и склони глава на гърдите му.

Той я вдигна и разроши косата ѝ.

— Всичко свърши, Рани. Ти за втори път спаси живота ми. Как ще ти се отплатя, мъниче сладко?

Мириам седеше, хванала главата си с ръце. Лицето ѝ беше подпухнало от плач. „Какво ще каже Риго, когато разбере? Ами Аарон?“ Едната ѝ ръка несъзнателно ровеше в документите, а погледът ѝ се спря върху затворената вече счетоводна книга. Там пишеше всичко.

Викове при портата на имението я извадиха от унеса ѝ. Запъти се към вратата и библиотеката, но в този момент тя се отвори със замах и един от хората на Риго се свлече на колене пред нея.

— Моля за извинения, господарке, но вълкът на дон Бенхамин е тук.

Сякаш за да докаже това, Виро прелетя край хората в преддверието и се спря пред Мириам. Тя коленичи и прокара ръка по плътната му лъскава козина. Дланта ѝ почервения. Мириам бързо огледа животното и откри дълга плитка рана от дясната му страна.

— Одраскан е от арбалетна стрела. Нещо е станало с Бенхамин.

Извади памучна кърпа и започна да попива кръвта. Плитката рана, изглежда, не тревожеше вълка. Какво можеше да направи? Риго и Гуачанагари бяха отишли да заловят Елзоро. Аарон беше на път за Санто Доминго. Бенхамин и Бартоломео са в ръцете на корсаря.

— Оседлай сивото пони! Ще намеря съпруга си, за да му кажа за бедата, сполетяла брат му.

„Ще го предупредя и за другата опасност.“

Риго усети топлата вмирисана вода по лицето си. Огромният, подобен на мечка мъж се извисяваше над него и го заливаше със солена вода.

— Най-сетне се събуди. Не исках да те сритам и да ти изкарам акъла. Дон Естебан има други планове за теб — рече Ярос.

— Мога да си представя.

Риго не направи опит да стане, само наблюдаваше действията на грубия мъж, когото наричаха Ярос. Молеше се Гуачанагари и хората му да не направят прибързан ход. Ако връхлетят в имението, разбойниците ще ги избият.

Ярос погледна към мелеза, който толкова ловко се беше изплъзвал досега. Пред него той изглеждаше хилав. Но определено излъчваше някаква енергия и сила, които Ярос не можеше да отрече.

Риго огледа малката колиба, където се намираше. Без прозорци и пропита от воня, тя беше абсолютно празна, ако се изключат купчината мръсни завивки в ъгъла. Налагаше се да изчака и да прецени възможностите да използва малката кама, скрита в ботуша му. Ако няма как да избяга, поне ще се опита да убие французина отстъпник, който наричаше себе си дон Естебан Елзоро.

Сякаш усетил мислите му, дон Естебан влезе в колибата.

— Най-сетне се срещаме при обстоятелствата, за които отдавна мечтая. Ти, мелезо, си много труден за убиване — огледа го като жива стока.

Риго забеляза дивия блясък в очите на Елзоро.

— Зная, че презираш индианците, но какво имаш срещу мен, дон Естебан? Прекалено много рискува, за да премахнеш един безполезен тайно.

— Изчадие от кръвосмешение, имам причина да те умъртва, но не ще си направя труда да ти обяснявам защо — Елзоро заобиколи Риго. — Знам, че не си дошъл сам, но това място е добре укрепено. Аарон Торес и всичките му туземци могат да нападат до припадък — няма да има никаква полза! Точно затова си се решил на отчаяния опит да проникнеш вътре сам. Прав съм, нали?

— Мисля, че човек, който толкова е пострадал от туземците на Гуачанагари, би трябвало да се е научил да не ги подценява — рече Риго хладнокръвно.

Елзоро размаха малък камшик и удари Риго по главата. Когато Торес се хвърли към плантатора, Ярос и един от хората му го уловиха, а Елзоро се изсмя.

— Ще ни послужиш за нещо полезно, преди да умреш, глупав мелез. Мисля — рече той и огледа кръвта на бузата на Риго, — че ще ни развлечеш много повече от събратята ти. Дори най-дръзките ми слуги с ужас изчакват съдбата си, както онзи млад глупак Хуан, който ме предаде. Неговата смърт не ми достави радост. А ти ще паднеш в бой. Отведете го при ямата!

Ярос кимна. Когато го изведоха от колибата и мина през широкия двор, Риго прецени възможностите си. Какъв ли дяволски план крои отстъпникът? Когато наближиха клетките с кучетата, кожата му настърхна. „Ще ме хвърлят на псетата.“

Но минаха край клетката и завиха към един навес със сламен покрив. Елзоро седна на груба дървена платформа, разположена срещу кръгла арена с равна глинена почва. Всъщност това беше яма с диаметър около шест метра и дълбочина около три. Елзоро протегна краката си и лениво се загледа в Риго.

— Събудиха ме рано и ще съм кисел през целия ден. Изглежда глупавите ти по-млади братя са били много невнимателни — Елзоро с

голямо задоволство забеляза как лицето на Риго преbledнява. — Да, Бенхамин и Бартоломео са пленени от корсаря Люк Бриен.

— Ако им направят нещо, няма да избягнат гнева на Аарон Торес!

Отстъпникът се изсмя.

— Не се тревожи. Белите членове на семейство Торес няма да бъдат убити, само ще ги изгоним от острова и ще ги принудим да се върнат в Марсилия. Трябва да елиминираме само цветнокожите боклуци като теб — той даде властно знак и един дребен брадат човек се поклони и се затича към клетката с кучетата. — Тук тренирам кучетата — рече Елзоро, като посочи арената пред платформата. В очите му се появи злокобен блясък. — На това място екзекутирам и робите бегълци. Да гледат как кучето разкъсва човек е много назидателно за останалите роби. Понякога ги пускам да наблюдават. Друг път им стига само да чуят писъците.

— Жесток си като испанските наемници. Учудва ме само, че женствен французин се наслаждава на подобно зрелище — докато говореше, Риго чу хората на Ярос да водят кучетата.

Елзоро се изсмя, а в очите му се появи насмешлив блясък.

— Аз съм наполовина испанец. Майка ми е родена в стар благороднически род от Галиция.

— Въпреки това предаваш испанците като приятел на пирата Бриен.

Лаят на кучетата стана по-силен.

— Мисля, че казах — родът на майка ми беше обеднял. Баща ми се радваше на уважение в двора на крал Луи, но младият Франсоа го намрази. Заподозря го във връзка с негова любовница. И така, в най-крехката си възраст се озовах без покрив. Върнаха ме в порутената крепост на дядо ми в Галиция. Оттогава си проправям път сам. Не дължа нищо на Франция или на Испания, задължен съм само на Рейнард.

Докато говореше, двама мъже спуснаха дълга тясна дъска в ямата. Бяха извели шест кучета, вързани с въже. Зачервените им очи горяха.

Елзоро се изправи, усмихна се лениво и едрите му зъби лъснаха. Почеса се по брадата, погледна кучетата и изключително спокойния испански воин.

— Интересно ще бъде да видим, докога ще издържиш. Дали да ти пускам по едно куче?

Ярос се усмихна, извади меча си и го опря в гърлото на Риго.

— Хайде, мелез, слез по дъската в ада! — зашепна той на развален испански.

— Може да искам да умра и твоят господар ще се лиши от насадата да ме мъчи — рече Риго, без да трепне.

— Тогава Винсенте ще те хвърли направо в ямата. Три метра не са малко. Ще си счупиш краката и кучетата лесно ще те изрѣфат — гласът на Елзоро се лееше като мед.

Риго се остави да го отведа до дъската. Колко ли кучета можеше да избие, преди този подлец да се измори от шегата и да пусне цялата глутница? Ако направи едно импровизирано представление със скритата кама и убие няколко песа, Елзоро може да дотича до рѣба и тогава ще успее да хвърли ножа срещу него. Съвсем малка възможност, но само тя му оставаше. Тръгна по дъската.

Едно от кучетата беше отвързано на самия рѣб на ямата. Очевидно практикувало и друг път този спорт, животното се затича по дъската и се хвърли срещу човека в ямата.

Риго имаше само част от секундата, за да извади тънката кама от ботуша си, преди псето да го връхлети. Той вдигна ръка и отби остриите зѣби, а в другата му длан проблесна ножа и разряза мекия корем на кучето. То изскимтя и падна на потъмнелия от кръв под. Риго му преряза гърлото.

Рѣкопляскането на Елзоро прозвуча зловещо в тишината.

— Винаги имаш някакъв трик. Наистина си изобретателен, мелезо — обърна се към Винсенте с пламнал поглед и изстреля няколко цветисти ругатни. — Ти си царят на глупаците, бе! Имал е нож и не си го обискирал — прекъсна ругатните си също така внезапно, както ги беше започнал. Разроши брадата си и зловещо се усмихна. — Сега ще видя колко дълго ще си играеш с ножа.

Кимна на един от хората си и друго куче беше отвързано и пуснато по тясната дъска.

Мириам се беше скрила под клонесто дѣбово дърво на няколкостотин метра от имението на Елзоро. Виро беше с нея.

Гуачанагари ѝ обясняваше какво се беше случило, след като Риго изчезна в крепостта.

„Не! Той не може да е умрял.“ Тази мисъл се въртеше в главата ѝ, докато се насилваше да слуша индианеца.

— Хората ми са го видели в безсъзнание, когато са го влачили към една колиба близо до клетките на кучетата. След това са го извели през двора към навеса, където нищо не успяхме да видим.

— Елзоро ще го убие! — прошепна тя. Сетне замръзна, когато във въздуха се понесе предсмъртен вой на куче. Виро гърлено изръмжа.

Гуачанагари стана и отиде при група тайняни и испанци.

— Ще нападнем имението! Поставили са няколко пазачи.

— Не! Ще ви избият с изстрели и стрели, преди да стигнете — Мириам премести погледа си от Маноло, приятеля на съпруга ѝ, който отговаряше за конюшната на хатото, към Гуачанагари. — Стените са високи пет метра и добре ги пазят. Сам казваш, че вътре има няколко дузини тежковъоръжени разбойници, освен обитателите на имението. Много повече са от вас. Няма да спасиш Риго, ако заложиш главата си.

— Не можем да стоим, докато псетата се хранят с месото му — рече натъртено Гуачанагари. Няколко от войните му, които Риго бе водил, се съгласиха.

— Отивам първа. Сама! Научих някои неща, но няма време да ви обяснявам. Човекът на име Рейнард няма нищо да ми направи — заяви Мириам и бързо тръгна към коня си, а Виро я последва. Взе медицинската си чанта от седлото, извади остър скалпел и попита Гуачанагари: — Имаш ли карибска отрова?

Индианецът се разтревожи, но вой на разярено псе раздра въздуха.

— Донеси стрела — нареди той на един от синовете си.

Докато приближаваше към голямата дъбова порта на имението, Мириам се молеше да не е закъсняла. „Ако Риго беше мъртъв, щях да го почувствам.“

Пазачът любопитно изгледа самотната жена, яхнала кон. Позна съпругата на мелеза. Преди да си отвори устата, тя строго му нареди:

— Отвори портите! Искам да разговарям с дон Естебан. Побързо! Той ще се вбеси, ако ме държиш тук.

Няколкото минути, преди да я пуснат в крепостта, ѝ се сториха цяла вечност. Пазачът ѝ помогна да слезе и я поведе към великолепната къща в центъра на имението. Погледна към голямата дървена конструкция с плосък покрив, покрит с палмови листа.

— Знам, че мъжът ми е тук. Искам да го видя веднага. Кажете на дон Естебан да се моли Богу Риго да е още жив!

Елзоро беше застанал до арената и наблюдаваше разговора на Мириам с пазача.

— Какво става? Докато не успях да заловя нито един от тях, сега ми се представя цялото семейство Торес — изруга и се замисли как да се справи с това деликатно положение.

Когато след малко доведоха Мириам при него, той рече на провансалски диалект:

— Изненадахте ме, мадам. Предполагам, че сте прочели счетоводните книги. Много съжалявам.

Мириам се усмихна студено и отговори на френски:

— Действително си за съжаление. Ако ме докоснеш или пък разрешиш на пиратите ти да наранят Риго, бъди сигурен, че няма да останеш жив!

— Дръзка си, но твоят съпруг няма могъщи приятели — рече той, поклони се и посегна да целуне ръката ѝ.

— Сега ги има! — изсъска Мириам и улови здраво с едната си ръка рошавата му коса, а с другата бързо извади острия скалпел и го опря в гърлото му. — Само ако мръднеш, ще пусна много кръв от тлъстата ти шия. Но и малка драскотина е достатъчна, тъй като зеленото е първокачествена карибска отрова.

— Стойте! — извика Елзоро на обърканите си воини. — Те замръзнаха на местата си. — А сега какво ще правиш? За малко ще бъда на твое разположение, мадам.

— Отведи ме при Риго! — тя продължаваше да държи скалпела опрян в гърлото му, макар че беше махнала ръката си от косите му. Хвана го за ръката и тръгна с него към покритата арена.

— Твоят мелез е доста впечатляващ боец, скъпа. Уби три от най-добрите ми кучета. Добре е, че гледката няма да те уплаши, както повечето глупачки. Не ми се иска този инструмент да ме резне.

— Знаеш, че съм лекарка, нали? Мога да пускам кръв при всички обстоятелства.

Мириам почти пусна Елзоро, когато погледът ѝ се спря върху Риго на дъното на ямата. Подът на дупката беше прогизнал от кръв и осеян с вътрешности на мъртви псета. Риго също беше облян в кръв, дрехите му бяха разкъсани, но се държеше.

— Махнете го оттам! — заповяда Мириам. „Господи, дано гласът не ме издаде!“

Риго вдигна очи и видя Мириам. Даваше заповеди на Елзоро. Дали сънува, или е мъртъв? Но познаваше гласа ѝ — твърд и хладен, като че режеше с хирургически нож. Ярос хвърли дъската. Риго беше убил последното куче.

Изкачваше се бавно, за да стигне до Мириам, но непрекъснато се хлъзгаше. Едното от кучетата беше ухапало лявата му ръка, а друго зле бе разранило крака му. Беше се приготвил да посрещне следващото, когато Елзоро даде сигнал да спрат и се отдалечи от арената. Най-сетне Риго излезе от ямата, без да изпуска камата си.

Изведнъж забеляза блестящия скалпел, опрян в гърлото на разбойника, и изруга.

— Господи, жено, рискуваш и своя живот!

— Както виждаш, повелителю на сърцето ми, и двамата сме още живи. Но дон Естебан няма дълго да остане жив, ако мръдне и тази карибска отрова се смеси с кръвта му.

Риго бързо се приближи към нея!

— Какъв зъл дух ти подсказа да дойдеш тук сама? Цяло чудо е, че пазачите не са те убили или насилили веднага — каза бързо Риго и взе меча на ренегата. — Това е чиста лудост!

— Да, всичко това е лудост — повтори като ехо тя. — Но, мили съпруже, Етиен Рейнард няма да се осмели да ми причини зло. Той е човек на баща ми — Риго не можа да скрие изненадата си. — След заминаването на Бенхамин и на теб изчетох всички документи, изпратени от брат Бартоломео.

— Братята ти са пленници на хората ми, мелезо. Мисля, че настъпи моментът да направим сделката. Мадам Мириам е права. Баща ѝ ще бъде разочарован, ако ѝ се случи беда. Не бих искал да имам враг като него.

— Но преди да се споразумеем, отстъпнико, искам жена ми да бъде далеч отук. Мириам, изтрий отровата от този инструмент, преди

някой да те прободе — Риго хвана здраво набития Елзоро и опря меча си в гърлото му.

Тя свали скалпела, но не пожела да избърше от него смъртоносния крем.

— Досега не съм бъркала при операции — рече тя войнствено.

Главорезите на Елзоро се бяха събрали, готови да ги нападнат. Как ще се отърват от тези кръвожадни типове?

Пазачът на стената гледаше как воините на господаря му се трупат около арената. Беше чул воя на кучетата и съжаляваше, че е пропуснал хубава сцена.

„Имам дяволски късмет да пазя на стената“ — мърмореше си той. Изведнъж чу глух звук от бягащи крака. Преди да успее да се обърне и да вдигне оръжието си, един голям сив вълк прелетя три метра във въздуха, прескочи стената и се стовари върху него. Човекът и животното паднаха от широката каменна пътека на зида. Пазачът не почувства удара. Вратът му се счупи още при първия допир със земята.

Из цялото имение се водеше бой. Мъже ругаеха, а звънът на сабите ставаше все по-силен. Висок младеж с ръждивокафява коса влезе през отвора, направен от Риго, и тичаше към предната порта, стиснал меча си. Двама пазачи го видяха и хукнаха след него. Вълкът разкъса единия, а Бартоломео ловко повали другия. Само след миг той вече вдигаше лостовете, с които се отваряха вратите. С остро скърцане масивните дъбови врати се разтвориха и няколко дузини конници на Торес влетяха вътре, а тайняните на Гуачанагари запъплиха по стените.

Чул шума от боя, Риго хвана по-здраво Елзоро.

— Изглежда вуйчо ми е направил погрешно заключение. Побързай, Мириам! — рече той и избута ренегата пред себе си.

Преди тя да ги настигне, пазачите пуснаха две прегладнели хрътки. Когато едната от тях скочи, Мириам вдигна скалпела и го заби странично в шията ѝ. Но при падането тялото на животното се блъсна в жената и оръжието ѝ излетя. Мириам също се изтърколи, а Риго повали другото куче.

Елзоро не се виждаше. Мириам отчаяно започна да търси единственото оръжие, с което си служеше умело. Докато пълзеше, за да го вземе, видя как Елзоро се появи зад Риго с въже, готов да го удуши. Тя извика предупредително и мъжът ѝ се извърна. Мечът му обаче все още беше забит в кучето.

Хората на Елзоро се бяха отдръпнали от арената, за да посрещнат нападателите. Когато видя светлата коса на Бенхамин в двора и святкащия му меч, Мириам разбра защо се беше намесил Гуачанагари: бандитите бяха по-малко от обединените сили на хатото на Торес.

Елзоро и Риго застанаха един срещу друг. Плантаторът размахваше дебелото въже като камшик, а Риго извади от колана си малка кама. Сега щеше да приключи спорът, започнал преди много месеци в джунглата край Санто Доминго.

— Хайде, Винсенте, пусни кучетата! — заповяда Елзоро.

Мириам ахна и стисна скалпела, защото отнякъде се появи Ярос с три огромни кучета. Елзоро не мръдна от мястото си край ямата.

— Шефе, ако ги пусна, може да убият и вас, и дамата.

— Пусни ги! Той вони на индианец. Ще нападнат него — изрева Елзоро, като едва избягна острието на Риго.

Ярос освободи псетата, но те имаха навика да тичат направо в ямата и лудо се втурнаха надолу. Едрият разбойник започна да ругае, но те се струпаха около останките на кучетата, убити от Риго. Мирисът на кръв ги ожесточи и не чуваха командата.

Риго видя Мириам да приближава и замръзна на мястото си. Елзоро веднага го удари по китката и ножът изхвърча от ръката на мелеза.

— Хайде, индианско псе, ела да нахраня кучетата с теб! Жадни са за тайнянска кръв.

Той се хвърли, но Риго хвана края на бича му, изви го и разбойникът изгуби равновесие. И двамата паднаха и се затъркаляха към ръба на ямата.

Ярос почти ги достигна, когато Мириам протегна ръка и леко разряза дясната страна на шията му. Той издаде клокочещ звук и се извърна към нея, хванал раната си с ръка. Очите на гиганта се разшириха от изненада и ужас. След това бавно почна да се свлича на земята. Не беше отровен, защото по скалпела вече нямаше отрова. Лекарката беше срязала една голяма вена на шията му.

Риго се разсея за миг и Елзоро едва не го събори в ямата. Но като видя Мириам жива и здрава, поднови битката. Отърколи се от врага си със стиснати юмруци, припомняйки си уличните битки в Севиля. Този французин, отраснал в разкош и обучен да се бие като джентълмен, не умееше да води ръкопашен бой. Мускулестото му тяло не беше голямо

предимство пред гъвкавия противник. На всеки негов удар Риго отвърщаше с три, нанесени с голяма точност.

— Биеш се като канален плъх — пухтеше яростно Рейнард.

— Нищо чудно. Каналът беше мой дом.

Риго се изтощаваше. Раните и загубата на кръв от битката с псетата си казаха думата. Лявата ръка и десният му крак вече не го слушаха. Двубоят трябваше да приключи бързо. Той тръгна към ямата, като подмамваше Елзоро.

— Е, какво, отстъпник, индианецът май е по-добър от теб, а? Жалък женкар жабар!

Рейнард се хвърли, с рев върху Риго с надеждата да го повали на земята. Успя само да откъсне парче от ризата му, когато той падна настрани. Инерцията обаче го изхвърли напред, спъна се в крака на противника си и полетя в ямата. Письците на ренегата и яростният лай на кучетата изпълниха въздуха.

Риго прегърна Мириам и закри очите ѝ, за да не гледа страшната сцена. След няколко минути агонията на Елзоро свърши. Ръмженето на кучетата се сля с шума от битката в имението.

— Каква лудост те подтикна да рискуваш живота си, за да спасиш моя?

— Лудостта, която ме отведе в онази лятна кухня в Марсилия и ме накара да стана твоя, дори когато разбрах, че не си Бенхамин. Не мога да живея без теб!

Риго я притисна силно и вдъхна жасминовия аромат на косите ѝ.

— Обичам те, Мириам!

Тя вдигна пълните си със сълзи очи и погали окървавеното му лице.

— Баща ми иска да те убие точно заради любовта ми. Страх ме е, че е полудял или аз не съм го познавала.

— Смятам, че чичо Исаак най-добре ще се справи с Джуда Тулон.

ГЛАВА 30

Бенхамин изви глава, за да не го удари една плетена кошница, която отскочи от стената.

— Рани, нека бъдем разумни... — друг снаряд, този път голяма стомна, изсвистя край главата му и се разби в стената. — Проклятие! Ще ме изслушаш ли или да те сложа на коленете си и да натупам малкото ти кръгло дупе?

— Защо този път не ме заключиш в шкафа? По-добре ще бъде, отколкото в стаята. Бих могла да се задуша там, както искаше Пиеро, и няма да е необходимо да се чудиш какво да правиш с мен.

Тя грабна една саксия с декоративна папрат, но преди да я хвърли, Бенхамин я метна на леглото и я притисна под себе си. Момичето се мяташе и риташе.

— Заключих те, за да бъдеш в безопасност. Видя ли какво се случи, когато реши да преследваш един опасен разбойник? Треперя, като си помисля какво можеше да направи с теб Бриен.

— Нищо не ме заплашваше. Казах му, че съм твоя годеница и ще получи голям откуп. Излъгах го.

— Не, не си го излъгала, хубавице. Ти си целият свят за мен! Ти си жената, за която ще се ожения — промърмори той, опрял в шията ѝ меките си жадни устни.

Рани изведнъж притихна. Ръцете ѝ се впиха в раменете му.

— Ти... наистина ли ще се ожениш за мен? А семейството ти? Какво ще каже? Сигурна съм, че...

— Те ще те обичат като мен. А ти знаеш, че те обичам, нали, Рани? Прекосих океана, за да те открия.

— О, Бенхамин, от колко време очаквам тези думи! — проплака тя и започна бързо и страстно да го целува.

— Обаче има нещо — тя се отдръпна. — Обещай да не крадеш повече!

— Не е весело без това — рече тя намръщено.

— Но ще си спестиш много неприятности. Ще си в безопасност, както беше в тази заключена стая, докато търсех Риго и Мириам.

— Сигурен ли си, че не обичаш Мириам? — попита тя с лека тревога в гласа.

Той стана и погледна малкото ѝ, прилично на сърце лице, което беше по детски наивно.

— Обичам Мириам точно толкова, колкото обичам Серафина и Лани. Знаеш какви са отношенията им с Риго. При нас не е ли същото?

Тя въздъхна дълбоко.

— Не само че не съм дама, но съм циганка, при това с вълк.

— Какво от това? А Виро не е само твой вълк. Когато бяхме на кораба, той беше мой другар.

— Не съм сигурна — отговори тя и го целуна.

На вратата се почука и слугата съобщи, че банята на Бенхамин е готова.

В сините му очи се появи весел пламък и свали от раменете ѝ момчешката ризка.

— Какво ще кажеш за една хубава баня? Доколкото си спомням, първия път много ти хареса.

— Най-много ми хареса края на къпането — отвърна тя. Стана и закри гърдите си с ризата. — Кажи на слугите да донесат много вода — сбърчи нос и добави заядливо: — Вониш на кръв, кал и пот.

Той се засмя и заповяда на слугата да внесе водата.

След като напълниха кръглата дървена вана с топла вода, слугите излязоха и оставиха Бенхамин и Рани сами. И двамата бяха мръсни след битката, но не бързаха.

— Сега приличаш повече на себе си, не си префърцунената дама, творение на братовчедка ми Оливия. Но трябва да призная, че беше ослепителна с онези рубини и алената рокля от самит.

— Искане ми се да съм ослепителна само с кожата си — изтърси тя цинично.

Бенхамин нави на пръста си една от дългите ѝ къдрици, придърпа я по-близо и бавно започна да сваля ризата ѝ.

— Ти си златното ми съкровище! — прошепна той. Докосна с устни едното ѝ шоколадово зърно. Тя изви тялото си и въздъхна. Той смъкна ризата и нежно погали гърдите ѝ. После започна бавно да се съблича. — Веднага във ваната, водно конче!

— Искам първо да те съблека — отговори тя и зашари по тялото му със сръчните си пръсти. — Ранен си!

— Това са драскотини.

Тя започна да ги ближе.

— Сега се чувствам по-добре — изпъшка той.

Ръцете ѝ разкопчаха брича му и го свалиха. Когато твърдят му член се освободи, нежните ѝ пръсти го погалиха. Бенхамин пое дълбоко въздух и изрита последните си дрехи.

С прелъстяваща усмивка тя го поведе към ваната, без да отдръпне ръката си от члена му.

— Сега ще направим онова, което исках в градината при фонтана на чичо ти.

Бенхамин коленичи в голямата вана с дяволита усмивка. Рани прекрачи, седна на ръба и започна да го пръска с вода.

— Нека първо да те изкъпя. След това ще си разменим местата или нещо такова.

— Нещо такова ли? — като ехо отвърна той, а тя взе сапуна и започна да покрива с пяна тялото му.

Бенхамин я прегърна през кръста и я придърпа към себе си.

— Ето как ще пестим време. Ако се триеш в мен, твоята пяна ще къпе и мен.

Тя се съгласи и коленичи във водата. Те сплетоха ръце и крака и допряха плътно телата си. Рани започна да масажира твърдите като камък бедра и прасците му. Почувства еротична наслада, когато той вдигна първо единия от стройните ѝ крака, а после другия, за да ги изтрие. Когато стигна мястото, където къдравите косъмчета образуват триъгълник, тя тихо простена:

— Вече съм чиста!

— Не още — рече той и целуна носа ѝ. Взе едно канче, загреба вода и я поля. — Да измия ли косата ти? — попита нежно той.

Скоро около гъстата ѝ черна коса се образува пухкав облак от сапунени мехурчета. Рани затвори очи и отметна глава назад. Започна предизвикателно да извива тялото си. Той изръмжа и се засмя, после се пресегна за друго канче с вода. Момичето се притисна към него и го целуна. Ръцете му се плъзнаха нежно към бедрата ѝ с копринена кожа и леко я повдигнаха нагоре.

— Обвий краката си около бедрата ми, водно конче — пошепна той и облиза сребърните вадички, които се стичаха между гърдите ѝ. Рани послушно отвори крака. Бенхамин влезе в нея и замря, за да удължи удоволствието. — Толкова си тясна...

— И мокра — пошепна тя, обгърнала с ръце стройното му тяло. — Прекрасно е, Бенхамин! Не искам да свърши.

— Тогава престани да виеш бонбоненото си дупе така съблазнително — обясни ѝ той и наложи по-бавен ритъм. Гледаше как очите ѝ се притварят. — Рани, влюбен съм — мърмореше той. Колко много означаваше за него това сладко дребно девойче! Тя беше животът му, а едва не я загуби от глупост.

— Агата беше права. Ти си съдбата ми, златокосият мъж, който ще обичам винаги!

Ноктите ѝ се забиха в мократа кожа на Бенхамин. Държеше го здраво, докато той се движеше все по-бързо. Накрая очите ѝ се разшириха и тялото ѝ се разтнесе от сладостни конвулсии.

Бенхамин усети вълните, които минаха през тялото ѝ, и я последва. Светът около тях се завъртя.

След като останаха така няколко мига, Рани се изкикоти.

— Ох, Бенхамин, хлъзнах се...

— Заслужаваш да те оставя да се удариш. Почти ми строши краката. Как ще ходя по белия свят?

— Чия беше идеята да правим любов по този начин? — полюбопитства тя, изплъзна се от прегръдката му и излезе от ваната.

— А кой ме прелъсти в тази вана? — обори я той и сковано се изправи.

Рани весело се изсмя.

— Коленете ти приличат на сицилиански фурми.

Той бързо сграбчи една кърпа, зави я в нея и започна да я бърше и гъделичка.

— Виж какво направихме! Целият под е във вода.

— От косата ти е. Тресеш я, както Виро изтръсква козината си.

Виро като че ли нарочно избра точно този момент, за да бутне вратата и да влезе безшумно в стаята. Той обиколи ваната, подуши прогизналия под, после седна и любопитно се вгледа в тях.

— Нима и той иска да се къпе? — през смях попита Бенхамин.

Рани погледна Бенхамин, сетне очите ѝ срамежливо се сведоха.

— Бенхамин, ами... за нашата сватба?

— Не казвай нищо. Искаш Виро да бъде там? — разбра, че тя иска да потвърди обещанието си да се ожени за нея. — Ако доминиканецът е достатъчно толерантен, както ме убеди Риго, ще ни венчае в присъствието на Виро.

Дребното ѝ красиво лице светна.

— Колко хубаво ще бъде! — пошепна тя с някаква нотка на мечтателност.

Аарон седеше в огромната библиотека в палата на Колон в Санто Доминго и внимателно четеше писмото и придружаващите го документи. Остави книгата настрана и разтърка очи.

Магдалена влезе в стаята.

— Неприятности ли имаш? Мария каза, че от хатото е пристигнал вестоносец. Не трябваше да оставяме Бенхамин и Риго да се справят сами с Елзоро!

Аарон ѝ се усмихна окуражаващо.

— Не. При тях всичко е наред. Бенхамин е спасил циганката си от корсаря и всички са живи и здрави. Той ще се жени за нея.

— Е — рече Магдалена след кратък размисъл, — щом семейството ти прие мен, защо да не приеме и момиче с циганска кръв? Разбрах, че Бенхамин е влюбен в нея още когато ни разказа нейната история. Но не изборът на Бенхамин те е разстроил така, нали? Какво стана с Елзоро?

— Мъртъв е. Мръсното му имение е разрушено. Всички разбойници, включително корсаря, са мъртви или оковани. Риго, Бенхамин и Бартоломео добре се справиха!

— Тогава какво има?

— Нали ти разказвах за покушенията срещу Риго на кораба и на Еспаньола още когато пристигна.

— Сигурна съм, че ги е организирил Елзоро. Онзи французин беше предател. Той е определил и наградата за главата на Риго.

— Не, той е бил само наемник, на когото са платили, за да убие Риго.

— Французинът е бил свързан с някого в Марсилия?

— С Джуда Тулон — рече Аарон.

— Ако той е човекът, заплатил на Бриен и на Елзоро, защо започнаха набезите си срещу нас, дълго преди да открием Риго.

— Ще помоля чичо Исаак да разбере това — рече Аарон. — Ще изпратя документите със следващия кораб за Марсилия. След това ще се върнем у дома. Доволен съм, че Диего предупреди Мария за измамните писма, изпратени от враговете му. Уредих нещата така, че да бъде в безопасност в Санто Доминго. Семейството ни има нужда от нас в хатото.

Тя кимна и погледна счетоводните книги.

— Джуда Тулон ще има за какво да отговаря.

Марсилия, година 1525, юли

Исаак Торес влезе през масивната дъбова врата в къщата на Тулон. Винаги се беше чувствал добре в просторния хол със строга, но богата уредба. Дебелият турски килим заглушаваше стъпките. Сърцето му се сви, докато следваше слугата в кабинета на Джуда. Когато влезе в стаята, приятелят му се изправи, дръпна настрана куп книжа и го посрещна с широка усмивка.

— Исаак, каква приятна изненада! Заповядай, ще наредя на слугата да донесе вино!

— Няма нужда от вино. Не съм дошъл да си разменяме любезности, Джуда — Исаак остави една счетоводна книга и няколко писма на масата. — Аарон изпрати тези документи от Еспаньола — замълча и остро погледна Джуда. — Рейнард и корсарят ти са мъртви. Всичко свърши.

Джуда улови главата си с ръце.

— Съсипан съм само заради един дивак, проклет да бъде!

— Защо, приятелю? Та ти си искал да съсипеш мен и всички около мен, дълго преди Риго да се срещне с Мириам. Ти си организирал набезите в имението Торес, пиратските нападения в океана. Две години си се опитвал да го разориш — Исаак погледна Джуда Тулон: чакаше отговор.

— Нямах намерение да разорявам Аарон. Искях само семейството му да се върне тук, ти също го желаше. Ако домът им в онази дива пустош беше разрушен, не им оставаше нищо друго. Още когато Бенхамин и Мириам се сгодиха, съкровено й желание беше

той да се откаже от намерението си да се върне на Еспаньола. Ако бях успял да го убедя, щеше да остане в Марсилия.

— Тогава другият ми племенник влезе в живота на Мириам и се ожени за нея. За тебе, Джуда, тя беше мъртва след това — каза Исаак с тъга.

— Да. За мен беше мъртва, но само докато оня туземец беше жив. Как можех да имам дъщеря, омъжена за някакъв мелез християнин? — на лицето на Джуда се изписа дива омраза, когато си спомни за предателството на Мириам и за незаконородения испанец. — Дадох ѝ всичко. Всичко! Тя беше единствената ми наследница, последната от къщата Тулон. Друго семейство нямам. Как можех да позволя наследниците ми да имат кръв на християни и диваци!

— Ако беше успял да убиеш Риго, щеше да се опиташ да върнеш нея, Бенхамин и семейството му обратно в Марсилия — рече Исаак и нещата му се изясниха.

— Знаеш от колко време и двамата желаем сродяването на семействата ни. Тя трябваше да се омъжи за Бенхамин, достойния син на Аарон Торес! — в очите му проблесна фанатичен огън.

— Бенхамин се е оженил за циганката, Джуда, а Мириам и Риго имат син. Ти имаш внук!

— Не признавам внуци от незаконороден! Оня е псе, мръсно животно!

Исаак въздъхна, сякаш уморен от спора:

— Това вече не зависи от тебе, Джуда. Не мога да ти позволя да продължиш да вредиш на семейството ни, което — добави той, — за добро или за зло, е попълнено с един мелез християнин и една унгарска циганка. Не плащай повече на бясната измет от кейовете на Лейсидон за осъществяване на налудничавите си планове! Аз съм опасен враг. Биха могли да го потвърдят Фернандо Трастамара и Бернардо Валдес, но и двамата са мъртви — вгледа се за миг в лицето на стареца и разбра, че той няма да спре. — Налага се да предам тези документи на Съвета, Джуда. Ще конфискуват корабите, с които плячкоса много злато и стоки. Пак повтарям: всичко свърши!

Джуда гледаше край него с невиждащ поглед. Исаак излезе от стаята. Така приключи тридесетгодишната им дружба. Раздялата беше трудна, но безопасността на семейството беше първата грижа на Исаак.

На следващата сутрин градските пазачи отидоха да арестуват Джуда Тулон. Откриха го облечен в богато извезано черно кадифе, увиснал на примка в голямата зала на палата си. Свалиха го от въжето и го погребяха в полето, извън градските стени.

Еспаньола, година 1525, август

Мириам влезе в кабинета на Аарон с неприятно предчувствие. Очакваше лоши новини. Когато я въвеждаше в стаята, Риго стисна здраво ръката ѝ и застана до нея. Тя погледна суровото лице на тъста си и каза:

— Ще ми кажеш нещо за баща ми, нали? Застрашава ли още Риго?

— Не. И Риго, и всички ние спокойно можем да живеем на Еспаньола — рече тихо Аарон. — Джуда е мъртъв, Мириам.

По тялото ѝ премина тръпка, но се овладя и попита:

— Съветът ли го екзекутира?

— Не. Чичо Исаак се е опитал да го убеди да се откаже от плановете си.

— Той искаше да убие Риго, за да се съберем с Бенхамин.

Аарон беше поразен.

— Откъде знаеш това?

— Когато прочетох указанията му до Рейнард, го разбрах. Винаги пишеше, че Бенхамин и ти трябва да останете невредими, но тук повече не можете да живеете. Няколко пъти се опита да убие Риго. Самоубил се е, защото всичко е било разкрито — беше доволна, че запази самообладание.

— Мириам, много съжалявам. Чичо Исаак е съкрушен, защото...

Тя вдигна умолително ръка.

— Не, той изпълни трудна мисия. Длъжна съм да се извиня на цялото ви семейство за неприятностите, които, без да искам, ви създадох. Радвам се, че всичко приключи, Аарон. Ще пиша на чичо Исаак, че не трябва да се обвинява за греховете на баща ми — стисна ръката на Риго. — Искам да остана малко сама. Ще се разходя в градината — и с достойнство излезе от стаята.

Същия следобед Риго я намери в детската стая, седнала на нисък плетен стол, да кърми малкия Диего. Галеше правата му черна коса, а

лицето ѝ изразяваше покой. Погледна към Риго и се усмихна.

— Добре съм, господарю мой. Имам теб и сина ни. Животът е пред нас. Баща ми така и не разбра, че родовете Тулон и Торес наистина се съединиха.

Еспаньола, година 1526, април

Риго наблюдаваше как Мириам превързва ръката на тайнянски фермер. Беше ранен от диво прасе и без намесата на лекар, който да спре кръвта и да зашие разкъсаните мускули, щеше да умре. Вместо възмуцението, което изпитваше преди, като гледаше жена си в мизерните колиби на индианците, сега в сърцето му се надигна гордост. Мириам се беше приспособила към живота в хатото, както беше предвидил Бенхамин. Но брат му и Мириам не бяха един за друг и дълбоко в сърцето си тя беше почувствала това. Риго се усмихна, когато се сети за Бенхамин и за онова малко създание, за което се беше оженил. Колко щастливи бяха — тя, вълкът и той — заедно!

Мириам усети присъствието на мъжа си, както когато за пръв път се срещнаха в Марсилия. Той чакаше търпеливо, облегнат на висока палма, и наблюдаваше как тя работи. Както винаги, Мириам жадно поглъщаше с поглед ориенталската му красота. Беше обут в лек панталон, който подчертаваше всеки негов мускул. Бялата риза беше отворена и откриваше яката му космата гръд. Присмехулното изражение в очите му накара бузите ѝ да пламнат, но смело посрещна погледа му.

— Предлагам да пояздим, когато свършиш работата си. Скоро ще се изсипе следобедният дъжд.

Тя се усмихна дяволито.

— Страх те е да не се разтопя от дъжда?

— Да предположим, че аз искам да те разтопя! — отвърна Риго с вълнение.

Мириам даде последни указания на болния и на жена му и протегна ръка на мъжа си.

— Готова съм, господарю — бавно закрачиха към мястото, където беше вързан Пелигро. — Диего добре ли е? — попита тя, загрижена, че го беше отбила.

Момчето скоро щеше да навърши една година и вече поемаше твърда храна.

— Да, изяде си всичко и заспа още преди да изляза от къщата. Но ти не си обядвала.

— Нима съм слаба? Или искаш да се угоя като френска куртизанка?

Риго се метна на Пелигро, след което без усилие я вдигна и я настани зад себе си. Тя го прегърна и облегна глава на рамото му.

— Харесваш ми, мадам, точно каквато си — стройна и сладка. Вече не ме привличат закръглените жени, както по-рано.

— Значи французойки като пухкавата яребичка Луиз от Сан Жил вече не ти правят впечатление? — подразни го тя и усети как той трепна.

— Откъде си научила за Луиз? Виждала ли си я, щом знаеш, че е закръглена?

Мириам се изсмя весело.

— Тази жена имаше лоша репутация. Славата ѝ се носеше от Айкс до Марсилия, където често купуваше коприни и диаманти. Искаше ми се да те убия, когато по време на треската си произнасяше името ѝ.

— Това се случи много отдавна. Сякаш мина цял живот оттогава, Мириам. Тогава бях друг човек.

— Мисля, че си същият човек. Само си по-щастлив и мой.

— Умна жена. Внимавай, ще се намокрим — добави той и подкани Пелигро да ускори ход.

Заваляха и те се измокриха до кости още преди да преполовят пътя до имението. Риго видя хълма с варовиковите скали.

— Тук има малка пещера, сякаш създадена от природата специално за нас. Нека се скрием от дъжда.

Завързаха Пелигро. Гъсталакът им осигуряваше добро прикритие. Наблизо извираше малък поток, който се разклоняваше на множество вадички. Те напояваха обраслата със зелен мъх земя.

— Но къде се намираме? — възкликна тя. Беше очарована от изолираното място.

— В голямата ни къща има много хора. Независимо от безбройните стаи там нямаме личен живот. Тук сме съвсем сами.

— Може да е за добро — дяволито каза тя и поглади ризата, залепнала към тялото му. Лекият плат беше станал прозрачен от водата. — Като лекар те съветвам да свалиш тези мокри дрехи, за да не се разболееш от белодробна треска.

Риго въздъхна и леко изхлузи ризата над главата си. После изтърси дъждовните капки от дългата си до раменете коса.

Мириам разкопча роклята си и тя се свлече на земята. Преди Риго да успее да свали брича си, тя вече беше напълно гола. Погледна я и остана без дъх. От дъжда косата ѝ беше станала кафява. Бледата ѝ копринена кожа блестеше. Опипа с мазолестите си пръсти първо едната, след това другата ѝ гърд. Откакто роди Диего, гърдите ѝ бяха станали по-обли. Бедрата ѝ също бяха по-закръглени, но въпреки всичко беше неговата стройна Мириам.

— Ако знаеш как се радвам да те видя така! — промърмори той и ръцете му опипаха извивката на корема и бедрата ѝ.

Мириам го обви с ръце и го целуна нежно. Свлякоха се бавно на мъхестия килим. Сега любовта им не беше забранена страст, пълна с несигурност. Времето беше тяхно.

Риго докосна с език гърдите ѝ, докато розовите им зърна станаха твърди. Повдигна я леко и тя се озова върху него.

— Няма да позволя нежният ти гръб да се схване на мократа земя! — задъхано прошепна той.

Тя се надигна, хвана члена му с ръка и бавно го вкара в тялото си. Очите ѝ се притвориха от удоволствие. Възприе ритъма, наложен от него. Всеки път, когато приближаваше върховната сладост, той я успокояваше и притихваха, за да подновят отново любовната игра. Загубиха представа за време и за място. Бяха се отдали изцяло на страстта. Най-сетне стигнаха и до върха на сладостта. Изведнъж дъждът спря и слънцето се показа зад плътните бели облаци.

Ярка дъга оцвети хоризонта. Мириам почувства слънцето, което я пареше. Риго опипа гърба ѝ и лениво пошепна:

— Да ставаме, кожата ти ще изгори.

— Не! Само да сменим местата си.

— Ненаситна жена!

Най-после притихнаха един до друг под сянката на голям папратов храст. Пелигро изцвили нетърпеливо.

— Напомня ни, че дрехите отдавна са изсъхнали и трябва да тръгваме — усмихна се Риго.

— Преди това искам да ти кажа нещо.

Той я погледна с тревога.

— Мириам, какво има?

— Надявам се, че това, което ще ти съобщя, ще те зарадва повече от миналия път — погледна го. В очите му се четеше загриженост, любов и удивление. — Очаквам второ дете — зачака реакцията му. Спомни си какъв страх беше преживял при първата ѝ бременност. На лицето му грейна усмивка.

— Щастлив съм. Предполагам, че и ти си доволна.

— Пак ще надебелея, а ти преди малко призна, че предпочиташ слаби жени.

— Да, но вече забелязах, че коремчето ти е обло. Нека допуснем, че те възприемам във всички форми, като луната, която наедрява и намалява.

Усмихна се и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— А твърдиш, че си войник?! Наследил си тактът и дипломацията на чичо Исаак.

Той повдигна леко брадичката ѝ и я целуна.

— Никога вече политика или войниклък! Отсега нататък съм обикновен търговец, щастлив съпруг и баща в семейството си в рая.

ЕПИЛОГ

Имението Торес, година 1526, ноември

Брат Бартоломео произнесе последната си благословия и очерта във въздуха кръст над две миниатюрни проплакващи бебета. По негово настояване и с помощта на Чаону в имението бяха построили скромен параклис. Той служеше както на тайняните, така и на белите заселници. Монахът се усмихна на малката Сара, докато Бенхамин гордо я държеше, а Рани се суетеше нещо около дантелената си рокля. Все още беше малко изнервен от вълка, но като видя как животното се подчинява на Бенхамин и на Рани по време на сватбата, духовникът се убеди, че е безопасен.

Малкият Франсиско беше сериозен и гледаше монаха с внимателните очи на Риго. Имаше същата черна права коса като брат си Диего.

Аарон и Магдалена се усмигнаха на своите деца и внуци. Всички бавно излязоха във от параклиса, на силното обедно слънце, и се отправиха към голямата къща за тържествения обяд. Виоланте държеше малкия Диего и преливаше от гордост, Бартоломео, вече младеж на двадесет и една години, вървеше до Кристобал, който го беше стигнал на височина. Всички близки на семейство Торес се бяха събрали за тържеството — Серафина и Рудолфо с трите си деца, Гуачанагари и Чаону заедно с тайняните от селото на стария вожд.

— Щастлива съм, отче, че успяхте да дойдете от толкова далеч за кръщавката! — рече Магдалена на достолепния заварен брат на Риго. Аарон се усмихна на жена си.

— Мисля, че брат Бартоломео и без това пътуваше на север.

— Това, че снахите ни почти едновременно родиха бебетата, улесни нещата — рече Магдалена.

Брат Бартоломео се засмя и намигна.

— Бог понякога се грижи за нас. Но Аарон е прав. Изпращат ме в Пуерто Плата, за да избира място за доминиканската мисия.

— Чудесно! Ако останеш на северния бряг, ще си близо до нас и ще се виждаме по-често — рече Риго, докато Мириам поемаше малкия Франсиско от ръцете му.

Брат Бартоломео премести погледа си от Риго върху семейството му.

— И аз се надявам на това. Всички вие сте ми много скъпи!

Гуачанагари се усмихна.

— Радвам се, че думите, които ви наговорих миналата година, бяха само игра, за да измамя онзи жесток човек. И аз като брат ми Чаону ще ви бъда приятел, макар че не одобрявам този обред с потапянето, който извършихте.

Старият доминиканец погледна весело.

— Искан ми се да промениш мнението си, но ще си останем приятели. Когато издигнем манастир на този бряг, ще говоря с теб за миналото на народа ти.

— С радост ще разкажа за старите обичаи на тайняните!

— Какви са плановете ти, Бартоломео? — попита Риго с любопитство. — Знам, че не си се отказал да служиш рицарски на индианците.

— Много пъти съм говорил на императора и на придворните му: не помня вече колко пъти прекосих океана. Реших нещо — ще напиша история. Ще започна от момента, когато испанците пристигнаха в Новия свят и се разправиха с индианците. Затова искам да науча всичко за племето на Гуачанагари и за политиката на Санто Доминго. Всичко това трябва да се знае от бъдещите поколения.

— Как искам да се науча да пиша добре, за да съчиня поне едно писмо! — рече Рани замечтано.

— Може да се научиш, но писането на такава история е работа за мъж.

Рани се намръщи.

— Писането е мъжка работа, така ли — намеси се Мириам, — както медицинската практика?

Риго се усмихна и прегърна жена си, без да изпуска от погледа си Бенхамин.

— Бъди по-внимателен, братко, че ще си навлечеш гнева не само на Мириам и Рани, но и на майка ни.

Магдалена беше поласкана от това, че Риго я призна за майка.

— Големият ми син е прав, Бенхамин. Тук, в Новия свят, жените вършат голяма част от мъжката работа. Няма причини да не помогнем на брат Бартоломео да събере информация за бъдещата си история. Та нали всички ние сме част от нея?

— Ще ви бъда много благодарен, ако ми помогнете да напиша историята на океанските острови. Надявам се, че един ден индианците и европейците ще се научат да живеят в хармония и заедно ще изградят този Нов свят, даден им от Бога.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

В романа „Завръщане към рая“ разказвам за медицината през епохата на Ренесанса, за живота на евреите в Прованс и във Франция, за войните между кралете на Франция и на Испания и за обичаите на унгарските цигани. Проучих романа „Рай и още нещо“^[1]. Отново прочетох „Династията на Колумб на Карибските острови“ (1492–1526 г.) и „Историята на Западните Индий“ на Ла Казас, произведението на Сойър „Ранни испански островни походи“, както и „Карибите“ на Робърт Керъл. Прегледах много трудове за растения и животни от Европа и от Новия свят, за мебелите през Ренесанса, за тогавашната архитектура, облекла и храни. Книгата „Завръщане към рая“ писах в продължение на тридесет години след „Рай и още нещо“ и представлява нещо като нейно продължение.

Действието започва, когато първият адмирал Христофор Колумб и брат му Бартоломео — Аделантадо — отдавна са влезли в златните страници на историята, но част от рода им продължава да живее на испанските Кариби. Вторият адмирал Диего Колумб (в романа името е Колон) е тръгнал по стъпките на баща си като адмирал и вицецрал на Еспаньола, но е замесен в политически интриги и административни нарушения, заради които два път е викан от краля в Испания. Разказът се отнася за времето на последното му заточение, когато жена му Мария и седемте им деца остават в Санто Доминго. Опитах се да обрисувам Мария Алварес де Толедо такава, каквато би трябвало да бъде наследницата на влиятелен род на дукове от времето на Ренесанса — силна, с независим дух и с остър политически нюх. Тя наистина е останала с децата си във вицецралския палат в Санто Доминго до смъртта на втория адмирал през февруари 1526 г. Едва тогава заминава за Испания, за да уреди въпросите, свързани с наследството. След това отново се връща в Санто Доминго и остава там до края на живота си. Много поколения семейството на Колумб си остава богата и влиятелна династия в Новия свят, открит от славния адмирал.

Еспаньола е бил оживен остров, спирка за авантюристите, които търсят славата на Бога, злато и диаманти в близкото Мексико. Сред тях е бил и един обикновен монах от доминиканците на име Бартоломео де ла Казас, известен още като „апостола на Новия свят“. Освен фактите, които взех от неговите писания, използвах и биографични бележки на Джордж Сандерлин, озаглавени „Бартоломео де ла Казас“. При завръщането си от второто пътешествие с Колумб, бащата на Бартоломео — Педро — е довел едно тайнянско момче, което го е придружавало. След известно време Бартоломео започва да учи за свещеник, а тайнянецът изчезва безследно. В Риго се опитах да пресъздам доведеното братче на известния мъж Бартоломео. Ако можеше да прочете романа ми, предполагам, че брат Бартоломео би се развеселил от романтичния образ.

За да науча повече неща за Санто Доминго и за живота в така наречените „хата“ в долината Вега, прочетох „Доминикански републики“ на Клейпол и „Карибски истории“ на Роботъм. Книгата „Кратка история на Западните Индий“ от Пари и Шерлок ми помогна да създам образа на корсаря Люк Бриен.

За разлика от „Рай и още нещо“, голяма част от действието в тази книга се развива в Европа. Обсадата на Марсилия и битката при Павия са описани в романа на Франсис Хекет „Франсоа“. Направих справки и в „Историята на Франция“ от Люсиен Ромие. Сведения за императорите взех от „Чарлз V“ на Мануел Фернандес Алварес. Карлос и Франсоа, монарсите, които си съперничат, прекарват живота си в гуляи и разврат.

Подробности за френския Прованс и по-специално за Марсилия почерпих от „Юга на Франция“ на автора Арчибалд Лайъл, както и от „Сърцевината на Прованс“ на Еми Окли.

Когато реших да създам образа не само на Бенхамин, но и на жена лекарка, разбрах, че отново трябва да се ровя в историята. Често се споменава за лекарки от еврейски произход, но без подробности. След като прочетох много книги и статии, създадох двамата герои. Опитах се да покажа най-лошите и най-добрите страни на медицината през Ренесанса. Университетът в Падуа е бил най-добрият в Европа през XVI век. Харви, Верзалий и Паре са имена, свързани с този университет много десетилетия след времето, когато Бенхамин и Мириам са надянали магистърските си одежди. Медицинският

университет в Падуа е едно от първите медицински училища, в което лекарите изучават хирургия. Дотогава тази специалност се е смятала за богохулна, недостойна за добрия лекар. „История на медицината“ на Кейт Кемпбел и Хърд Мед е много интересна книга, както и „Евреите и медицината“ от Хари Фриненвалд, „Въведение в историята на медицината“ от проф. Чарлз Грин Къмстън и „Магията на науката“ от Хенри М. Патчър. Книгата на Патчър проследява изключителната кариера на Парацелзий. Съсирването и спирането на кръвта, описани в „Завръщане към рая“, действително са прилагани около половин век след действието в книгата. Направих от героите си първите медицински гении.

Когато помощничката ми Керъл предложи да създам героиня от цигански произход, предположих, че проучванията, свързани с това, ще ми доставят удоволствие. Прочетохме много противоречиви разкази и най-добра ни се стори книгата „Джипсита“ от Жан-Пол Клебер. Оттам взех не само веселите анекдоти, но и много етнографски факти. Научих много неща за законите и нравите им.

Така събрах материал от различни източници, за да съчиня историята за Риго, Мириам, Бенхамин и Рани като продължители на приключенията, започнати от Аарон и Магдалена. Аз и Керъл се надяваме да ви е харесало пътешествието във века на великите географски открития.

[1] Този роман бе публикуван в България от ИК „Калпазанов“ под заглавието „Аарон и Магдалена“ — Б.р. ↑

Издание:

Шърл Хенке. Завръщане към рая
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1994

Редактор: София Червенелекова

Коректор: Галина Димова

ISBN: 954-17-0044-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.